

အက္ခရာစာပေ

နောင်ဒါနိုးဘယ်မကျေစရာ

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်

နောင်ဒါနိုးဘယ်မကျေစရာ

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်

နောင်ဒါနိုးဘယ်မကျေစရာ

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်

design Antt Bwere Zin

ဒုတိယအကြိမ်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ၀ ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ၀ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ၀ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ၀ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၀ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၀ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၀ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ၀ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ၀ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ၀ ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ၀ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော် သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ၀ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ၀ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ၀ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာများနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ၀ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ၀ တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- ၀ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာ များ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ၀ အမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ၀ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

နောင်တအုပ်

ဘယ်မကျေစရာ

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်

(ဒုတိယအကြိမ်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်သူအမည် - ဦးစော်မြင့်ဝင်း (ကာလာစုံပုံနှိပ်တိုက်)
- ပုံနှိပ်တိုက်အမည်နှင့် - ကာလာစုံပုံနှိပ်တိုက်
- မှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၀၆၈၂၁
- ပုံနှိပ်တိုက်တည်နေရာအရပ် - ၁၈၄-ဘီ-၃၁လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ထုတ်ဝေသူအမည် - ဒေါ်ခင်မာရီ
- စာပေတိုက်အမည်နှင့် - “ပန်းဝေဝေစာပေ”
- မှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၀၃၇၃၈
- ထုတ်ဝေရာအရပ် - အမှတ် (၃၆၀)၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း၊
ရန်ကုန်။
- ဖြန့်ချိသူအမည် - အမြော်ညီနောင်
- စီစဉ်သူ - ဦးကြည်နိုင်
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - အံ့ဖွယ်စင်
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်
- ဖြန့်ချိသည့်လုပ်ငန်းအမည်နှင့် - “အမြော်ညီနောင်စာပေတိုက်”
- မှတ်ပုံတင်အမှတ် -
- ဖြန့်ချိသည့်လုပ်ငန်းတည်နေရာ - အမှတ် (၄၇၉/၄၈၁)၊ မြေညီထပ်(ယာ)၊
မဟာဗန္ဓုလလမ်းမကြီး၊ ဗိုလ်ဆွန်
ပက်လမ်းနှင့် လမ်း(၃၀)ကြား၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
၀၁-၂၄၅၃၆၈၊ ၀၉-၄၉၂၇၇၂၃၅၊
၀၉-၈၆၃၃၀၄၄
- အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
- တန်ဖိုး - ၂၀၀၀
- အကြိမ် - ဒုတိယအကြိမ် ၂၀၁၃ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် ၈၉၅.၈၃
 နောင်ဥဒါန်းဘယ်မကျေစရာ/ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၊ ရန်ကုန်၊
 ပန်းဝေဝေစာပေ၊ ၂၀၁၃။
 ၂၃၅-စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁.၅ စင်တီမီတာ၊
 (၁) နောင်ဥဒါန်းဘယ်မကျေစရာ

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ(အကျဉ်း)

အမည်ရင်းမှာ ဦးတင်အောင်ဖြစ်ပြီး မိဘများကချစ်စနိုးခေါ်သော အမည်မှာ ကိုကိုဖြစ်သည်။ ရခိုင်ပြည်နယ်၊ သံတွဲခရိုင်၊ တောင်ကုတ်မြို့၌ ၁၂၈၃ ခု၊ တပေါင်းလ (၁၉၂၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၈ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့) တွင် ဖခင်မြို့ပိုင်ဦးမောင်မောင်ကြီး၊ မိခင်ဒေါ်ရွှေတို့မှ ဖွားမြင်သည်။ မွေးချင်း သုံးဦးအနက် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

တောင်ကုတ်မြို့ တိုင်းရင်းမြန်မာအလယ်တန်းကျောင်းတွင် ပဉ္စမတန်းအထိသင်ကြားခဲ့ပြီး သံတွဲမြို့ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ အစိုးရအထက်တန်း ကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သင်ကြားခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ ပြောင်းရွှေ့သင်ကြားရာတွင် အခြားကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများမှာ ပဉ္စမတန်း၌သာ သင်ကြားခွင့်ရခဲ့သော်လည်း တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်လောင်းလျာ မောင်တင်အောင်ကမူ ထူးချွန်သူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ဆဋ္ဌမတန်းသို့ တက်ရောက်သင်ကြားခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

အဋ္ဌမတန်းမှစ၍ မြန်မာစာကို အထူးပြုလေ့လာလိုက်စားခဲ့သဖြင့် ပျို့၊ ကဗျာ၊ လင်္ကာများကို အလွတ်ရွတ်ဆိုနိုင်ခဲ့သည်။ သူသည် အထက်တန်း ကျောင်းသားဘဝကတည်းကပင် ဝတ္ထု၊ ကဗျာများ စမ်းသပ်ရေးသားခဲ့သည်။

သံတွဲမြို့ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းမှ ဆယ်တန်းကို အင်္ဂလိပ်စာ ဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်ကာ ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်သင်ကြားခဲ့သည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စာပေလှုပ်ရှားမှုများတွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ၌ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မဂ္ဂဇင်း၊ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် ရခိုင်ကျောင်းသူကျောင်းသားများမဂ္ဂဇင်းတို့တွင် အယ်ဒီတာ အဖြစ် စာပေတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရခိုင် အသင်းကြီးမှ ကြီးမှူးကျင်းပသည့် ‘ဝတ္ထုပြိုင်ပွဲ’တွင် သူရေးသော ‘ကဗျာတစ်ကျော့’ဟူသော ဝတ္ထုတိုမှာ ပထမဆုံး ချီးမြှင့်ခြင်းခံရသည်။ အကဲဖြတ်သူမှာ ဆရာဦးဝန်(မင်းသူဝဏ်) ဖြစ်သည်။ ကဗျာ၊ ဝတ္ထု ဆောင်းပါးနှင့် ပြဇာတ်များကို ရေးသားခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းများ

အပြင် သွေးသောက်၊ ကြေးမုံ၊ ဂျာနယ်ကျော်၊ တာရာ၊ စာပေသစ်နှင့် တော်ဝင်တိုက်လည်း ရေးသားခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် နှစ်ပတ်လည်စာစောင် အတွဲ (၁)၊ အမှတ်(၃)၊ ၁၉၄၉-၅၀ တွင်ဖော်ပြခဲ့သော 'ကိုယ်ပျောက် ဆေးလုံးပြဇာတ်နှင့် တော်ဝင်မဂ္ဂဇင်းနှင့် ရခိုင်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ မဂ္ဂဇင်း(၁၉၅၀)မှ 'ခေတ်၏ကြေးမုံ(တေးကြို)' ကဗျာမှာ အထူးထင်ရှားသည်။

'ကောင်းကင်မှာလ၊ မြစ်မှာလ၊ မုတ်သုန်ရဲ့ မြ မြ မြသော ရေ ရေ၊ ပြီးတော့ စိမ်း စိမ်း စိမ်းသောဟူသည့် ဝါကျအသစ်အဆန်း၊ စကားလုံးအသစ် ခပ်ဆန်းဆန်းလေးများကို ထိုခေတ်ထိုခေတ်ကပင် သုံးစွဲပြီး ရေးသားခဲ့သည်။ စာပေသစ်သဘောတရားကို လက်ခံသည်။ လွတ်လပ်ကာရုံကို ကြိုက်သည်။ ခေတ်ကိုကြိုခဲ့သော စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်။

သူသည် ဂျပန်ခေတ်က တော်လှန်ရေးလှုပ်ငန်းများကို မြန်မာစာ ပါမောက္ခ ဦးကျော်ရင်နှင့်အတူ လက်တွဲလုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။

၁၉၅၀ ခုနှစ်တွင် ဝိဇ္ဇာတန်းစာမေးပွဲကို ပြီးဆုံးအောင် မဖြေတော့ဘဲ ကျောင်းမှထွက်သည်။ ထိုနှစ်မှာပင် သူ၏ပထမဦးဆုံး လုံးချင်းဖြစ်သော 'နန္ဒာပုလဲ'ကို ထုတ်ဝေသည်။ 'နန္ဒာပုလဲ'သည် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ အပြောင်မြောက်ဆုံးလက်ရာ Master Piece ဖြစ်သည့်အပြင် ခေတ်ကို ဖော်ပြသော သမိုင်း၏ ကြေးမုံပြင်လည်းဖြစ်သည်။

ကျောင်းမှထွက်သောအခါ တိုးတက်ရေးသတင်းစာတွင် လက်ထောက် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၁၉၅၃ခုနှစ်တွင် ဝါးခယ်မမြို့၌ အထက်တန်းပြဆရာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ တစ်ဖန် ကျောင်းဆရာဘဝမှနုတ်ထွက်ပြီး ရန်ကုန်စာပေလောကသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည်။ သူ၏ဘဝ သက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာဘဝဖြင့် ဖြတ်သန်းကျော်လွှားခဲ့ရသော ကာလများပြီး ကျန်ကာလ မှာ ကျောင်းဆရာဘဝဖြင့် ရပ်တည်ခဲ့သည်။

ကျောင်းဆရာဘဝမှထွက်ကာ သတင်းစာဆရာဘဝတစ်ပိုင်း စာရေး ဆရာဘဝတစ်ပိုင်းနှင့် လှုပ်ရှားရင်း ရောင်ခြည်ဂျာနယ်တွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ရောင်ခြည်ဂျာနယ် ဖျက်သိမ်းသည့်အခါ မြဝတီသို့ ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ပြန်သည်။ သူသည် ၁၉၅၄ ခုနှစ်မှာ တာဝန်ခံစာတည်း၊

စာတည်းချုပ်တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၀ ခုနှစ်တွင် မြဝတီမှ နုတ်ထွက်သည်။

ထို့နောက်တစ်ဖန် ရုပ်ရှင်ပဒေသာတွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်နေစဉ် နဝဒေးမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် ပြောင်း၍ တာဝန်ယူ ရပြန်သည်။

ထိုမှတစ်ဖန် အခြားမဂ္ဂဇင်းများတွင် လခစားအယ်ဒီတာ လုပ် ရသည်ထက် ကိုယ်ပိုင်မဂ္ဂဇင်းကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြုလုပ်လိုသော ဆန္ဒ ကြောင့် စာရေးဆရာမိုးဝေနှင့်ပေါင်းကာ စုံထောက်မဂ္ဂဇင်းကို ထုတ်ဝေခဲ့ သည်။ နောက်ဆုံး အယ်ဒီတာပြုလုပ်ခဲ့သော မဂ္ဂဇင်းမှာ စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း ဖြစ်သည်။ အယ်ဒီတာကောင်း တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့အား အယ်ဒီတာအဖြစ် လွတ်လပ်စွာ တည်းဖြတ်ခွင့်ရခဲ့သော မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်များအားလုံး အောင်မြင် ခဲ့သည်။

သူ၏ အထင်အရှားဆုံးဝတ္ထုမှာ 'နန္ဒာပုလဲ'ဖြစ်သည်။ မောင်ကြီး လာပါပေါ့၊ ရွှေပြည်ကြီး၊ မြဝတီစစ်ကြောင်း၊ ပန်းဝါစစ်ကြောင်း၊ စောကြိုလဲ့ပါ၊ ပန်းဖွက်တမ်း၊ သွေးသစ္စာတိုင်တို့မှာ ထင်ရှားသည်။ အခြားဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ ပြဇာတ်များနှင့် လုံးချင်းဝတ္ထုများ အများအပြား ရေးသားခဲ့သည်။ သူသည် စစ်ဝတ္ထုများနှင့် စစ်မှတ်တမ်း အမြောက်အမြား ကို ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့သည်။ အထင်ရှားဆုံးမှာ မကြာမီက ပြန်လည်ထုတ်ဝေ ခဲ့သော 'မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်'နှင့် 'သုံးရောင်ခြယ် တစ္ဆေသင်္ဘော' ဖြစ်သည်။ ဦးတင်အောင်(အယ်ဒီတာ)အမည်ဖြင့် ၁၉၅၆-ခုနှစ်က မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးသားခဲ့သော ဆောင်းပါးများကို စုစည်း၍ လူငယ်စာပေဝါသနာရှင်များ အား လမ်းညွှန်သည့် 'စာရေးချင်သောသူများသို့'ဟူသော စာပေဆိုင်ရာ ကျမ်းတစ်စောင်ကိုလည်း ပြုစုရေးသားခဲ့သည်။

၁၉၈၆၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၅ရက်၊ ည၁၀နာရီ ၅မိနစ်၊ အသက် ၆၄နှစ်တွင် ရန်ကုန်မြို့၊ အင်းစိန်ရှိ ယုံကြည်ချက်စခန်း၌ ကွယ်လွန်သည်။

အခန်း(၁)

ဆင်တစ်ကောင် ရောင်ချောင်ကလေးသွားနိုင်သည့် မြောင်ချပ်။
သည်မြောင်ချပ်တွင် ကြောင်ကျပ်နေ၏။ မလှုပ်သာ၊ မရှားသာ။ ဆင်ချောင်
သည် မြောင်ချပ်တွင် ကြောင်ကျပ်သလို အကျပ်တွေ့နေရသူကတော့
ကျွန်မ။

x x x

- 'နာမည်ရင်း'
- 'နီနီအောင်'
- 'အသက်'
- 'ဆယ့်ကိုးနှစ်'
- 'နာမည်လိမ်'
- 'မခင်ဆွေ'
- 'နာမည်ဝှက်'
- 'ပဲပြုတ်သည်'
- 'ဟန်ပြအလုပ်'
- 'အရောင်းအဝယ်'
- 'တာဝန်'
- 'ဆက်သား'

x x x

သမ္မန်သည် ရေစီးကိုဆန်လျက် လေးကွေးစွာ ရွှေ့လျားနေ၏။
ကျွန်မသည် သမ္မန်ပေါ်သို့ တက်ထိုင်မိကတည်းကပင် အောင့်သက်သက်
ဖြစ်နေရသည်။

ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ကျွန်မနား ကပ်ထိုင်နေရသူမှာ ကျွန်မထက်
လေးငါးခြောက်နှစ်သာကြီးပုံရသည့် လူရွယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်။

လူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ဤသို့ပူးပူးကပ်ကပ် မထိုင်ဖူး
သဖြင့် ကျွန်မမှာ အစပထမ၌ သမ္မန်ပေါ်သို့ တက်ရန်ပင် ဝန်လေးနေခဲ့သည်။

သည်သမ္မန်ကလည်း နောက်ဆုံး၊ ဤမှာဘက်ကမ်းတွင် ရှိသမျှ
သမ္မန်အားလုံး တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရှေ့ရှုထွက်ခွာနှင့်နေပြီ။ သည်သမ္မန်ပေါ်တွင်
ထိုင်စရာနေရာဆို၍လည်း ထိုလူရွယ်ဘေးတွင်သာ နေရာလွတ်တစ်ခု။

တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ဘူတာသို့ ရထားရောက်ချိန် တိကျမှန်ကန်ခြင်း
မရှိဟုသိနေသောကြောင့် သမ္မန်ပေါ်သို့တက်ကာ လူရွယ်ဘေးတွင် ကပ်လျက်
ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

စိတ်ကတော့ အောင့်သက်သက်။

သမ္မန်ထွက်လာ၍ ငါးမိနစ်ပင်မကြာ မိုးကတဖွဲဖွဲ ရွာလာ၏။

ကျွန်မတွင် ထီးမပါလား။

လူရွယ်သည် လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ မိုးကာအင်္ကျီကိုထုတ်လိုက်ကာ
ကျွန်မကိုရော သူ့ကိုပါလုံအောင် မိုးကာဖြင့်လွှမ်းခြုံလိုက်သည်။

‘ရော-ဒီဦးထုပ်ကိုပါဆောင်းထား’

လူရွယ်ကသူ့ခေါင်းတွင် ဆောင်းထားသည့် သက္ကလတ်ဦးထုပ်ကို
ကျွန်မအား ပေးနေပါသည်။

‘နေပါစေ၊ လုံပါတယ်’

ကျွန်မက မကောင်းတတ်၍ စကားကိုခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောလိုက်
၏။

‘ဆံပင်တွေ မိုးစိုပြီး အအေးမိနေလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်က ကိစ္စမရှိဘူး၊
ကျုပ်ဆံပင်က တိုတိုရယ်’

လူရွယ်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျွန်မလက်ထဲသို့ သက္ကလတ်
ဦးထုပ်ကို အတင်းထိုးပေးနေသည်။

‘နေပါစေ၊ မလိုပါဘူး’

ကျွန်မက တည်တည်ပင် စကားဆိုလိုက်၏။

‘ဘယ်မလိုပါဘူးလဲ။ မင်းရဲ့နက်မှောင်တဲ့ ကေသာအလှတွေ ရေစပြီး’

‘ရှင် ပွဲထဲက မင်းသားလား’

‘ဟောဗျာ’

မိုးကတဖွဲဖွဲကျနေရာမှ သည်းလာသည်။

လေကလည်း မြစ်ပြင်ကိုဖြတ်၍ တိုက်လာ၏။

‘ဒီဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားစမ်းပါ’

လူရွယ်က ထပ်၍ တိုက်တွန်းနေသည်။

ကျွန်မက သူ့လက်ထဲမှ သက္ကလတ်ဦးထုပ်ကိုယူကာ ကျွန်မခေါင်း
တွင် ဆောင်းလိုက်၏။

‘ဂျပန်တွေ ရောက်လာတာနဲ့ မိုးကခပ်စောစော ကျပေးတာ ထင်ပါရဲ့’

ကျွန်မတို့ ရှေ့ဘက်နားမှ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က မှတ်ချက်

ချလိုက်သည်။

‘ဂျပန်တွေရောက်လာလို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခုဆိုရင် မေလကုန်လို့

ဇွန်လတောင် ဆန်းနေပြီမဟုတ်လား၊ မိုးရာသီရောက်နေပြီ၊ မိုးရွာတော့

မှာပေါ့’

လူရွယ်က ဝေဖန်သည်။

ကော်ကိုင်းမျက်မှန်။ မျက်နှာလုံးလုံး။ အသားမဖြူမညို။ ဗိုလ်ကေကို

ကျကျနနခွဲထားသည်။

သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ပညာတတ် လူရွယ်တစ်ယောက်။

‘ဒီကို ဘာကိစ္စလာတာလဲ’

‘အရောင်းအဝယ်’

‘ဘာတွေရောင်းပြီး ဘာတွေဝယ်ပါလိမ့်’

‘ဘာတွေရောင်းပြီး ဘာတွေဝယ်တာ ရှင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး’

‘ကလေးမကလဲ စိတ်တိုလိုက်တာ’

‘ဘကြီးသာ စိတ်ရှည်ပါစေ’

‘နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟင်’

‘ရှင်ပုလိပ်ဖြစ်လာပြန်ပြီလား၊ စောစောကတော့ ဇာတ်မင်းသား’

‘သိပ်ခက်တဲ့ ကလေးမပါလား၊ နာမည်ကလေး မေးတာတောင်

မဖြေချင်ဘူး’

‘လူတွေတိုင်း နာမည်ပြောရမှာလားရှင်’

‘နာမည်ကိုမပြောရအောင် နာမည်မရှိလိုလား၊ နွားတွေ ခွေးတွေ တောင်မှ နာမည်တွေနဲ့ ငနီတို့၊ ငညိုတို့၊ ကုတ်ကြားတို့၊ အောင်နက်တို့၊ ရှင်နာမည်က ကုတ်ကြားလား’

‘ခက်နေပါပြီဗျာ၊ နာမည်ကလေး မေးမိတာနဲ့ အလိုလိုနေရင်းက ခွေးဖြစ်ရတော့မလို’

‘လူကနေပြီး ခွေးမဖြစ်ချင်ရင် မမေးနဲ့ပေါ့ရှင်၊ ယောက်ျားရင့်မာကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး ဟိုစုစုဒီစပ်စပ်လုပ်တာ မကောင်းပါဘူး’

ကျွန်မစကားကြောင့် လူရွယ်က တိတ်သွားသည်။

‘တစ်နေ့က ကျုပ်တို့ရွာမှာ စခန်းချသွားတဲ့ ဂျပန်စစ်သားတွေ ရေတွင်းမှာ ကိုယ်တုံးလုံးနဲ့ ရေချိုးနေလိုက်ကြတာ သူတို့တစ်တွေ ရေချိုးပြီး သွားတဲ့အထိ အိမ်ခံခါးတွေ ပိတ်ပြီးထားရတယ်။ ဘယ်လိုသတ္တဝါတွေ ကျုပ်တို့ပြည်ကို ရောက်လာမှန်းမသိဘူး။’

စောစောက မိုးအကြောင်းပြောသည့် မိန်းမကြီးကပင် ဇာတ်ကြောင်း ပြန်နေပြန်သည်။

‘ဒေါ်အုန်းစကားကို အရမ်းမပြောနဲ့။ ဂျပန်သတင်းပေးတွေ ဒလန် တွေ သူလျှိုတွေလုပ်နေတဲ့ ဗမာတွေအများကြီး’

သမ္မန်ဦးမှ လူကြီးတစ်ယောက်က လှမ်း၍ သတိပေးလိုက်သည်။

‘ပထွေးကို ဖအေမှတ်ပြီး သတင်းပေးရင်လဲ ပေးကြပါစေ၊ မိအုန်း တို့ကတော့ ရင်ထဲမှာရှိတာ ဖွင့်ထုတ်လိုက်ရမှ စားကောင်း၊ သောက်ကောင်း တာ’

‘အင်္ဂလိပ်တွေကို သခင်ကြီးလိုခေါ်ရတယ်၊ ဂျပန်တွေလာပြန်တော့ ကျွန်တော်တို့ဗမာတွေက မာစတာလိုခေါ်ရပြန်ရော’

ကျွန်မအနားမှ ကိုယ်တော်ချောကဝင်၍ စကားဆိုသည်။

‘မာစတာဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ’

ကူးတို့စီး အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက လှမ်းမေးလိုက်၏။

‘မာစတာဆိုတာ ဆရာ၊ သခင်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်၊ ငွေဝယ်ကျွန်တွေက ကျွန်ပိုင်ရှင်ကို မာစတာလိုခေါ်ရတယ်’

‘ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့အလိုလိုနေရင်း ငွေဝယ်ကျွန်ဖြစ်နေပါကလား’
စောစောက မိန်းမကြီးက ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

‘အင်္ဂလိပ်လက်အောက်မှာ ကျွန်အဖြစ်နဲ့နေရတာကို မုန်းတီးရှုံ့ရှာလို့ ဂျပန်နဲ့ပေါင်းပြီး အင်္ဂလိပ်ကို တိုက်ထုတ်လိုက်တယ်။ တိုက်ထုတ်လိုက်ပြီး လွတ်လပ်ပြီဟေ့လို့ ကြုံးဝါးမယ်လုပ်တုန်း ဂျပန်ရဲ့ ကျွန်သဘောကဖြစ်နေ တာကို တွေ့ကြရပြန်ရော’

ကျွန်မအနားမှ ကိုယ်တော်ချောက သွက်သွက်လက်လက်ကြီး လက်ချာရိုက်နေသည်။

ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးတရားကို ဟောကြားဖော်ရသဖြင့် ကိုယ်တော် ချောအား ကျွန်မက စိတ်ထဲမှ ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

သို့ရာတွင်...

ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးတရားကို ဟောကြားသူတိုင်း ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး သမား ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးသမား မဟုတ်ကြောင်းကိုကား ကျွန်မက ဆရာကြီးထံတွင် နိုင်ငံရေးလျှို့ဝှက်သင်တန်း တက်ထားသူဖြစ်၍ သိနေ၏။

ကျွန်မအလုပ်မှာ နှုတ်ဖွာရမည့် အလုပ်မဟုတ်။

နှုတ်ကို လုံနိုင်သမျှ လုံအောင်ထားကာ ခြေကိုသွက်နိုင်သမျှ သွက်ရမည့် အလုပ်။

ဆက်သား။

ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး ဆက်သား။

မိုးက စဲသွားသည်။

ကျွန်မက ဘေးမှကိုယ်တော်ချောအား ဦးထုပ်ကိုပြန်ပေးလိုက်ကာ မိုးကာအင်္ကျီကိုလည်း ကျွန်မကိုယ်ပေါ်မှ ခွာချလိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

‘ဒီက ကျေးဇူးတင်ရမှာ’

‘ဒီလိုတော့လဲ အသိတတ်သားပဲ’

ကျွန်မက ပြန်မပြော။

ကျွန်မပေါင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော အထုပ်ကိုသာ ကျွန်မကင့်၍ ကြည့်နေသည်။

အထုပ်ထဲတွင် ဟန်ပြုအဖြစ်ယူလာသော ရောင်းစရာ၊ ချစရာ ပစ္စည်းကလေးများ ပါလာ၏။

ရောင်းစရာ ချစရာပစ္စည်းများဟုဆိုသဖြင့် ကြေးထိုက်မိုးတန် လူအထင်ကြီးသည့် ပစ္စည်းများဟု မထင်လိုက်ပါနှင့်။

အပေါ်စား ပေါင်ဒါဗူး၊ ချည်ကြီးလုံချည်၊ တပတ်ရစ်အဝတ်အထည်များသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဂျပန်တပ်များ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်လာလျှင် အဝတ်အထည်ပစ္စည်းများတင်ဆောင်လာသော ဂျပန်ကုန်သွယ်ရေးကြီးများလည်း နောက်မှထက်ကြပ်မကွာ ဆိုက်ကပ်လာလိမ့်မည်ဟု ဝါဒဖြန့်ခဲ့ကြ၏။

လက်တွေ့တွင်မူ အဝတ်အထည် ရှားပါးလာခြင်း၊ နိုင်ငံခြားပစ္စည်းများ ချို့တဲ့လာခြင်း၊ ဆေးဝါးနှင့် ပစ္စည်းကိရိယာများ ရှားရခြင်းကိုသာ တွေ့နေရတော့သည်။

‘ဘယ်မှာနေလဲ’

လူရွယ်က စကားစလာပြန်၏။

‘ရှင်ကော ဘယ်မှာနေလဲ’

‘ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာ’

‘ကျွန်မလဲ ရန်ကုန်မှာ’

‘ရန်ကုန်ဘယ်လမ်းမှာလဲ’

‘ရှင်ကော ရန်ကုန်ဘယ်လမ်းမှာလဲ’

‘ကျွန်တော် ကြည့်မြင်တိုင် စကားဝါပင်လမ်း’

‘ကျွန်မလဲ ကြည့်မြင်တိုင် စကားစိမ်းလမ်း’

‘ကြည့်မြင်တိုင်မှာ စကားစိမ်းလမ်းလို့ မရှိပါဘူးဗျာ’

‘မရှိရင်လဲ တိတ်တိတ်နေ’

‘နာမည်မပြောချင်ရင် ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာတော့ ပြောဖို့ကောင်းပါတယ်ဗျာ’

‘ရှင် တကယ်သိချင်လို့လား’

‘သိပ်ကိုသိချင်နေတယ်’

‘ဒါဖြင့်မှတ်ထား၊ ကျွန်မ ခုနေတာ သမ္မန်ထဲမှာ’

‘ဪ...ခက်ပဲခက်ရချည်’

လူရွယ်က မသက်သာညည်းလိုက်၏။

သမ္မန်ရှေ့ပိုင်းမှ ကူးတို့စီးသူများက သူတို့စကားနှင့်သူတို့ ဆူနေကြသောကြောင့် ကျွန်မနှင့်လူရွယ်တို့ အကြိတ်အနယ်စကားရည်လှပွဲကို သတိမပြုမိကြ။

‘နာမည်ကိုလဲမသိရ၊ နေရပ်လိပ်စာကိုလဲ မသိရပေမယ့် အသားဖြူဖြူ၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်ခုံးမွေးထင်းထင်း မျက်လုံးလှလှ၊ ပါးချိုင့်ကလေး ချစ်စရာနဲ့ မိန်းမချောလေးကိုတော့ ကျွန်တော်ကသိနေရပါပြီလေ’

‘ဘာလဲ ရှင်က လူပျိုစကားပြောနေတာလား’

ကျွန်မက ခပ်ထန်ထန်ကလေး မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်က လူပျိုဆိုတော့ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ စကားဟာလဲ ဒီအတိုင်းပဲဖြစ်သွားနိုင်တယ် မဟုတ်လား’

‘ဒီမှာ ဟောဒီမှာ’

ကျွန်မက အသံကို မြင့်လိုက်၏။

လူရွယ်သည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားကာ ကျွန်မအား တောင်းပန်အညံ့ခံသည့် အမူအရာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

ကျွန်မဘက်သို့လှည့်လာသော မိန်းမကြီးအား ကျွန်မက တဆက်တည်းပင်...

‘အင်းစိန်ဘူတာကို ရထားဘယ်အချိန်လောက်ဝင်မလဲဟင်...’ဟု မေးလိုက်တော့မှ လူရွယ်က ပြုံးလာသည်။

ကျွန်မသည် အင်းစိန်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ဆက်သွားတာဝန်အရ ဟန်ဆောင်အရောင်းအဝယ်ကိစ္စဖြင့် ရောက်လာခဲ့ပြီးနောက် ယနေ့ ပြန်လာခြင်းဖြစ်၏။

အင်းစိန်ဘူတာတွင် ပြည်သွားမည့်ရထားကို စောင့်စီးကာ မိုင်တစ်ရာခန့်ဝေးသည့် ကြို့ပင်ကောက်သို့ ခရီးဆက်ရဦးမည်။

ပြီးမှ။

ကျွန်မနေရပ် ပဲခူးသို့ ပြန်ရမည်။

ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးသည် ဂျပန်တပ်များ မြန်မာနိုင်ငံသို့ စတင်ဝင်ရောက်လာသည့်အချိန်ကပင် ‘စ’နေပြီဟု ကျွန်မဆိုချင်ပါသည်။

ကျွန်မတို့အား လျှို့ဝှက်နိုင်ငံရေး သင်တန်းပေးရာတွင် ဂျပန်သည် မြန်မာနိုင်ငံအား စစ်မှန်သော လွတ်လပ်ရေးပေးရန် ရည်ရွယ်ချက် မရှိကြောင်း ကျွန်မတို့၏သင်တန်းဆရာကြီးက လက်တွေ့ဖြစ်ပေါ်နေသော အချက်များကိုပြ၍ သာဓကထုတ်ဆောင် ဖော်ညွှန်းခဲ့ပါသည်။

‘ခု ဘယ်သွားမလို့လဲ’

လူရွယ်က စ,လာပြန်၏။

ကျွန်မက မကြားချင်ဟန်ပြုကာ လျစ်လျူထားလိုက်သည်။

သမ္ဗန်သည် အင်းစိန်မြစ် ဆိပ်ကမ်းဘေးတွင် မြှောင်၍ ရပ်တန့်လိုက်၏။

ကျွန်မသည် ကိုယ့်အထုပ်ကို ကိုယ်ပိုက်ကာ သမ္ဗန်မှဆင်းတော့မည်ဟန် ပြင်လိုက်သည်။

‘ဒီအထုပ်ကို ကျွန်တော် ဆွဲလာခဲ့ပါမယ်ဗျာ’

လူရွယ်က ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်မလက်ထဲမှ အထည်ထုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်၏။

ကမ်းပါးအတက်မှာ စောစောက ရွာချထားသော မိုးကြောင့် ချောကျိနေသည်။

ကျွန်မ တိတ်တိတ်နေလိုက်၏။ တိတ်တိတ်နေခြင်းသည် သဘောတူခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

ဘူတာသို့သွားမည့် မြင်းလှည်းကလည်း တစ်စီးသာရှိသည်။

ထိုမြင်းလှည်းပေါ်သို့ပင် သမ္ဗန်ထဲမှ ကူးတို့စီးအားလုံးတက်ကြ၏။

ကျွန်မက လူရွယ်ကို လှည့်မကြည့်။

မြင်းလှည်းသည် တခေါက်ခေါက် အသံပေးကာ အင်းစိန်ဘူတာသို့ ပြေးနေလေသည်။

မြင်းလှည်းပေါ်တွင် လူချင်းကပ်ကာ ကျပ်နေသဖြင့် ရွှေကိုယ်တော် ချောအဖို့ စကားစရန် ခွင့်မသာ။

အင်းစိန်ပေါက်တောသို့ အရောက်တွင် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် ဆင်းသွားသည်။

‘ဘယ်နှစ်နာရီ ထိုးပြီလဲဟင်’

လူရွယ်က ကျွန်မလက်မှ ငွေရောင်လက်ပတ်နာရီကလေးကို ကြည့်ရင်း စကားမရှိ စကားရှာနေပြန်၏။

‘ရှင့်မှာလဲ နာရီပါသားပဲ။ ရှင့်နာရီ ရှင်ကြည့်ပါလား’

‘ကျွန်တော့်နာရီက ရပ်နေလို့ပါဗျာ’

‘နာရီအပျက်ကြီးများ ဟန်လုပ်ပြီး ပတ်လာသေးတယ်’

‘နာရီပြင်မလို့ လာတာဗျာ၊ ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလဲ’

ကျွန်မက ပြောပြလိုက်၏။

ကျွန်မ အင်းစိန်သို့ရောက်လျှင် စတည်းချနေကျ ‘ရဲဘော်’ အိမ်တစ်အိမ်ရှိသည်။

စောစောကမူ ထိုအိမ်တွင်ပင် နံနက်စာ စားသောက်ပြီးမှဘူတာသို့ ဆင်းမည်ဟု စီစဉ်ထားခဲ့၏။

ယခုသော်။

လူရွယ်က ကျွန်မနှင့်တစ်လှေတည်း။ တစ်လှည်းတည်းပါလာသောကြောင့် ဈေးထဲသို့ဝင်ကာ တခုခုစားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ကျွန်မဝင်ထွက်နေကျ တော်လှန်ရေး ရဲဘော်၏အိမ်ကို တစ်မိးတရံစာဖြစ်သော လူရွယ်အား အသိမပေးချင်။

မြင်းလှည်းက ဈေးရှေ့ဂိတ်တွင် ရပ်လိုက်သောအခါ ကျွန်မက မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

လူရွယ်က ကျွန်မကို အထည်ထုပ် လှမ်းပေးရင်း...

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ နောက်တွေ့ရင်လဲ ခေါ်ပါပြောပါ’ဟု လေ့ရှည်လိုက်သေးသည်။

မြင်းလှည်းဆက်၍ မောင်းသွားသည်အထိ ကျွန်မက ရပ်ကြည့်နေ၏။ လှည်းပေါ်တွင် လူရွယ်ပါသွား၊မသွား သေချာချင်၍။

ကျွန်မသည် ဈေးထဲတွင် တစ်ဆိုင်ဝင်တစ်ဆိုင်ထွက်၊ ကုန်ဈေးနှုန်းများကို အတန်ကြာအောင် စနည်းနာနေပြီးနောက်။

ဈေးဥပစာဘက်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ မုန့်ဟင်းခါးပါ တွဲဖက်၍ ရောင်းသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်။

မုန့်ဟင်းခါးစားကာ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်သောက်၍ ဟာနေသော အစာအိမ်ကို ဖြည့်မည်ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့်။

ထောင့်ကျကျစားပွဲတစ်ခုတွင် ကျွန်မကအထုပ်ကိုချကာ ထိုင်လိုက်၏။

‘ဟောဗျာ၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီမှာ လာတွေ့နေပြန်ပြီ၊ ရိုင်းတယ်လို့တော့ မဆိုနဲ့နော်’

လူရွယ်က တိုးလျှိုးသောအသံဖြင့် တိုးတိုးပင်ပြောရင်း ကျွန်မနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘ဘာများ သုံးဆောင်မလဲဆရာ၊ မရောက်တာ အတော်ကြာနေပြီ’
‘မုန့်ဟင်းခါးနှစ်ပွဲ ငါးဖယ်သုပ်နဲ့ ဘဲဥတလုံးစီ လက်ဖက်ရည်
ချိုဆိမ့်နှစ်ခွက်’

လူရွယ်က စာပွဲထိုးလူငယ်ကို မှာနေသည်။ စားပွဲထိုးလူငယ်၏
ထင်မြင်ချက်ကိုမူ လူရွယ်ကပြန်မဖြေ။

ဤလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လူရွယ်ယခင်က အဝင်အထွက်များခဲ့
ကြောင်း စားပွဲထိုးလူငယ်၏ စကားက ဖော်ပြနေ၏။

ကျွန်မသည် လူရွယ်ကို များစွာသံသယရှိလာ၏။

‘ပါးချိုင့်လေးက သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းတယ်’

လူရွယ်က ပြောပြန်သည်။

‘ဘာလဲ၊ ရှင်က ကျွန်မကိုလိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်နေတာလား’

ကျွန်မအသံက ဒေါသကြောင့် အတော်ပင် ကျယ်သွားသည်။

‘ရှူး သိပ်အကျယ်ကြီးမပြောနဲ့လေ။ ဟောဟိုဘက်ထောင့်က ထိုင်
နေတဲ့ လူနှစ်ယောက်နဲ့ အလှဆင်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်
ရဲ့ သတင်းပေးတွေ’

ဂရုစိုက်စရာ မလိုပါဘူး။

ကျွန်မအသံက မာကျောနေ၏။

‘တိုးတိုးပြောပါဗျာ’

‘ရှင်က ဂျပန်ကင်ပေကို ကြောက်သလား’

‘ကြောက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က သူတို့သုံးယောက်ကို
သိနေလို့၊ ကျွန်တော်က ဂျပန်ကင်ပေရဲ့ လူကိုရော ဂျပန်ဆန်ကျင်ရေး
ဘက်တော်သားကိုရော သိပါတယ်’

လူရွယ်စကားက အစွန်းမလွတ်။

‘သိရင်လဲ ရှင် သူတို့စားပွဲမှာ သွားထိုင်ချေ’

‘သိတယ်ဆိုတာက သူတို့ဘယ်လိုလူတွေဆိုတာကိုသာ သိတာပါ။

ခင်မင်ရင်းနှီးမှုမရှိပါဘူး’

စားပွဲထိုး လူငယ်က မုန့်ဟင်းခါးနှစ်ပွဲ လာ၍ချပေးသည်။

ငါးဖယ်ကြော် အတစ်များနှင့် ဘဲဥတစ်ခြမ်းက မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်
ထဲတွင် မင်းမူနေ၏။

‘လက်ဖက်ရည်ကို မုန့်ဟင်းခါးစားပြီးတဲ့အချိန်ကျမှ ချပေးကွာ။
နို့မို့ဆိုရင် အေးကုန်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

စားပွဲထိုးလူငယ်က ကျွန်မကို အကဲခတ်နေရာမှ အလုပ်ရှိရာသို့
ထွက်သွားသည်။

ကျွန်မက မုန့်ဟင်းခါးကို ခပ်သုတ်သုတ်ပင် စားနေ၏။

‘နာမည်ကလေးတော့ သိပါရစေဗျာ’

လူရွယ်က လူနာ အမဲခြောက်တောင်းသလို။

ကျွန်မက စကားမဆိုဘဲ မုန့်ဟင်းခါးကိုသာ စားမြဲစားနေသည်။

‘မုန့်ဟင်းခါးစားပြီးရင် ဘယ်သွားမှာလဲဟင်’

လူရွယ်က အားမလျှော့။

‘အဲဒါ ရှင့်အလုပ် မဟုတ်ဘူး’

‘ဘယ်မှာ နေတယ်ဆိုတာကလေးလောက်တော့ သိပါရစေဗျာ
လာလည်ချင်လို့’

‘ကျွန်မ ရှင်ကို စည်ခံနေဖို့ အချိန်မရဘူး’

‘ဘာတွေများ ဒါလောက် အလုပ်ရှုပ်နေလို့လဲဗျာ’

‘ဘာအလုပ်ပဲ ရှုပ်ရှုပ်၊ ရှင့်အပူ မဟုတ်ဘူး’

ကျွန်မက မုန့်ဟင်းခါးကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှထတော့
မလို့ ဟန်ပြင်လိုက်၏။

‘နေပါဦးဗျာ၊ နေပါဦး လက်ဖက်ရည်ကလေးတော့ သောက်သွား

ပါဦး’

လူရွယ်က ပျာပျာသလဲ တားထားရင်း တစ်ဆက်တည်းပင်
လက်ဖက်ရည် လာချပေးရန် ပြောလိုက်၏။

ကျွန်မသည် လက်ဖက်ရည်ကို တကျိုက်စီမြို့၍ သောက်ရင်း
ဂျပန်စစ်ထောက်လှမ်းရေး၏ သတင်းပေးဒလန်များဆီသို့ မသိမသာ အကဲ
ခတ်နေ၏။

အသက်သုံးဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိမည်ဟုထင်ရသော ယောက်ျား
နှစ်ယောက်၊ အသက် အစိတ်ခန့်ရှိမည်ဟု ယူဆရသည့် အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်။

ယောက်ျားနှစ်ယောက်က ပင်နီတိုက်ပုံနှင့် ပလေကတ်လုံချည်များကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

အမျိုးသမီးကမူ ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး ရှုံးလောက်အောင် အလှခြယ်ထား၏။

နိုင်ငံခြားအလှကုန်ပစ္စည်းများ ရှားပါးနေချိန်၊ နိုင်ငံခြား အဝတ်အထည်များ ရောက်မလာနိုင်သည့် ကာလမျိုးတွင် အမျိုးသမီး၏ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့ပုံက ထူးဆန်းနေ၏။

လူရွယ်ပြောသည့်အတိုင်းပင် သူတို့သုံးယောက်သည် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ခေါ် စစ်ထောက်လှမ်းရေး ပုလိပ်အဖွဲ့၏ အဖွဲ့ဝင်များဖြစ်နိုင်လေသည်။

‘ရှင်က သူတို့သုံးယောက် ဂျပန်ကင်ပေအဖွဲ့ကလို့ ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ’

ဤအကြိမ် စကားစ၍ ဆိုသူမှာ ကျွန်မ။

‘သူတို့ ဝတ်ပုံ၊ စားပုံ၊ ပြောပုံ၊ ဆိုပုံကို ကြည့်ရင် သိနိုင်တာပေါ့ဗျာ’

‘မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်တယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့’

ကျွန်မက မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

‘ဒီလိုအချိန်အခါမျိုးမှာ လူနှစ်မျိုးနှစ်စားပဲရှိနိုင်တယ်မဟုတ်လား၊ ဂျပန် ဘက်တော်သားဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးဘက်တော်သားပဲ’

‘သာမန်အရပ်သူ အရပ်သားတွေကော မရှိနိုင်တော့ဘူးလားရှင်’

‘ရှိနိုင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ထူးခြားတဲ့လက္ခဏာကို ဆောင်တဲ့ လူနှစ်မျိုးကိုသာ သရုပ်ခွဲပြတာပါ’

လူရွယ်က ဤမျှနှင့် စကားမရပ်။

‘ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာလဲ ထူးခြားတဲ့လက္ခဏာကို ဆောင်နေတယ်။ ဂျပန်ဘက်တော်သားထက် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးဘက်တော်သားဖြစ်ဖို့ များတယ်’

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် တိတ်သွားသည်။

သို့သော်။

ဟန်မပျက်ပင်။

‘ကျွန်မ ဘာဆိုတာ ရှင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲမဟုတ်လား။ ကျွန်မ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနဲ့ သွားလာနေတာ’

‘ဒီအပြောမျိုးလောက်ကတော့ ဘယ်ဘက်တော်သားမျိုးမဆို ပြောတတ်ပါတယ်ဗျာ’

လူရွယ်က မထေ့တထေ့ ပြုံးလိုက်၏။

‘ဒါဖြင့်လဲ ရှင်ထင်ချင်သလို ထင်လိုက်ပေတော့’

ကျွန်မကလည်း ထိမထင်သည့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့် အထင်နဲ့အမြင် ပြောရရင်တော့၊ ခင်ဗျားဟာ အခုလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး စားကြသောက်ကြ လုပ်နေကြတာတောင် အဲ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျား ခင်ဗျားနဲ့ ပြောနေရတာ မကောင်းပါဘူးဗျာ’

‘မကောင်းရင်လဲ မပြောနဲ့တော့လေ’

‘နာမည်ကလေးတောင် သိခွင့်မရတော့လဲ ဒီအတိုင်းပဲ ပြောရတော့မှာပဲ’

လူရွယ်က လေသံကို စောစောကထက် နှိမ့်လိုက်ကာ...

‘ခင်ဗျားဟာ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးဘက်တော်သား တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရင် ဆက်သား၊ ဒါမှမဟုတ် စည်းရုံးရေးသမားတာဝန်ကို ယူထားရတဲ့ လူဖြစ်ရမယ်’

လူရွယ်၏အပြောက သူ့ဗိုက်ထဲတွင် ပုဏ္ဏားတစ်ယောက် ဝင်နေသလို မှတ်နေ၏။

ကျွန်မကမူ လူပြက်တစ်ယောက် ပြက်လုံးထုတ်သည်ကို နားထောင်နေရသလို မျက်နှာရယ်ကျဲကျဲဖြင့် လူရွယ်က စကားဆက်နေပြန်သည်။

‘တကယ်လို့သာ ခင်ဗျားဟာ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဘက်တော်သားဆိုရင်တော့ အင်မတန်သတင်းထောက်လှမ်းလို့ ရနိုင်မယ့် စစ်ထောက်လှမ်းရေး သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားရုပ်က ဖမ်းစားညှို့ယူနိုင်တဲ့ ရုပ်မျိုး’

သူ့စကားဆုံးသွားသည်အထိ ကျွန်မက ပြုံးစိစိ အမူအရာဖြင့် နားထောင်နေသည်။

‘ကဲ...ဒါရှင်အထင်နဲ့အမြင် အားလုံးပဲလား၊ ကျန်နေသေးရင်လဲ ပြောလေ’

ကျွန်မပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် လူရွယ်က အတော် ခံပြင်း သွားပုံရသည်။

‘ဒါပါပဲဗျာ၊ ဒါအားလုံးပါပဲ’

‘ရှင်အထင်နဲ့အမြင်အားလုံး တစ်ခုမှ မမှန်ဘူး။ ကျွန်မဟာ ရိုးရိုး အရောင်းအဝယ်လုပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ။ နိုင်ငံရေးဆိုတာကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မက ကျွန်မရဲ့လူလား မမြောက် သေးတဲ့ မိဘမဲ့မောင်ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ညီမတစ်ယောက်ကို လုပ်ကိုင် ကျွေးမွေးနေရလို့ပါပဲ’

‘ဒါထက်သေချာအောင် တိတိကျကျပြောရရင်တော့ ကျွန်မ မောင် ကလေးတစ်ယောက်က ဆယ့်ငါးနှစ်၊ တစ်ယောက်က ဆယ့်နှစ်နှစ်၊ ကျွန်မညီမက ဆယ့်နှစ်၊ ခုကျွန်မကအရောင်းအဝယ်ကိစ္စနဲ့ ပြည်ကိုသွားမလို့’

‘ဒါထက် ပိုပြီးသိချင်သေးတယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မရဲ့ မောင်အကြီး ကလေးက အရပ်လေးပေါင်းလက်မ၊ မောင်အငယ်က...’

ကျွန်မစကားမဆုံးမီပင် လူရွယ်က လက်ကို တဆက်ဆက်ခါ၍ ပြရင်း...

‘တော်ပါပြီဗျာ တော်ပါပြီ၊ ဒါလောက်သိရရင် တော်ပါပြီ’

‘ကဲ...ကျေနပ်ပြီဆိုရင်လဲ ကျွန်မသွားမယ်။ ရှင်ကျွေးတဲ့ မုန့် ဟင်းခါးနဲ့ လက်ဖက်ရည်အတွက် ကျေးဇူးတော့အတင်ချင်သား။ ဒါပေမယ့် ရှင်အထင်နဲ့အမြင်ကို ပြန်ပြီးဖြေရှင်းနေရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးမတင်ချင်တော့ ဘူး’

ကျွန်မက ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

‘ဘူတာအထိ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပါရစေနော်ဗျာ’

လူရွယ်က ကလေးဆိုးကြီးတစ်ယောက်လို စကားဆိုနေပြန်၏။

သူသည် လက်တစ်ဘက်က ကျွန်မအထည်ထုပ်ကို ကိုင်ထားပြီး တစ်ဘက်က စားပွဲထိုးလူငယ်အား ပိုက်ဆံလှမ်းပေးနေသည်။

ကျွန်မအထည်ထုပ် အကြားမှာတော့ ကျောက်ပုံနှိပ်ထားသည့် ဂျပန် ဆန်ကျင်ရေး စာရွက်စာတမ်းများ။

ကျွန်မတို့သည် မြင်းလှည်းကြိုတစ်စီးကိုစီးကာ ဘူတာရုံသို့ လာ ခဲ့ကြ၏။

အင်းစိန်ဘူတာတွင် ခရီးသွားများ အတော်ပင် များနေသည်။

မီးရထားကမူ ရန်ကုန်က ရောက်မလာသေး။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မီ မြန်မာပြည် မီးရထားဌာနတွင် အမှုထမ်းနေသူများမှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံသားချည်းလိုလို။

ထိုအိန္ဒိယနိုင်ငံသားများသည် မြန်မာနိုင်ငံကို ဂျပန်စစ်တပ်များ ရောက်ရှိလာတော့မည့်အချိန်တွင် အမိတိုင်းပြည်သို့ ပြန်သွားကြသည်။

မြန်မာပြည်မီးရထားဌာနသည် ဂျပန်ခေတ်တွင် ရမိရရာလူများကို စုရုံးခေါ်ယူလျက် ရထားများကို ပြေးဆွဲနေရ၏။

ရထားထွက်ချိန်၊ ဝင်ချိန်များမှာ တိကျမှုမရှိတော့။

အင်းစိန်ဘူတာရုံ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ရန်ကုန်ဘက်သို့သွား မည့် လော်ကယ်ကို စောင့်နေသူများ။

မင်္ဂလာဒုံဘက်သို့သွားမည့် လော်ကယ်ကို မျှော်နေသူများ။

ပြည်သို့ထွက်မည့် စာပို့ရထားကြီးကို ကြိုနေသူများဖြင့် အတော် စည်ကားနေလေသည်။

လူရွယ်သည် ကျွန်မအထည်ထုပ်ကို လက်ကဆွဲရင်း ကျွန်မ နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်ပါလာ၏။

ကျွန်မက ဘူတာနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်း ပြည်ရထားခေါင်းတွဲ ထိုးဆိုက် တတ်သည့် နေရာသို့သွားကာ ရပ်နေလိုက်သည်။

လူရွယ်သည်ကျွန်မနှင့်ဘေးချင်းယှဉ်၍ရပ်လိုက်ရင်း...

‘ကျွန်တော့်ကို မှတ်ထားပါ၊ ကျွန်တော့်နာမည် ကျော်ဝေ’

‘ရှင်နာမည်ကလဲ ကြီးကျယ်လှပါကလား’

ကျွန်မက ခနဲလိုက်ပါသည်။

‘နာမည်ကြီးကျယ်သလို လူလဲ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်အောင် ကျွန်တော်ကြိုးစားနေပါတယ်’

‘ဘာတွေများ ကြိုးစားနေတာလဲ၊ ကိုယ်နဲ့လဲမသိ၊ ကိုယ်နဲ့လဲ မခင်မင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေနောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး အနှောင့် အယှက်ပေးဖို့ ကြိုးစားနေတာလား’

‘ဒီလိုတော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် လိုက်ပြီး အနှောင့် အယှက်ပေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကူညီနေတာပါ’

‘ရှင်က ကျွန်မကို ကူညီနေရအောင် ကျွန်မက ဒုက္ခိတမ္မ မဟုတ်ဘဲ’
ဒုက္ခိတကြောင့် ကူညီနေတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား
မျက်နှာကလေးကိုက ကူညီချင်စရာ ကောင်းနေလို့ပါ’

‘ဒါဖြင့် ရှင်ကကျွန်မကိုပိုးရင်းပန်းရင်း ကူညီနေတာပေါ့ ဟုတ်လား’
‘ဒီလိုလဲမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ သမ္မန်ထဲကို ရောက်လာကတည်းက
ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို စိတ်ဝင်စားနေမိလို့ပါ’

‘ရှင်ကကျွန်မကို စိတ်ဝင်စားရအောင် ကျွန်မကရုပ်ရှင်မင်းသမီးလဲ
မဟုတ်၊ ဇာတ်မင်းသမီးလဲမဟုတ်’

‘ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးသမားတစ်ယောက်
တော့ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား’

‘ရှင်ကို ကျွန်မရှင်းပြပြီးပြီ မဟုတ်လား။ နောက်ထပ် ရှင်းပြဖို့
လိုသေးသလား’

‘အေးပါလေ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ခင်ဗျားဟာ အရောင်းအဝယ်
လုပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲဆိုပါတော့၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ
ရည်မှန်းချက် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်
ရိပ်စားမိပါတယ်ဗျာ’

‘ဪ...ခက်ပဲခက်ရချည့်၊ ရည်မှန်းချက် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်
ရှိရအောင် ကျွန်မနာမည်က ကျော်ဝေမှ မဟုတ်ဘဲ’

ကျွန်မစကားကြောင့် သူက အောင့်သွားပုံရသည်။

‘ကျော်ဝေဆိုတဲ့ နာမည်က ကျွန်တော့်အဖေ ပေးခဲ့တဲ့ နာမည်ပါ’

‘ရှင်နာမည်က ကျော်ဝေဆိုရင် ရှင်အဖေနာမည်က ကမ္ဘာစိုးများ
ဖြစ်နေမလား’

‘ကျွန်တော့်ကြောင့် ကျွန်တော့်အဖေကိုတော့ မထိခိုက်စေချင်
ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်အဖေက ဆရာစံသူပုန်တုန်းက တိုင်းပြည်အတွက်
အသက်ပေးသွားခဲ့တဲ့ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါ’

သူ့စကားကြောင့် သူ့ကို ကျွန်မ အားနာသွားသည်။

‘ကျွန်မပြောမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကျော်ဝေ’

ကျွန်မက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပင် တောင်းပန်လိုက်ပါသည်။

ရွှေကိုယ်တော်ချောသည် ကျွန်မ၏ တောင်းပန်စကားထက်
ကိုကျော်ဝေဟု ခေါ်လိုက်ပုံကို ပို၍ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သွားဟန်ရှိသည်။

ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် သူ့ကို ကိုကျော်ဝေဟု အဘယ့်ကြောင့်
ခေါ်လိုက်မိမှန်း မသိ။

‘ခွင့်လွှတ်တောင်းပန်စကားတွေ ဆိုနေရမယ့် လူတွေ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ’
သူက လေးနက်တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘ဘာဖြစ်လို့ ခွင့်လွှတ်တောင်းပန်စကားတွေ ဆိုနေရမယ့် လူတွေ
မဟုတ်ရတာလဲ။ ရှင်နဲ့ကျွန်မက ခုမှတွေ့ကြတဲ့လူ’

‘ခုမှတွေ့ကြပေမယ့် နှစ်ယောက်စလုံးက တိုင်းပြည်အတွက်
ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ ရည်မှန်းချက်ထားကြတဲ့လူတွေ မဟုတ်လား’

‘ကျွန်မမှာတော့ ဘာရည်မှန်းချက်မှ မရှိပါဘူးရှင်’

‘ရည်မှန်းချက် မရှိဘူးဆိုတာ ဖြစ်ကိုဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး၊
ရှိရမယ်၊ ရှိကိုရှိရမယ်’

‘ကျွန်တော်ကတော့ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေ ပြန်ချပြီး တိုင်းပြည်
လွတ်လပ်ရေးရအောင် လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်ရှိတဲ့လူ’

‘တိုတိုနဲ့ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးသမား’

‘ကျွန်မကတော့ ဘာကိုမှ မဆန့်ကျင်ဘူး၊ ဆန့်ကျင်နိုင်တဲ့ အခြေ
အနေလဲမရှိဘူး၊ သတ္တိလဲ မရှိဘူး’

ပြည်ရထားကြီးက ဥဩသံပေးကာ အင်းစိန်ဘူတာသို့ ချဉ်းကပ်
လာနေသည်။

ကျွန်မက သူ့လက်ထဲမှ ကျွန်မအထည်ထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။

သူက ကျွန်မကို ကမ်းမပေးဘဲ...

‘ရထားပေါ်ကိုသာ နေရာရအောင် တက်စမ်းပါ၊ ကျွန်တော် အောက်
က ကမ်းပေးပါမယ်’

ကျွန်မက ကျွန်မအထည်ထုပ်ကို ဂရုမစိုက်သည့် အသွင်ဖြင့်
ငြိမ်နေလိုက်ရင်း...

‘ကျုပ် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးသမားဆိုတဲ့ စကားကို ရှင်လူတိုင်းကို
လိုက်ပြောနေရင်တော့ လက်သည်းကို ပလာရာနဲ့ ဆွဲအနှုတ်ခံရတော့မှာ
သိပ်မဝေးတော့ဘူး’

‘မခံရပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က အမြဲလှုပ်ရှားနေတာ’
ရထားခေါင်းတွဲကြီးက ကျွန်မတို့အနားတွင် ထိုးဆိုက်လိုက်သည်။

ကျွန်မသည် သူ့ကိုယ်သူ ကျော်ဝေဟုပြောသော လူရွယ်လက်မှ
 ကျွန်မအထည်ထုပ်ကိုဆွဲယူကာ နီးရာရထားတွဲပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။
 ရထားပေါ်တွင် ကျွန်မအတွက် တစ်နေရာစာရသည်။
 ရသည်နေရာကလည်း ရွှေကိုယ်တော်ချောရုပ်နေသည် ပလက်ဖောင်း
 ဘက် ပြတင်းပေါက်နေရာ။

‘နာမည်ကလေးတော့ ပြောခဲ့ပါဦးဗျာ’
 သူကတောင်းပန်ခယနေသည်။
 ‘ရှင် တကယ်သိချင်သလား’
 ‘တကယ်ပါဗျာ၊ တကယ့်ကို သိချင်နေတာ’
 ‘ကျွန်မကို ရှင်ခုနစ် ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေ လူတိုင်းကို လိုက်ပြော
 မနေပါဘူးလို့ ကတိပေးရင်တော့ ကျွန်မနာမည်ကို ရှင်သိရမယ်’
 ‘ကတိပေးပါတယ်ဗျာ၊ မပြောပါဘူး’
 ရထားကြီးက ဘူတာမှထွက်ရန် ဥသြပေးလိုက်၏။
 ‘ကျွန်မနာမည် အေးအေး’
 ‘ဪ...မအေးအေးတဲ့လား၊ ကျေးဇူးတင် ဝမ်းလဲသာပါတယ်၊
 နောက်တွေ့ရင်လဲ ခေါ်ပါပြောပါဗျာ’
 ရထားက တငြိမ်ငြိမ် ထွက်ခွာနေသည်။ ကိုကျော်ဝေက ရထားနှင့်
 ယှဉ်၍ အပြေးတပိုင်းလျှောက်ရင်း ကျွန်မကိုတတွတ်တွတ် လိုက်ပြောနေသည်။
 ‘ကဲ...မအေးအေးသွားတော့နော်’
 ကိုကျော်ဝေက လက်တပြုပြန်နှင့် ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ကျန်နေရစ်
 ခဲ့သည်။
 ‘ကျွန်မက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်မိ၏။

x x x

ကျွန်မနာမည်ရင်းက နီနီအောင်။
 ကျွန်မနာမည်ဝှက်က ပဲပြုတ်သည်။
 ကျွန်မနာမည်လိမ်က မခင်ဆွေ။
 ယခုထပ်၍ ကောက်ယူလိုက်သော ကျွန်မအမည်က အေးအေး။

ကျွန်မသည် ဂျပန်ဆန်ကျင်ရေး ဆက်သားတာဝန်ကို ကောင်းမွန်
 ပီရီသေသပ်စွာ ထမ်းဆောင်နေသည်။
 အနှောင့်အယှက်မရှိ။
 ယခုထိ အားလုံး ချောချောမောမော။
 သို့ရာတွင်။
 ကိုကျော်ဝေဟုဆိုသော လူရွယ်တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ကြုံဆုံစည်း
 ရသည်၌ ကျွန်မအဖို့ အဖုအထစ်ကလေးများကိုစ၍ တွေ့လာရသည်။
 ဆင်ချောင်သည့် မြောင်ချပ်တွင်၊ ကြောင်ကျပ်ခြင်း။

x x x

အခန်း(၂)

ပဲခူး...

ပဲခူးသည် ကျွန်မစာတိဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်မတွင် ဒေသစွဲ၊ လူမျိုးစွဲမရှိသော်လည်း ပဲခူးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ခြင်းကိုမူ ကျွန်မ ဂုဏ်ယူမိပါသည်။

ဂုဏ်ယူမိသည်ဟု ဆိုလိုက်ခြင်း၌လည်း ပဒေသရာဇ် အချင်းချင်း ဒေသစွဲ လူမျိုးစွဲကွာ သတ်ကြ၊ ဖြတ်ကြ၊ အနိုင်လုကြရာတွင် ထင်ပေါ်ခဲ့သော ရှေးဟောင်းမြို့တော်ကြောင့် မဟုတ်။

မြန်မာနိုင်ငံအား နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျန်စာတ်သွင်းခဲ့သည့် ဗြိတိသျှ စစ်အာဏာရှင်အင်္ဂလိပ်တို့ကို မြန်မာ့မြေပြင်မှ မောင်းထုတ်ခဲ့ရာ၌ ပဲခူးသည် ဟိုးဟိုးကျော်အောင် တောက်ပြောင်ခဲ့သော ဒေသတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက် ဂုဏ်တက်မိခြင်းသာ။

ပဲခူးသည် ကမ္ဘာ့အရင်းရှင်နယ်ချဲ့စနစ်အား ပြည်သူတို့က အလဲထိုးရာ၌ တမျိုးတဖုံ ဂုဏ်ဝင့်နိုင်ခဲ့သည့် အောင်မြေ။

နေမဝင်သော ဗြိတိသျှအင်ပိုင်ယာကြီး၏ အရှင်သခင်ဟု ဘဝင် မြင့်နေသည့် အင်္ဂလိပ်အာဏာပိုင်နှင့် ကြေးစားစစ်တပ်များ မြန်မာနိုင်ငံမှ ထွက်ပြေးမိ။

ကျွန်မက ကျောင်းသားသမဂ္ဂတွင် အမှုဆောင်။

ကျွန်မသည် ပဉ္စမတန်းမှစ၍ ကျောင်းသားသမဂ္ဂဝင် ဖြစ်ခဲ့ရုံမက အတန်းခေါင်းဆောင်အဖြစ်လည်း ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

ထိုအခါ...

ဟိုက်ဒပတ်မင့်ခေါ်သော အဋ္ဌမတန်းသို့ရောက်သည့် အချိန်မှစ၍ ကျွန်မသည် နှစ်စဉ်ရွေးချယ်တင်မြှောက်သော ကျောင်းသားသမဂ္ဂ အမှုဆောင် အဖွဲ့၌ အမှုဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကျွန်မသည် ပဉ္စမတန်းမှ သတ္တမတန်းအထိ ရဲတပ်ဖွဲ့တွင် ပါဝင်ခဲ့ ပြီးနောက် အဋ္ဌမတန်းအရောက် သံမဏိတပ်ဖွဲ့ဝင် သံမဏိတပ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

‘ရဲတပ်ဖွဲ့’ဆိုသည်မှာ...

၁၉၂၀၊ ပထမသပိတ်မှောက်ကျောင်းသားတို့၏ နေရှင်နယ် ပညာရေးအဖွဲ့ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌနှင့် မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်၏ ဥက္ကဋ္ဌ အမ်အေဦးမောင်ကြီး စတင်တည်ထောင်ခဲ့သည့် ‘ရဲတပ်ဖွဲ့’ ဖြစ်ပါသည်။

‘ရဲ သတိ’

‘ညာညှိ’

‘ချီတက်’

‘ညာလှည့်’

‘ဘယ်ကွေ့’

ပါတော်မူနေ့ အမျိုးသားနေ့များတွင် ကျွန်မတို့ တပ်ဖွဲ့ဝင်များ သည် လူထုလူတန်းကြီး၏ တပ်ဦးမှ အလံကိုင်ကာ ချီတက်ကြရသည်။ အစိမ်းပုပ်ရောင်ဝတ်စုံ၊ ဘင်ခရာတီးဝိုင်းဖြင့် ချီတက်ကြရသည်မှာ စိတ်အားတက်ကြွစရာ ကောင်းလှ၏။

‘ရဲတပ်ဖွဲ့’ တံဆိပ်မှာ မောက်ရှည်(ခေါ်)မြန်မာစစ်သူကြီးများ ဆောင်းလေ့ရှိသည့် ဦးထုပ်ပုံကို ထိပ်ကထား၍ အောက်နားက အတောင် နှစ်ဘက် ဖြန့်ထားသော ဥဒေါင်းငှက်။

အလယ်တွင် ‘ရဲ’ ဆိုသော စာလုံး။

ဒေါင်း၏ ညာခြေတွင် ဓား။

ဒေါင်း၏ ဘယ်ခြေတွင် စပါးနှံ။

ဓားပုံတွင် ‘သတ္တိ-ခွန်အား’ ဟူသော စာ။

စပါးနှံတွင် ဥစ္စာပွားဟူသော စာ။

ရဲလျှင် သတ္တိခွန်အား၊ ဥစ္စာပွားမည့် အဓိပ္ပာယ်။

ကျွန်မတို့ ရဲတပ်ဖွဲ့က အစိမ်းပုပ်ရောင်တူညီဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင် သဖြင့် အချို့က တပ်စိမ်း(ဂရင်းအာမီ)ဟု ခေါ်ကြ၏။

ကျွန်မ အဋ္ဌမတန်းသို့ရောက်ကာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂအမှုဆောင် တစ်ယောက်ဖြစ်လာသောအခါ၌-

သံမဏိတပ်သား။

၁၉၄၂ခု၊ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်နှင့် ကြေးစားစစ်သားများကို မြန်မာ့ မြေပေါ်မှ မောင်းထုတ်ရာ၌ ဘီအာပီခေါ် ပြည်တွင်းသူပုန်အဖွဲ့သည်

(ဘီအိုင်အေ) ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ကို များစွာအထောက်အကူ ပေးခဲ့၏။

ဘီအေပီ ပြည်တွင်းသူပုန်အဖွဲ့ဝင်များမှ များသောအားဖြင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ ဝင်များ 'သံမဏိတပ်ဖွဲ့ဝင်များ'နှင့် 'တို့ဗမာ အစည်းအရုံး'က ဖွဲ့စည်းခဲ့ သည့် 'လက်ရုံးတပ်ဖွဲ့ဝင်များ' ဖြစ်ကြသည်။

ပဲခူးမှ လက်ရုံးတပ်ဖွဲ့ဝင် သခင်ဗိုလ်ဒေါင်းမှာ ကျွန်မတို့၏ စစ်ရေး တာဝန်ခံဖြစ်၏။

သခင်ဗိုလ်ဒေါင်း၏ အမည်ရင်းမှာ ကိုဒေါင်းဖြစ်ပါသည်။

ကိုဒေါင်းသည် ကျောင်းသားဘဝက ကျောင်းသားသမဂ္ဂကို တက် ကြွစွာ ဦးဆောင်မှု ပေးခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်၏။

ကျွန်မတို့ ဆဋ္ဌမတန်းသို့အရောက်တွင် ကိုဒေါင်းက အင်္ဂလိပ်မြန်မာ ဆယ်တန်းအောင်သွားခဲ့သည်။

မိဘများ၏ စီးပွားရေး အခြေအနေအရ သူ့မလုပ်ချင်သော ပုလိပ် အဖွဲ့တွင်ဝင်၍ လုပ်ရပါသည်။ မိဘများ၏ စီးပွားရေးအခြေအနေတို့ကို တိကျအောင်ပြောရလျှင် ဖခင်ကဒရိုင်ဘာ။ မိခင်က မုန့်ဟင်းခါးရောင်းသူ။

'ဆတ်ကျောင်း'ခေါ် ရာဇဝတ်အုပ်သင်တန်းသို့ တက်ရောက်ပြီးနောက် ပဲခူးခရိုင်၊ ပဲခူးမြို့တွင်ပင် ရာဇဝတ်အုပ်အဖြစ် အမှုထမ်းရပါသည်။

ဤသို့ အမှုထမ်းနေရင်း တစ်နေ့တွင် အိန္ဒိယ အင်္ဂလိပ်ကပြား ရာဇဝတ်ဝန်ကလေးနှင့် စကားများကာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ထိုးကြိတ်သည် အထိ ဖြစ်သွားခဲ့၏။

ဤတွင် ကိုဒေါင်းသည် အလုပ်လည်း ပြုတ်။ ထောင်လည်း တစ်လ ကျခံရတော့သည်။

ထောင်မှထွက်လာသော ကိုဒေါင်းသည် ခရီးသည်တင် ဘတ်စ် ကားတစ်စီးတွင် အခစားဒရိုင်ဘာဝင်လုပ်ရင်း သခင်အဖြစ်ကို တိတိ လင်းလင်း ခံယူလိုက်၏။

သခင်အသင်းခေါ် တို့ဗမာ အစည်းအရုံး တည်ထောင်သည့် လက်ရုံးတပ်ဖွဲ့၌ ကိုဒေါင်းသည် တပ်ဗိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်လာတော့သည်။

ပိုက်ဆံချမ်းသာသော သူများက ကိုဒေါင်းအား ထောင်ထွက် တစ်ယောက်အဖြစ် နှာခေါင်းရှုံ့ကြ၏။

ကျွန်မတို့ကမူ ကိုဒေါင်းကို သူ့ရဲကောင်းအဖြစ် မြင်သည်။

နယ်ချဲ့အာဏာပိုင်ကို အာခံရဲသည့် ရဲဘော်ကိုဒေါင်း။

ကိုဒေါင်းသည် ရာဇဝတ်အုပ်လူထွက်ဖြစ်ပြီး ကျွန်မတို့ သံမဏိ တပ်ဖွဲ့ဝင်များကိုလည်း စစ်ရေးလေ့ကျင့်ခန်းများကို သင်ပြပေးသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့နှုတ်ဖျားတွင် ကိုဒေါင်း၏ အမည်ကို သခင် ဗိုလ်ဒေါင်းအဖြစ် ရေပန်းစားလျက်။

သခင်ဗိုလ်ဒေါင်းသည် စာများများဖတ်သူ ဖြစ်၏။

နဂါးနီစာအုပ်အသင်း ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ နဂါးနီမှ ထွက် သမျှ စာအုပ်များကို ဖတ်သည်။

ဖတ်ရုံသာမက မှတ်လည်းမှတ်သည်။ ဆွေးလည်း ဆွေးနွေးသည်။

မြန်မာတွေ ဘယ်လိုလွတ်လပ်ရေးမျိုးကို လိုချင်ပါသလဲ။

မြန်မာတစ်ရာလျှင် လေးငါးခြောက်ယောက်လောက် ချမ်းသာပြီး ဥဝလောက် ဆင်းရဲသည့် လွတ်လပ်ရေးကို ယူမလား။

ဥဝကျော် ချမ်းသာသော လွတ်လပ်ရေးကို ယူမလား။

နဂါးနီစာအုပ်အသင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို သခင်ဗိုလ်ဒေါင်းက အာဂုံဆောင်ထားသည်။ အချက်ကျလျှင် ရွတ်ပြတတ်သည်။

သခင်ဗိုလ်ဒေါင်းကား ကိုးဆယ်ကျော် ချမ်းသာသော လွတ်လပ်ရေး ကို လိုချင်သူပါတည်း။

ကျွန်မက ပဲခူးအတွက် ဂုဏ်တက်မိခြင်းမှာ သခင်ဗိုလ်ဒေါင်း ကဲ့သို့သော ရဲဘော်များကြောင့်။

၁၃၀၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံ ရန်ကုန်သို့ ချီတက်သော လယ်သမား တပ်ကြီး၌ ပဲခူးခရိုင်မှ လယ်သမားတစ်သောင်းကျော် ပါဝင်ခဲ့သောကြောင့်။

၁၃၀၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံသည် ခရစ်နှစ်သက္ကရာဇ်အရဆိုလျှင် ၁၉၃၈ ခုနှစ်။

ဤအရေးတော်ပုံတွင် မြို့နယ်တိုင်းရှိ မော်တော်ကားသမားများ လည်း သပိတ်မှောက်တိုက်ပွဲတွင် ချီတက်ပွဲ၌ ပါဝင်သည်။

ပဲခူးခရိုင် မော်တော်ကားသမားများ တပ်ဖွဲ့ထဲ၌ ရှေ့ဆုံးမှ အလံကိုင် ဗိုလ်အဖြစ် ချီတက်သူကား သခင်ဗိုလ်ဒေါင်း။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်များအား မော်ကွန်းဝင် ပထမဆုံး၊ ဒုတိယဆင့်၊ တတိယ ဆင့်ဟု ချီးမြှင့်သလို၊ မြို့၊ ရွာ၊ ခရိုင်များကို သတ်မှတ်ချီးမြှင့်မည်ဆိုလျှင်။

ပဲခူးသည် ပထမအဆင့်က မားမားစွင့်စွင့် ဂုဏ်ဝင့်နိုင်မည့် ခရိုင်တစ်ခု။
ကျွန်မက ဤသို့ဆိုလိုက်သဖြင့် ဒေသစွဲမရှိပါဘူးဟု တဖွဖွ ပြော
နေရင်းက ဒေသစွဲလွန်ကဲသူဟု အပြစ်တင် မစောစေလိုပါ။

မြန်မာတစ်ပြည်လုံး ကိုယ့်အိမ်မှတ်ပါ။ ကိုယ့်ဟာ မှတ်ပါ'ဟူသော
တို့ဗမာအစည်းအရုံးနည်းအတိုင်း။

ကျွန်မက မြန်မာပြည်သူဟု မှတ်ယူထားသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ထက်
မက ကမ္ဘာ့ပြည်သူလူထုလည်း ခံယူထားသူ တစ်ယောက်ပါ။

ကျွန်မအဖေက ရခိုင်။

ကျွန်မအမေက အညာသူ။

ပုဂံက ဆေးအိုးနှင့် ပဲခူးက ဆေးတံ။ ကံသင့်မြတ်သဖြင့်
ဖြတ်ကနဲ တွေ့ကြသည်ဆိုသော စကားကဲ့သို့။

ကျွန်မအဖေနှင့် ကျွန်မအမေသည် ပဲခူးတွင် ဆုံမိယင်း ကျွန်မကို
မွေးဖွားလာခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေသ၊ မျိုးနွယ်၊ စာပေ၊ စကား၊ ကိုးကွယ်မှုဆိုသည်မှာ
ရေကြည်ရာ မြက်နုရာသို့ သွားကြလာကြယင်း ဖွဲ့စည်းပေါ်ပေါက်လာကာ
နောင်လာနောက်သားများက ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းထားသည့် အရာများ။
အတွေးအခေါ်များသာ ဖြစ်ပါသည်။

အာရေဗျ ကျွန်းဆွယ်ကြီးတွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းလာသူများက
မွတ်ဆလင် အစ္စလာမ်ဖြစ်လာကြကာ ဥရောပတိုက်တွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းလာ
သူများက ခရစ်ယန်ဖြစ်လာကြလျက် အာရှနှင့် အာရှအရှေ့တောင်ပိုင်းတွင်
မွေးဖွားကြီးပြင်းလာသူများက ဟိန္ဒူ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ဖြစ်လာကြခြင်းပင်။

ဤသို့ဖြစ်နေရာမှ တစ်တိုက်နှင့်တစ်တိုက် ကူးသန်းသွားလာမှုတို့
ကြောင့် ယဉ်ကျေးမှု၊ ဘာသာစကား၊ ယုံကြည်မှုများ ရောယှက်ပြန့်ပွားလာ
ခြင်းသာ။

ကျွန်မသည် ကမ္ဘာသူတစ်ယောက်။

သို့ရာတွင်

ရုရှား၊ အင်္ဂလိပ်၊ တရုတ်၊ အမေရိကန်၊ အိန္ဒိယ၊ အာဖရိက
စသော တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးများဟူ၍ ကွဲပြားလျက်ရှိနေသေးသည့်
ယခုအချိန်တွင်-

ကျွန်မတို့သည် မြန်မာနိုင်ငံသား ပဲခူးသူဟူ၍ သိထားသင့်သလို
ကမ္ဘာနိုင်ငံသူ၊ ကမ္ဘာနိုင်ငံသားဟုလည်း မှတ်ယူထားမှသာ လက်ရှိပေါ်ပေါက်
နေသည့် အခြေအနေနှင့် ကိုက်ညီလျော်ကန်ပေမည်။

ပဲခူးသည် ပထဝီဝင် အနေအထားအရသည်ပင်လျှင် တိုက်ပွဲ
အတွက် အချက်အချာ နေရာတစ်ခုအဖြစ် တည်ရှိနေလေသည်။

ဤပထဝီဝင် အနေအထားကပင်လျှင် ကျွန်မတို့၏ ရဲဘော်ကြီး
သခင်ဒေါင်းအား ၁၉၄၂ ခု အင်္ဂလိပ်တိုက်ထုတ်ရေးတွင် ဗိုလ်ဒေါင်းအဖြစ်
ရောက်အောင် ကျားကန်၍ ပေးခဲ့လေပြီ။

x x x

အခန်း(၃)

ပထဝီဝင်အနေအထားအရ 'တိုက်ပွဲ'အတွက် အချက်အချာကျသော ပဲခူး။

ပဲခူးမြေတွင်နေကာ ပဲခူးရေကိုသောက်လျက် ပဲခူးဆန်ကို စားရင်း။
ပဲခူးပြည်သူတို့ ရှေ့မှာမားမားရပ်နေသည့် ဗိုလ်ဒေါင်း။

လူ ၁၀၀ လျှင် ၉၀ ကျော် ချမ်းသာသော လွတ်လပ်ရေးမျိုးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် တရိုက်မက်မက် လိုလားနေသည့် ဗိုလ်ဒေါင်း။

အင်္ဂလိပ်တပ်တွေ ပဲခူးဘက်ကို ဆုတ်လာပြီ။
ဆက်သားတာဝန်ကို ယူထားရသော ကျွန်မက စစ်ခေါင်းဆောင်

ဗိုလ်ဒေါင်းအား သတင်းပို့လိုက်သည်။
၁၉၄၂ ခု၊ ဇန်နဝါရီလကုန်ခါနီး။

ရက်ကိုတော့ အတိအကျ မမှတ်မိတော့ပါ။
အင်္ဂလိပ်အခက် ဗမာ့အချက်။

ဤတပ်လှန့်နှိုးဆော်သံက ကျွန်မတို့နားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေ၏။
ဂျာမဏီ၊ အီတလီ၊ ဂျပန်ဝင်ရိုးတန်း သုံးနိုင်ငံက အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်၊

ပြင်သစ်တို့အား ထိုးစစ်ကြီးဆင်၍ တိုက်နေပြီ။
အင်္ဂလိပ်တို့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးကြောင့် အခက်ကြုံနေသည့် အချိန်

တွင် မြန်မာက လွတ်လပ်ရေးကို အရယူမည့်အချက် ပေါ်ထွက်နေပြီ။
ဂျပန်တွင်စစ်ပညာသင်ယူကာ ယိုးဒယားတွင် လူသူစုရုံးဖွဲ့စည်းခဲ့

သော ဗိုလ်အောင်ဆန်းဦးစီးသည့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်သည်...
စစ်ကြောင်းကြီး လေးသွယ်ခွဲလျက် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းသို့ ချီတက်

လာနေပေပြီ။
အင်္ဂလိပ်တို့၏ အမှတ်(၁၆) တပ်မဟာနှင့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး

တပ်မတော်မှာ မော်လမြိုင်ကြောင်းချီတပ်ဖွဲ့တို့ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားသည်။
အင်္ဂလိပ်တပ်များ အရေးနှိမ်လျက် မော်လမြိုင်သို့ ရောက်လာ၏။

ဇန်နဝါရီလ ကုန်ခါနီးတွင် ထိုတပ်သည် မုတ္တမမှတစ်ဆင့် ပဲခူးသို့
ဆုတ်ခွာလာသည်။

ပဲခူးသည် ရန်ကုန်မြို့တော်မှ ရထားလမ်းအားဖြင့် ၄၆ မိုင်သာ
ကွာသည်။

ပဲခူးမှ မော်လမြိုင်သို့ မီးရထားလမ်း ရှိသည်။ ၂၇၈ မိုင်မျှသာ။
တဖန်-

ပဲခူးသည် မြန်မာနိုင်ငံအထက်ပိုင်းရှိ မန္တလေးနှင့်လည်း မီးရထား
လမ်း အဆက်အသွယ်ပြုလျက်။

မိုင် ၃၄၀။
မန္တလေးထက်ပို၍ မြောက်ဘက်ကျသည့် ရထားလမ်း အစွန်ဆုံး

မြစ်ကြီးနားထိပင် ခရီးပေါက်နေ၏။
ပဲခူးမှ မြစ်ကြီးနားသို့ ရထားလမ်းအားဖြင့် ၆၇၇-မိုင်။

ရထားလမ်းနှင့် ယှဉ်လျက် မော်တော်ကားလမ်းကလည်း ပဲခူးမှ
အထက်အောက် ဖြာထွက်နေသည်။

ပဲခူးသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ မြို့တော်ဖြစ်သော ရန်ကုန်နှင့် လက်
တစ်ကမ်း။

အချိန်အားဖြင့် တနာရီခွဲခရီး။
ပဲခူးသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးတစ်မြို့

ဖြစ်သည့် မော်လမြိုင်နှင့် ခြေတဆန်။
အချိန်အားဖြင့် ရှစ်နာရီခရီး။

ပဲခူးသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အညာမြို့တော်ဖြစ်သည့် မန္တလေးနှင့်
ခြေတစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း။

အချိန်အားဖြင့် ဆယ့်နှစ်နာရီခရီး။
ပဲခူးမှ ရန်ကုန်သို့။

ပဲခူးမှ မော်လမြိုင်သို့။
ပဲခူးမှ မန္တလေးသို့ ရောက်ပြီဆိုလျှင် မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးသို့

ရောက်နိုင်သည်။
အင်္ဂလိပ်တို့၏ အမှတ်(၁၆)တပ်မဟာသည် မော်လမြိုင်မှ မုတ္တမ၊

မုတ္တမမှတစ်ဆင့် ပဲခူးသို့ဆုတ်နေပြီ။
ပဲခူးမြို့နယ်အတွင်းတွင် ဆက်သားတာဝန်ကို ယူထားရသော

ကျွန်မက စစ်ရေးတာဝန်ခံ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း စက်ဘီး၊ မြင်းလှည်း၊
ဘတ်စ်ကား ရရာယာဉ်ရထားဖြင့် လှုပ်ရှားနေ၏။

တစ်ခါတစ်ခါတွင် ခြေကျင်။

နွားလှည်းနှင့်လှေ၊ သမ္ဗန်များကိုလည်း ကြိုသလို။

အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ဆုတ်ခွာရာ လမ်းတစ်လျှောက်ရှိ တံတားများ၊
ကြေးနန်းကြိုးများ၊ တယ်လီဖုန်းလိုင်းများကို ဗိုလ်ဒေါင်းခေါင်းဆောင်သော
ပြည်တွင်းသူပုန်အဖွဲ့သားများက တတ်နိုင်သမျှ ဖျက်ဆီးနေကြ၏။

ပြည်တွင်းသူပုန်အဖွဲ့တွင် လူတန်းစားမျိုးစုံ ပါဝင်သလို ဝါဒမျိုးစုံကို
ယုံကြည်လက်ခံထားသူများလည်း ဝင်နွဲ့လျက်။

ရည်မှန်းချက်ကမူ တစ်ခုတည်း။

မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးအတွက်။

ဗိုလ်ဒေါင်းခေါင်းဆောင်သည့် အဖွဲ့သားများက လက်နက် ကိုင်
ဆောင်ခွင့်ရသူများထံမှ အလှူခံသည်။

မရလျှင် အတင်းယူသည်။

အတင်းယူ၍မရလျှင် တိုက်ယူသည်။

ပုသိမ်ဌာနအုပ်အချို့နှင့် နားလည်မှုယူကာ ဂါတ်တဲရီ လက်နက်
ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို ဂါတ်တဲရီစီးလျက် ရယူသည်။

ပုဂ္ဂလိကပိုင် လက်နက်ခဲယမ်းများ၊ ပုသိမ်ဌာနအချို့နှင့် လက်နက်
ခဲယမ်းများ ကျွန်မတို့ဌာနချုပ်သို့ ရောက်လာ၏။

ဌာနချုပ်မှတစ်ဆင့် လိုအပ်သည့် တိုက်ပွဲများအတွက် လူအခြေအနေ
ကိုကြည့်၍ ထုတ်ပေးသည်။

တိုက်ပွဲပြီးလျှင် လက်နက်ခဲယမ်းများကို ပြန်သိမ်းထားသည်။

တိုက်ပွဲဆိုသည်မှာလည်း ရန်သူအင်္ဂလိပ်စစ်တပ်နှင့် တိုက်ရသည့်
တိုက်ပွဲမျိုး မဟုတ်ပါ။

တံတား၊ တယ်လီဖုန်းလိုင်း၊ ကြေးနန်းကြိုးများကို ဖျက်သည့်
တိုက်ပွဲ။

မြို့ငယ်ကလေးများရှိ အင်္ဂလိပ်အစိုးရငွေတိုက်၊ ပုလိပ်ဌာနများကို
သက်ဆိုင်ရာအကြီးအကဲနှင့် နားလည်မှုယူကာ ဟန်ဆောင်ဝင်စီးသည့် တိုက်ပွဲ။

သူကြီး၊ မြို့ပိုင်၊ ဌာနအုပ်များနှင့် ပုဂ္ဂလိက ငွေရှင်ကြေးရှင်ကြီးအချို့
သည် သူတို့အပေါ်တွင် သခင်အဖြစ် အုပ်စိုးသည့် အင်္ဂလိပ်သခင်များကို
အထင်ကြီးနေကြဆဲ။

ဤသို့ အထင်ကြီးကာ ခေါင်းမာနေသူများကို လက်နက်ဖြင့်
ခြိမ်းခြောက်ရသည်။

သွေးထွက်သံယိုဖြစ်အောင် ပုံစံပြပေးရသည်။

ဤသို့ ခြိမ်းခြောက်ပုံစံပြရသည့် တိုက်ပွဲများ။

မော်လမြိုင်ကို ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်နှင့် ဂျပန်စစ်တပ်က
ဇန်နဝါရီလ ၃၁-ရက်နေ့တွင် သိမ်းယူလိုက်ပြီ။

ကျွန်မတို့အဖို့ စိတ်အားတက်ကြွစရာသတင်း။

ကျွန်မတို့သည် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်မှ တပ်ဖွဲ့များကိုသာ
အမျှော်ကြီးမျှော်နေကြ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်မတို့ ပဲခူးသို့ ရောက်လာသူများကတော့ အင်္ဂလိပ်
တပ်မှ စစ်သားများ။

ပဲခူးသို့ ပထမဆုံးရောက်လာသည့် တပ်သားများမှာ အမှတ်
(၁၆) တပ်မတော်မှ အသက်မသေကြွင်းကျန်နေသည့် အိန္ဒိယနှင့် ဂေါ်ရခါး
စစ်သားများ။

ပဲခူးရှိ အင်္ဂလိပ်အလိုတော်ရိများက အင်္ဂလိပ်တပ်ကြီး ပဲခူးသို့
ရောက်လာတော့မည်ဆို၍ ခေါင်းထောင်လာကြ၏။

ကျွန်မတို့အပေါ်တွင် အခဲမကျေဖြစ်နေသော ဌာနအုပ်အချို့နှင့်
သူကြီးအချို့ ပြန်၍ စွာလာကြသည်။

ဗိုလ်ဒေါင်း ခေါင်းဆောင်သော ကျွန်မတို့ အဖွဲ့သားများသည်
မိုးသို့ မယုံနိုင်သဖြင့် မြေလျှိုး၍ နေကြရ၏။

ရက်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှစစ်သားများ ပဲခူးသို့
ပို၍ ရောက်လာဆဲ။

စစ်တောင်းတံတားတိုက်ပွဲတွင် ဒဏ်ရာရသူများသာ ပဲခူးသို့ ရောက်
လာခြင်းဖြစ်သည်။

စစ်တောင်းတံတားတိုက်ပွဲကား ပြင်းထန်လှသည်နှင့်အမျှ ထိတ်
စရာ ကြောက်စရာ။

အင်္ဂလိပ်တပ်များ အသေအလဲ ခုခံတိုက်ခိုက်သည့် တိုက်ပွဲမှာ
ဘီးလင်းနှင့် စစ်တောင်းတံတား။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ရက်နေ့ညတွင် အင်္ဂလိပ်တို့၏ စင်္ကာပူခံတပ်ကြီး ဂျပန်လက်သို့ ကျသွားပြီဟူသော သတင်းရေဒီယိုမှ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

စင်္ကာပူခံတပ်ကြီးဆိုသည်မှာ အင်္ဂလိပ်တို့က အာရှအရှေ့တောင်ပိုင်း တွင် မည်သည့်အခါမျှ ပြုလဲမည်မဟုတ်သော တံတိုင်းကြီးဟု ယူဆယုံကြည် ထားခဲ့သည့် ခံတပ်ကြီး။

မပြုနိုင် မလဲနိုင်ဟု ယူဆယုံကြည်ထားသော ရေတပ်မဟာတံတိုင်း ကြီး ပြိုကျလေသောအခါ-

အင်္ဂလိပ်နှင့် အင်္ဂလိပ်လက်အောက်မှ စစ်သားများ၊ အင်္ဂလိပ်အလို တော်ရိများပါ မျက်လုံးပြူးကုန်ကြတော့၏။

ဤအချိန်တွင် မိုလ်ဒေါင်းခေါင်းဆောင်သော ကျွန်မတို့ ပြည်တွင်း သူပုန်အဖွဲ့သားများက ပြန်၍ ခေါင်းမောလာနိုင်ကြသည်။

ဘီးလင်းနှင့် စစ်တောင်းတံတားတိုက်ပွဲမှ ဒဏ်ရာရရှိသော အင်္ဂလိပ် လက်အောက်ခံတပ်သားများ ပဲခူးသို့ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာစခန်းချနေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်မတို့က မကြောက်။

ပန်းနာထနေသော ကျားအိုကြီးကို ဓာတ်သိသူတိုင်း မကြောက် သကဲ့သို့...

၁၉၂၄-ခု၊ ဖော်ဖော်ဝါရီလ ၁၉-ရက်။

ဤနေ့တွင် အင်္ဂလိပ်တပ်များသည် ဘီးလင်းတိုက်ပွဲ၌ အကျအဆုံး များစွာနှင့် စစ်တောင်းတံတားရှိရာသို့ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

စစ်တောင်းတံတားသည် ဘီးလင်းနှင့် အနောက်ဘက် ၂၅ မိုင်ခန့် အကွာ။

ပဲခူးမြို့ အတွင်းသို့ အိုနာကျိုးကန်းနေသော အင်္ဂလိပ်၊ ဂေါ်ရခါး အိန္ဒိယနှင့် ကပြားစစ်သားများ အုပ်နှင့်ချီ၍ ရောက်လာသည်။

ရန်ကုန်နှင့် ပဲခူးတွင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရရှိနေသည်ဟုသာ ဆိုရသော် လည်း အမည်မျှသာ ဖြစ်နေတော့၏။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀-ရက်နေ့မှ စတင်ခဲ့သော စစ်တောင်းတံတား တိုက်ပွဲ။

အင်္ဂလိပ်တို့ဘက်မှ တင့်ကားတပ်၊ သံချပ်ကာကားတပ်၊ မော်တော် ကားတပ်များ။

ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်နှင့် ဂျပန်တပ်များတွင် ယန္တရားတပ် ဟူ၍ မရှိသလောက်။

သို့ရာတွင် အပြိုင်ကျ၍ အနိုင်ခံကြသောအခါ ယုံကြည်ချက်ပြင်းထန်သည့် ဘက်က အနိုင်ရစေမြဲ။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၃-ရက်နေ့။

ဤနေ့နံနက် ၅-နာရီခွဲတွင် အင်္ဂလိပ်တို့က စစ်တောင်းတံတားကြီး ကို ဒိုက်နခိုက် ယမ်းဘီလူးများဖြင့် ဖောက်ခွဲချိုးပစ်လိုက်၏။

ထိုမှာဘက်ကမ်းတွင် အင်္ဂလိပ်လက်အောက်ခံတပ်သားများ အများ အပြား ကျန်နေခဲ့သည်။

အင်္ဂလိပ်၊ ဂေါ်ရခါး၊ အိန္ဒိယ၊ ပန်ချာပီနှင့် ဂေါ်ရာကပြားစစ်မိုလ် စစ်သားများ။

ဤစစ်သားများအဖို့ ဆုတ်ခွာစရာ လမ်းမရှိသလို ရှေ့သို့ချီတက်ရန် လမ်းလည်း ကင်းမဲ့နေပေပြီ။

အင်္ဂလိပ်နှင့် အင်္ဂလိပ်ဩဇာခံ တပ်သား ၅၀၀၀ ကျော် ကျဆုံး၍ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်နှင့် ဂျပန်တပ်ဘက်မှ တပ်သား ၂၀၀၀ ကျော် ကျဆုံးသော စစ်တောင်းတံတားတိုက်ပွဲကြီး။

ဤတိုက်ပွဲမှရထားသော ယာဉ်များ၊ လက်နက်များ၊ ခဲယမ်းများနှင့် ရိက္ခာခြောက်များ၊ ကားများ များပြားလှသည်။

သို့သော်။

ဤယာဉ်၊ လက်နက်၊ ခဲယမ်းနှင့် ရိက္ခာများကို အပိုင်စီးသွားသူများ ကတော့ ဂျပန်တပ်။

ကျွန်မတို့ ပဲခူးမြို့နယ်တစ်ဝိုက်တွင် အင်္ဂလိပ်နှင့် အင်္ဂလိပ်လက်အောက် ခံတပ်သားများ ပုရွက်အုံကြီး ပြိုသကဲ့သို့ပြု၍ ရောက်လာကြသည်။

သို့တိုင်အောင် ပဲခူးမြို့နယ်အတွင်းရှိ အင်္ဂလိပ်အလိုတော်ရိများက ခေါင်းထောင်၍ မလာရဲတော့။

စစ်တောင်းတံတားတိုက်ပွဲတွင် မရှုမလှ အကျနာခဲ့သည့် အင်္ဂလိပ် တို့၏ အမှတ် (၁၇)တပ်မတွင်။

ခြေလျင်တပ်မဟာ ၂-တပ် ပါဝင်၏။ သံချပ်ကာယန္တရားတပ်များ လည်း ပါဝင်သည်။

ထိုတပ်များသည် ရရှိလာသည့် ဒဏ်ရာများကို ဆေးထည့်ရင်း ပဲခူးတွင် နားနေကြ၏။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၆-ရက်နေ့တွင် ကျွန်မတို့ မျှော်လင့်စောင့်စားနေသော သတင်းကို ကြားရသည်။

‘ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်မှ တပ်ဖွဲ့များသည် ဂျပန်တပ်များနှင့်အတူ ပဲခူးဆီသို့ ဦးတည်ချီတက်လာပြီ’

ပဲခူးအနီးရှိ အုတ်ဖို၊ တမာတကေ၊ ပျဉ်ပုံကြီးအစရှိသော ဒေသများ၌ တိုက်ပွဲများ ဖြစ်လာသည်။

ရန်ကုန်မြို့တော်မှာလည်း တဝန်းဝန်း ဗုံးအကြဲခဲနေရ၏။

၁၉၄၂-ခု၊ မတ်လ ၁-ရက်နေ့။

ဤနေ့တွင် အင်္ဂလိပ်ဘုရင်ခံသည် ရန်ကုန်မှ ထွက်ခွာသွားရတော့သည်။

ပဲခူးရှိ အင်္ဂလိပ်တပ်များက အလျင်အမြန် ဆုတ်ခွာသွားလို့ နေကြ၏။

သို့ရာတွင်...

အိန္ဒိယပြည် စစ်ဦးစီးဗိုလ်ချုပ်ကြီးဂျင်နရယ်ဝေဘယ်၏ ‘မဆုတ်နဲ့ နေကြဦး’ဟူသော အမိန့်ကြောင့် ပဲခူးတွင် ရပ်တန့်နေကြရသည်။

အင်္ဂလိပ်တို့၏ ယာယီဌာနချုပ်ကိုမူ လှည်းကူးသို့ပင် ဆုတ်ထားနှင့်ပြီ။

ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်မှ တပ်ဖွဲ့များနှင့် ဂျပန်တပ်ဖွဲ့များသည် ကျွန်မတို့ ပဲခူးဆီသို့လည်းကောင်း၊ မင်းမဲ့နေပြည်တော်ကြီးဖြစ်သည့် ရန်ကုန်သို့လည်းကောင်း၊ စစ်ကြောင်းများခွဲကာ ဖြန့်၍ချီတက်နေကြလေပြီ။

ဗမာနှင့်ဂျပန်တပ်ဖွဲ့များ၊ ဤမျှလျင်မြန်စွာ ချီတက်လာနိုင်ခြင်းမှာ ပြည်တွင်းသူပုန်အဖွဲ့၏ သတင်းပေးမှု ရန်သူဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းများကို ဖြတ်တောက်ဖျက်ဆီးထားမှုများကြောင့် ဖြစ်သည်။

၁၉၄၂-ခု၊ မတ်လ(၃) ရက်၊ (၄) ရက်။

ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်မှ တပ်ဖွဲ့များနှင့် ဂျပန်တပ်များက ဘုရားကြီး၊ ဝေါ၊ ပျဉ်ပုံကြီးနှင့် ဖြန့်တံဆာမြို့များကို သိမ်းယူတပ်စွဲနိုင်ပြီ။

ယိုးဒယားမှတစ်ဆင့် ပို့လိုက်သော တင့်ကားတပ်များနှင့် အမြောက်တပ်များ၊ ဂျပန်လက်သို့ ရောက်လာသည်။

ပဲခူးရှိ အင်္ဂလိပ်တပ်များနှင့် ရန်ကုန်တစ်ဝိုက်ရှိ အင်္ဂလိပ်တပ်များကို ချေမှုန်းရန်သာ ကျန်တော့၏။

ကျွန်မတို့သည် ပဲခူးမြို့အတွင်း ရန်သူအခြေအနေကို ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် တပ်ဖွဲ့များမှ စေလွှတ်လိုက်သည့် ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ ရဲဘော်များအား တက်နိုင်သမျှ သတင်းပေးနေကြသည်။

မတ်လ(၅)ရက်နေ့။

ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်မှ တပ်ဖွဲ့များနှင့် ဂျပန်တပ်များသည် ပဲခူးမြို့ကို မြို့၏အနောက်မြောက်ဘက်မှစ၍ တိုက်ခိုက်သည်။

ပဲခူးနှင့်လှည်းကူးအကြားရှိ ရန်သူများကိုလည်း ထိုးဝင်တိုက်ခိုက်၏။

ပဲခူးမြို့တိုက်ပွဲကို ဆင်နွှဲသူကား ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် ဗိုလ်ဗလ။

ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်မှ ဗိုလ်ဗလဦးစီးသော တပ်ဖွဲ့နှင့်ဂျပန်တပ်များသည် ပဲခူးတိုက်ပွဲကို သဲသဲမဲမဲ ဆင်နွှဲနေကြ၏။

မတ်လ (၆)ရက်နေ့။

ပဲခူးတိုက်ပွဲ ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။

ပဲခူးတွင် အင်္ဂလိပ်တို့၏ အမှတ် (၄၉) တပ်မဟာမှာ မတိုးသာ မဆုတ်သာ။

ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်မှ ဗိုလ်ဗလ ဦးစီးသော တပ်ဖွဲ့နှင့် ဂျပန်တပ်များ၏ ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ချောင်ပိတ်၍ ခံနေကြတော့သည်။

‘မဆုတ်နဲ့ နေကြဦး’ဟု အမိန့်ပေးထားခဲ့သော အိန္ဒိယပြည် စစ်ဦးစီးချုပ်ဂျင်နရယ်ဝေဘယ်ထံ ဝိုင်ယာလက်ဖြင့်လှမ်း၍ အင်္ဂလိပ်တပ်က ဆုတ်မိန့်တောင်းသည်။

ဝိုင်ယာလက် အဆက်အသွယ်မရ။

မတ်လ(၇)ရက်နေ့။

ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်မှ ဗိုလ်ဗလဦးစီးသော တပ်ဖွဲ့နှင့် ဂျပန်တပ်များက ပဲခူးမြို့သိမ်းတိုက်ပွဲကို ဆင်နွှဲကြသည်။

ဗိုလ်ဒေါင်းသည် သူနှင့် စိတ်တူကိုယ်တူ လူနှစ်ဆယ်ကိုခေါ်ကာ အင်္ဂလိပ်တို့၏ မော်တော်ယာဉ်များ၊ ရိက္ခာသိုလှောင်ရာ စခန်းများ၊ ခဲယမ်းသိုလှောင်ရာ စခန်းများကို နောက်ပိုင်းမှနေ၍ ဝင်စီးနေသည်။

အင်္ဂလိပ်တပ်များသည် ဖရိုဖရဲ ဆုတ်ခွာနေကြရ၏။

အင်္ဂလိပ်တို့၏ နောက်ရန်တပ်က မသယ်နိုင်သော မရွှေ့ပြောင်းနိုင်သော လက်နက်ခဲယမ်းရိက္ခာနှင့် မော်တော်ယာဉ်များကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးနေသည်။

ရန်သူ့လက်နက်ခဲယမ်းကို အပိုင်မသိမ်း။ မဖျက်ဆီးစေနဲ့။

ဗိုလ်ဒေါင်းက အော်ဟစ်အမိန့်ပေးရင်း အင်္ဂလိပ်တို့၏ လက်နက်ခဲယမ်း သို့လှောင်ရေးစခန်းတစ်ခုကို အတင်းဝင်စီးသည်။

သွေးပျက်နေပြီဖြစ်သည့် အင်္ဂလိပ် အရန်တပ်သား အချို့သည် ဝင်စီးလာသော ဗိုလ်ဒေါင်း၏ တပ်ကို ဝတ်ကျေဝတ်ကုန် ပြန်ပစ်ကာ ထွက်ပြေးသွားကြ၏။

နေက တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာသည်။

ဆွမ်းခံပြန်ချိန်သို့ပင် ရောက်လာပြီ။

တပေါင်းနေ ဖြစ်သည့်အလျောက် ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေ၏။

အောင်ပွဲရနေသော ဗိုလ်ဒေါင်းက အင်္ဂလိပ်တို့၏ လက်နက်ခဲယမ်း သို့လှောင်ရေးစခန်းတစ်ခုကို ထပ်၍ ဝင်စီးသည်။

ရန်သူဘက်မှ တဒက်ဒက်ဆွဲလိုက်သော စတင်းသံများ ပေါ်ထွက် လာ၏။

ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးတက်နေသော ဗိုလ်ဒေါင်းသည် အရပ်ကြီးပြတ် သကဲ့သို့ လဲကျသွားသည်။

‘အပိုင်ဝင်စီးကြ’

ဗိုလ်ဒေါင်းသည် နောက်ဆုံးအမိန့်ကိုပေးကာ မေ့မြောသွားခဲ့လေပြီ။

မွန်းလွဲချိန်တွင် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်မှ ဗိုလ်ဗလဦးစီးသော တပ်ဖွဲ့နှင့် ဂျပန်တပ်က-

ပဲခူးမြို့ကို အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များလက်မှ သိမ်းယူကာ အောင်ပွဲ ဆင်နွဲ့နိုင်ခဲ့တော့သည်။

x x x

အခန်း(၄)

ဗိုလ်ဒေါင်း။

၁၉၄၂-ခု၊ အင်္ဂလိပ်တိုက်ထုတ်ရေးတိုက်ပွဲတွင် တိုင်းပြည်အတွက် ဘယ်ဘက်ခြေတစ်ချောင်း ပေးလှူခဲ့သော ဗိုလ်ဒေါင်း။

သူသည် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုတွင်လည်း နောက်ချန်၍ ကျန်မနေခဲ့။

ကျွန်မအား လျှို့ဝှက်နိုင်ငံရေးသင်တန်းတက်ရန် စည်းရုံးခဲ့သူမှာ ဗိုလ်ဒေါင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဂျပန်သည် အင်္ဂလိပ်ထက်ပို၍ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် ရန်သူ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့သည် မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုကို အထူး ပီရိသေသပ်စွာ ကျင့်သုံးနေကြရပါသည်။

ကျွန်မတို့အား လျှို့ဝှက်နိုင်ငံရေးသင်တန်း ပို့ချနေသူကို ကျွန်မ တို့က ဗိုလ်ဒေါင်းခေါ်သလိုပင် ‘ဆရာကြီး’ဟု အာလုတ်ပြုကြ၏။

ဆရာကြီး၏ အမည်နာမကို ဗိုလ်ဒေါင်းကလည်း ကျွန်မတို့ကို ပြောမပြ။ ကျွန်မတို့ကလည်း မမေးပါ။

အထူးလျှို့ဝှက်ကျင့်သုံးရမည့် အချိန်ကာလဖြစ်သည့်အလျောက် ကျွန်မတို့၏ အမည်များကိုပင် နာမည်လိမ်ဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ပြုကြရပါသည်။

အာရှတိုက် သာတူညီမျှ ကောင်းစားရေး ‘ကြွေးကြော်သံ’ဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ဝင်ရောက်လာသော ဂျပန်တပ်များသည် မြန်မာနိုင်ငံသားများ အား ပါးရိုက်နားရိုက် လှည်းဆွဲ၊ လူဆွဲ၊ ရိက္ခာဆွဲ လုပ်လာတော့၏။

စပိုင်ဟုဆိုကာ လက်သည်းခွာ၊ ရေခွေးပူလောင်း၊ ကျဉ်စက်ဖြင့် တို့၊ ထုပ်တွင် စောက်ထိုးဆွဲတော့သည်။

‘တို့တော့ ဒယ်အိုးထဲကနေ မီးဖိုထဲကျသွားတော့တာပဲဟေ့’ ဗိုလ်ဒေါင်းက ဤသို့ နိဒါန်းပျိုးကာ ကျွန်မတို့အား စည်းရုံးခဲ့ပါ သည်။

အမှန်ဆိုရလျှင် ကျွန်မသည် အစည်းရုံးခံနေရသူ မဟုတ်။ ကျွန်မ ကသာ ပြန်၍ စည်းရုံးလိုသူသာ။

သို့သော်။

အဆက်အသွယ် မရသေးသဖြင့် ခဏမျှပွဲကြည့်ပရိသတ် လုပ်နေ ခဲ့သူ ဖြစ်ပါ၏။

ယခုမူ ဗိုလ်ဒေါင်းမှတစ်ဆင့် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး မြေအောက် လှုပ်ရှားရေး ရဲဘော်အချို့နှင့် ဆက်သွယ်မှုရနေလေပြီ။

ဗိုလ်ဒေါင်းသည် ဘယ်လက်ခြေထောက်တစ်ချောင်း အပြတ်ကြီး နှင့်ပင် ဘတ်စ်ကားကို ဆက်၍မောင်းကာ ဝမ်းရေးကျောင်းနေလေသည်။

ခြေထောက်နှစ်ဘက် အကောင်းပကတိ ရှိစဉ်ကထက် ညာခြေ တစ်ဘက်တည်းဖြင့် မောင်းသော ဗိုလ်ဒေါင်း၏ လုပ်ဆောင်ချက်မှာ ပို၍ ကျွမ်းကျင်မှုရှိနေ၏။

ပညာသား အပြည့်အဝ ပါနေလေသည်။

အမြန်နှုန်းဖြင့် မောင်းမလား။ အနှေးဆုံးဖြင့် ပြိုင်မလား။

ဗိုလ်ဒေါင်းကို ဘယ်ဘတ်စ်ကား ဒရိုင်ဘာမှ မနိုင်။

ဗိုလ်ဒေါင်းသည် ဘတ်စ်ကားတစ်စီးဖြင့် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်သို့ ရောက်သူဖြစ်ရာ ရောက်လေသည့် နေရာတိုင်း၌ ကားမောင်းအမြန်ပြိုင်ပွဲ၊ အနှေးပြိုင်ပွဲ၊ တောင်တက်မောင်းပြိုင်ပွဲ၊ တောင်ဆင်းအမောင်းပြိုင်ပွဲများကို ဝင်၍ နှံ့ခဲ့သည်။

ဗိုလ်ဒေါင်းက အမြဲတမ်း ပထမ။

ခြေနှစ်ချောင်း အကောင်းပကတိရှိစဉ်ကထက် ဘယ်ခြေတစ်ချောင်း မရှိတော့တာ ဗိုလ်ဒေါင်းတွင် လူတိုင်းမြင်တွေ့သိသာသည့် အချက်တစ်ချက် ရှိနေလေသည်။

လမ်းလျှောက်လျှင် ချိုင်းထောက်နှစ်ဘက်ကို အားပြုကာ လျှောက် ရသည့် အချက်။

‘ဘဝဆိုတာ တိုက်ပွဲလို စာရေးဆရာတွေက ရေးကြတယ်။

ကျုပ်အဖို့တော့ အင်မတန်ပြင်းထန်ပြီး အဆက်မပြတ် တိုက်နေရတဲ့ တိုက်ပွဲဆိုမှ ပိုမှန်လိမ့်မယ်’

ဤကား ဘဝနှင့်ပတ်သက်သော ဗိုလ်ဒေါင်း၏ ခံယူချက်။

ဗိုလ်ဒေါင်း၏ ဘဝသည် သူပြောသည့်အတိုင်းပင် ပြင်းထန် သည်းမည်းလှသော တိုက်ပွဲများဖြင့် တရစပ် ဆက်စပ်နေလေသည်။

ဗိုလ်ဒေါင်းသည် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းဆင်း ရာဇဝတ်အုပ်ဘဝတွင် ရှိနေစဉ်က အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အထူးမေတ္တာမျှခဲ့ဖူးသည်။

ထိုအမျိုးသမီးနှင့် လက်ထပ်ရန် တစ်လအလိုတွင် အင်္ဂလိပ် အိန္ဒိယ ကပြား ရာဇဝတ်ဝန်ကလေးနှင့် အချင်းများရပြီးနောက် အလုပ်ပြုတ်ရုံသာမက ထောင်လည်းကျခဲ့ရ၏။

ထောင်ထဲတွင် ဗိုလ်ဒေါင်းက နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ အကျဉ်းသား အဖြစ်နှင့် ထောင်ထမင်းထောင်ဟင်းကိုစားကာ ထောင်အလုပ်ကြမ်းကို လုပ် နေစဉ် သူထူးထူးကဲကဲ အစွဲကြီးစွဲလျက်ချစ်ခဲ့ရသော အမျိုးသမီးက စာရေး တစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်လိုက်လေ၏။

ဗိုလ်ဒေါင်းအဖို့ ထောင်ထဲတွင် အကျဉ်းသားအဖြစ်နေရင်းက အသည်း ကွဲခဲ့ရရှာသည်။

အင်္ဂလိပ်တပ်များအား မြန်မာမြေပေါ်မှာ မောင်းထုတ်သည့် တိုက်ပွဲတွင် ဘယ်ခြေထောက်ကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြန်၏။

သို့သော်...

ဗိုလ်ဒေါင်းက စိတ်ဓာတ်မကျ။

မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းသို့ ဂျပန်တပ်များ ဝင်ရောက်လာပြီးနောက် သခင်ထွန်းအုပ်၏ ယာယီအုပ်ချုပ်ရေး စသည့်အချိန်တွင်ပင် ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေး မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုကို ဆောင်ရွက်နေသည်။

၁၉၄၂-ခု၊ ဩဂုတ်လ(၁)ရက်နေ့။

ဤနေ့တွင် ဒေါက်တာဘမော်အား ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် ခန့်အပ်လျက် မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရအဖွဲ့ကို မြန်မာပြည်လုံးဆိုင်ရာ ဂျပန်စစ်သေနာပတိ ဂျင်နရယ်အီးဒါးက ဖွဲ့စည်းပေးလိုက်၏။

အင်္ဂလိပ်အပြေး ဂျပန်အဝင်တွင် စုဆောင်းသိမ်းဆည်းရရှိထားသည့် လက်နက်များ၊ ခဲယမ်းများကို ကျွန်မတို့သည် ပို၍ လုံခြုံသော နေရာများသို့ လျှို့ဝှက်ပြောင်းထားကြရသည်။

ဤအစီအစဉ်ကို ညွှန်ကြားသူမှာ ဗိုလ်ဒေါင်း။

၁၉၄၂-ခု၊ ဇူလိုင်လ၂၇ရက်နေ့တွင် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော် (ဘီအိုင်အေ)ကို ဖျက်သိမ်းလိုက်၏။

ထိုနှစ် ဩဂုတ်လ ၂၆-ရက်နေ့။

ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်မတော်(ဘီဒီအေ)ကို ဂျပန်စစ်သေနာပတိက ဖွဲ့ခွင့်ပေးခဲ့၏။

ဘီဒီအေ တပ်သားဟောင်းများမှတစ်ဆင့် သင့်လျော်သူများကို ဘီဒီအေတွင် ပြန်လည်စုရုံးကာ တပ်သားသစ်များစုဆောင်း သိမ်းသွင်းသည်။

ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်၏ ဗိုလ်ချုပ်မှာ သခင်အောင်ဆန်း။

ဘီဒီအေတွင် တပ်သား ၅၀၀၀-ခန့်။

မင်္ဂလာဒုံ ပဲခူးနှင့် ပျဉ်းမနားတွင်စစ်လေ့ကျင့်ရေးစခန်းများ။

၁၉၄၃-ခု၊ ဩဂုတ်လ (၁)ရက်နေ့။

ဂျပန်က မြန်မာနိုင်ငံအား လွတ်လပ်ရေး ပေးလိုက်သည်။

ဒေါက်တာဘမော်က အာဏာရှင် အဓိပတိ။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး။

ဒေါက်တာဘမော်က စစ်သေနာပတိချုပ် ရာထူးကိုပါယူထား၏။

အမှန်စင်စစ်တွင် ဂျပန်စစ်အာဏာပိုင်သည်သာ မြန်မာနိုင်ငံ၏

စစ်သေနာပတိချုပ်နှင့် တကယ့်အဓိပတိ။

ဂျပန်လက်အောက်တွင် လွတ်လပ်ရေးရလာသော မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများသည် ပို၍ဆင်းရဲလာ၏။

ပို၍ စုတ်ပြတ်လာ၏။

ပို၍ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လာ၏။

ပို၍ ပညာရေး နိမ့်ကျလာတော့သည်။

ဤမျှမက ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့၏ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စော်ကားရိုင်းပျခြင်းကို ခေါင်းငုံ့၍ ခံနေကြရလေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများသည် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ခေါ် စစ်ထောက်လှမ်းရေးပုလိပ်နှင့် လက်ပါးစေ တိုင်းရင်းသား လက်တစ်ဆုပ်စာ၏ 'စပိုင်'ဟူသော စကားလုံးအောက်တွင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေရလေပြီ။

'စပိုင်'

အင်္ဂလိပ်သူလျှို့၊ အင်္ဂလိပ်သတင်းပေး၊ အင်္ဂလိပ်ဒလန်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်။

'ချွေးတပ်'

စပိုင်နည်းတူ ကြောက်စရာကောင်းသည့် စကားလုံး။

စကားလုံးအနေဖြင့် မည်သို့မျှ နှိပ်စက်ကလူ မပြုမူ၊ သို့သော် ထိုစကားလုံးသည် ဂျပန်စစ်တပ်နှင့် ဂျပန်ဩဇာခံ ခရိုင်ဝန်၊ ရာဇဝတ်ဝန်၊ မြို့အုပ်၊ သူကြီး၊ ဆယ်အိမ်ခေါင်းနှင့် ပုလိပ်များ ပါးစပ်ဖျားသို့ ရောက်သွားသည့်အချိန်၌ ကူးစက်တတ်သော ကပ်ရောဂါကြီး တစ်ခုကဲ့သို့ ကြောက်စရာကောင်းလာတော့သည်။

ဂျပန်စစ်အာဏာပိုင်များက ယိုးဒယားမြန်မာ မီးရထားလမ်းကို စစ်ရေးစစ်ရာအတွက် အပူတပြင်းဖောက်လုပ်နေရာ ရွာတိုင်းရွာတိုင်းမှ ချွေးတပ်သားများကို အချိုးကျပေးနေရသည်။

ယိုးဒယားမြန်မာ ရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရာသို့ လိုက်ပါသွားရရှာသော ရွာသူရွာသားများမှာ အသက်နှင့်ကိုယ် တွဲလျက်ပြန်ရောက်လာသူ နည်းပါးလှ၏။

အကယ်၍ အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားမကွဲဘဲ မိမိကျေးရွာသို့ ပြန်ရောက်လာနိုင်သည်ဆိုဦးတော့ ထိုသူသည် လူစဉ်မမီတော့။

'ကူလီ'

စပိုင်နှင့်ချွေးတပ်လောက် စိုးကြောက်စရာ မကောင်းလှသည့်တိုင် တလန့်လန့်တဖျပ်ဖျပ်နေရသော စကားလုံး။

ရွာများတွင်သာမက မြို့များပေါ်သို့ပင်တက်၍ အချိန်မရွေး ခေါ်ယူသော ကူလီ။

ဂျပန်များ စစ်တက်စစ်ချီရာသို့ ရိက္ခာ၊ လက်နက်၊ ခဲယမ်းများကို သယ်ပိုး၍ လိုက်ရသူများ။

နေ့လယ်နေ့ခင်းတွင်သာမက ညသန်းခေါင်နှင့်မနက်အရုဏ် တက်ချိန်များ၌ပင် တစ်အိမ်တက်ဆင်း အတင်းခေါ်ယူသော ကူလီ။

ဂျပန်စစ်တပ်နောက်သို့ ကူလီအဖြစ် လိုက်ပါသွားရသူများသည် ထမင်းအငတ်ငတ်၊ ဟင်းအငတ်ငတ်ဖြင့် အားပြတ်ကာ ပြန်ရောက်လာတတ်သည်။

စပိုင်။

ချွေးတပ်။

ကူလီ။

ပြီးတော့...ဂျပန် ငွေစက္ကူ။

မြန်မာနိုင်ငံမှ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ ထွက်ခွာသွားသောအခါ မြန်မာ နိုင်ငံတွင် လှည့်လည်သုံးစွဲရန် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အင်္ဂလိပ်ငွေစက္ကူ၏ တန်ဖိုးများမှာ ကုဋေ ၂၀-ကျော်။

ဂျပန်ဝင်လာစက အင်္ဂလိပ်ငွေစက္ကူများကို အသုံးပြုခွင့်ရသေး သော်လည်း မြန်မာနိုင်ငံအား ဂျပန်က လွတ်လပ်ရေးပေးကာ-

အင်္ဂလိပ် အမေရိကန်တို့အား စစ်ကြေငြာလိုက်သည့် အချိန်၌ အင်္ဂလိပ်ငွေသည် တရားမဝင် ဖြစ်ခဲ့ရတော့၏။

ဤအချိန်မတိုင်မီကပင် ဂျပန်စစ်အာဏာပိုင်တို့က မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဖြစ်သလို ရိုက်နှိပ်ထားသည့် ဂျပန်ငွေစက္ကူများကို သုံးစွဲနေပေပြီ။

အာမခံသည့် တိုင်းပြည်နိုင်ငံဘဏ်ဟူ၍ အလျဉ်းမပါသော ဂျပန် ငွေစက္ကူများသည် မြန်မာပြည်တွင် ဖွဲ့ပြာများလို ပျံ့နှံ့လာ၏။

ငွေစက္ကူဖောင်းပွလာမှုနှင့် ပစ္စည်းများ ရှားပါးလာမှုတို့ကြောင့် ကုန်ဈေးနှုန်းများ နေ့ချင်းညချင်း ခုန်၍ခုန်၍ တက်လာတော့သည်။

ကြက်တစ်ပိဿာ ငွေငါးကျပ်မှ အစိတ်။

အစိတ်မှ ငါးဆယ်။

ငါးဆယ်မှ သုံးရာအထိ တိုး၍ တက်နေလေပြီ။

ဆေးဝါး၊ ဆီ၊ သကြား၊ နို့ဆီဆိုသည်မှာ မူး၍ပင် ရှူစရာ မရှိ တော့။

တောသူတောင်သားများသည် ချည်ကြီးလုံချည်ကိုပင် ဝယ်မဝတ် နိုင်ကြ။

အိမ်တစ်အိမ်တွင် အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်ရှိလျှင် တစ်ယောက် ရွာထဲသို့သွားပါက ကျန်တစ်ယောက်မှာ အိမ်ခန်းထဲတွင် ပုန်းနေရသည် အထိ အဝတ်အထည် ရှားပါးခဲ့၏။

ဂုန်နီအိတ်ကိုပင် အထည်လုပ်ဝတ်ရန် ရှာမနိုင်။

တိုင်းသူပြည်သားများဖြစ်သည့် ဒါယိကာများ မကြည်ရွှင်နိုင် သောအခါ သာသနာလည်း မစည်ပင်နိုင်တော့။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများတွင် သံဃာတော်များ မရှိကြတော့။

ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ ရွာသိမ်ရွာငယ်များသို့ ကြွမြန်းတော် ပူကုန်ကြ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ အောက်တွင် နွားများ ရောက်လာ၏။ ကျောင်းအောက်တွင် ချည်နှောင်ထား၏။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများသည် သားသတ်ရုံများအဖြစ်သို့ ဂျပန် ပေးသော လွတ်လပ်ရေးအောက်တွင် ပြောင်းလဲလာကြရတော့သည်။

ဪ...သာယာစိုပြည်လှသော လွတ်လပ်ရေးကြီးပါကလား။

သည်မင်း၊ သည်စိုး၊ သည်သူခိုးနှင့်

သည်မိုး၊ သည်မြေ၊ သည်လူတွေနှင့်။

ကျွန်မတို့သည် လွတ်လပ်ရေးရသော ၁၉၄၃-ခုနှစ်ကြီးကို ကူး မြောက်ကာ ၁၉၄၄-ခုနှစ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြပါပြီ။

ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုသည် ပြန့်ကျဲနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း စုစည်း၍လာနေပါ၏။

စုစည်းလာနေသော အင်အားပေါ်တွင် အခြေတည်ကာ ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေး ခေါင်းဆောင်များသည် သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားလာကြသည်။

အင်္ဂလိပ်တပ်များကို တိုက်ထုတ်စဉ်က

အင်္ဂလိပ်အခက် ဗမာအချက် ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း လိုက်နာခဲ့သည်။

လိုက်နာခဲ့သည့်အလျောက်လည်း အောင်ပွဲရခဲ့သည်။

ယခုလည်း ဖက်ဆစ်တပ်များကို မြန်မာ့မြေပေါ်မှမောင်းချရမည်။

'ယာလည်းညက်စေ၊ ကြက်လည်းမောစေ'ဟူသော စကားပုံအတိုင်း

ကျင့်သုံးကြရပေတော့မည်။

ယာညက်အောင်ထွန်ရမည်မှာ ကျွန်မတို့ တာဝန်။

ဂျပန်သည် နိုင်ချင်သော ကြက်ကဲ့သို့ 'အင်ဖာ'သို့ တက်၍ခွပ်ရန် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်နေပေပြီ။

အင်ဖာသည် မဏိရူပူရပြည်၏ မြို့တော်။

မြန်မာပဒေသရာဇ်ဘုရင်များရှိစဉ်က သမီးကညာ ဘဏ္ဍာရွှေငွေများ ဆက်သရန် ပျက်ကွက်သဖြင့် တုတ်တပြက် ဓားတပြက် ဘဝတူ အချင်းချင်း ရန်မီးပွားခဲ့ရသော နိုင်ငံ။

အင်ဖာသည် အိန္ဒိယပြည်ကြီး၏ နောက်ဖေးတံခါးပေါက်။

အာရှအရှေ့တောင်ပိုင်းရှိ ကိုလိုနီနိုင်ငံများမှ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာ သွားခဲ့ရသော အင်္ဂလိပ်တပ်များသည်-

နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ ကျွန်စာတ်သွင်း၍ထားခဲ့သည့် အိန္ဒိယပြည်ကြီးတွင် ခြေကုပ်စခန်းယူကာ နာလန်ထူအောင် အပြင်းအထန် ကြိုးစားခဲ့၏။

ဂျပန်ကင်ပေတိုင်သည် အိန္ဒိယမှ အင်္ဂလိပ်တို့၏ အသံလွှင့်ချက် နားထောင်လျှင် စပိုင်ဟု အကျပ်ကိုင်ထားသည်။

သို့သော်...

ကျွန်မတို့ မြေအောက်လှုပ်ရှားရေးအဖွဲ့က အိန္ဒိယမှ အသံလွှင့် ချက်များအနက် ကမ္ဘာ့သတင်း၊ မြန်မာ့သတင်းများကို လက်ရေးတိုဖြင့် လိုက်မှတ်ကာ ကျောက်ပုံနှိပ်လျက် လျှို့ဝှက်ဖြန့်ဝေပေးနေနိုင်သည်။

ဂျပန်ကင်ပေတိုင်သည် ရေဒီယိုများ၊ လက်နှိပ်စာတ်မီးများ၊ ဘက် ထရီအိုးများကို လိုက်သိမ်းသည်အထိ မြန်မာနိုင်ငံသားများအပေါ်တွင် နိုင်ထက် စီးနင်း လုပ်လာ၏။

ဂျပန်ခေတ် လွတ်လပ်ရေးကြီး၏ အရသာကို ကျွန်မဖော်ပြခဲ့ရာ၌ အရေးကြီးသည့် အချက်တစ်ချက် မေ့ကျန်ခဲ့ပါသည်။

စပိုင်။

ချွေးတပ်။

ကူလီ။

ဂျပန်ငွေစက္ကူဟူ၍ ၄-မျိုးသာ ဖော်ပြခဲ့ရာ မပြည့်စုံသေးပါ။

အရေးကြီးသည့် ပဉ္စမအချက် ကျန်နေပါသေးသည်။ ဤပဉ္စမ အချက်ကို ဂျပန်ခေတ်တွင် အသက်ရှင်နေထိုင်ဖူးသူတိုင်း ခံစားရသည် ချည်း။

ဝဲ...။

ဂျပန်ပေးသော လွတ်လပ်ရေးကြီးအောက်တွင် အိမ်တိုင်းစေ့ လူ တိုင်းစေ့ ဝဲပေါက်ကြ၏။

ကျွန်မတို့ မြန်မာတိုင်းရင်းသားမှန်သမျှ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့၏ သစ္စာတော်ခံ ကျေးတော်မျိုး၊ ကျွန်တော်မျိုးများဖြစ်ကြကြောင်း။ ဝဲကုတ် သည့် အရသာကို မြန်မြန်ယှက်ယှက်ကြီး ခံစားရင်း လက်တွေ့မျက်တွေ့ ပြသကြရပါကုန်၏။

ဪ... အလွန်အရသာရှိသည့် လွတ်လပ်ရေး။

လွတ်လပ်သော မြန်မာနိုင်ငံတော်သူ နိုင်ငံတော်သားများသည်

ဝဲကို တမျှဦးမျှဦးကုတ်ရင်း-

စပိုင်ဟု စွပ်စွဲနှိပ်စက်ညှင်းပန်းခံရကာ အသက်ပျောက်သွားခဲ့ကြရ ပါ၏။

ချွေးတပ်သားအဖြစ် အတင်းဆွဲခေါ်ခံရကာ ဘဝဆုံးခဲ့ကြရပါ၏။

ကူလီအဖြစ် အိပ်ရာမှ ဆွဲထုတ်ခြင်းခံရကာ နွားကဲ့သို့ ရုန်းလျက် လူစဉ်မမီ ဖြစ်ခဲ့ကြရပါ၏။

အိမ်သာသုံးစက္ကူအဖြစ်ပင် အသုံးပြုရန် မကောင်းသော ဂျပန် ငွေစက္ကူကို ထား၍ကိုင်ရင် မဝရေစာစားကာ ပိန်လှိုနန်းချည့်၍ နေကြရပါ သည်။

အဝတ်အထည်နှင့်ဆီ၊ ဆပ်ပြာ၊ ကြက်သွန်၊ သကြားများ အလွန် အလွန် ရှားပါးကာ ပြည်တွင်းဖြစ်ဆေးလည်းဗလာ၊ နိုင်ငံခြားဆေးကလည်း နတ္ထိ။

သို့ဖြင့်...

ဂျပန်ခေတ်တွင် ဝဲမပေါက်သူသည် ခေတ်မမီတော့။

မြန်မာနိုင်ငံလုံး ကြိမ်မီးအုံးသကဲ့သို့။

ဤအချိန်တွင် ဂျပန်တပ်များက အင်ဖာသို့ စ၍ချီနေကြပြီ။

အိန္ဒိယပြည်ကြီး၏ နောက်ဖေးတံခါးပေါက်မှ အတင်းဝင်ကာ အိန္ဒိယနိုင်ငံကြီးကို အပိုင်စီးလိုက်မည်။

အင်္ဂလိပ်ဘုရင်တို့ ဆောင်းခဲ့သည့် သရဖူတွင် အိန္ဒိယသည် အလွန် အဖိုးထိုက်သည့် ကျောက်မျက်ရတနာကြီးတစ်လုံး။

အိန္ဒိယပြည်ကြီးကိုသာ အပိုင်စီးနိုင်လျှင် နေမျိုးနွယ်ဂျပန်တို့သည် ကမ္ဘာကြီး၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်းကို အောင်နိုင်ပြီ။

ကမ္ဘာကြီး၏ အနောက်ဘက်ခြမ်းကို စိုးပိုင်မည့်သူက ဟစ်တလာ။

ဂျာမနီမှ အာဏာရှင်ဟစ်တလာနှင့် ဂျပန်မှ ဝန်ကြီးချုပ်လည်းဖြစ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလည်းဖြစ်သော ဂျင်နရယ်ဘိုဂိုတိုက အိန္ဒိယပြည် ဒေလီမြို့တော်တွင် အောင်သေအောင်သားစား၍ အောင်ပွဲခြိမ်းခြိမ်းခံရန် လက်ဝါးရိုက်ပြီးသား။

ဂျပန်တပ်များ အင်ဖာသို့ ချီတက်ရာ၌ ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်မတော်မှ စက်မှုလက်မှု တပ်ရင်း (၁)သည်လည်း ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ လိုက်ပါချီတက်ရလေသည်။

ဂျပန်ခေတ်အစတွင် ရန်ကုန်၌ စတင်ဖွဲ့စည်းခဲ့သော အာရှလူငယ် အစည်းအရုံးသည် ၁၉၄၃-ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင် ပိုမိုကျယ်ပြန့်လာသည်။

ပဲခူး၌ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်သော အာရှလူငယ် အစည်းအရုံးတွင် ကျွန်မက သာမန်အသင်းသူတစ်ယောက် အဖြစ်နှင့်သာ ပါဝင်ခဲ့၏။

အာရှလူငယ် အစည်းအရုံးသည် ကာယဗလနှင့် ဉာဏဗလကို အဓိကရည်ရွယ်ချက်အဖြစ် တိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်မည်ဟု ဖွဲ့စည်းခဲ့သည့် အစည်းအရုံး။

ဤအစည်းအရုံးသည် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး မြေအောက်လှုပ်ရှားမှု များကို လှုံ့ဆော်အားပေးသည့် အသင်းတစ်သင်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့သည် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုများကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဆောင်ရွက်ရသူများဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြစ်၍လည်း အာရှလူငယ်အစည်းအရုံး၌ ထင်ရှားပေါ်လွင် သည့် အမှုဆောင်နေရာမျိုးကို လက်မခံရန် ကျွန်မတို့၏ 'ဆရာကြီး' ညွှန်ကြား ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ ခရီးထွက်ရာ၌ အာရှလူငယ်ဝတ်စုံနှင့် တံဆိပ်ကို လိုအပ် ပါက အသုံးချနိုင်ရန် ယူသွားလေ့ရှိပါသည်။

မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုနှင့်သက်ဆိုင်သော ညွှန်ကြားချက်များ ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး ဝါဒဖြန့် စာတန်းများနှင့် ကမ္ဘာ့သတင်း၊ မြန်မာ့သတင်းစာလွှာ များကို ရန်ကုန်လျှို့ဝှက်မြေအောက်ဌာနချုပ်စခန်းမှ ကျွန်မတို့ ပဲခူးမြေအောက် ဌာနချုပ်စခန်းသို့ ပေးပို့နေသလို။

ကျွန်မတို့ကလည်း ထိုစာရွက်စာတမ်းများကို သက်ဆိုင်ရာမြို့နယ် ကျေးရွာများသို့ လျှို့ဝှက်ဖြန့်ဝေနေရ၏။

တစ်ခါတစ်ခါတွင်မူ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်သို့ ဆက်သွားအဖြစ် သွားရသည်။ စာရွက်စာတမ်း ညွှန်ကြားချက်များ ရယူရသည်။

ရန်ကုန်တွင် ကျွန်မနှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်ရသူကို ကျွန်မက မြင်းလှည်းဆရာဟု သိထား၏။

မြင်းလှည်းဆရာသည် ကျွန်မနှင့် ရန်ကုန်တွင် အဆက်အသွယ် လုပ်ရသူ၏ နာမည်ပုဂံ။

ပဲခူး မြေအောက်ဌာနချုပ်ရှိ ဆရာကြီးက...

'မြင်းလှည်းဆရာဆီ ရောက်အောင်သွားနော်' ဟု ညွှန်ကြားချက် ပေးလိုက်ပါက ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်ဌာန၊ ဘယ်သူထံသို့သွားရမည်ကို ကျွန်မ နားလည်ပြီးသား။

'မြင်းလှည်းဆရာ'က သူ့အမည်ကို ကိုပြည်ညွန့်ဟု မိတ်ဆက်ပါ သည်။ နာမည်ရင်းမဟုတ်ဘဲ နာမည်လိမ်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မသိပါ၏။ သို့ရာတွင်။

ကျွန်မနှင့် သမ္မန်ထဲတွင် အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့ရသော သူကိုယ်သူ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးသမားဟုထုတ်ပြောခဲ့သည့် ကိုကျော်ဝေနှင့် နာမည်ချင်း ဆင်တူနေသဖြင့် ကျွန်မကဆုံလာ ကြုံလာရပုံကို အံ့၍မကုန် ဖြစ်နေမိပါ သည်။

တစ်ယောက်က ကိုကျော်ဝေ။

တစ်ယောက်က ကိုပြည်ညွန့်။

ကိုပြည်ညွန့်၏ နာမည်ပုဂံက မြင်းလှည်းဆရာ။

ကျွန်မ၏ နာမည်ပုဂံက ပဲပြုတ်သည်။

ကျွန်မသည် ဆရာကြီးအလာကို စောင့်ရင်း တစ်ယောက်တည်း ပြုံးနေမိလေသည်။

ဆရာကြီးသည် အိမ်အပေါ်ထပ်မှ ခဏအကြာတွင် ဆင်းလာပြီး။

'အချိန်တန်တော့ နွားပိန်ကန်ပြီ မခင်ဆွေရဲ့ဟု ဝမ်းသာအားရ စကား စလိုက်ပါသည်။

ဆရာကြီးစကားကို ကျွန်မ နားမလည်ပါ။

ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုနှင့် သက်ဆိုင်သည် ဟူ၍သာ သိလိုက်ပါ၏။

ဆရာကြီးသည် လက်ထဲတွင် အသင့်ကိုင်လာသော မြေပုံစာရွက် ကို ကျွန်မရှေ့ရှိ စားပွဲပေါ်တွင် ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်။

ဆရာကြီး၏ အမူအရာမှာ တပည့်တစ်ယောက်အား ပထဝီ သင်ခန်းစာတစ်ခုကို ရှင်းလင်းပြနေသည့် ကျောင်းဆရာတစ်ဦးကဲ့သို့။

‘ဟောဒါ တို့နေတဲ့ ပဲခူး’
 ဆရာကြီးက သေသပ်စွာ ချွန်ထားသည့် ခဲတံတစ်ချောင်းဖြင့်
 ထောက်ပြနေ၏။
 ‘ဒါက သနပွင်’
 ‘ဟောဒါမှာ ပဲခူးသနပွင်လမ်း’
 ‘ဒီပဲခူးသနပွင်လမ်းကို ကမာနတ်ဆိုတဲ့ ရွာနားက ဖြတ်သွားရတယ်။
 ဒီမယ် ကမာနတ်ရွာ တွေ့ရဲ့လား’
 ‘တွေ့ပါတယ် ဆရာကြီး’
 ကျွန်မက တပည့်မလေးတစ်ယောက်လို အဖြေပေးလိုက်သည်။
 ‘ကမာနတ်ရွာကနေ စည်တီးတို့၊ မုတ္တလပ်တို့ဆိုတဲ့ ရွာတွေကိုလဲ
 ခြေဆန်လို့ရမယ်’
 ‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး’
 ‘ဟောဒါရွာက စည်တီးမြင်ရဲ့လား’
 ‘မြင်ပါတယ် ဆရာကြီး’
 ‘ဒီစည်တီးရွာမှာ မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ နာမည်က
 ဦးတော့’
 ‘အသက်ကတော့ ခြောက်ဆယ်လောက်ရှိပြီ၊ ဒါပေမယ့် သန်တုန်း
 မြန်တုန်း အမဲလိုက်နိုင်တုန်း’
 ‘မုဆိုးကြီးဦးတော့က ရဲဘော်ခင်ဆွေနဲ့ အဖော်တစ်ယောက်ကို
 အင်းကောက်ဆိုတဲ့ရွာကို ခေါ်သွားလိမ့်မယ်’
 ကျွန်မက အင်းကောက်ရွာကို ပဲခူးခရိုင် မြေပုံစာရွက်ပေါ်တွင်
 လိုက်၍ ရှာနေသည်။
 ကျွန်မ အမူအရာကို အကဲခတ်မိသော ဆရာကြီးက...
 ‘ရွာက အင်္ဂလိပ်ခေတ်တုန်းက ပစ္စန္ဒရာဇ်လိုဖြစ်နေတော့ မြေပုံပေါ်
 မှာ ပြမထားဘူး။ ဒီနေရာလောက်မှာ ရှိမယ်’
 ဆရာကြီးကပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မြေပုံပေါ်တွင် ရွာအမှတ်အသားကို
 ခဲတံဖြင့်ခြစ်၍ ပြလိုက်၏။
 ပဲခူးရိုးမ တောင်ကြောအောက်ပိုင်းဘက်ဒေသ။

‘ဒီအင်းကောက်ရွာရဲ့ တောင်ဘက်နှစ်မိုင်လောက်အကွာမှာ ဘောလုံး
 ကွင်း နှစ်ကွင်းသုံးကွင်းစာလောက် ကျယ်ပြန့်တဲ့ မြက်ခင်းပြင်ကြီးရှိတယ်။
 နားလည်လား’
 ‘နားလည်ပါတယ် ဆရာကြီး’
 ‘အဲဒီမြက်ခင်းကြီးပေါ်ကို ဖေဖော်ဝါရီလ နှစ်ဆယ့်ငါးရက်နေ့
 ည ၁၀နာရီမှာ မဟာမိတ်အင်္ဂလိပ်သုံးယောက် လေထီးနဲ့ဆင်းမယ်။ တစ်
 ယောက်က အမျိုးသမီး’
 ဆရာကြီးက အမျိုးသမီးဟုပြောလိုက်သောကြောင့် ကျွန်မ အလွန်
 အံ့ဩသွားသည်။
 ‘အမျိုးသမီးက လေယာဉ်ပျံစီးလာပြီး လေထီးနဲ့ ခုန်ဆင်းမှာတဲ့လား’
 ကျွန်မသည် ဆရာကြီးကို ဖွင့်၍မမေးဘဲ မိမိဘာသာ မိမိစိတ်ထဲမှ
 မေးနေ၏။
 ‘အမျိုးသမီး လေယာဉ်ပျံကနေပြီး လေထီးနဲ့ဆင်းတယ်ဆိုတာ
 ဘာမှမထူးဆန်းပါဘူး။ အမြင့်ကခုန်ဆင်းတဲ့အကျင့် လုပ်ထားရင် ခွေးတောင်
 ခုန်ဆင်းလို့ရတယ်။ တို့တိုင်းပြည်သာ လူစဉ်မမိဖြစ်နေလို့ ဒါမျိုး ထူးဆန်း
 တယ် ထင်နေတာ’
 ဆရာကြီးက ကျွန်မကို ရှင်းပြနေသည်။
 ‘အင်းကောက်မှာ ကျုပ်တို့ရဲဘော် ကိုမှတ်ဆိုတဲ့ ဆယ်အိမ်ခေါင်း
 ရှိတယ်။ အသက်ကတော့ သုံးဆယ်လောက်ပဲ။ သူကသူ့လူတွေနဲ့ တိုင်ပင်
 ပြီး လေထီးဆင်းလာတဲ့ မဟာမိတ်ရဲဘော်သုံးယောက်ကို စားသောက်
 နေထိုင်ရေး စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်’
 ‘ရဲဘော်ခင်ဆွေနဲ့ မြင်းလှည်းဆရာက လေထီးဆင်းရဲဘော် သုံး
 ယောက်ရဲ့ လုံခြုံရေးကို မုဆိုးကြီးဦးတော့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးရ
 မယ်’
 ‘မဟာမိတ်ရဲဘော်သုံးယောက်နဲ့အတူ ဝိုင်ယာလက်စက်တွေ၊ ဒိုက်
 နုမိုက်တွေ၊ ဘက်ထရီတွေ၊ ဂျင်နရေတာတွေ၊ လက်နက်ခဲယမ်းနဲ့ ဆေးဝါး
 တွေနဲ့ ရိက္ခာတွေ ပါလာမယ်’
 ‘ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး’

‘မဟာမိတ်ရဲဘော်တွေနဲ့ ပါလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို နေရာတကျ စိတ်ချရတဲ့ နေရာမှာထားပြီးတာနဲ့ ဆက်သားလွှတ်ပြီး စကားဝှက်နဲ့ သတင်းပို့ရမယ်’

‘စကားဝှက်ကတော့ ဆန်ဈေးတွေကျလာပြီ၊ ဒီစကားဝှက်ကို ရိုးရိုး ပေးတဲ့ စာထဲမှာထည့်ရေးလိုက်ဖို့ပဲ။ ဒါကိုတော့ ရဲဘော်ခင်ဆွေ နားလည် ပြီးသားပဲ။ ဘယ်သူ့ဆီကို ပေးရမယ်ဆိုတာလဲ သိတယ်မဟုတ်လား’

‘သိပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဒါနဲ့ကျွန်မတို့ ဘယ်တော့လောက် ခရီး ထွက်ရမှာလဲရှင်’

ဆရာကြီးက တွေဝေစဉ်းစားနေခြင်း မရှိ။ ချက်ချင်းပင် ပြန်၍ အဖြေပေးသည်။

အိမ်ပေါ်ထပ်က ဆင်းမလာမီကပင် အစီအစဉ် အားလုံးအတွက် ကြိုတင်စဉ်းစား အကွက်ရိုက်ပြီးသား။

‘ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀-ရက်နေ့ မနက်(၇) နာရီမှာ ပဲခူးကထွက် ခါတိုင်းလို အရောင်းအဝယ်အနေမျိုးနဲ့သွား၊ စည်တီးရောက်ရင် မြင်းလှည်း ဆရာကို တွေ့လိမ့်မယ်၊ နားလည်လား’

‘လည်ပါတယ် ဆရာကြီး’

ဆရာကြီးက လည်ပါသည်ဟု ဖြေရုံနှင့် မကျေနပ်။ ကျွန်မ ဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်၊ ကျွန်မဆက်ဆံရမည့်လူ၊ ကျွန်မသွားရမည့် ခရီးလမ်းပန်းအစီအစဉ်များကို ပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်ကာ ဖြေခိုင်းနေသည်။

‘သတိပီရိယထား၊ မမျှော်လင့်ဘဲ အခက်အခဲနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ့် နေရာမှာ ထိုးထွင်းဉာဏ်ကို စေစား၊ ကဲ...သွားနိုင်ပြီ’

ဆရာကြီး အပါးမှ ခွာလာသောအခါ ကျွန်မက ဝမ်းမြောက်နှစ်သိမ့် နေ၏။

လေထီးဆင်း မဟာမိတ်ရဲဘော်များကို လက်ခံကြိုဆိုနေရာချထား ပေးရမည့် တာဝန်ကို ကျွန်မကဲ့သို့သော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က ထမ်းဆောင်ခွင့်ရသည့်အတွက်။

ယနေ့ ဖေဖော်ဝါရီလ (၅)ရက်။

ခရီးအတွက် ပြင်ဆင်ရန် ကြားထဲတွင် (၄)ရက် အချိန်ရသေးသည်။ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၀-ရက်နေ့ နံနက်(၇)နာရီတွင် ကျွန်မသည် စည်တီးရွာဆီသို့ ဦးတည်ကာ ခရီးထွက်လာခဲ့လေသည်။

x x x

အခန်း(၅)

‘စည်တီး...ပြည်ကြီး ဝင်တော်မူမယ်’

ဇာတ်ထဲတွင် မင်းသားများ တိုင်းတော်ပြည်တော်သို့ ဝင်ကာနီး ဆိုင်းဆင့်သံ ကြားဖူးပါ၏။

ကျွန်မအဖို့ မင်းသားလည်းမဟုတ် မင်းသမီးလည်းမဟုတ်လေ သောကြောင့်။

ပြည်ကြီး စည်တီးဝင်မည်ဟု ဆိုင်းဆင့်ရပေတော့မည်။

ကျွန်မသည် စည်တီးရွာသို့ ကောင်းမွန် ချောမောစွာရောက်လာခဲ့ ပါသည်။

ကျွန်မနှင့် အဖော်ပါလာသူ မိန်းမကြီးမှာ ကျွန်မလိုပင် အရောင်း အဝယ်လုပ်နေသူ။

ဂျပန်ခေတ်တွင် လူတိုင်းလိုလို အရောင်းအဝယ် လုပ်ကြရပါ၏။

ကျွန်မနှင့် အဖော်ပါလာသူ မိန်းမကြီးမှာ ကျွန်မနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီး ပြီးသား။

သူက အရောင်းအဝယ်ကို အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုအတွက် ရိုးရိုးသားသား လုပ်နေသူ။ ကျွန်မကို သူက သူ့လိုပင်တဝမ်းတခါးအတွက် အရောင်းအဝယ်လုပ်နေသူဟု ယုံကြည်နေပါသည်။

ကျွန်မ၏ ဖက်ဆစ်ဆန်ကျင်ရေး မြေအောက်လျှို့ဝှက်လှုပ်ရှားမှု များကို ထိုမိန်းမကြီး လုံးဝမသိပါ။

စည်တီးရွာမှဆိုကြီးဦးတော အိမ်သို့ရောက်သွားသောအခါ ကိုပြည်ညွန့် ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်မတို့သည် တစ်ခါမျှ မမြင်မတွေ့ဖူးသည့် လူစိမ်းများပမာ ဆက်ဆံပြောဆိုရင်းမှ တစတစ ရင်းနှီးခင်မင်လာသည့် အသွင်ကို ဆောင် ထားကြ၏။

ကိုပြည်ညွန့်သည် စည်တီးရွာသို့ ကုန်အဝယ်လာသူ၊ သူ့အမည်က ကိုထွန်းမောင်။

ကျွန်မကမူ အဖော်မိန်းမကြီးအား ရင်းနှီးသိကျွမ်းစကပင် ပြောပြ ထားသည့် မခင်ဆွေ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် အဖော်မိန်းမကြီးအား မုတ္တလပ်ရွာနှင့် ရွာစဉ်တစ်လျှောက်သို့ မုဆိုးကြီးဦးတော၏ သမီးအကြီးနှင့်အတူ ဈေးရောင်း ရန် လွှတ်လိုက်၏။

ကျွန်မကိုစောင့်မနေဘဲ ပဲခူးသို့ပြန်လိုက ပြန်ရန်လည်း မှာလိုက်သည်။ ဂျပန်ခေတ် ဈေးသည်ဆိုသည်မှာ ဘယ်မြို့ဘယ်ရွာသို့သွားမည်ဟု မူသေ သတ်မှတ်ထား၍မရ ဖိုးသူတော်ဆန်ခံသလို မျက်စိလည်လေ ဆန်ရလေ။

ကျေးရွာထွက်ကုန် ပစ္စည်းများဖြစ်သည့် ဆန်၊ ဆေး၊ ငရုတ် စသည်တို့မှာ မြို့နှင့်စာလျှင် အမြဲဈေးချို၍ နေသည်။

တောရွာတွင် ငရုတ်သီးခြောက် တစ်ပိဿာ ဂျပန်ငွေ ၆၀၀ကျပ် ဆိုလျှင် မြို့ပေါ်၌ ၁၀၀၀ ရောင်းရ၏။

ထိုရွာသို့ ဒုတိယအကြိမ်ပြန်လာသောအခါ ငရုတ်သီးဈေး တစ်ထောင် ဖြစ်နေလေပြီ။

တစ်ထောင်ဈေးနှင့်ပင် ဝယ်သွားပါ။ မြို့ပေါ်သို့ရောက်လျှင် ရှုံးမည် ကို မကြောက်ပါနှင့်။

ငရုတ်သီးဈေး အနည်းဆုံး ၁၂၀၀ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါလိမ့် မည်။ မြို့ပေါ်ငရုတ်သီးဈေး တစ်ထောင်မှ ထောင့်နှစ်ရာသို့ တက်သွားခြင်း မှာ တစ်လအတွင်း တက်ခြင်းမဟုတ်၊ လေးငါးရက်အတွင်း တက်သွားခြင်း သာ ဖြစ်သည်။

ဂျပန်ခေတ်တွင် အရောင်းအဝယ်လုပ်သူတိုင်းပင် မြတ်သည်။

ဂျပန်ခေတ်အကုန်တွင် အရှုံးကို ရင်ဝယ်ပိုက်လျက် ငိုရှိုက်နေရ သူများမှာ တောင်သူလယ်သမားများ။

ဂျပန်ငွေစက္ကူ ထောင်မလဲသဲကော်မှန်သမျှ တောင်သူလယ်သမား များ လက်ထဲသို့ရောက်နေပြီ။

တင်းနှင့် တောင်းနှင့် ဂုန်နီအိတ်နှင့် ထည့်ထားရလောက်အောင် ပင် စုမိနေကြသည်။

သို့သော်။
လဲလှယ်သုံးစွဲ၍ မရတော့။

မြန်မာနိုင်ငံသို့ အင်္ဂလိပ်တပ်များ ပြန်ဝင်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် ဂျပန်ငွေစက္ကူများ တရားဝင်သုံးစွဲခွင့်မရတော့။

ကျွန်မ၏ အဖော်မိန်းမကြီးက မုတ္တလပ်ရွာနှင့် ရွာစဉ်တန်းဘက်သို့ ဈေးရောင်းထွက်သွားပြီးနောက် မုဆိုးကြီးဦးတော ခေါင်းဆောင်သော ကျွန်မတို့ အဖွဲ့သည် အင်းကောက်ရွာဆီသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြ၏။

ဦးတောက ကျွန်မအတွက် အဖော်ရအောင်ဆို၍ သူ့တူမ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရွယ် တစ်ယောက်ကိုပါ ခေါ်လာခဲ့သည်။

လမ်းတစ်လျှောက် တွေ့ရသော ရွာများတွင် ကိုပြည်ညွန့်က ကုန်ဈေးနှုန်းများကို စနည်းနာသည်။ ကျွန်မက ပါလာသော အထုပ်ထဲမှ ဖန်လက်ကောက်လေးများ၊ ကော်ကြယ်သီး၊ ချိတ်၊ အပ်၊ တွယ်အပ်၊ အပ်ချည်လုံး၊ ဆံထိုး၊ ဆံညှပ် စသည့်ကုန်သွေးများနှင့် ဂျပန်ခေတ်တွင် ပေါ်လာသည့် ချည်လုံချည်များကို ရောင်းသည်။

အင်းကောက်ရွာသို့ ရောက်သောအခါ ညရှစ်နာရီခန့်။

ကျွန်မတို့သည် အင်းကောက်ရွာ ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုမှတ်အိမ်တွင် မတည်းဘဲ မုဆိုးကြီးဦးတော နေရာချပေးသည့် အင်းကောက်ကလေးရွာရှိ အိမ်တစ်အိမ်တွင် စခန်းချကြ၏။

အင်းကောက်ရွာနှင့် အင်းကောက်ကလေးသည် နှစ်မိုင်နီးပါး သွားရသည်။

သို့ရာတွင်။

ရွာနှစ်ရွာပေါင်း၍ အင်းကောက်ဟု သိထားကြ၏။ ဌာနေများကမူ အင်းကောက်ကလေး အင်းကောက်ကြီးဟု ခေါ်ကြလေသည်။

အင်းကောက်ကြီးသည် တောင်ခြေတွင်ရပ်တည်နေ၏။ အင်းကောက်ကလေးကမူ တောင်ပေါ်တွင်။

ကျွန်မတို့သည် အင်းကောက်ကြီးသို့ မဝင်တော့ဘဲ ဦးတော ခေါင်းဆောင်ညွန့်ပြည်သို့ ဖြတ်လမ်းအတိုင်း အင်းကောက်ကလေးသို့ လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်မတို့လူသိုက်သည် အင်းကောက်ကြီးရွာဘက်သို့ အလည်အပတ်ထွက်သည့် သဘောမျိုးဖြင့် တစုတဝေးကြီးလာခဲ့ကြ၏။

နွားစာရိတ်ရာမှ ပြန်ရောက်နေသည့် ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုမှတ်အား သူ့အိမ်တွင် အသင့်ပင် တွေ့ရလေသည်။

ကိုမှတ်၏ဇနီး တည်ခင်းကျွေးမွေးသော ကြံသကာနှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို စားသောက်ပြီးနောက် ကျွန်မတို့သည် ကိုမှတ်ကိုခေါ်ကာ ရွာအနီးအနားဝန်းကျင်ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုသည့် အသွင်ဖြင့် လေထီးဆင်းမည့်ကွင်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

လမ်းတစ်ဝက်သို့အရောက်တွင် ကျွန်မတို့ လူသိုက်ချည်းရှိသည့် အချိန်တွင် မုဆိုးကြီးဦးတောက ကိုပြည်ညွန့်နှင့် ကျွန်မကို လာရင်းကိစ္စ ပြောပြသည်။

ကိုမှတ်က ကူညီပါမည်ဟု ချက်ချင်းပင် အဖြေပေးလေ၏။

မုဆိုးကြီးဦးတောနှင့် ကိုမှတ်မှာ ဆရာကြီးက စည်းရုံးထားသော ရဲဘော်များဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါသည်။

ကိုထွန်းမောင်အမည်ကို ခံယူထားသော ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က 'ကျွန်တော်တို့နဲ့ အချိန်အချက်လုပ်ထားတဲ့ မဟာမိတ် လေယာဉ် ပျံလာရင် လေထီးနဲ့လူတွေ လက်နက်ခဲယမ်းတွေ ချပေးရမယ့်နေရာကို အလွယ်တကူနဲ့ မြင်ရအောင်...'

'အောက်ကနေ မီးဖိုပေးရမယ်၊ ဒီမီးကို ရန်သူဂျပန်တွေ ရုတ်တရက် မမြင်ရအောင် တွင်းတူးပြီး ဖိုပေးရမှာ'

ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က မြေကြီးပြောင်ပြောင်ပေါ်တွင် တုတ်စတစ်ချောင်းဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာလုံး၏ (T) ပုံသဏ္ဍာန်ရေးပြလိုက်ပြီး

'တွင်းသုံးတွင်းကို တစ်တွင်းနဲ့တစ်တွင်း ကိုက်တစ်ရာစီ အကွာတန်းပြီး တူးရမယ်'

'တူးပြီးရင် အလယ်က တွင်းနဲ့ တည့်တည့်နေအောင် အောက်ဘက်ကို ကိုက်ငါးဆယ်စီကွာထားပြီး နောက်ထပ်နှစ်တွင်းတူးရမယ်၊ သဘောပေါက်တယ်မဟုတ်လား'

'ပေါက်ပါတယ်ဗျာ။ တွင်းကို ဘယ်လောက်နက်နက်တူးရမှာလဲ'

'လေးတောင်ဆိုရင် တော်ပြီ။ ဒီတွင်းတွေထဲမှာ သစ်ကိုင်းခြောက်တွေနဲ့ ကောက်ရိုးတွေကို နှစ်တောင်လောက်အထိ ရောက်အောင် စုပုံထည့်ထားရမယ်'

‘နို့ပြီး မီးငြိမ်းမသွားအောင်နောက်ထပ်ထည့်ဖို့ သစ်ကိုင်းခြောက်တွေ ကောက်ရိုးတွေကို တွင်းနဲ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ စုပုံထားရမယ်’

‘ဘယ်အချိန်မှာစပြီး မီးညှိရမှာကိုတော့ ကျွန်တော်က အချက်ပေးမယ်။ ဒါကျွန်တော်ပြောတာ လုပ်ပေးနိုင်ပါ့မလား ကိုမှတ်’

‘ဒါလောက်တော့ လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ စိတ်သာချနေ၊ ကျုပ်လူတွေနဲ့ ကျုပ်ဒီတာဝန်လောက်တော့ လွယ်လွယ်နဲ့ ထမ်းဆောင်နိုင်ပါတယ်’

ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုမှတ်က အားရပါးရပြန်၍ အဖြေပေးလိုက်၏။

‘တွင်းတူးတာ သစ်ကိုင်းခြောက်တွေစုတာ လူတွေတစ်ပြုံကြီးနဲ့ မလုပ်ရဘူးနော်၊ နှစ်ယောက်ဟာ အများဆုံးပဲ’

ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က ထပ်၍ သတိပေးလိုက်၏။

‘ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ’

ကျွန်မတို့သည် လေထီးဆင်းမည့်ကွင်းအထိ စကားတပြောပြောနှင့် လမ်းလျှောက်သွားကြရင်း လေထီးဆင်းရဲဘော်များ နေထိုင်စားသောက်ရေး၊ လုံခြုံရေးကိစ္စများကိုပါ ဆက်၍ ဆွေးနွေးကြ၏။

‘လေထီးဆင်းရဲဘော်တွေနေဖို့ တဲတစ်လုံးတော့ လိုလိမ့်မယ်’

‘ဒါအတွက်လဲ စိတ်သာချပါ ဆရာလေးရယ်’

‘ကျွန်တော်တို့ဟာ ဆရာတွေ တပည့်တွေ မဟုတ်ကြပါဘူး ကိုမှတ်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ ရဲဘော်ရဲဖက်တွေပါ၊ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း ရဲဘော်လို့ သုံးနှုန်းတာဟာ အသင့်တော်ဆုံးပါပဲ’

‘အဲ...အခြား လူတွေရှေ့မှာတော့ ရဲဘော်လို့ မခေါ်နဲ့။ ထွန်းမောင်လို့ခေါ်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အထူးပီရိပြီး အထူးလျှို့ဝှက်ဖို့ လိုတယ်ဆိုတာ သတိထားနော် ကိုမှတ်’

‘သတိထားပါတယ်ဗျာ။ ခုနက ဆရာလေး... အဲ ရဲဘော်ပြောတဲ့ လေထီးဆင်းရဲဘော်တွေအတွက် တဲတစ်လုံးဆိုတာကို ကျွန်တော်ဘကြီးရဲ့ တောင်ယာပျက်အဟောင်းထဲက တဲကို ပြင်ဆင်ပေးလိုက်ရင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ တစ်ညနှစ်ညလောက်ပေါ့’

ရဲဘော်မှတ်က အကြံတောင်းသည့်အနေဖြင့် မုဆိုးကြီး ဦးတောအား ကြည့်၍ မေးပြောပြောလိုက်သည်။

မုဆိုးကြီးဦးတောသည် တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ကာ...

‘အင်း...ခုအချိန်ကနေ့ဘက်ဆိုတော့ အကာအရံ သိပ်လုံဖို့ မလိုပါဘူး၊ အဲဒီတောင်ယာဟောင်းဟာ အတော်ကလေး ချောင်ကျတဲ့နေရာမှာ ဆိုတော့ သင့်မြတ်သားပဲ’

‘နေဖို့ထိုင်ဖို့တော့ အတော်အသင့်နေရာကျပြီလို့ပဲ ထားပါတော့၊ စားရေးသောက်ရေးအတွက်ကော’

ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က ထပ်၍ မေးလိုက်၏။

‘တောင်ယာဟောင်းဆိုတော့ ရေကရှိပြီးသား၊ မိုးရောနေ့ပါဘယ်တော့မှ မခမ်းတဲ့ စမ်းကလေးရှိတယ်၊ တောင်ပေါ်ကနေ တောင်အောက်တော့ နည်းနည်းဆင်းရတာပေါ့ဗျာ’

‘ကဲ...ရေအတွက်ကတော့ ဟုတ်ပြီ၊ စားစရာ ဆန်တို့၊ အသားတို့၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တို့၊ နောက်ပြီး သောက်ရေသုံးရေထည့်ထားဖို့ အိုးတွေခွက်တွေ’

ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က လိုအပ်သမျှ တစ်ခုစီ စဉ်းစားလျက် ပြောလိုက်တော့မှ လူဟူ၍ဖြစ်လာလျှင် လိုသည့်အရာတွေချည်းပါကလားဟု ကျွန်မတွေးမိလာတော့၏။

အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ကြည့်ကောင်းရုံ ကျယ်သော မဟာနမူ၊ စူးရှသော မျက်လုံးအစုံ၊ ယုန်ကဲ့သို့နားရွက်ကားကား၊ မေးဖျားကနှစ်ထပ်၊ သပ်ရပ်သော အဝတ်အစား၊ အသား ခပ်ဖြူဖြူ၊ လူရည်ကသန့်သန့်၊ ခန့်သော်လည်း ချိုပြုံးသည့် အမူအရာရှိသည့် ရဲဘော်ပြည်ညွန့်။ အသက်က ကျွန်မ အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့ရသော ကိုကျော်ဝေလိုပင် နှစ်ဆယ့်ငါးဝန်းကျင်။

သို့ရာတွင် ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က ကိုကျော်ဝေလို နှုတ်ဖွာသူမဟုတ်။

ကျွန်မ၏ အတွေးစဉ် အမျှင်တန်းကြီးသည် မုဆိုးကြီးဦးတော၏ ဖြည်းဖြည်းနှင့်အေးအေး ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် လမ်းထက်ဝက်တွင် ရပ်သွား၏။

‘လောလောဆယ်အတွက် သုံးယောက်စာချက်နိုင်တဲ့ ထမင်းအိုး တစ်လုံးနဲ့ ဟင်းအိုးတစ်လုံး၊ ပန်းကန်ပြားသုံးချပ်၊ ဟင်းစား ပန်းကန်သုံးချပ်၊ ဇွန်းသုံးချောင်းနဲ့ ကြက်သုံးကောင်လောက်၊ ကြက်ဥ တစ်ဒါဇင်လောက်’

‘နောက်ပြီး ဆီတစ်ပုလင်း၊ ဖန်ခွက်သုံးခွက်၊ မဆလာရှိရင် မဆလာ ဒါလောက်ဆို တော်လောက်ပါပြီ’

‘သုံးရေ သောက်ရေကိုတော့ ဝါးကျည်ထောက်နဲ့ ထည့်ထားရင် ရပါတယ်။ နို့ပြီး သူတို့မှာ ရိက္ခာတွေလဲပါလာမယ်လို့ဆိုတယ် မဟုတ်လား’ မုဆိုးကြီး ဦးတော၏စကားကို ကျွန်မတို့ သုံးယောက်ခေါင်းညိတ် လိုက်ကြ၏။

‘ဂျပန်တွေ ရောက်လာကတည်းက ကျုပ်အမဲလိုက်တဲ့အခါ သေနတ်ကို မသုံးဝံ့တော့ဘူး။ ဒီကောင်တွေက သေနတ်တွေရင် စပိုင်ဆိုပြီး ဖမ်းသွားမှာ သေချာတယ်’

‘ဒါနဲ့ ဒူးလေးတို့၊ ပိုက်တို့၊ ညွတ်တို့၊ ဂျမ်းတို့ကိုပဲ အားကိုးနေရ တော့တယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ ညွှန်ကြားချက်အရ ကျုပ်ကသူတို့ဆီကို အမဲ ပစ်ထွက်ဟန်ပြုပြီး မကြာမကြာ ရောက်နေရမှာဖြစ်တော့ စားရေးသောက်ရေး နောက်ပိုင်းတာဝန်ကို ကျုပ်ယူနိုင်ပါတယ်’

‘ကျွန်တော်လဲ သူတို့စခန်းမှာ ဆက်သွယ်ရေး ရဲဘော်အဖြစ်နဲ့ နေရမှာပါ’

ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ရင်းစကား ဆိုပါ သည်။

ကျွန်မကတော့ လေထီးဆင်းရဲဘော်တွေကို ကြိုဆိုစဉ်ခံရေး တာဝန်သက်သက်ပဲ၊ ဒီတာဝန်ပြီးရင် စည်တီးကို ပဲခူးကနေပြီး လိုအပ်သလို သွားချည်လာလှည့်လုပ်ရင်း ဆက်သားတာဝန်ကို ဆက်ပြီး ထမ်းဆောင်ဖို့ ပါပဲ’

ကျွန်မတို့သည် လေထီးဆင်းမည့် ကွင်းအခြေအနေကို လေ့လာ ကြည့်ရှုပြီးနောက် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

လမ်းတွင် ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က ကျွန်မတို့အားလုံးကို ရပ်ခိုင်း လိုက်ကာ တည်ငြိမ်လေးနက်သောအသံဖြင့် စကားဆိုလိုက်လေ၏။

‘ဒီနေ့ ဖေဖော်ဝါရီလနှစ်ဆယ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၅ရက်နေ့ ညမတိုင် ခင် ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အစီအစဉ်တွေ အားလုံးပြီးအောင် လုပ်ထားရမယ်၊ ရဲဘော်ကိုမှတ်’

‘လုပ်ထားပါ့မယ် ရဲဘော်’

ကိုမှတ်ကလည်း လေးနက်စွာ ကတိပြုလိုက်သည်။

‘ဒီနေ့ ဗမာလိုဘယ်နှစ်ရက်လဲ’

‘ကိုမှတ်က ဗမာရက်ကို ပြောပြလိုက်၏။’

‘ကောင်းကောင်း မှတ်ထားနော်၊ ဒီနေ့ကိုဖယ်ပြီး နောက် ငါးရက်၊ ပဉ္စမမြောက်ညမှာ အားလုံးအသင့်ဖြစ်နေရမယ် လေထီးနဲ့ ချပေးတဲ့ပစ္စည်း တွေ သယ်ဖို့လူဆယ်ယောက်ဆို တော်ပြီ။ အမှန်ကတော့ လူနှစ်ဆယ် လောက်လိုတာ’

‘ကိစ္စမရှိဘူး။ လေထီးနဲ့ကျလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေ တောအုပ်ထဲရွှေ့ပြီး မြေကြီးထဲ မြုပ်ထားမယ်။ နောက်ပြီး တဖြည်းဖြည်းမှ တောင်ပေါ်ကို သယ်မယ်။ ကဲ ဘယ်နေ့ညမှာ အသင့်ဖြစ်နေရမလဲ’

ရဲဘော် ပြည်ညွန့်က ပို၍သေချာအောင် မေးနေသည်။

‘ဒီနေ့ကိုဖယ်ပြီး၊ နောက်ငါးရက်အကြာ၊ ပဉ္စမမြောက်ည’

‘အင်္ဂါနေ့ည’

‘ဟုတ်ပြီ။ ဗမာလို ဘယ်နှစ်ရက်နေ့ညလဲ’

‘ဗမာလို တပေါင်းလဆန်း ၁၃- ရက်နေ့ည’

‘သေသေချာချာ မှတ်ရဲ့လား’

‘မှတ်မိပါတယ်’

‘ရဲဘော်မှတ် ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ သတိပေးထားပါရစေဗျာ’

ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က အေးအေးကလေး စကားဆိုနေသည်။

ရဲဘော်မှတ်ရော ကျွန်မတို့ပါငြိမ်၍ နားထောင်နေကြ၏။

‘ခု ကျွန်တော်တို့ထမ်းဆောင်ရမယ့် တာဝန်ဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့တာဝန်၊

တိုင်းပြည်ရဲ့တာဝန်ဟာ ကျွန်တော်တို့တာဝန်ပဲ’

‘ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့၊ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်မှတ်တို့ဟာ တိုင်းသူ ပြည်သားတွေကိုး၊ ဒီတော့ ဒီတာဝန်ကို ပျက်ကွက်ရင် ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ကြီး ဖက်ဆစ်သံဖိနပ်အောက်မှ ကျွန်သက်ရှည်နေမယ်၊ ကျွန်တော် တို့ ရဲဘော်မှတ်တို့လဲ ဖက်ဆစ်နိပ်စက်တာကို ဆက်ပြီးခံနေကြရမှာပဲ’

ဒီတော့ ဒီသတင်းလုံးဝမပေါက်ကြားအောင် ကျွန်တော်တို့ တာဝန် တွေကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ကြရမယ်၊ သတ္တိရှိရဲ့လား ရဲဘော်မှတ်’

‘ရှိတယ် ရဲဘော်’

ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က ရဲဘော်မှတ် ညာဘက်ကိုဆွဲ၍ သူ့လက်ဖြင့် ခပ်တင်းတင်း ဖျစ်ညှစ်ထားလိုက်သည်။

‘သတင်းမပေါက်ကြားရဘူး၊ တာဝန်ကိုမပျက်ရဘူး နားလည်တယ် မဟုတ်လား’

‘လည်ပါတယ်’

‘သေချာတယ်နော်’

‘သေချာပါတယ်’

‘ဒီနေ့ဖယ်ပြီးလာမယ့် ပဉ္စမမြောက်ည၊ တပေါင်းလဆန်း (၁၂)ရက် နေ့ည၊ အင်္ဂါနေ့ည’

‘အဲဒီညမှာ ရွာကထွက်ရင် ရဲဘော်မှတ်တို့လူစု တစ်ယောက်စီ ရွာက မသိမသာထွက်လာရမယ်၊ ဖဲရိုက်မလို့ ချိန်းထားတဲ့ ဝိုင်းကိုသွားသလို စုပြုံပြီး ထွက်မလာရဘူး၊ နားလည်တယ်နော်’

‘နားလည်ပါတယ်’

‘ရွာက တစ်ယောက်စီ မသိမသာ ထွက်လာရမယ်။ လေထီးဆင်း ရမယ့် ကွင်းကိုဝင်လာရင်လဲ တစ်ယောက်စီဝင်လာရမယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်စီ အကွာလောက်ခွာပြီး ဝင်လာရမယ်’

‘ကွင်းနဲ့ နီးလာတဲ့အခါ ဖိုးခေါင်ကြွေးကြော်၊ မန်းတောင်ရိုးပေါ် ဆိုတဲ့ ရွာသားတွေ အားလုံးရတဲ့သီချင်းကို မတိုးမကျယ်ဆိုပြီး ဝင်လာရ မယ်၊ နားလည်တယ်နော်’

‘နားလည်ပါတယ်’

‘ကွင်းထဲကို ဝင်မိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မေးသံပေါ်လာလိမ့်မယ်။ လင်းယုန်လားဟေ့ဆိုတဲ့ မေးသံ။ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား’

‘မှတ်မိပါတယ်’

‘ကွင်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့လူက ဘယ်လိုမေးမယ်’

‘ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က ထပ်မေးနေသည်။’

‘လင်းယုန်လားဟေ့’

‘ဟုတ်ပြီ...ဒီတော့ ရဲဘော်မှတ်တို့က ဇီးကွက်လို့ ပြန်ဖြေရမယ်၊ မှတ်မိရဲ့လား’

‘မှတ်မိပါတယ်’

‘ဘယ်လိုဖြေရမယ်’

‘ဇီးကွက်’

‘ကောင်းပြီ၊ ကွင်းထဲရောက်တော့ ဘာတွေဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ နောက်တော့ ကျွန်တော်ပြောပြမယ်၊ ကွင်းထဲကို တူရွှင်းတို့၊ ဂေါ်ပြားတို့၊ မြေသယ်ဖို့ ထုတ်ကလီတို့ အားလုံးအဆင့်သင့်ရောက်ပြီးသား ဖြစ်နေရမယ်။ အားလုံးမှတ်မိတယ်နော်’

‘မှတ်မိပါတယ်’

‘ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်မှ ရဲဘော်မှတ်တို့ တာဝန်ကို မပျက် စေရဘူး’

‘မပျက်ပါဘူး ဆ... အဲ...ရဲဘော်’

‘နောက်တစ်ချက် ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က အရောင်းအဝယ် ကိစ္စကို ဗန်းပြပြီးလာတာဖြစ်တော့ ချိန်းတဲ့ရက်မတိုင်ခင် ရွာစဉ်လျှောက်သွား ပြီး ရောင်းရေးဝယ်ရေးတွေ လုပ်ရဦးမယ်၊ ဦးတောကလဲ ရွာပြန်ပြီး အမဲလိုက် ကိရိယာတန်ဆာပလာတွေ သွားယူရမယ်။’

‘ဒီတော့ ကျွန်တော်ခင်ဗျားဆီကို ဒီရက်တွေအတွင်းမှာ ရောက်လာ နိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး’

‘တပေါင်းလဆန်းဆယ်သုံးရက်၊ အင်္ဂါနေ့ည ကိုးနာရီမှာ ကွင်း ထဲကို မှာထားတဲ့လူအားလုံး အစုံရောက်ရမယ်။ တစ်ယောက်မှ နောက်မကျ ရဘူး။ ရဲဘော်မှတ် ကျွန်တော်ပြောတာ အားလုံးတာဝန်ယူနိုင်ရဲ့လား’

‘ယူနိုင်ပါတယ် ရဲဘော်’

‘ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က ရဲဘော်မှတ်အားလက်ကိုခွဲကာ ဖျစ်ညှစ်လိုက်၏။’

‘ကိုင်း...ဘာများ မေးချင်တာရှိသေးလဲ’

‘မရှိပါဘူး’

‘ကဲ... ဒီလိုဆိုရင် ပြန်ကြရအောင်’

‘မုဆိုးကြီးဦးတော၊ ရဲဘော်ပြည်ညွန့်နှင့်ကျွန်မတို့က အင်းကောက် ကြီးသို့ လိုက်မသွားတော့ဘဲ ဖြတ်လမ်းမှ အင်းကောက်ကလေးရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။’

‘တပေါင်းနေ့က အတော်ပင်ပူနေပြီ။’

x x x

အခန်း(၆)

ချိန်းဆိုထားသည်။

မုဆိုးကြီးဦးတောသည် ကျွန်မတို့အား ကတိပေးထားသည့်အတိုင်း ချိန်းဆိုထားသည့် မတ်လ၂၅-ရက်နေ့ည (၇)နာရီမတိုးမီကလေးတွင် လှည်း တစ်စီးဖြင့် ကျွန်မတို့စခန်းချရာ အင်းကောက်ကလေးရွာသို့ ရောက်လာလေ သည်။

လှည်းပေါ်တွင် အမဲကောင်ထောင်သည် ပိုက်များ၊ တောကြက် ထောင်သည့် ညွတ်များ၊ ဒူးလေး၊ အင်းလေး၊ ဝက်ထိုးလုံ၊ မှိန်း၊ ဓားရှည်ကြီး များ၊ တောရှင်းဓားများ၊ လွှဲများစသော ကိရိယာတန်ဆာပလာ အစုံပါလာ၏။

အမှန်စင်စစ်တွင် ဦးတောသည် ဤအမဲလိုက်ပစ္စည်းကိရိယာများကို ယူနေရသောကြောင့် လေယာဉ်လာမည့် ညဦးဘက်မှ ကျွန်မတို့ထံ ရောက် လာခြင်း မဟုတ်။

ပိုက်များ၊ ညွတ်များအောက်တွင် ဂုန်နီအိတ်အဟောင်းများနှင့် ပတ်လျက် သယ်ဆောင်လာသည့် လက်နက်များကို လျှို့ဝှက်စွာ မြုပ်ထား ရာမှ တူးဖော်ယူနေရသောကြောင့် ကြာနေရခြင်းဖြစ်သည်။

စတင်းတလက်။

တော်မီတလက်။

ရိုင်ဖယ် ၂-လက်နှင့် ခဲယမ်းများ။

ဤသေနတ် ၄-လက်နှင့်ခဲယမ်းများကို စံနစ်တကျ ထုပ်ပိုးလျက် တစ်နေရာစီခွဲ၍ မြုပ်ထားခဲ့သည်။

မြုပ်ထားသော လက်နက်ခဲယမ်းများကို ပြန်၍ ဖော်ရာတွင် လူသိမည်စိုး၍ တစ်ညလျှင် လက်နက်တစ်ခုစီသာ တူးဖော်နိုင်ခဲ့၏။

အင်္ဂလိပ်တပ်များ မြန်မာနိုင်ငံမှအပြေးတွင် ရလိုက်သော သေနတ် လက်နက်များ။

သို့သော်...

တစ်ဦးတည်း တစ်ယောက်တည်းရလိုက်သည့် ခဲယမ်းများကား မဟုတ်။ ဆရာကြီးခေါင်းဆောင်သည့် အဖွဲ့နှင့်အတူ ရလိုက်ခြင်းသာ။

ဤလက်နက်ခဲယမ်းများကို စည်တီးရွာ၏ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် လေးမျက်နှာခွဲ၍ ထိုအချိန်ကပင် စနစ်တကျ မြေမြုပ်ထား ခဲ့၏။

အင်္ဂလိပ်အပြေး ဂျပန်အဝင်တွင် ရမိလိုက်သောလက်နက်ခဲယမ်းများ။ ယခုအခါ ကျွန်မတို့ လက်ထဲသို့ ရောက်လာပြီ။

ဖက်ဆစ်ကို ပင်လယ်ထဲမောင်းချပေးတော့မည်။ ဤလက်နက်များ သည် ဂျပန်ကို တိုက်ထုတ်တော်လှန်မည့် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး ကိရိယာများ။

‘လက်နက်တွေကို တညတယောက်သွားပြီး ဖော်ရတယ်။ အင်္ဂလိပ် အပြေးမှာ မြုပ်ထားခဲ့တဲ့ လက်နက်တွေဆိုတော့ နှစ်နှစ်လောက်ကြာနေပြီ မဟုတ်လား’

‘အချို့အမှတ်အသားတွေပျောက်နေလို့ မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲမှာ အတော်လိုက်ရှာယူရတယ်။ ရှာရတာကလဲ ရွာနဲ့ရွာနီးချုပ်စပ်က လူတွေက အင်မတန်အိပ်လို့ကောင်းတဲ့ ညဆယ့်နှစ်နာရီနဲ့ တစ်နာရီကြားမှာရှာရတာ’

‘လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ပုဆိုးနဲ့အုပ်ပြီး လက်နက်မြုပ်ထားတဲ့ နေရာကို လိုက်ရှာရတာ အမောဆုံးပဲ။ လက်နက်ရလာပြန်တော့လဲ သေနတ်ကို တိုက် နေရတာက အတော်ကြာတာ’

ဦးတောက ထမင်းစားရင်း ကျွန်မတို့ကို လေသံတိုးတိုးဖြင့် ရှင်းပြနေလေသည်။

ညရှစ်နာရီတွင် ကျွန်မတို့သည် စခန်းချရာအိမ်မှ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခွဲခွာ၍ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

ကျွန်မလက်ထဲတွင် ချက်ကိုစလိုဗားကီးယားလုပ် ပွိုင့် သတ်တီတူး တစ်လက်။ ဆရာကြီးက ကျွန်မအတွက် ထုတ်ပေးလိုက်သည့် လက်နက်။

ရဲဘော်ပြည့်ညွန့် ခါးကြားတွင် ပစ္စတိုတစ်လက်။

ဦးတောတွင် မုဆိုးကိုင်းနှစ်လုံးပြုး တစ်လက်။

မြုပ်ထားရာမှ ပြန်ဖော်ယူလာသည့် စတင်း၊ တော်မီနှင့် ရိုင်ဖယ် ၂-လက်ကို ကျွန်မတို့သုံးယောက်မျှကာ ပခုံးပေါ်တွင် ထမ်းလျက်၊ ချိတ်လျက် ယူလာခဲ့ကြ၏။

ခဲယမ်းအပိုများ၊ ရေဗူး၊ ဓားမြှောင်၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၊ ထမ်းရာ ပိုးရာတွင် အသုံးဝင်မည့် ကြိုးများ၊ ကြိမ်များ၊ ဆိုင်းများကိုလည်း ခွဲဝေ၍ သယ်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မတို့သည် လေထီးဆင်းမည့် ကွင်းသို့ ရှစ်နာရီခွဲတိတိတွင် ရောက်သွားလေပြီ။

လက သာနေသည်။

ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က ဦးတောနှင့် ကျွန်မအား ရဲဘော်မှတ်နှင့် သူကအဖွဲ့မှလူများ ဝင်လာမည့်လမ်းပေါက်ဝတွင် ကင်းပုန်းဝပ်နေရန် တာဝန် ပေးထားကာ မြက်ခင်းပြင်ကြီးအလယ်သို့ ထွက်ခွာသွား၏။

‘ဖိုးခေါင်...ကြွေးကြော် မန်းတော်ရိုးပေါ်’

ခေါင်းတွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါ တစ်ထည်ကိုပေါင်းကာ လက်တွင် ငှက်ကြီးတောင် ဓားတစ်ချောင်းကိုကိုင်ထားသည့် လူကြီးတစ်ယောက်က သီချင်းကို မတိုးမကျယ်ညည်းရင်း မြက်ခင်းပြင်အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

‘လင်းယုန်လားဟေ့’

ကျွန်မက ကင်းပုန်းဝပ်နေရာမှ အသံမာမာဖြင့် မေးလိုက်၏။

‘မီးကွက်’

‘ကဲ အထဲဝင်’

ဦးတောက ထိုလူအားသစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် ထိုင်ခိုင်းထားလိုက်၏။

ခဏအကြာတွင်

‘ဖိုးခေါင်...ကြွေးကြော်၊ မန်းတောင်ရိုးပေါ်’ သီချင်းသံကို ကြားလိုက်

ကြရလေသည်။

ဒုတိယ ဝင်လာသူသည်လည်း ခေါင်းတွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ပေါင်းထား၏။ လက်တစ်ဖက်တွင် ဓား၊ အခြားတစ်ဖက်တွင် လှံ။

အကျီလက်ရှည်အနက်နှင့် ရှမ်းဘောင်းဘီအညိုကို ဝတ်ဆင်ထား လေသည်။

ဒုတိယလူသည်လည်း ကျွန်မတို့ စကားဝှက်ကို တိကျမှန်ကန်စွာ ပြန်၍ အဖြေပေးနိုင်၏။

ကျွန်မလက်မှ ညကြည့် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ကိုးနာရီထိုးရန် ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှသာလိုတော့ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ညကိုးနာရီတွင် လူအစုံဟု ရဲဘော်မှတ်အား တိတိကျကျ ညွှန်ကြား ထားပါလျက်...

၉-နာရီထိုးရန် ဆယ့်ငါးမိနစ်သာ လိုတော့သည့် အချိန်၌ လူ-၂-ယောက်သာ ရောက်လာသေးသည်။

ပို၍ အခြေအနေဆိုးသည်မှာ တာဝန်ကို ကျေပွန်စေရပါမည်ဟု အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကတိပေးခဲ့သော ရဲဘော်မှတ်ကိုယ်တိုင် ယခုထိ ရောက် မလာသေးခြင်း။

တပေါင်းလဆန်း ၁၃-ရက်။ လက ထိန်ထိန်သာနေ၏။

ရဲဘော်ပြည်ညွန့်သည် တောဆင်ရိုင်းကြီးတစ်ကောင် မုန်ယို၍ ပြေးလာသကဲ့သို့ ကျွန်မနှင့်ဦးတောအနားသို့ ရောက်လာသည်။

‘တွင်းက နှစ်တွင်းပဲ တူးပြီးသေးတယ်။ ဒါတောင် ပြောထားသလို

လေးတောင်မနက်ဘူး။ နှစ်တောင်ပဲနက်တယ်။ ရဲဘော်မှတ် ဘယ်မလဲ’

‘မရောက်သေးဘူး’

‘ဘာ’

ရဲဘော်ပြည်ညွန့်၏ ‘ဘာ’သံမှာ လေဆင်နှာမောင်းကြီး ရုတ်ခြည်း ကျရောက်လိုက်သလို။

‘မရောက်သေးဘူး။ ခုထက်ထိ မရောက်သေးဘူး’

‘ခုထက်ထိ မရောက်သေးဘူး။ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

ရဲဘော်ပြည်ညွန့်သည် ခါးကြားထဲမှပစ္စည်းတို့ကို ဆွဲထုတ်လိုက် ရင်း...

‘သူခေါ်ခဲ့မယ်ဆိုတဲ့ လူတွေကော’

‘နှစ်ယောက်တော့ ရောက်နေပြီ’

ကိုပြည်ညွန့်ရော ကျွန်မပါ လက်မှညကြည့်နာရီများကို ကြည့် လိုက်ကြ၏။

ညကိုးနာရီတိတိ။

‘တွင်းနှစ်တွင်းရှိပေမယ့် သစ်ကိုင်းခြောက်ဆိုလို့လဲ တစ်ကိုင်းမှမရှိ ဘူး။ ကောက်ရိုးဆိုလည်း တစ်ပင်မှမတွေ့ဘူး။ မြေပေါ်မှာ စုပုံထားတာလဲ

မတွေ့ဘူး’

ရဲဘော်ပြည်ညွန့် စကားအဆုံးတွင် တောက်တချက်ခေါက်လိုက်၏။

မိုးချုန်းလိုက်သလားဟု မှတ်ရသည်။

‘ဖြစ်သလိုတော့ လုပ်ကြည့်ရမှာပဲ။ အဘတော့ရယ် ကျွန်တော်ရယ် ဒီက ရွာသားတစ်ယောက်ရယ် သစ်ကိုင်းခြောက်တွေ မြက်ခြောက်တွေရှာ တွင်းထဲမှာထည့်မယ်’

ပြီးရင် နောက်ထပ်တွင်းတစ်တွင်းတူး၊ ရဲဘော်ခင်ဆွေက ကိုမှတ်
ဆီ လိုက်သွားပြီး သူ့လူတွေပါ ခေါ်လာခဲ့။ ကဲ ခင်ဗျားသူနဲ့ လိုက်သွား၊
ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က ပြောပြောဆိုဆို ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့် ရွာသားကို
ကျွန်မနှင့်အဖော်လိုက်သွားရန် ညွှန်ပြလိုက်၏။

အဘတောနှင့် ကျွန်မက ပြိုင်တူပင် သက်မချလိုက်မိကြ၏။
'ကဲကျွန်မတို့ အတတ်နိုင်ဆုံး မြန်မြန်သွားကြရအောင်'
ကျွန်မက တပ်လှန့်ပေးလိုက်ကာ ကွင်းပြင်ထဲမှာ ပြေးထွက်လာခဲ့

သည်။

ကျွန်မလက်ထဲတွင် ချက်ကိုစလိုဗားကီးယားနိုင်ငံလုပ် ပွိုင့် သတ်
တီတူး သုံးဆယ့်နှစ်ခြောက်လုံးပြုးကို တင်းနေအောင်ဆုပ်လျက်။

ကျွန်မနှင့်ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့် ရွာသားက ၂ မိုင်နီးပါး ခရီးကိုပြေး၍
သွားသည်။ ရွာနားသို့ကပ်လာမှ ရွာသူရွာသားများ ကြားမည်ဖို့၍ ခပ်သုတ်သုတ်
လျှောက်ကြ၏။

'ကိုမှတ်၊ ကိုမှတ်'
ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့် ရွာသားကို ကျွန်မက နှိုးခိုင်းသည်။
'ဗျာ'

ကိုမှတ်၏ ထူးသံ။
'ဒီလူ အိမ်မှာရှိလျက်နဲ့ ဘာလို့ ပေးထားတဲ့တာဝန်ကို မလုပ်ဘဲ
နေတာလဲ'

ကျွန်မစိတ်ထဲမှ မေးမိသည်။
'ခဏကလေး လာပါဦးဗျာ၊ အရေးကြီးလို့'
'ဖိုးစပယ်လား'
'ဟုတ်တယ်'

ကိုမှတ် အိပ်ရာမှထသံ၊ နောက်ဖေးဘက်သို့ ထွက်လာသံ ကျွန်မတို့
ကြားနေရ၏။

ခဏအကြာတွင် ကျွန်မတို့ ကိုမှတ် အိမ်နောက်ဖေးတံခါးပေါက်သို့
ရောက်သွားသည်။ ကျွန်မကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ကိုမှတ် အံ့အားသင့်
သွားလေသည်။

'လာ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ။ ရှင်လူတွေလဲ မြန်မြန်ခေါ်'

ကျွန်မက ပြတ်ပြတ်တောက်တောက်ပင် ပြောလိုက်၏။

'မလိုက်ပါရစေနဲ့ ဆရာမလေးရယ်။ ကျွန်တော် အိမ်ခေါင်းရင်းက
သူကြီးအိမ်မှာ ရာဇဝတ်အုပ် တစ်ယောက်ရယ်၊ ပုလိပ်နှစ်ယောက်ရယ်၊
လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်ကပဲ ဓားမြလိုက်ဖမ်းရင်း ရောက်နေလို့ပါ။ ခုတောင်ညကြီး
သန်းခေါင် ဆရာမလေးတို့လာခေါ်တာ ကြားသွားရောမယ်'

ကိုမှတ်ကကျွန်မကိုပင် ဆရာမလေးဟု အာလုတ်ပြုနေကာ ငိုသံ
ပါကြီးနှင့် စကားဆိုနေ၏။

ကျွန်မက ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်မလက်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြုးကို
ဘယ်လက်ဖြင့် ဖုန်သုတ်သလိုလုပ်ရင်း ကိုမှတ်ဘက်သို့ ပြောင်းလှည့်ထား
လိုက်သည်။

'မလိုက်ပါရစေနဲ့ ဆရာမလေးရယ်။ ဓားမြလိုက်ဖမ်းမလို့လာတဲ့
ရာဇဝတ်အုပ်နဲ့ သုံးရက်လုံးလုံး ဟိုရွာလိုက်၊ ဒီတောလိုက် လိုက်နေရလို့
ကျွန်တော် တာဝန်ပျက်သွားတာပါ။ ခုကျွန်တော်တစ်ယောက် လိုက်လာ
လို့ကော ဘာထူးဦးမလဲ'

ကိုမှတ် နောက်ဆုံးပြောလိုက်သည့် စကားက မှန်နေ၏။
သူတစ်ယောက်တည်း လိုက်လာ၍တော့ အကြောင်းပိုမထူး။

'ရှင်လူတွေ မြန်မြန်လိုက်ခေါ်စမ်းပါ'
ကျွန်မက စိတ်မရှည်နိုင်တော့။

ကိုမှတ် လက်ကိုအတင်းဆွဲကာ နောက်ဖေးတံခါးပေါက်မှ အောက်
သို့ ဆွဲချလိုက်သည်။

'သူတို့လဲ ပုလိပ်လာတာနဲ့ ကြောက်ပြီး ဘာမှမလုပ်ဝံ့ကြတာပါ
ဆရာမလေးရယ်'

ကိုမှတ်က ဆင်ခြေလည်း ထူနေ၏။
'ဒါတွေ မလိုချင်ဘူး။ လာ ရှင်လူတွေ ခုနှိုးစမ်း'

'ခုလိုက်နှိုးရင် တစ်ရွာလုံး နိုးကုန်မှာပေါ့ ဆရာမလေးရယ်။ ဆရာမ
လေးတို့ လေထီးသမားတွေကို နောက်တစ်ပတ်လောက်မှ ဆင်းပါဆိုရင်
မရဘူးလား'

ကိုမှတ်၏စကားကြောင့် ကျွန်မငိုအားထက်ရယ်အားသန်နေမိသည်။
'ဆရာမလေးတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့။ လာ ရှင်လိုက်ခဲ့'

ကျွန်မက ဒေါသသံဖြင့် ထန်ထန်ပြောလိုက်၏။
ဤတွင် အိမ်နောက်ဖေးပေါက်မှ လူတစ်ယောက်ဆင်းလာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ရင်ခွင်တွင် နို့စို့လျက်တန်းလန်းနှင့် အခါလည်သားအရွယ်ကလေး တစ်ယောက်ကို ပွေ့ချီထားသည့် မိန်းမတစ်ယောက်။

‘ကိုမှတ် ရှင် ညကြီးမင်းကြီး ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ’
‘ဘယ်မှမသွားပါဘူးဟယ်’

ကိုမှတ်၏ မိန်းမပင်ဖြစ်ရပေမည်။

ကိုမှတ်၏ မိန်းမသည် ကျွန်မလက်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးကို မြင်သွား ၏။

သူ့ယောက်ျားကို သတ်ရန်လာသူဟု ထင်သွားပုံရလေသည်။

‘ကျွန်မတို့မှာ ကလေးခြောက်ယောက်တောင်ရှိပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ ယောက်ျားကို ချမ်းသာပေးပါ’

ကိုမှတ်၏ မိန်းမသည် ကျွန်မအား ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်နေဟန်ရှိသည်။ သို့သော် လရောင်က ကျွန်မခေါင်းနှင့် မျက်နှာပေါ်သို့ သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်များအကြားမှ ထိုးကျလာသောအခါ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဟု သိသွားသည်။

ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့် ရွာသားများ၏ မျက်နှာကိုလည်း မြင်သွား၏။

‘ဖိုးစပယ်၊ နင်က ငါ့လင်ကို ဘာလုပ်မလို့ လာခေါ်တာလဲဟင်’
ကိုမှတ် မိန်းမအသံက ကျယ်လာ၏။

‘တိုးတိုး တိုးတိုး’

ကိုမှတ်က ကြားမှ ဝင်ထိန်းပေးနေသည်။

‘အဲဒါ နင်လင်ကို မေးကြည့်’

ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့် ဖိုးစပယ်က စိတ်မရှည်သလို တိုတောင်းတောင်း စကားဆိုလိုက်သည်။

‘ကဲ ကြာတယ်။ ကိုမှတ် ရှင်လိုက်ခဲ’

ကျွန်မက ကိုမှတ် လက်ကိုအတင်းဆွဲ၍ ခေါ်လိုက်၏။

‘ကျွန်မယောက်ျားကို သတ်’

ကိုမှတ်၏ မိန်းမထံမှ စကားသံမဆုံးမီ ကိုမှတ်က သူ့မိန်းမ ပါးစပ်ကို လှမ်း၍ပိတ်ထားရင်း-

‘ဟဲ့ မိလှ နင်လုပ်ပုံတွေနဲ့ တို့တစ်တွေအားလုံး ထောင်ထဲရောက် ကုန်တော့မှာပဲ။ နင်အေးအေးဆေးဆေးကျန်ရစ်ခဲ့။ ငါ့ကိုသူတို့ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ နင်အော်ကြီးဟစ်ကျယ်လုပ်ပြီး ဟိုတိုင်ဒီတိုင်ဆိုရင်တော့ ငါအသတ်ခံရမှာ သေချာတယ်’

လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ ကိုယ်တိုင်ရှင်းပြလိုက်သည်ကို မလှက ယုံသွားပုံရသည်။

ထို့ကြောင့်-

ကျွန်မက ကြားဝင်ကာ...

‘မလှ ကျွန်မတို့လူဆိုးတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဟောဒီမှာ ရှင်တို့ရွာက ဖိုးစပယ်လဲ ပါတယ်။ ကိစ္စက သိပ်အရေးကြီးနေလို့ ကိုမှတ်ကို လာခေါ် တာ...’

‘ဒါပေမယ့် ရှင်က ငိုလားယိုလား တိုင်လားတော့လား လုပ်ရင်တော့ ကျွန်မတို့ရော ရှင်ယောက်ျားပါ ရန်သူလက်မှာ အသက်ပျောက်သွားပြီးသား ပဲ။ ဒီတော့ အေးအေးသာနေ။ ရှင်ယောက်ျား မိုးမလင်းခင် အိမ်ပြန်ရောက် လာစေရမယ်’

ကျွန်မက ပြောပြောဆိုဆို ကိုမှတ်အားလက်မောင်းမှဆွဲ၍ ခေါ်ယူ သွားသည်။

ဖိုးစပယ်က မလှနှင့် တီးတိုးပြောလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်မတို့ နောက်သို့လိုက်လာ၏။

လေထီးဆင်းမည့် ကွင်းသို့ ကျွန်မတို့သုံးယောက် ရောက်သော အခါ ဆယ်နာရီထိုးရန် ငါးမိနစ်သာလိုတော့သည်။

တွင်းနှစ်တွင်းတွင် သစ်ကိုင်းခြောက်များနှင့်ကောက်ရိုးများ ထည့် ထားပြီးနေပြီ။

ကိုက်တစ်ရာစီခြား၍ရှိရမည့် တတိယတွင်းကိုတူးနေရသည်။ အနက် ၄တောင်၊ ထိပ်ဝ ၂တောင်ရှိရမည့်တွင်းမှာ ၂တောင်ခန့် နက်နေပြီ။

ကျွန်မတို့သုံးယောက်က သစ်ကိုင်းခြောက်များနှင့် ကောက်ရိုးများ လိုက်ရှာကာ တွင်းနားသို့ သယ်ပေးနေကြ၏။

အချို့လယ်ကွက်များ၌သာ စပါးရိတ်သိမ်းပြီးသည့်အချိန် မရိတ် ရသေးသည့် လယ်ကွက်များက တမျှော်တခေါ်။

ကောက်ရိုးကို နီးနီးနားနားတွင် မရနိုင်။
 သစ်ကိုင်းခြောက်များကိုလည်း ခပ်ဝေးဝေးတွင် သွား၍ ခုတ်ယူ
 နေကြောင်း သိရသည်။
 လေယာဉ်ပျံသံကို စ၍ ကြားကြ၏။
 ည...ဆယ်နာရီ။
 လောင်စာအပိုအဖြစ်ထားရမည့် သစ်ကိုင်းခြောက်နှင့် ကောက်ရိုးများ
 မရသေး။

ကွင်းထဲတွင် မြက်လည်းမရှိတော့။ နွေဖြစ်၍ မြက်တွေသေကုန်ပြီ။
 လေယာဉ်ပျံသံက ပို၍နီးလာကာ ပို၍ကျယ်လာ၏။
 ကျွန်မတို့က တစ်တွင်းလျှင် နှစ်ယောက်စီ တာဝန်ယူထားရသည်။
 ပထမတွင်းကို ကိုမှတ်နှင့် ကျွန်မ။
 ဒုတိယတွင်းကို အဘတောနှင့် ဖိုးစပယ်။
 တတိယတွင်းကို ရဲဘော်ပြည်ညွန့်နှင့် ကိုဖိုးတုတ်။
 ရဲဘော်ပြည်ညွန့်တို့ တတိယတွင်းဘက်မှ ဓာတ်မီးခြစ်ရောင်ကို
 မြင်ရသည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မတို့ကလည်း တာဝန်ကျတွင်းများကို မီး
 စ၍ ညှိပေးလိုက်ကြ၏။

တွင်းသုံးတွင်းမှမီးများ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် လင်းထိန်လာလေသည်။
 ‘သစ်ကိုင်းစိမ်းတွေ တက်ခုတ်ကြ’
 ကိုဖိုးမှတ်၊ ဖိုးစပယ်နှင့် ကိုဖိုးတုတ်တို့သည် နီးရာသစ်ပင်များ
 ပေါ်သို့တက်ကာ သစ်ကိုင်းများကို ခုတ်ချပေးနေကြသည်။ ကျွန်မတို့က
 သစ်ကိုင်းစိမ်းများကို တာဝန်ကျတွင်းများဆီသို့ ပြေးဆွဲယူပြီးနောက် ဓားဖြင့်
 ဖြတ်ပိုင်းလျက် မီးဖိုထဲသို့ ပစ်သွင်းနေ၏။
 လက ထိန်ထိန်သာနေလေသည်။

မိုးကြဲလေယာဉ်ကြီးသည် ကျွန်မတို့ ခေါင်းပေါ်မှဖြတ်၍ပျံသွား
 နောက်တစ်ပတ် ကျော့ကာ ပြန်ကွေ့လာပြန်၏။
 ကျွန်မတို့ အောက်မှပြထားသည့်မီးမှာ အင်္ဂလိပ်စာလုံး (T)
 ပုံသဏ္ဍာန်မဟုတ်တော့။
 မျဉ်းဖြောင့်ပုံသာ ဖြစ်နေသည်။
 ပြန်ကွေ့လာသော လေယာဉ်ကြီးဆီသို့ ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က
 လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထိုးကာ အချက်ပြလိုက်၏။

လေယာဉ်ကြီးက ကျွန်မတို့ခေါင်းပေါ်မှဖြတ်၍ ပျံသွားပြန်သည်။
 ကျွန်မတို့သည် ဖြတ်ချထားသော သစ်ကိုင်းစိမ်းများကို ပြေးဆွဲ
 လာလိုက်၊ ထပ်ဖြတ်လိုက် မီးဖိုထဲထည့်လိုက်၊ နောက်တခါ ပြေးသွားလိုက်ဖြင့်
 ကျွန်မတို့အားလုံး ရေချိုးထားသလို ချွေးများဖြင့် ရွှဲစိုနေ၏။
 ဖက်ဆစ်ဆန်ကျင်ရေးအတွက် လက်နက်တွေ၊ ခဲယမ်းတွေ၊ လေထီး
 ဖြင့် ကျလာတော့မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်က ကျွန်မတို့ကို မောရမှန်း၊
 ပန်းရမှန်း မသိစေပါ။

လေယာဉ်ကြီးက တတိယအကြိမ်ကွင်းပေါ်သို့ ပျံကွေ့လာပြန်သည်။
 ကျွန်မတို့သည် ခေါင်းကိုမော့ကာ လေယာဉ်ကြီးဆီသို့ မျှော်လင့်ခြင်း
 ကြီးစွာဖြင့် ငေးကြည့်နေကြ၏။

အင်္ဂလိပ်စာလုံး တီပုံသဏ္ဍာန်အောက်မှ မီးဖို၍ ပြထားမည်ဟု
 အတိအကျ သတ်မှတ်ချက်ပေးထားပါလျက် မီးဖိုသုံးပုံကိုသာ မျဉ်းဖြောင့်ပုံ
 အတိုင်း တွေ့နေရသောအခါ လေယာဉ်ကြီးမှာ လေသူရဲက အဆုံးဖြတ်
 ခက်နေဟန်တူသည်။

လေယာဉ်ကြီးသည် ကွင်းအထက် ငါးကြိမ်တိတိ ပျံဝဲပြီးနောက်
 အနောက်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွား၏။

ကျွန်မသည် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလိုက်၏။
 ‘ကိုမှတ် ဒါ ခင်ဗျားကြောင့်’
 ရဲဘော်ပြည်ညွန့်၏ ကျားဟိန်းသလို ပေါ်ထွက်လာသည့် အသံကို
 ကျွန်မ ကြားလိုက်ရ၏။
 ‘ခင်ဗျားကို တာဝန်ယူနိုင်မလားဆိုတာ အကြိမ်ကြိမ်မေးတိုင်း ခင်ဗျား
 က တာဝန်ယူတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်’
 ‘ခု ခင်ဗျား တာဝန်မကျော့ဘူး’
 ‘ခင်ဗျား သစ္စာဖောက်’
 ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က ကိုမှတ်မျက်နှာပေါ်သို့ လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်း
 လိုက်ကာ ဘယ်လက်သီးကိုပါ ဆင့်၍ထိုးလိုက်သည်။
 ကိုမှတ်က မြေကြီးပေါ်သို့ လဲကျသွား၏။
 ‘သစ္စာဖောက်’
 ‘သစ္စာဖောက်ဟာ သစ္စာဖောက်တို့ သွားတဲ့လမ်းကိုပဲ လိုက်ရမယ်’

ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က ခါးကြားထဲမှ ပစ္စတိုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။
ကျွန်မနှင့်အဘတောက ကိုပြည်ညွန့်ကို တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ဝင်
ဆွဲထားလိုက်ကြ၏။

‘သတ်မယ်ဆိုရင်လည်း သတ်ပါဆရာလေးရယ်၊ ကျွန်တော် တာဝန်
မကျေခဲ့တာတော့ အမှန်ပါ’

‘ဒီလိုမကျေတာလဲ အိမ်ခေါင်းရင်းသူကြီးအိမ်မှာ ရာဇဝတ်အုပ်နဲ့
ပုလိပ်တွေရောက်နေလို့ ကျွန်တော်ကြောက်ပြီး’

လဲကျသွားရာမှ ပြန်၍ရပ်နေပြီဖြစ်သော ကိုမှတ်က သုံး
တစ်ကောင်လို လည်စင်း၍ပေးရင်း တရှုံ့ရှုံ့ ငိုနေလေသည်။

ကျွန်မနှင့်အဘတောက ကိုပြည်ညွန့်၏လက်များကို လွှတ်လိုက်၏။
သူဒေါသပြေသွားကြောင်း ကျွန်မတို့ အကဲခတ်လိုက်မိသောကြောင့်။

‘ကိုဖိုးစပယ်ရော ကိုဖိုးတုတ်ရော ကိုမှတ်နားကိုလာကြစမ်းဗျာ’
ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က အက်ကွဲသောအသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

သုံးယောက်သား ရဲဘော်ပြည်ညွန့်ရှေ့တွင် တန်းစီ၍ ရပ်နေကြ၏။
‘ခုကျွန်တော်တို့ လုပ်နေတာက ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး၊ မြေပေါ်မှာ

ပြောင်ကျကျလုပ်နိုင်တဲ့ အချိန်အခါမရောက်သေးလို့ လျှို့ဝှက်ပြီး မြေအောက်
လှုပ်ရှားမှုလုပ်နေတာ’

‘ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို ပြန်ချဖို့ကတော့ လက်နက်ခဲယမ်းရှိမှ လက်နက်
ကိုင်နိုင်တဲ့ လူတွေရှိမှဖြစ်နိုင်တာ’

‘ဒီမဟာမိတ်တွေဆီက လက်နက်တွေ၊ ခဲယမ်းတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ရေး
အတွက် လူတွေလာပို့မှာကို ကိုမှတ်တာဝန်မကျေလို့ ကျွန်တော်တို့ ဒီည
အရှုံးကြီး ရှုံးခဲ့ရပြီ’

‘ဒီအရှုံးကို ထေမိအောင် ကျွန်တော်တို့ ဆက်လုပ်ရမယ်။ ဒီနေ့ည
ကိစ္စကို သတင်းပေါက်ကြားရင် ခင်ဗျားတို့လဲဂျပန်အသတ်ခံရမယ်။ ကျွန်တော်

တို့လဲ အသတ်ခံရမယ်’
‘ခင်ဗျားတို့က ဂျပန်ကို သတင်းသွားပေးလို့ ကျွန်တော်တို့ အသတ်

ခံရရင် ခင်ဗျားတို့လဲ ကြာကြာနေရလိမ့်မယ်လို့ မထင်နဲ့’
‘ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်တို့ တော်လှန်ရေးဘက်တော်သားတွေက

သစ္စာဖောက်တွေအဖြစ်နဲ့ သုတ်သင်ပစ်မှာ သေချာတယ်’

‘ဒီတော့’

‘တစ်အချက် ဒီညကိစ္စကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြရဘူး။ သတင်း
မပေါက်ကြားစေရဘူး’

‘နှစ်အချက် နောက်တစ်ပတ်လောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဒီကိုပြန်လာ
ပြီး ဒီအလုပ်ကို ဆက်လုပ်တဲ့အခါ ခင်ဗျားတို့သုံးယောက် ကျရာတာဝန်ကို

လုပ်ပေးရမယ်။ ရှင်းရဲ့လား’

‘ရှင်းပါတယ်ခင်ဗျာ’

‘လုပ်ပေးနိုင်ကြမလား’

‘လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

သုံးယောက်သား ပြိုင်တူအဖြေပေးလိုက်ကြ၏။

‘ဒီညကိစ္စကို ဘယ်သူ့ဆီကိုမှ သတင်းမပေါက်ကြားစေရဘူး။
ခင်ဗျားတို့သုံးယောက်ကို စောင့်ကြည့်နေဖို့ ရွာမှာ ကျွန်တော်တို့ဘက်တော်သား

တွေကို တာဝန်ပေးထားခဲ့မှာ’

‘သတင်းမပေါက်ကြားစေရပါဘူးလို့ တာဝန်ယူသလား’

ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က တစ်ယောက်ချင်းကို မေးလိုက်၏။

‘တာဝန်ယူပါတယ်’

သုံးယောက်လုံးပင် ကတိပေးလိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီ၊ ပြန်နိုင်ပြီ’

x x x

အခန်း(၇)

ရဲဘော်ပြည်ညွန့်ထံမှ ညွှန်ကြားသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။
 ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၆-ရက်နေ့။
 အင်းကောက်ကလေးရွာမှ ကျွန်မပဲခူးသို့ ပြန်လာကာ ဆရာကြီး
 ထံသို့သွား၍ သတင်းပို့လိုက်ပါသည်။
 ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က အဘတောနှင့် အမဲလိုက်ထွက်မည်ဟု ရွာတွင်
 လူသိရှင်ကြား သတင်းလွင့်ထားပြီး လေထီးဆင်းရဲဘော်များအတွက်
 လိုအပ်သမျှစီစဉ်ဆောင်ရွက်ရန် အင်းကောက်ကလေးတွင် ကျန်ရစ်နေခဲ့၏။
 ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၈ရက်နေ့တွင် ဆရာကြီးထံမှ ညွှန်ကြားချက်ရသည်။
 မတ်လ ၄-ရက်။
 တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၅-ရက်နေ့။ ည၁၂-နာရီ။
 လူ၊ လက်နက်၊ ခဲယမ်း၊ ရိက္ခာနှင့် အချက်ပြဆက်သွယ်ရေး
 ကိရိယာများကို လေယာဉ်ဖြင့် လာရောက်ချပေးမည်။
 လေထီးဖြင့်ဆင်းမည့် ရဲဘော်သုံးယောက်။
 ပထမအကြိမ် အစီအစဉ်ပေးပုံနှင့် ခြားနားချက်တစ်ခု ရှိနေ၏။
 လေထီးဖြင့်ဆင်းမည့် ရဲဘော်သုံးယောက်တွင် အမျိုးသမီးမပါတော့။
 ကျွန်မတာဝန်မှာ ရဲဘော်ပြည်ညွန့်ထံ သွားရောက်သတင်းပို့ပြီး
 နောက် လေထီးဆင်းမည့်ညတွင် အစစအဆင်ပြေအောင် ဝိုင်းဝန်းကူညီရန်။
 ထို့နောက်။
 ဆရာကြီးထံပြန်၍ သတင်းပို့ရန်။
 မတ်လ(၁)ရက်နေ့တွင် အင်းကောက်ကလေးသို့ ကျွန်မ ခရီးထွက်
 လာခဲ့၏။
 ခါတိုင်းလိုပင် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စကို ဗန်းပြလျက်။
 မတ်လ ၂-ရက်နေ့၊ ညနေစောင်းမှ ရဲဘော်ပြည်ညွန့်နှင့် တွေ့ရသည်။
 ရဲဘော်ပြည်ညွန့်သည် အဘတောနှင့်အတူ အမဲလိုက်ထွက်သွား
 ခဲ့ရာမှ ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သူတို့နှင့်အတူ ဆတ်သားကျပ်တိုက်များ ပါလာလေသည်။
 ကျွန်မက ရဲဘော်ပြည်ညွန့်အား သတင်းပို့လိုက်၏။
 သူက လေတစ်ချက်ချွန်လိုက်ပြီး...
 'လေးရက်နေ့ ညဆယ်နာရီလေထီးဆင်းမယ့်ကွင်းမှာဆုံမယ်။ ဒီရက်
 အတွင်း ကျွန်တော်အင်းကောက်ကြီးက ကိုမှတ်အိမ်မှာစတည်းချပြီး စည်းရုံးရေး
 ဆင်းနေမယ်'
 ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က ပြောပြောဆိုဆို သူ့လွယ်အိတ်နှင့် ဆတ်သား
 ကျပ်တိုက်လေးငါးကင်ကိုကိုင်ပြီး အင်းကောက်ကြီးရွာဘက်သို့ ထွက်သွား
 လေသည်။
 အဘတောက ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။ မည်သို့မျှမပြော သူတို့နှစ်
 ယောက် စောစောကပင် တိုင်ပင်ထားပြီး ဖြစ်ပေမည်။

x x x

မတ်လ ၄-ရက်နေ့၊ ည ၁၀နာရီ။
 လေထီးဆင်းမည့် ကွင်းတွင် လူအရောက်စုံနေလေသည်။
 ကိုမှတ်၊ ကိုဖိုးစပယ်၊ ကိုဖိုးတုတ်တို့သာမက အင်းကောက်ကြီးမှ
 စုစုပေါင်း လူ ၂၀။ အင်းကောက်ကလေးမှ စုစုပေါင်း လူ၂၀။
 အားလုံး ၄၀။
 အဘတော၊ ရဲဘော်ပြည်ညွန့်၊ ကျွန်မနှင့်ပါဆိုလျှင် ကွင်းထဲတွင်
 လူအားလုံး ၄၃-ယောက်။
 'ရွာနှစ်ရွာက သန်သန်မာမာ ယောက်ျားမှန်သမျှ အားလုံးစည်းရုံးပြီး
 ခေါ်လာတာဗျ'
 ရဲဘော် ပြည်ညွန့်က ကျွန်မကို ရှင်းပြနေသည်။
 'ငါးယောက်လောက် ဆယ်ယောက်လောက် ခေါင်းခေါက်ပြီးခေါ်လာ
 တာထက် ဒီလိုနှစ်ရွာလုံးက သန်သန်မာမာလူအားလုံးစုရုံးပြီး ခေါ်လာတာက
 ပိုပြီး လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းမှုရှိတာဗျ'
 'ဒီလောက် လူအများကြီး ဘယ်လိုလျှို့ဝှက်သိပ်သည်းမှု ရှိနိုင်တော့
 မှာလဲ ရဲဘော်'

ကျွန်မက စောဒကတက်လိုက်၏။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တည်း ကွင်းကိုလှည့်လည်စစ်ဆေးရင်း ပြောလာကြခြင်းဖြစ်သည်။

‘ငါးယောက်ထဲ ဆယ်ယောက်ထဲ ဆွဲပြီးခေါ်လာရင်း ကျန်တဲ့ လူတွေက ပါးစပ်ဖွာပြီး လေထီးနဲ့ဆင်းတဲ့ သတင်းပေါက်ကြားသွားနိုင်တယ်’

‘ခုဆိုရင်နှစ်ရွာလုံးက သန်သန်မာမာနဲ့သစ္စာရှိမယ့် ယောက်ျားတွေ အားလုံးလိုလိုပါတော့ တစ်ယောက်ယောက်က ပါးစပ်ဖွာမယ်ကြံရင် ကျန်တဲ့ လူတွေက မဖွာရအောင် တားပေးမယ်မဟုတ်လား’

‘အထူးသဖြင့် မိန်းမတွေဟာ စကားဖွာတတ်တယ် မဟုတ်လား၊ မိန်းမတွေလို ဆိုလိုက်လို့ နာမသွားနဲ့ဦး’

ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က ကျွန်မမျက်နှာကို အားနာသည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း ပြောနေလေသည်။

‘ကိုမှတ် မိန်းမက ကျွန်တော်တို့ ဘာတွေလုပ်မယ်။ ဘာတွေ လုပ်တယ်ဆိုတာ သိနေပြီ။ ဒီတော့ဒီလိုသိနေတာကို စကားမဖွာရအောင် နှစ်ရွာလုံးမှာရှိတဲ့ သန်သန်မာမာယောက်ျားအားလုံး စည်းရုံးပြီး ဒီကိုခေါ်လာ တာ’

‘တစ်ယောက်ယောက်က စကားဖွာမယ်ကြံရင် သူ့လင် သူ့သား သူ့မောင် သူ့ဦးလေး သူ့အစ်ကို ဒါတွေကတစ်နွယ်ငင်တစ်စင်ပါ ဂျပန် ကင်ပေတိုင် အဖမ်းကိုခံရမယ်။ အညှဉ်းခံရမယ်။ အသတ်ခံရမယ်ဆိုတာ တွေးမိပြီး စကားမဖွာရဲအောင်လုပ်တာ’

‘ယောက်ျားတွေထဲကဆိုရင်လဲ ဒီသတင်းကို အတင်းလာစစ်တာ တောင် ဖွင့်ပြောရုံကြမှာမဟုတ်ဘူး’

‘ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဖွင့်ပြောတဲ့လူ တစ်ယောက်တည်း ဂျပန် လက်က လွတ်မယ်ဆိုဦးတော့ သူ့သား၊ သူ့ညီ၊ သူ့အဖေ ဒါတွေအားလုံး ပေါ့ဗျာ၊ ဖက်ဆစ်လက်မှာ သေကုန်ကြမယ်’

‘ဒီအကြောင်းတွေကို ရှင်းလင်းပြောပြပြီး စည်းရုံးထားတာ အင်းကောက်ကလေးရော၊ အင်ကောက်ကြီးမှာရော ရဲဘော်ခင်ဆွေ သတင်း ပို့မယ်လို့သွားတုန်း ကျွန်တော်နဲ့အဘတော့တို့ စည်းရုံးလိုက်တာ’

‘နှစ်ရွာလုံးက ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုမှာ ကိုယ်ထိ လက်ရောက်ပါနေကြတော့ ဘယ်သူမှမဖော်ရဲကြတော့ဘူး မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ခုကြည့်လေ...။ လေယာဉ်လာရင် အချက်ပြဖို့အတွက် အားလုံး အသင့်ပဲ တွေ့တယ်မဟုတ်လား’

‘တွေ့တယ်’

‘လေထီးဆင်းရဲဘော်တွေနေဖို့ စခန်းကိုလဲ ဒီကနေသုံးမိုင်လောက် ဝေးတဲ့ တောင်တစ်လုံးပေါ်မှာ ဆောက်ထားပြီးပြီ။ အားလုံးအသင့်ပဲ’

လေထီးဆင်းမည့်ကွင်းထဲတွင် လူလေးဆယ်ကျော်ရှိနေသည့်တိုင် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

လပြည့်ကျော် ၅-ရက်ည၏လက ထိန်ထိန်သာနေသည်။

ရွာနှစ်ရွာမှ ယောက်ျားကြီးများသည် ရဲဘော်ပြည်ညွန့် ညွှန်ကြား ထားသည့်အတိုင်း ဆယ်ယောက်တစ်စုစီ စု၍ထိုင်နေကြ၏။

ရွာနှစ်ရွာဘက်ဆီမှ ကွင်းသို့ချဉ်းကပ်နိုင်သည့် နေရာတစ်လျှောက် တွင် ကင်းချထားသည်။

ညဆယ့်နှစ်နာရီ။

လေယာဉ်သံကို သဲ့သဲ့ကြားနေရလေပြီ။

ဆယ့်ငါးမိနစ်အကြာတွင် လေယာဉ်သံက ပို၍ကျယ်လာသည်။ ရဲဘော်ပြည်ညွန့် တာဝန်ယူထားသည့် တွင်းဘက်မှ ဓာတ်မီးခြစ် မီးရောင် ပေါ်ထွက်လာ၏။

အင်္ဂလိပ်စာလုံး ‘တီ’ပုံသဏ္ဍာန် တူးထားသည့်တွင်းများမှ မီးရောင် များ ထွက်လာလေပြီ။

ဗုံးကြဲလေယာဉ်ကြီးသည် ကျွန်မတို့ရှိရာ ကွင်းဘက်သို့ ဦးတည်၍ လာနေသည်။

လေယာဉ်ကြီးသည် ကွင်းပေါ်မှ ကျော်သွားပြီးနောက် ပြန်၍ဝဲယုံ လာသည်။

ကျွန်မက ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်နေလေ၏။

ကွင်းစပ်ပေါ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည့် လေယာဉ်သံက နှေးသွားသည် ဟု ထင်လိုက်ရသည်။

လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ကြီးက တုန်ခါနေ၏။

လေယာဉ်တံခါးပေါက်ကိုပင် ကျွန်မတို့က အောက်မှမြင်နေရသည်။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ဖွေးကနဲကျလာသော လေထီးတစ်လက်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

နောက် လေထီးတစ်လက်။

နောက် လေထီးတစ်လက်။

ဧရာမမှိုပွင့်ကြီးများလို လေထီးသုံးလက် လေထဲတွင် တအိအိ ထိုးကျနေ၏။

လေယာဉ်ကြီး၏ စက်သံသည် ပြန်၍မြန်ကာ ပို၍မြည်ဟည်းလာ ပြီးနောက် ကွင်းပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်ပျံသွား၏။

ကျွန်မတို့သည် လေထီးဖြင့် ဆင်းလာသော ရဲဘော်တစ်ယောက်စီ နောက်သို့ စောစောကစီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း လူ၅-ယောက်စီ လိုက်သွား ကြ၏။

လေထီးဆင်းရဲဘော်သုံးယောက်အား ကျွန်မတို့က ကွင်းအပြင်ဘက် သို့ ခေါ်သွားကာ နှုတ်ဆက်စကားဆိုနေကြစဉ် လေယာဉ်ကြီးက တစ်ပတ် ပြန်ကျော့၍ ဝဲလာသည်။

ကွင်းပေါ်သို့အရောက်တွင် လေထီးများက မှိုပွင့်ကြီးများ ရုတ်ခြည်း ပေါ်လာသလို လက်ကနဲလက်ကနဲ ပေါ်လာသည်။

တငြိမ်ငြိမ် တအိအိ လေဒန်းစီးကာကျလာသော လေထီးကြီးများ။

ဤလေထီးများတွင် လက်နက်၊ ခဲယမ်း၊ ရိက္ခာ၊ ဆေးဝါးနှင့် အချက်ပြဆက်သွယ်ရေးကိရိယာများ တွဲချည်၍လာမည် မုချ။

လေထီးဆင်းရဲဘော်သုံးယောက်ကို တစ်နေရာတွင်ထားကာ ကျွန်မ တို့က မြေပြင်ပေါ်သို့ရောက်လာသော ပစ္စည်းများကို ကောက်နေရှာကြ ရလေသည်။

ကျွန်မတို့အဖို့ ပထမဆုံးအတွေ့အကြုံဖြစ်၍ အလုပ်မတွင်။

ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က ကွင်းတစ်ခုလုံးကို လျှောက်ပြေးကာ ညွှန်ကြား ချက်ပေးနေ၏။

လေယာဉ်ကြီးက ကျွန်မတို့အား နှုတ်ဆက်သည့်အလား တစ်ပတ် ပျံဝဲလိုက်ပြီး နောက်အနောက်ဘက်သို့ ရှေ့ရှုထွက်ခွာသွားသည်။

‘ကျုပ်တို့ မြေပြင်ပေါ်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ လက်နက်ဆွဲကိုင်ထား တဲ့ ဂျပန်တွေကို ဇံတွ့ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေခဲ့တယ်။ ခုတွေ့နေရတာ ကတော့ လက်နက်ကိုင်ထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်’

လေထီးဆင်းအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ကြီးကောလင်းက ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်ရင်း စကားဆိုလိုက်၏။

သူတို့အဖွဲ့တွင် ဒုဗိုလ် ဂျက်နှင့်ရေဒီယိုအော်ပရေတာတပ်ကြပ်ကြီး စမစ်တို့ ပါဝင်လေသည်။

ကွင်းပြင်ပေါ်တွင် လေထီးများကလေတိုက်တိုင်း တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ရှား နေ၏။

လမင်း၏အရောင်က နို့ရည်ဆမ်းထားသကဲ့သို့။

လေထီးများက မှိုဖြူပွင့်ကြီးများ ပေါက်နေသလို။

ကျွန်မက အမြင်အာရုံတွင် တစ်ခဏမျှ ငေးမောနေမိလေသည်။

‘ရဲဘော်တွေ မြန်မြန်လုပ်ကြ၊ ကဲ...အဘတော့တို့ အဖွဲ့က စထွက်’ ရဲဘော်ပြည်ညွန့်၏ ဆော်သြသံ။

သည်တော့မှပင် ကျွန်မက ကျွန်မလုပ်ဆောင်ရမည့်အလုပ်ကို သတိရ လာ၏။

ကျွန်မသည် ကွင်းပြင်အလယ်သို့ ထွက်လာကာ လေထီးများကို ဖြုတ်ဖြတ်နေသူများကို ကူညီသည်။

ဝါးပိုးနှစ်လုံးကို ထမ်းပိုးလုပ်ကာ အုန်းဆံကြိုးများကို ဆိုင်းကြိုး အဖြစ်ထားလျက် သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို လူငှယောက်က ထမ်းယူသွား၏။

အဘတော့ခေါင်းဆောင်သောအဖွဲ့က လေထီးဆင်းရဲဘော်များ ခိုအောင်းနေမည့်စခန်းသို့ ပစ္စည်းများနှင့်အတူ စတင်ချီတက်နေပေပြီ။

ရေဒီယိုစက်များ၊ ဂျင်နရေတာများနှင့် ဘက်ထရီအိုးများ ထည့်ထား သည့် သေတ္တာကြီးများက လေးလွန်းလှသည်။

သည်အထဲတွင် လမ်းကလည်း ခြေသွားလမ်းကလေး။

လမ်းကို လူ ငှယောက် ရင်ပေါင်တန်းလျှောက်နိုင်အောင် ဘေးမှ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များကို ရှင်းလင်းပေးနေပြန်၏။

သေတ္တာကြီးများကို ထမ်းသူ လူလေးယောက်ကို ၅မိနစ်လျှင် တစ်ကြိမ် လူလဲပေးနေရသည်။

လူပေါင်း ၄၀ ကျော်ပါဝင်သော ကျွန်မတို့၏ အထမ်းသမားတပ်ဖွဲ့ မှ နောက်ဆုံးအသုတ်သည် ည ၂-ချက်တီးအချိန်တွင် လေထီးဆင်းရာကွင်းမှ ထွက်ခွာလာနိုင်ခဲ့၏။

လေထီးဆင်းရဲဘော်များ ခိုအောင်းနေမည့် 'မျောက်ညို' စခန်းသို့ ကျွန်မတို့ ရောက်သွားသောအခါ လင်းကြက်ပင် တွန်နေလေပြီ။

ကျွန်မတို့ထက် အလျင်ရောက်နေသော အဘတော့တို့ အဖွဲ့က ပစ္စည်းများကို တောအုပ်ကောင်းကောင်း၊ ချောင်ကျကျနေရာများတွင် ခွဲဖြန့်ချ ထားရန် ညွှန်ကြားချက်ပေးနေ၏။

ရဲဘော်အထမ်းသမားများသည် ခဏမျှ အပန်းဖြေကြရပြီးနောက် မြေအောက်သို့လှောင်ရေးစခန်းများ တည်ဆောက်နေကြရပြန်သည်။

ကျွန်မတို့အလုပ်မှာ တစ်ညတည်းနှင့်အပြီး မသုံးသင်္ကန်းရက်သလို။ ကျွန်မတို့ ရဲဘော်များမှာ မောနေကြပြီ။

ပင်ပင်ပန်းပန်း ထမ်းပိုးလာရသောကြောင့်လည်း ဆာနေကြပြီ။

စားစရာ သောက်စရာဆို၍ တဲဘေးတွင်စီးဆင်းနေသည့် စမ်းချောင်း မှ ရေသာရှိသည်။

တဲအတွင်းတွင် အပန်းဖြေနေကြသော လေထီးဆင်းရဲဘော်သုံးယောက် က ဝီစကီပုလင်းကိုဖွင့်ကာ စည်သွပ်ဗူးမှ အမဲသား၊ မုန့်ပုံးမှ ဘီစကွတ်များဖြင့် အာဟာရဖြည့်တင်းနေကြ၏။

သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် လေမီးဖိုက တဂျူးဂျူးတဂဲ့ဂဲ့ အသံ ပေးနေလေသည်။

လေမီးဖိုပေါ်တွင် လက်ဖက်ရည်အိုး။

ကျွန်မတို့က စမ်းချောင်းမှ စမ်းရေကို လက်ခုပ်နှစ်ဘက်ဖြင့် ကျုံး၍ သောက်ကာ အလုပ်ဆက်လုပ်နေကြ၏။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ဖိုးစပယ်က ကျွန်မအနားသို့ရောက်လာပြီး-

'လေထီးနဲ့ဆင်းလာတဲ့ သခင်သုံးယောက်က မမလေးကို လက်ဖက် ရည်သောက်ကြပါလို့ ကျွန်တော့်ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်တယ်'

ဖိုးစပယ်ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ကျွန်မ ခံပြင်းသွားသည်။ နာလည်း နာကျည်းနေမိသည်။

'တို့နိုင်ငံသားတွေ ခုထက်ထိ ကျေးစိတ်ကျွန်စိတ်မကုန်ကြသေးဘူး' ကျွန်မစိတ်ထဲမှ ရေရွတ်နေ၏။

'ဘယ်က သခင်လဲ။ တို့နိုင်ငံမှာ တို့ဟာသခင်ပဲ။ မင်းလဲ သခင် ငါလဲ သခင်။ တို့နိုင်ငံသား အားလုံးသခင်တွေချည်းပဲ'

ကျွန်မက နာကျည်းစိတ်၊ ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် ပြောချလိုက်သည်။

ကျွန်မနှင့် သက်တူရွယ်တူမျှသာရှိသေးသော ဖိုးစပယ်က ကျွန်မ အား မမလေးဟု ခေါ်လိုက်ပုံကလည်း ကျေးနဲ့ ကျွန်နဲ့ မပျောက်သေးသည့် အဓိပ္ပာယ်။

ဖိုးစပယ်အား စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောလိုက်ပြီးမှ သနားသွား သည်။ ကျွန်မကိုယ်ကိုလည်း ကျွန်မ အပြစ်တင်နေမိ၏။

'သူတို့တစ်တွေ ခုလိုကျေးစိတ်ကျွန်စိတ်၊ ကျေးနဲ့ကျွန်နဲ့ မပျောက် သေးတာ တို့တစ်တွေ ညံ့နေလို့ပဲ'

ကျွန်မက စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်ကာ-

'မအားဘူး။ အလုပ်လုပ်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်ကွာ တို့တစ်တွေ အားလုံး ရေသောက်ပြီးအလုပ်လုပ်နေကြတဲ့အချိန်မှာ ငါက လက်ဖက်ရည် သွားသောက်ရင် ငါ့လောက် ရဲဘော်မပီသတဲ့ လူဘယ်မှာရှိတော့မှာလဲ'

'ခုတို့လုပ်နေကြတာတွေဟာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာသက်သက်အတွက် လုပ်နေကြတာ မဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံအတွက်။ မင်းတို့ငါတို့လို လယ်သမား၊ အလုပ်သမား လူတန်းစားတွေအတွက်'

'တို့အားလုံးဟာ ရဲဘော်တွေပဲ၊ ဒီတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရဲဘော်လို့ခေါ် ကြားရဲ့လား'

ကြားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ရဲဘော်လို့ ခေါ်လိုက်ရင် ရိုင်းများနေမလားလို့'

ဖိုးစပယ်က မရွံ့မရဲ ပြောနေသည်။

ကျွန်မက သူနှင့်ဆက်စကားမပြောတော့ဘဲ ပေါက်တူးတစ်လက်ဖြင့် မြေကြီးကို ဆက်၍ပေါက်နေသည်။

ဖိုးစပယ်က ကျွန်မနားမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သောအခါ ရဲဘော်ပြည်ညွန့်နှင့် စကားပြောနေ သည်ကို တွေ့ရ၏။

ဖိုးစပယ်သည် ရဲဘော်ပြည်ညွန့်အနီးမှ လျင်လျင်မြန်မြန်ပင် ထွက် ခွာသွားသည်။

နောက်တဖန် လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ ဖိုးစပယ်ကို အဘတော အနားတွင် တွေ့ရပြန်၏။

လေထီးဆင်းရဲဘော်သုံးယောက်က အထမ်းသမားများထဲတွင် ကျွန်မတို့သုံးယောက် အကြီးအမှူးဖြစ်ကြောင်း သိထားပြီးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အဘတော့၊ ကိုပြည်ညွန့်၊ ကျွန်မတို့အား လက်ဖက်ရည်သောက် ဖိတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

‘ဘူဇာစစ်သားဆိုတော့ စည်းရုံးပုံကလဲ ဘူဇာအရင်းရှင်အတိုင်းပဲ’ ကျွန်မက အနားသို့ရောက်လာသော ကိုပြည်ညွန့်အား ထင်မြင်ချက် ကို ပေးလိုက်၏။

‘အင်္ဂလိပ်က အရင်းရှင်၊ ဂျပန်က ဖက်ဆစ်၊ ဘယ်အကောင်မှ မကောင်းဘူး၊ ဒီသဘောတရားတွေကို ပြည်သူလူထုထဲ စိမ့်ဝင်သွားအောင် ဟောရမယ့် ပြောရမယ့်တာဝန်က ကျွန်တော်တို့တာဝန်’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုအချိန်မှာတော့ ဒီအင်္ဂလိပ်ကောင်တွေနဲ့ပဲ သည်းခံ ပြီး ပေါင်းနေရမှာပဲ၊ သူတို့နဲ့ ပေါင်းတိုက်မှ ဂျပန်ပုတွေပြေးမှာကိုး’

ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က ပြောပြောဆိုဆို တဲရှိရာသို့တက်သွားသည်။

ခဏအကြာတွင် လေထီးဆင်းရဲဘော်သုံးယောက်နှင့်အတူ ကျွန်မ တို့ အနားသို့ ရောက်လာ၏။

အချက်ပြဆက်သွယ်ရေး ရေဒီယိုစခန်းအတွက် မည်သည့်အနေ အထားဖြင့် ပစ္စည်းကိရိယာများထားရမည်ကို လာ၍ညွှန်ကြားပေးရန် ခေါ် ယူခဲ့ခြင်း။

နွေ၏ နေအရုဏ်က အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်တွင် ဂုဏ်ဝင့်နေလေပြီ။

ရဲဘော်ပြည်ညွန့်၊ အဘတော့နှင့် ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ပေါက်တူးများ၊ တူးရွင်းများ၊ ဓားများကိုကိုင်ကာ လုပ်စရာရှိသမျှ လုပ်နေကြသောအခါ-

အင်းကောက်ကြီး၊ အင်းကောက်ကလေးမှ ရွာသားများကလည်း မောသည်ပန်းသည် အိပ်ရေးပျက်သည်ကို ပဓာနမထား အားစိုက်ခွန်စိုက် လုပ်ကိုင်နေကြ၏။

နံနက် ၅-နာရီသို့အရောက်တွင် ကျွန်မက မမျှော်လင့်သော အဖြစ် တစ်ရပ်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရဲဘော်ကိုမှတ်၏မိန်းမ မလှဦးဆောင်သည့် အင်းကောက်ကြီးရွာ အမျိုးသမီး ၅၀ခန့်က ထမင်းထုပ်များကိုတောင်းတွင်ထည့်လျက် ခေါင်းပေါ်ရွက် ကာ ကျွန်မတို့ရှိရာမျောက်ညိုစခန်းသို့ တစုတဝေးကြီး ရောက်ရှိလာကြခြင်း။

အမျိုးသမီး တစ်ဦးစီ၏လက်တွင် ကျိုပြီးသား ရေနွေးအိုးများလည်း အသင့်။ ယခင်ကပင် စည်းရုံးညွှန်ကြားထားခဲ့သောကြောင့်။

ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က နံနက်စာစားရန် ရွာသားများအား တစ်နာရီ အနားပေးလိုက်၏။ သူ့မျက်နှာက ပြုံးရွှင်နေလေသည်။

နံနက်စာဟုဆိုခြင်းထက် အရုဏ်စာဟုဆိုလျှင် ပို၍အဓိပ္ပာယ် တိကျ မှန်ကန်မည်ဟု ကျွန်မက ယူဆမိသည်။

မျောက်ညိုစခန်းသည် ဘုရားပွဲတော်ကလေးလို စည်ကားနေလေ ပြီ။

လေထီးဆင်းရဲဘော်သုံးဦးဖြစ်သည့် ဗိုလ်ကြီးကောလင်း၊ ဒုဗိုလ် ဂျက်နှင့် ရေဒီယိုအော်ပရေတာစစ်တို့က ပျော်ပျော်ပါးပါး ထမင်းစားနေကြ သော ရွာသူရွာသားများကိုကြည့်ကာ ငေးနေကြ၏။

သူတို့အဖို့ ဂျပန်နှင့်တွေ့ရမည်ကို အသည်းတထိတ်ထိတ် ရင် တခုန်ခုန်ဖြစ်နေစဉ် ကျွန်မတို့က ပျော်ပွဲစားထွက်လာသလို။

ပျော်ပွဲစားကလည်း ရွာလုံးကျွတ်ပျော်ပွဲစား။

ရွာသူရွာသားများက ထမင်းစားသောက်နေကြစဉ် ရဲဘော်ပြည်ညွန့် နှင့် ကျွန်မတို့က တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ မတ်တပ်ရပ်ကာ ဝါဒသဘောတရား များကို ရှင်းလင်းဟောပြောနေသည်။

အရင်းရှင်အင်္ဂလိပ်အပေါ်တွင် ထားရမည့် သဘောထား။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်ပေါ်တွင် မည်သို့တုံ့ပြန်ရမည်ဟူသော အချက်။

‘အင်္ဂလိပ်ဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ မဟာမိတ်တော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အင်္ဂလိပ်တွေဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကယ်တင်ရှင်ကြီးတွေမဟုတ်ဘူး’

‘မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေရဲ့ ကယ်တင်ရှင်ဟာ မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေပဲ။’

‘မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေဟာ ရှင်တို့ ကျွန်မတို့ပဲ။ ဒီတော့ အင်္ဂလိပ်ကို သခင်လို ခေါ်စရာမလို။ ဒူးထောက်ပြီး ထိုင်ရှိခိုးနေစရာမလိုဘူး’

‘အင်္ဂလိပ်နဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ သူ့ရန်သူဖြစ်တဲ့ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို တိုက်ဖို့ ပူးပေါင်းလက်တွဲနေခြင်းဖြစ်တယ်’

‘တွေ့တဲ့ အင်္ဂလိပ်ကိုရဲဘော်လိုခေါ်ပါ။ တန်းတူရည်တူဆက်ဆံပါ’

‘ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကိုမောင်းထုတ်ပြီးရင် ကျွန်မတို့ဟာ တစ်ဆက်တည်း စစ်မှန်တဲ့ လွတ်လပ်ရေးကြီးရအောင် ဆောင်ရွက်ကြရဦးမယ်။ ၁၉၄၃ ခုနှစ်က ဂျပန်က ကျွန်မတို့မြန်မာနိုင်ငံကို လွတ်လပ်ရေးပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီ လွတ်လပ်ရေးဟာ ဂျပန်စစ်အာဏာပိုင်အောက်က လွတ်လပ်ရေး၊ ဂျပန်ပေးတဲ့ လွတ်လပ်ရေး အရသာကို ခုရောက်ရှိနေတဲ့ ပရိသတ်ကြီးကဘယ်လိုဆိုတာ လက်တွေ့တွေ့နေ ပြီ မဟုတ်လား’

‘ဂျပန်ပေးတဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို သဘောကျသလား’
 ‘မကျဘူး မကျဘူး’

ပရိသတ်ထံမှ အသံထွက်လာ၏။
 ကျွန်မက အားတက်လာကာ ဆက်၍ပြောလိုက်၏။

‘ဂျပန်က မြန်မာနိုင်ငံကိုပေးတဲ့ လွတ်လပ်ရေးဟာဖက်ဆစ် စနစ်ကြီး ကမ္ဘာကိုလွှမ်းမိုးရေးအတွက်...။

မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားအားလုံးက စစ်ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို ထမ်းဆောင် ရတဲ့ လွတ်လပ်ရေး...’

‘ဂျပန်စစ်အာဏာပိုင်တွေက အာမခံမရှိတဲ့ ငွေစက္ကူတွေ ကုဋေ သုံးရာဖိုး ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်မတို့ မြန်မာမှာ ငွေတန်ဖိုး ဖောင်းပွလာခဲ့တယ်...’

‘ငွေတန်ဖိုး ဖောင်းပွလာတယ်ဆိုတာ အရင်က အပိတ်တစ်ချောင်းကို ပိုက်ဆံတစ်ပြားပေးရတာ။ ခု ဂျပန်ပိုက်ဆံတစ်ဒေါ်လာဖြစ်နေပြီ။ ဒါမျိုးကို ငွေတန်ဖိုး ဖောင်းပွတယ်လို့ ဆိုတယ်’

ကျွန်မက ငွေတန်ဖိုးဖောင်းပွကာ ဂျပန်ငွေတန်ဖိုးမရှိဖြစ်နေပုံကို အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြလိုက်၏။

ပြီးမှ...
 ‘အင်္ဂလိပ်တွေက စတီးဘရားသား၊ ဘုံဘောဘားမား၊ ဘီအိုစီ စတဲ့ အရင်းရှင်ကုမ္ပဏီကြီးတွေနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ဆန်စပါး၊ ကျွန်းသစ်၊ ရေနံ အစရှိတဲ့ထွက်ကုန်တွေကို သွေးစုပ်အမြတ်ထုတ်ခဲ့တယ်။

‘ဟော...’
 ‘ဂျပန်ရောက်လာပြန်တော့ ဂျပန်အရင်းရှင်ကုမ္ပဏီကြီးတွေဖြစ်တဲ့ မစ်ဆူအိ၊ မစ်ဆူစီရို၊ ကာနိုမို၊ ပိုရှိုစတဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးတွေက...’

မြန်မာ့ထွက်ကုန်ဖြစ်တဲ့ ရေနံ၊ ကျွန်းသစ်၊ ဝါဂွမ်း၊ ပဲ၊ ဆန်စပါးတွေ ကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ပြီး စစ်အာဏာနဲ့ ဈေးနှိမ်ဝယ်ယူနေတယ်။ မြန်မာ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာရှိတဲ့ တောင်သူလယ်သမားတွေကို သွေးစုပ်နေတယ်’

အားလပ်ချိန်ပေးထားသည့် အချိန်စေ့ကာနီးပြီဖြစ်၍ ကျွန်မက နိဂုံးချုပ်လိုက်ကာ အလုပ်ဆက်လုပ်ကြရန် တပ်လှန်ပေးလိုက်၏။

ရွာသားများသာမက ထမင်းထုပ်ပို့ရန်လာကြသည့် ရွာသူအမျိုးသမီး များပါ ဝိုင်းဝန်းလုပ်ဆောင်ကြသည်။

အချက်ပြဆက်သွယ်ရေး ရေဒီယိုစခန်း...။
 ရိက္ခာသိုလှောင်ရုံ...။

လက်နက်သိုလှောင်ရာ မြေအောက်စခန်း...။
 ခဲယမ်းသိုလှောင်ရာ မြေအောက်ယမ်းတိုက်ပါ တစ်နေ့တည်းနှင့်

ပြီးစီးသွားတော့၏။
 ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုအတွက် လက်နက်ကိုင် စစ်သင်တန်းတက်ရန် လူလတ်နှင့်လူငယ် အယောက်နှစ်ဆယ်ကိုလည်း ကျွန်မတို့က စည်းရုံးရရှိလိုက်သည်။

စစ်သင်တန်းကို ခေါင်းဆောင်၍ သင်ပြမည့်သူက... လေထီးဆင်း ရဲဘော် ဗိုလ်ကြီးကောလင်း။

x x x

အခန်း(၈)

၁၉၄၄-ခု၊ ဩဂုတ်လ...။

ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုက အရှိန်အဟုန် ကြီးမားလာလေပြီ။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဦးစီးသော ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်၊ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီနှင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီတို့က ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး အင်အားစုများကိုစုပေါင်းကာ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးတစ်ခုကို လျှို့ဝှက်တည်ထောင် လိုက်သည်။

ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်။

အတိုကောက်အားဖြင့် (ဖ-ဆ-ပ-လ)

ဩဂုတ်လဖြစ်၍ မိုးတဖြိုင်ဖြိုင် ရွာနေလေသည်။

ကျွန်မနှင့် ရဲဘော်ပြည်ညွန့်တို့က အာရှလူငယ်စည်းရုံးရေးမှူးများ အသွင်ဖြင့် ပဲခူးဘူတာသို့ လာခဲ့ကြ၏။

မိုးကာအင်္ကျီကိုယ်စီ၊ ထီးကိုယ်စီ၊ လက်ဆွဲသားရေသေတ္တာကိုယ်စီ။

ကျွန်မတို့တွင် ရန်ကုန်အာရှလူငယ်အစည်းအရုံးမှ နယ်သို့ စည်းရုံးရန် စေလွှတ်လိုက်သည့် စည်းရုံးရေးမှူးများဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံချက်များ ပါလာ၏။

ဆရာကြီး စီစဉ်ပေးလိုက်သော ထောက်ခံချက်များ။

ကျွန်မတို့ လက်ဆွဲသေတ္တာထဲတွင် အစိတ်အပိုင်းများ ဖြုတ်၍ထား သည့် လက်နက်ငယ်များ။

ကျည်ဆန်များ...။

လက်ပစ်ဗုံးများ...။

အပေါ်ယံ၌မူ အာရှလူငယ်အစည်းအရုံးနှင့်ဆိုင်သော ဝါဒဖြန့် စာရွက်များ၊ အစည်းအရုံး စည်းမျဉ်းစာအုပ်များနှင့် အာရှလူငယ်ဝတ်စုံ တစ်စုံစီ။

ဘူတာရုံတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် အရပ်ဝတ်အရပ်စားကို မြန်မာလို ဝတ်ထားသော ဂျပန်ကင်ပေတစ်ယောက်နှင့် ဂျပန်စစ်ယူနီဖောင်းဝတ် ဂျပန် စစ်ပုလိပ်သုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မိုးတဖြိုင်ဖြိုင် ရွာနေသဖြင့် ဘူတာထဲတွင် ခရီးသွားများ ပြု၍ စုနေကြသည်။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ဟန်မပျက် ဝင်ထိုင်ကာ ရထားစောင့်နေကြ၏။

ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က ကော်ဖီနှစ်ခွက်မှာလိုက်သည်။

ကော်ဖီစေ့ကို ကုက္ကိုစေ့များဖြင့် ရော၍ကြိတ်ထားသည့် ဂျပန်ခေတ် ကော်ဖီ...။

သကြားအလျင် နို့လည်းကင်းသည့် ကော်ဖီ...။

ထန်းလျက်ရည်နှင့် ရောမွှေထားလေသည်။

မိနစ်သုံးဆယ်ခန့်အကြာတွင် ရထားဆိုက်လာ၏။

ရထားမှဆင်းလာသူများကို မြန်မာရာဇဝတ်အုပ်တစ်ယောက်နှင့် ပုလိပ် နှစ်ယောက်က သက်ဆိုင်ရာ ခရီးသွားထောက်ခံစာပါ/မပါ စစ်ဆေးနေ၏။

သူတို့အနားတွင် တပ်ကြပ်အဆင့်ရှိ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်။

သက်ဆိုင်ရာခရီးသွားထောက်ခံစာမပါသူများကို ဘူတာရုံအတွင်း ရှိ အခန်းတစ်ခန်းတွင် လှောင်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ဤသို့ အပိတ်ခံရသူများအနက်...။

သန်သန်မာမာ ယောကျ်ားမှန်သမျှကို ယိုးဒယားမြန်မာ သေမင်း တမန်လမ်းကြီးသို့ ချွေးတပ်သားအဖြစ် အပို့ခံရမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ် မလွှဲ။

ရထားမှဆင်းလာသူများကို စစ်ဆေး၍ပြီးသွားသောအခါ ဘူတာ ထဲမှ ခရီးသည်များကို ရထားပေါ်သို့ တက်ခွင့်ပေးလိုက်၏။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က ရထားစက်ခေါင်းနောက်တွဲတွင် နေရာ ရသည်။

ကျွန်မရသည့် ထိုင်ခုံမှာ ပြတင်းပေါက်နှင့် ခပ်နီးနီး။

ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က သူ့ရသည့်နေရာကို အဘိုးကြီးတစ်ဦးအား ဖယ်ပေးလိုက်ပြီး အခန်းနံရံတစ်ခုကို မှီပြီးရပ်နေသည်။

သူ့ခြေထောက်နှစ်ဘက် နောက်နားတွင် လက်ဆွဲသေတ္တာ။
 ကျွန်မနှင့် တစ်ခုတည်းထိုင်နေသူမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။
 သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ဝတ်ဆင်ထား၏။ သူ့ရင်ထဲတွင် သုံးခါလည်
 အရွယ်ကလေးငယ်တစ်ယောက်။ သူ့ဘေးတွင် ငါးနှစ်သားအရွယ် ကောင်
 ကလေးတစ်ကောင်။

သူ့ပတ်ပတ်လည်တွင် အိပ်ရာလိပ်များ၊ သေတ္တာများ။
 ကျွန်မက ကျွန်မလက်ဆွဲသေတ္တာကို သူ့အနီးတွင်ချထားလိုက်ပြီး
 ငါးနှစ်သားယောက်ျားကလေးအား ကျွန်မပေါင်ပေါ်တွင်တင်၍ ချီထား
 လိုက်၏။

သူက ကျေဇူးတင်သည့် အပြုံးကို ပြုံးပြလေသည်။
 ဆယ်မိနစ်အကြာတွင် ရထားက ပဲခူးဘူတာမှစ၍ ထွက်ခွာသွား
 ပါသည်။

ရထားတွဲတိုင်းလိုပင် ခရီးသည်များဖြင့် ငါးပိသိပ် ငါးချဉ်သိပ်။
 ကျွန်မတို့သည် ပျဉ်းမနားသို့ လက်နက်ခဲယမ်းများကိုပို့ရန် လာခဲ့
 ခြင်းပင်။

ကျွန်မတို့က ဖြစ်နိုင်သည့် နည်းများကိုသုံး၍ လက်နက်ခဲယမ်းများ
 ကို ဖြန့်ဝေပေးပို့နေကြသည်။

ဖက်ဆစ်ဆန်ကျင်ရေး မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုမှာ ဖက်ဆစ်ဆန်ကျင်ရေး
 ပြောက်ကျားလှုပ်ရှားမှုသို့ ချီတက်နေသည့်အချိန်။

လူငယ် လူရွယ် လူလတ်များကို စည်းရုံးကာ ပြောက်ကျားစခန်းများတွင်
 လက်နက်ကိုင်သင်တန်း ပေးနေသည့်ကာလ...။

သို့ဖြစ်၍ လက်နက်ခဲယမ်းများမှာ အလွန်အရေးကြီးနေသည်။
 သေနတ်ဒင်နှင့် သေနတ်ပြောင်းဝကိုပင် မခွဲခြားတတ်သူများသည်

မည်သည့်နည်းဖြင့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို တော်လှန်နိုင်ပါမည်နည်း။
 ကျွန်မနှင့် ကျွန်မအနားတွင် ထိုင်နေသောအမျိုးသမီးက အတွေး

ကိုယ်စီဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။
 သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ရည်မှန်သည်။ တည်ငြိမ်သည်။ အသက်က
 အစိတ်လောက်။ လုံးကြီးပေါက်လှ။ မျက်နှာထားချိုချို။

ကျွန်မက သူ့ကို သနားနေမိပါသည်။

ခေတ်ဆိုးခေတ်ပျက်ကြီးထဲတွင် ကလေးနှစ်ယောက်၊ ဝန်စည်စလယ်
 အများကြီးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တည်း။

ကျွန်မက ထိုအမျိုးသမီးအား မြန်မာအမျိုးသမီးများ ထုံးစံအတိုင်း
 မစပ်စုပါ။

စပ်စုသည့် ထုံးစံကို ကျွန်မ အမုန်းဆုံး။
 ရထားသည် ညောင်လေးပင်ကို လွန်လာခဲ့ပြီ။ ကျွန်မပေါင်ပေါ်တွင်

ထိုင်နေသည့် ကောင်ကလေးက ကျွန်မရင်ခွင်တွင် အိပ်ပျော်နေလေသည်။
 ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က ကျွန်မအနားသို့လှမ်းလာကာ ကျွန်မအား မျက်စိ

တစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်သည်။
 ‘အိပ်ငိုက်နေမလား၊ ကျွန်တော်မှာ ရှောက်သီးဆေးပြားရှိတယ်’

‘မငိုက်ပါဘူး။ ကျွန်မမှာလဲပါပါတယ်’
 ရှောက်သီးဆေးပြားမှာ ကျွန်မတို့က ဂျပန်ကင်ပေကို ခေါ်သည့်

စကားဝှက်။
 ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က သူ့နေရာသို့ ပြန်သွားသည်။

ရထားခေါင်မိုးမှ မိုးတစ်မိုစိမိုယိုနေ၏။ ကျွန်မတို့ မိုးကာအကျီ
 ဝတ်ထားသည်မှာ ကာလံဒေသနှင့် ကိုက်နေသည်။

ကျွန်မတို့ခါးကြားတွင် လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့်။
 မတတ်သာသည့်အဆုံးတွင် လာရောက်စစ်ဆေးသော ဂျပန်

ကင်ပေကို ပစ်သတ်လိုက်ပြီးနောက် ကိုယ်လွတ်ရုန်းရန်။
 ကိုယ်လွတ်ရုန်း၍မှ မရနိုင်လျှင် ကျွန်မတို့ကဆုံးဖြတ်ပြီးသား။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်လက်တွင် အညှဉ်းခံ၍တော့ အသေမခံ။
 ကျွန်မက ကျွန်မမိုးကာအကျီအိတ်ထဲတွင် ယူလာသည့် ‘သူရဲကောင်း

သုံးယောက်’ စာအုပ်ကို ဖတ်နေသည်။
 ဆရာကြီးပီမိုးနင်း မြန်မာပြန်သည့်ဝတ္ထု။

ကျွန်မတို့ အထက်တန်းကျောင်းတွင်ရှိစဉ်က ကျောင်းသုံးပြဋ္ဌာန်း
 ထားသည့် စာအုပ်။

သူရဲကောင်း ဓားတည့်ကို မဏ္ဍိုင်ထားလျက် ပေါသို့၊ အားသို့၊
 ရာမီအမည်ရှိ သူရဲကောင်းသုံးယောက်အကြောင်းကို ဖော်ညွှန်းထားသည်။

အဓိကဇာတ်ကောင် ဓားတည့်တည် ပြင်သစ်ပြည်ဂါစကွန်နယ်သား။

ဂါစကွန်သည် မြန်မာနိုင်ငံမှ သာယာဝတီကဲ့သို့။
 ဓားတည့်နှင့်သူရဲဘော် သူရဲကောင်းသုံးယောက်တို့သည် အားနည်း
 သူများဘက်မှ အမြဲရပ်တည်ကာ ခုခံတိုက်ခိုက်ပေးသူများ။
 သို့သော်။

သူတို့လေးဦးသည် ဝမ်းရေးပြဿနာကို မကြာခဏပင် တွေ့ကြုံ
 နေကြရ၏။

‘ကျုပ်တို့မှာ ရဲစွမ်းသတ္တိတွေ ဒါလောက်ရှိရက်သားနဲ့ မကြာခဏ
 ထမင်းငတ်ငတ်နေကြတာတော့ ခက်သဗျာ’

ဓားတည့်က ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ခရီးသွားထောက်ခံစာ’

ဂျပန်ကင်ပေ၏အသံက ကျွန်မနားတွင် ကပ်၍ပေါ်လာသည်။

ကျွန်မက ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေ၏။

တဂျိုးဂျိုးတဂျက်ဂျက် မြည်နေသည့် ရထားဘီးကြိတ်သံကို
 ကျွန်မ မကြားရ။ ကျွန်မရင်ခုန်သံကိုသာ ကျွန်မကြားနေရသည်။

လွယ်အိတ်ထဲတွင် အသင့်ယူလာသော ခရီးသွားထောက်ခံစာကို
 ကျွန်မက ထုတ်ပေးလိုက်၏။

လက်ကိုမတုန်အောင် သတိထားလိုက်၏။

‘ခင်ဗျား နာမည်’

မြန်မာလိုဝတ်ထားသော ဂျပန်ကင်ပေက မြန်မာစကား တတ်ရုံ
 မက မြန်မာစာကိုပင် ဖတ်တတ်နေ၏။

ခရီးသွား ထောက်ခံစာတွင်ပါသည့် အချက်အလက်များကို ကျွန်မ
 ကိုယ်တိုင်နှုတ်မှ ပြောဆိုချက်များနှင့် တိုက်ဆိုင်ကြည့်နေခြင်းပင် ဖြစ်လေ
 သည်။

‘မခင်မိမိ’

‘အသက်’

‘ဆယ့်ကိုး’

‘အလုပ်အကိုင်’

‘အာရှလူငယ်စည်းရုံးရေးမှူး’

‘ခင်ဗျား အဖေ’

‘ဦးဖိုးအောင်’

‘ခင်ဗျားအဖေ’

‘ဒေါ်လှမြင့်’

‘ဘယ်ကိုသွားမလဲ’

‘ပျဉ်းမနား’

‘ဘာကိစ္စ’

‘အာရှလူငယ် စည်းရုံးရေးကိစ္စ’

ဂျပန်ကင်ပေက ကျွန်မခရီးသွားထောက်ခံစာကို ပြန်ပေး
 လိုက်၏။

ကျွန်မက ဣန္ဒြေမပျက်၊ ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်
 လိုက်သည်။

ဂျပန်ကင်ပေက ကျွန်မဘေးမှ အမျိုးသမီးကို စစ်မေးနေပြန်၏။

ကျွန်မက ကျွန်မမျက်နှာကို စာအုပ်ဖြင့်ကွယ်ကာ ရဲဘော်ပြည်ညွန့်
 ရှိရာသို့ မျက်လုံးဝင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ရဲဘော်ပြည်ညွန့်သည် ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားဖြင့် ‘မမာခေတ်’
 သတင်းစာကို ဖတ်နေလေသည်။

မြန်မာလိုဝတ်ထားသော ဂျပန်ကင်ပေက ကျွန်မတို့တွဲအတွင်းရှိ
 ခရီးသည်များ၏ ခရီးသွားထောက်ခံစာကို လိုက်၍စစ်ဆေးနေစဉ်-

စစ်ယူနီဖောင်းဝတ် ဂျပန်ကင်ပေတစ်ယောက်နှင့် မြန်မာစကားပြန်
 တစ်ယောက် ကျွန်မနားသို့ ရောက်လာပြန်သည်။

‘သေတ္တာတွေ၊ အိတ်တွေ၊ တောင်းတွေအားလုံး ဖွင့်ထားကြပါ’
 ဖက်ဆစ်ဂျပန်ဩဇာခံ မြန်မာစကားပြန်က အော်၍ပြောလိုက်၏။

‘ဒါနောက်ဆုံးအချိန်’

ကျွန်မက ကျွန်မစိတ်ကို ပြောနေသည်။ ရင်ကလည်း တဒိတ်ဒိတ်
 ခုန်နေ၏။ ရထားကြီးဆယ်စင်း တစ်နေရာတည်းတွင် တစ်ပြိုင်နက် ခုတ်
 မောင်းနေသကဲ့သို့-

ကျွန်မက ရဲဘော်ပြည်ညွန့်ရှိရာသို့ မသိမသာ လှမ်းကြည့်လိုက်
 သည်။

သူက လက်နှစ်ဖက်ကိုပိုက်၍ ခပ်တည်တည်ပင် ရပ်လျက်။

ရဲဘော်ပြည်ညွန့်လက်ပိုက်၍ ရပ်နေပုံမှာ အဓိပ္ပာယ်များစွာ ရှိနေလေသည်။

နည်းပရိယာယ်အမျိုးမျိုးဖြင့် ဆင်တော်ရန်ရှောင်လှုပ်၍မှ မရခဲ့ပါလျှင်...

ခါးကြားမှ ပစ္စုတိုကိုဆွဲထုတ်ကာ ရန်သူကိုသုတ်သင်လိုက်ရန် အသင့်အနေအထား...။

သူက ခြေနှစ်ဖက်ကို ကား၍ရပ်ထားသည်။ ပုဆိုးကို ခြေမျက်စိဖုံးအောင် ဆီးထားသည်။ အပေါ်မှ မိုးကာအင်္ကျီ ဝတ်ထားသည်။

သူ့နောက်တွင် နံရံနှင့် ကပ်ထားသည့်လက်ဆွဲသေတ္တာကို ဂရုစိုက်မကြည့်ဘဲ မမြင်နိုင်။

‘အင်း... သူ့အတွက်တော့ ဟုတ်ပြီ ငါ့အတွက်က’

ကျွန်မက စာအုပ်ကို ဣန္ဒြေမပျက် ငုံ့၍ဖတ်နေ၏။

ကျွန်မတွင် ခရီးဆောင်သေတ္တာ၊ လွယ်အိတ်၊ တောင်း စသည်တို့ မပါလာသည့်ဟန်။

ယူနီဖောင်းဝတ်ဂျပန်ကင်ပေနှင့် မြန်မာစကားပြန်က ငုံ့၍ စာဖတ်နေသော ကျွန်မကိုကျော်ကာ တစ်ဖက်မှ ကလေးအမေဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

ရုပ်ရည်သန့်သန့်၊ လုံးကြီးပေါက်လှ မျက်နှာထားချိုချို။

ဂျပန်ကင်ပေနှင့် မြန်မာစကားပြန်က ကိလေသာ ငမ်းငမ်းတောက်သည် မျက်စိအစုံဖြင့် ကလေးအမေကို ကြည့်နေရင်း။

ဂျပန်ကင်ပေက မြန်မာစကားပြန်အား ဂျပန်စကားဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘ချစ်စရာဗမာအမျိုးသမီး’

ကျွန်မက ကောင်းစွာနားလည်လိုက်သည်။ အာရှလူငယ် အစည်းအရုံးဝင်အဖြစ် ဂျပန်စကားသင်ခဲ့ဖူးသည့် ကျေးဇူး။

‘ဟုတ်တယ်။ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်’

မြန်မာစကားပြန်က ဂျပန်လို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘သူ့သေတ္တာတွေ ဖွင့်ခိုင်းစမ်းပါ’

ဂျပန်ကင်ပေ၏ ညွှန်ကြားချက်ကို မြန်မာစကားပြန်က ချက်ချင်းပင် လိုက်နာရသည်။

‘ခင်ဗျားသေတ္တာတွေ တဆိတ်လောက် ဖွင့်ပြပါဗျာ’

စကားပြန်၏ အသံက ဗို့တစ်ထောင့်ငါးရာအား အပြည့်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဖွင့်ချင်ပါတယ်ရှင်’

ကလေးအမေ၏အသံက နူးညံ့စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်မမှာ ကလေးကိုယ်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေတော့...’

ကလေးအမေက စကားကိုအဆုံးမသတ်။

သို့သော်။

သူ့အကြည့်က စကားပေါင်းမြောက်မြားစွာကို အဆက်မပြတ် ပြောနေသည်။

‘ခရီးသည်တိုင်းပါလာတဲ့ သေတ္တာတွေ၊ အိတ်တွေ၊ တောင်းတွေကို ဖွင့်ပြရတယ်၊ သူ့ကိုလဲ ဖွင့်ပြခိုင်းပါ’

ဂျပန်ကင်ပေ၏ အသံ။

မြန်မာစကားပြန်က သခင်လေသံအတိုင်း လိုက်အူနေ၏။

‘ကဲ ဒါဖြင့် ကလေးကို ရှင်တစ်ဆိတ်ချီထားပါလားရှင်။ အားမနာဘူး

လို့တော့ မဆိုပါနဲ့နော်’

ကလေးအမေက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးကို ဂျပန်စကားပြန်ဆီသို့ လှမ်းပေးနေသည်။

ဂျပန်စကားပြန်က ဂျပန်ကင်ပေအား ဂျပန်လိုပြောလိုက်၏။

ဂျပန်ကင်ပေသည် ရွှေသွားများပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ရင်း-

‘မင်းက ကလေးအဖေ လုပ်လိုက်ပါလား’ဟု သူ့တပည့်ကျော်ကို

နောက်ပြောင်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်လာ၏။

‘ခင်ဗျားသေတ္တာ ဖွင့်ပြစမ်းပါ’

စကားပြန်က အသံမာမာဖြင့် စကားဆိုသည်။

ကျွန်မက ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဟူသော စကားအတိုင်း တည်ငြိမ်သည့် အမူအရာဖြင့် ကျွန်မကိုယ်ပေါ်တွင်အိပ်ပျော်နေသည့် ငါးနှစ်အရွယ် ကောင်

ကလေး၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေသည်။

‘ဒီသေတ္တာ ဖွင့်ပြစမ်းပါ’

ဂျပန်စကားပြန်က ကျွန်မသေတ္တာကိုပင် လက်ညှိုးထိုး၍ပြနေလေသည်။

‘အဲဒါ ကျွန်မဟာ မဟုတ်ဘူးရှင်’

‘ခင်ဗျားမှာ သေတ္တာမပါဘူးလား’
 ‘မပါပါဘူးရှင်။ ကလေးတစ်ဖက်နဲ့မို့ သေတ္တာကိုထားခဲ့ရပါတယ်ရှင်’
 ဂျပန်စကားပြန်က ဂျပန်ကင်ပေအား ပြန်ပြောလိုက်၏။
 ဂျပန်ကင်ပေက မျက်နှာကို တစ်ချက်ရှုံ့လိုက်ကာ ကျွန်မနားမှ
 ထွက်ခွာသွားသည်။
 ကျွန်မ ရင်ထဲတွင် ဆိုတစ်နေသည့် အလုံးကြီးက ပြုန်းကန်
 ကျသွား၏။
 သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီးနောက်...
 ကျွန်မက ကလေးအမေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
 ကလေးအမေအမျိုးသမီးသည် ရွှင်လန်းသော အပြုံးဖြင့် ကျွန်မကို
 ကြည့်နေလေသည်...။

x x x

အခန်း(၉)

ကုန်များ အပြည့်တင်ထားသည့် ကားတစ်စီးက ပဲခူးမြို့တွင်းမှ
 မှန်မှန်ကြီးမောင်း၍ ထွက်လာလေသည်။
 ကားမောင်းသူက သိုးမွေးခေါင်းစွပ် အပြတစ်ခုကို ဆောင်းထား
 ၏။ လည်ပင်းတွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါ ညစ်ညစ်တစ်ထည်ပတ်ထားလျက်...
 ကိုယ်ပေါ်တွင် ပင်နီတိုက်ပုံအင်္ကျီအနွမ်း၊ ခါးတွင် ချည်ကြီးလုံချည်
 တစ်ပတ်နွမ်း၊ ခြေထောက်တွင် မော်တော်ကားတိုင်ယာကို လှုပ်ထားသည့်
 ဖိနပ်။
 သူ၏အနားတွင် ချိုင်းထောက်နှစ်ခု။
 ကားမောင်းသူဘေးဘက်တွင် ခရီးသွားယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက်။
 ကားပေါ်တွင် ဆေးပြင်းလိပ်၊ ဆေးပေါ့လိပ်၊ ငံပြာရည်၊ ရေနံ၊
 ဆန်၊ ငရုတ်သီး၊ ငါးပိ အစရှိသည့် ကုန်ပစ္စည်းများ။
 ကားအတွင်း ထိုင်ခုံများပေါ်တွင်လည်း ပစ္စည်းများ ပြည့်ကျပ်
 လျက်ရှိသည်။
 မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သာ ကားအတွင်းပိုင်းတွင် ခရီးသည်အဖြစ်
 လိုက်ပါလာ၏။
 ကားခြေနင်းခုံပေါ်တွင် ရပ်နေသူက စပယ်ယာ။
 ခေါင်းတွင် စက်ဆီများဖြင့် ပေကျဲနေသော မျက်နှာသုတ်ပဝါကို
 ပေါင်းထားသည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဖာရာဗလပူ ဖြစ်နေသည့် ကုတ်အင်္ကျီ
 အဟောင်း။ ခါး၌ ချည်ကြီး လုံချည်အစုတ်။
 ခြေထောက်တွင် တိုင်ယာဖိနပ်။
 ရန်ကုန်မှ ပဲခူးသို့အဝင်တွင် ဂျပန်ကင်းဘုတ်တစ်ခုရှိသကဲ့သို့ ပဲခူး
 မှ ဘုရားကြီး ဝေါဘက်သို့ အထွက်တွင် ဂျပန်ကင်းဘုတ်တစ်ခု ရှိနေလေ
 သည်။
 ကားလမ်းပေါ်ရှိ ဂျပန်ကင်းဘုတ်တိုင်းက လမ်းကိုဖြတ်လျက်
 သစ်သားမောင်းလက်ကြီး တစ်ခုကို ချထား၏။

စစ်ဆေးပြီးသည့် ယာဉ်များကိုသာ ဆက်လက်ထွက်ခွာစေသည်။ ထွက်ခွာရန် ခွင့်ပြုချက်ရသည့်အချိန်တွင် လမ်းကို ကန့်လန့်ဖြတ် လျက် လမ်းအောက်ခြေမှ ငါးပေခန့်အကွာ၌ချထားသော သစ်သားမောင်းလက်ကို ဂျပန်ကင်းဘုတ်မှ အစောင့်စစ်သားတစ်ယောက်က အပေါ်သို့ မ၊တင်ပေးလိုက်၏။

ဂျပန်ကင်းဘုတ်တွင် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်နှင့် စစ်သားသုံးယောက်ရှိမြဲ။

ဂျပန်စကား မတောက်တစ်ခေါက်ပြောတတ်သည့် မြန်မာပုလိပ်တစ်ယောက်ကို ဂျပန်ကင်းဘုတ်တိုင်းတွင် အဖော်ခေါ်ထားသည်။

ကုန်ကားနောက်ခံတွင် ရပ်၍ လိုက်ပါလာသည့်စပယ်ယာက ပဲခူးမှ ဘုရားကြီးဘက်သို့အထွက် ဂျပန်ကင်းဘုတ်နှင့်နီးလာချိန်တွင် ကားကို ရပ်ရန် အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်သည်။

ရှေ့တွင် မိမိတို့ထက် စော၍ရောက်နေသော ကားတစ်စီး။

ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးက မြန်မာပုလိပ်ကို အဖော်ပြုလျက် ခရီးသည်များ၏ ခရီးသွားထောက်ခံစာများကို စစ်ဆေးနေ၏။

ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်က ကားပေါ်သို့တက်၍ ဂုန်နီအိတ်၊ ဆန်၊ ဆီပုံး၊ တောင်း၊ ခြင်း စသည့် ကုန်ပစ္စည်းများထည့်လာသည့်အရာများကို လက်ဖြင့် ဖျစ်၍၊ ညှစ်၍ စနစ်တကျ စစ်ဆေးနေသည်။

နာရီဝက်တိတိကြာသွားပြီးမှ ပထမကုန်တင်ကားကို သွားခွင့်ပေးလိုက်သည်။

ဒုတိယကုန်တင်ကားသည် ထွက်ခွာသွားသော ပထမကုန်တင်ကား၏ နေရာကို ရှေ့သို့တိုး၍ ယူလိုက်သည်။

ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် မြန်မာပုလိပ်က ကားရှေ့ခန်းမှ ခရီးသည်ယောက်ျားကြီးနှစ်ဦးအနီးသို့ ကပ်လာသည်။

ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်ကလည်း ကုန်တင်ကားနောက်ပိုင်းမှ ကုန်များကို စစ်ဆေးရန် တက်လာကြ၏။

ဤအခိုက်တွင်ပင် စက်ဘီးတစ်စီးက ကုန်တင်ကား နောက်မြီးဖျားတွင် ထိုး၍ရပ်လိုက်သည်။

စက်ဘီးပေါ်၌ လှပသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။

အမျိုးသမီးက သနပ်ခါးထူထူလိမ်းထားကာ မျက်ခုံးမွှေးကို ထင်းနေအောင် ဆွဲထားသည်။

ခြေထောက်တွင် ခြေအိတ်ဖြူနှင့် ရွက်ဖျင်ဖိနပ်အဖြူ။

အမျိုးသမီးစီးလာသည့် စက်ဘီးလက်ကိုင်တွင် အင်းလေးလွယ်အိတ်အကြီး အချောစားတစ်လုံးကို သိုင်းချိတ်ထားသည်။

ပေါင်ဒါပူး၊ မှန်၊ တို့ပတ်ပဝါ၊ လက်ကိုင်ပဝါ၊ ဘီး စသော

အမျိုးသမီး အသုံးအဆောင်များ။ စက်ဘီးကယ်ရီယာပေါ်တွင် သားရေအိတ်ကြီးကြီးတစ်လုံး။

ဒုတိယကုန်တင်ကားသည် ဆယ်မိနစ်အတွင်း ထွက်ခွာခွင့် ရသွား

လေသည်။ ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီး မြန်မာပုလိပ်နှင့် စစ်သားနှစ်ယောက်က စက်ဘီးပေါ်မှ အမျိုးသမီးထံ ဝိုင်းအုံ၍ လာကြသည်။

ကင်းဘုတ်ရှေ့တွင် လှံစွပ်တပ် ဂျပန်ရိုင်ဖယ်ကို အသင့်အနေအထား

တွင်ကိုင်ကာ ကင်းလှည့်နေကြသည့် ဂျပန်စစ်သားကလည်း အမျိုးသမီးကို အာသာရမ္မက် ငမ်းငမ်းတက်လျက်။

‘အိဟိုက်ယို...ဂိုဇိုင်အိမတ်စ်’

အမျိုးသမီးက ‘မင်္ဂလာနံနက်ပါရှင်’ဟု ဂျပန်စကားဖြင့် လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

စက်ဘီးပေါ်ကမူ မဆင်း။

ခြေဖျားတစ်ဖက်ကို လမ်းပေါ်တွင် အားယူထောက်ထားကာ အခြားတစ်ဖက်ဖြင့် စက်ဘီးထိုင်ခုံကို ခွထားသည်။

လူသားစားကျား လေးငါးယောက်ရှေ့တွင် ချိုလှကိုယ်လှသည့်

သမင်မငယ်ကလေး လေးကင်းပစ်ပြနေ၏။ အမျိုးသားတစ်ယောက်ယောက်သာ စက်ဘီးပေါ်မှဆင်းဘဲ အမျိုး

သမီးလုပ်ပုံအတိုင်း လုပ်နေမည်ဆိုလျှင် ဖက်ဆစ်ဂျပန်လက်တွင် နားရင်းအတီးခံရမည်မှာ မှချ။

ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးက ‘မင်္ဂလာနံနက်ပါ’ဟု ပြန်၍ နှုတ်ဆက်ရင်း အမျိုးသမီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် နီးနီးကပ်ကပ် ရပ်နေသည်။

သူ့မျက်နှာက သကာလောင်းထားသကဲ့သို့။

‘ဒို့ကို အေယူကီမတ်စ်ကား’
 ‘ခင်ဗျား ဘယ်ကိုသွားမလဲ’
 ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးအသံက ချိုသာနေ၏။
 ‘ဝေါကို’
 အမျိုးသမီးက ခရီးသွားထောက်ခံစာကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။
 ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးသည် ခရီးသွားထောက်ခံစာကို မကြည့်။
 လက်တွင်ကိုင်ရုံသာ ကိုင်ထားသည်။
 ‘အနတ္တဝ နမ်ဒစ်ကား’
 တပ်ကြပ်ကြီးက ခင်ဗျားနာမည် ဘာလဲဟုမေးရင်း အမျိုးသမီး
 တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံး၍ မျက်စိအရသာ ခံနေလေသည်။
 ‘ခင်ခင်လှ’
 ‘ကဘန်နော ဝါတာကူရှိုနော ကန်ဆင်းဆုယူ’
 ‘အာရီဂတ်တိုး ဂိုးဇိုင်အိမတ်စ်’
 တပ်ကြပ်ကြီးသည် စက်ဘီးလက်ကိုင်တွင် သိုင်း၍ချိတ်ထားသည့်
 လွယ်အိတ်ကို ကိုင်ကြည့်ရင်း အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာ၍ စကားဆိုနေ၏။
 လွယ်အိတ်ကို သဘောကျသည်ဟု တပ်ကြပ်ကြီးက စကားညွှန်း
 လိုက်ရာ အမျိုးသမီးကလည်း အလိုက်သင့်ပင် ကျေးဇူးတင်ပါသည်ဟု
 ပြောပြလိုက်ခြင်း။
 ‘ဂျတင်ရှုနော်...ဝါတာကူရှိုဝ ကန်ဆင်းဆုယူ’
 တပ်ကြပ်ကြီးက တစ်ဆင့်တက်၍ လာပြန်သည်။
 အမျိုးသမီးစီးလာသည့် စက်ဘီးကို သဘောကျပါသည်တဲ့။
 ‘အာရီဂတ်တိုး ဂိုးဇိုင်အိမတ်စ်’
 အမျိုးသမီးက ကျေးဇူးပါပဲဟု ပြုံး၍ စကားဆိုလိုက်၏။
 ‘အနတ္တနော ဝါတာကူရှိုဝ ကန်ဆင်းဆုယူ’
 ‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို သဘောကျတယ်’
 ‘ဝါတာကူရှိုဝ နိပွန်ဂို ဝါကရန်နိုင်း’
 ‘ကျွန်မ ဂျပန်စကားမတတ်ပါ။ နားမလည်ပါ’
 အမျိုးသမီးက ပြုံးရွှင်စွာဆိုလိုက်ပြီးနောက် တပ်ကြပ်ကြီး လက်ထဲ
 မှ ခရီးသွားထောက်ခံစာကို ဖြတ်ကနဲ ဆွဲယူလိုက်ကာ စက်ဘီးကို ဆက်၍
 နင်းသွားရင်း...

‘ဆယိုနာရာ’
 ခွဲခွာကာနီး နှုတ်ဆက်စကားကို အော်၍ဆိုလိုက်၏။
 ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးသည် ‘ဆယိုနာရာ’ ဟု ပြန်လှန်နှုတ်ဆက်ရင်း
 စက်ဘီးနှင့် အမျိုးသမီးကို မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်၍ကြည့်နေလေသည်။
 စက်ဘီးကို မြန်မြန်ကလေးနင်းလာသော အမျိုးသမီးက နောက်သို့
 သမင်လည်ပြန် ကြည့်လိုက်၏။
 ဂျပန်ကင်းဘုတ်သည် မြင်ကွင်းတွင် မရှိတော့။
 ရှေ့သို့ ပြန်၍လှည့်လိုက်သောအခါ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်ထားသည့်
 ကုန်တင်ကားကို တွေ့ရ၏။
 အမျိုးသမီး အလျင်ထွက်သွားသည့် စောစောက ကုန်တင်ကား။
 အမျိုးသမီးသည် ကုန်တင်ကားနားသို့ ရောက်လာပြီး စက်ဘီး
 ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။
 စပယ်ယာက ကားအဖုံးကိုဖွင့်ကာ ကားဆရာပြောသည့်အတိုင်း
 လုပ်နေသည်။
 ‘ရှင်တို့ကား ပျက်နေလို့လား’
 ‘ဟုတ်တယ်’
 ကားဆရာက တိုတိုတောင်းတောင်းပင် ဖြေသည်။
 ‘ကဲ စက်နှိုးမယ်’
 ကားဆရာက စပယ်ယာကို သတိပေးလိုက်၏။
 ကားက တစ်ချက်ချက် တဖုတ်ဖုတ် မြည်လာသည်။
 ခဏအကြာတွင် စက်သံက မှန်လာသည်။
 ‘ကျွန်မလဲ ရှင်တို့ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်’
 ‘မင်းစက်ဘီးကြီးတင်ဖို့နေရာ မရှိတော့ဘူး’
 ‘စက်ဘီးနင်းလာရင်း သိပ်မောလာလို့ပါရှင်’
 အမျိုးသမီး၏ တောင်းပန်သည့် လေသံ။
 ‘ကဲ...ကျွန်တော် ရအောင်တင်ပေးမယ်၊ ခင်ဗျားသာတက်’
 စပယ်ယာက ပြောပြောဆိုဆို စက်ဘီးကို ခေါင်မိုးပေါ်သို့
 ထိုးတင်လိုက်သည်။
 ပြီးနောက်။

ကားခေါင်မိုးပေါ်မှ လျှော့မကျအောင် ကြိုးဖြင့်တုတ်ထားလိုက်၏။
'ခိုးလိုဆရာ'

စပယ်ယာက ကားထွက်ရန် အော်၍ အချက်ပေးလိုက်၏။
အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာတွင် အပြုံးရောင် သန်းနေလေသည်။

ကားဆရာသည် ဗိုလ်ဒေါင်း။
စပယ်ယာသည် ရဲဘော်ပြည်ညွန့်။

အမျိုးသမီးသည် ကျွန်မ။
ကားထဲရှိ ကုန်ပစ္စည်းများနှင့်အတူရော၍ တင်ယူခဲ့သည့်အရာများ

ကတော့ အင်္ဂလိပ်ရိုင်ဖယ် ဆယ်လက်နှင့် ခဲယမ်းများ။
ကျွန်မတို့က ရိုင်ဖယ်ဆယ်လက်ကို အစိတ်အပိုင်းများပင်မဖြုတ်ဘဲ

ခုလိုနဂိုအတိုင်းပင် ဂုန်နီအိတ်အစုတ်များဖြင့်ပတ်လျက် ကုန်ပစ္စည်းများအကြား
ရော၍ တင်ယူခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဝေါမြို့နယ်တွင် ဝေါပြောက်ကျားတပ်တာဝန်ခံက တပ်သား
သုံးဆယ်ခန့် စုဆောင်းထားရှိပြီးပြီ။

လက်နက်ကိုင်သင်တန်းပေးရန် လိုနေသည်။
သို့ဖြစ်၍လည်း ကျွန်မတို့က ပဲခူးအထွက်ဝမှ ဂျပန်ကင်းဘုတ်ကို

တစ်ပတ်ရိုက်ကာ လက်နက်ခဲယမ်းများကို ခိုးထုတ်လာခြင်းဖြစ်သည်။
ကျွန်မတို့က ဤသို့ခိုးထုတ်ခြင်းကို ပြောင်ခိုးထုတ်သည်ဟု ဝေါဟာရ

ပြုထားကြ၏။
'ဘုရားကြီး'အဝင်တွင်လည်း ဂျပန်စစ်ဆေးရေး ကင်းဘုတ်တစ်ခု

ရှိနေလေသည်။
ဘုရားကြီးအဝင် ဂျပန်ကင်းဘုတ်နှင့် နီးလာသည့်အချိန်။

ဂျပန်ကင်းဘုတ်က ကျွန်မတို့ ကုန်တင်ကားကို လှမ်းမြင်နိုင်
သည့် လမ်းအကွေ့။

'ကားဆရာ ကျွန်မ ဒီမှာဆင်းမယ်'
ကျွန်မက အော်၍ပြောလိုက်ရာ စပယ်ယာက 'ဟိုးဆရာ' ဟု

ထပ်အော်လိုက်၏။
'ကျွန်မ စက်ဘီးကလေး ခဏချပေးပါရှင်'

ကျွန်မက ခရီးသည်တစ်ဦး၏ လေသံဟန်ပန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ကားခေါင်မိုးပေါ်မှ စက်ဘီးအောက်သို့ ရောက်လာသည်။
ကျွန်မထံမှ ရသင့်သည့် ကားခကိုရယူပြီးနောက် ကုန်တင်ကား

က ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းထွက်သွားလေ၏။
ကျွန်မသည် လွယ်အိတ်ထဲမှ မှန်၊ တို့ပတ်ပဝါ၊ ပေါင်ဒါဗူးနှင့်

ဘီးကို ထုတ်လိုက်ကာ ဟန်ပြင်လိုက်သည်။
ပြီးမှ။

စက်ဘီးနင်းကာ 'ဘုရားကြီး'အဝင်အဝရှိ ဂျပန်ကင်းဘုတ်သို့
ချဉ်းကပ်လိုက်၏။

ကျွန်မ စက်ဘီးက ဗိုလ်ဒေါင်း၏ကုန်တင်ကားနောက်မြီးတွင်
ထိုး၍ ရပ်လိုက်သည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဂျပန်ဒုတပ်ကြပ်က ကုန်တင်ကားကို

သွားခွင့်ပေးလိုက်သည်။
'အိုဂျိုးဆန် အိုဂျိုးဆန်'

ဂျပန်စစ်သားအချင်းချင်း ပြောလိုက်သည့်စကားကို ကျွန်မကြား
လိုက်ရ၏။

ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းကလေးဟူသော အဓိပ္ပာယ်။
'ကွန်းနီချီးဝါ'

'မင်္ဂလာနေ့လယ်ခင်းပါရှင်'
'ကွန်းနီးချီးဝါ'

အမှန်ပြောရလျှင် ကျွန်မ ဂျပန်စကား ရေရေလည်လည် မတတ်
ပါ။ ဂျပန်ဝေါဟာရကိုမူ ဂျပန်ခေတ်လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည့်အလျောက်

အတော်အသင့် ကျက်မှတ်ထားပါသည်။
ထိုဝေါဟာရများကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု သင့်သလိုပေါင်းစပ်ကာ

ဂျပန်စကားပြောရမည့်အချိန်၌ ကြိုးစား၍ ပြောခြင်းသာဖြစ်ပါ၏။
လွယ်၍ ရှင်းသည့် ပြုရပ်တစ်ခုကိုပြုရလျှင် အင်္ဂလိပ်စာနှင့်

အင်္ဂလိပ်စကားကို မပီပိုဝါးသာ တတ်ကြသူများသည် ဘရုတ်ကင်းအင်္ဂလိပ်ချ
(Broken English)ပြောကြသည့်နည်းတူ ကျွန်မကလည်း ဘရုတ်ကင်း

ဂျပန်နီစီကျိုးပဲ့နေသော ဂျပန်စကားကိုသာ ပြောတတ်သူသာ ဖြစ်နေလေ
သည်။

'မျောက်ညိုစခန်း'သို့ရောက်နေသည့် လေထီးဆင်းရဲဘော်များသည်
အိန္ဒိယနှင့် ရေဒီယိုအဆက်အသွယ် ရနေကြပြီဖြစ်သည့်အလျောက်-

လက်နက်၊ ခဲယမ်း၊ ရိုက္ခာ၊ ဆေးဝါးနှင့် ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရာတွင် မရှိမဖြစ်ပစ္စည်းများဖြစ်သည့် ဒိုင်နမိုက်၊ ယမ်းဘီလူး၊ ဖြူးစံ၊ ဒီထိုနေတာ၊ ဝိုင်ယာကြိုးများကို ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ရရှိထားကြ၏။

ဤလက်နက် ခဲယမ်းများအထဲမှ အချို့ကို နယ်များရှိ လျှို့ဝှက် ပြောက်ကျားစခန်းများသို့ ကျွန်မတို့က စနစ်တကျဖြန့်ဝေပေးပို့နေရသည်။

ဖက်ဆစ်ဆန်ကျင်ရေးလှုပ်ရှားမှုသည် အချို့နေရာ၌ မြေအောက် လျှို့ဝှက်လှုပ်ရှားမှုအဆင့်။

အချို့ဒေသများ၌ လက်နက်ကိုင် စစ်ပညာသင်ယူသည့် အဆင့်။ တိုက်ခိုက်ရေးအဆင့်ကိုမူ ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကသာ ညွှန်ကြားပိုင်ခွင့် ရှိသည်။

စည်းရုံးရေး။
လက်နက်။
အာဏာ။

ဤသုံးရပ်ကို တစ်ဆင့်စီ ကူးပြောင်းသွားရမည်ဟု ကျွန်မနားလည် ထားပါသည်။

‘ခိုရေ ဝနန် ဒေးစံက’

ဝေါမြို့အဝင်ဝကင်းဘုတ်မှ ဂျပန်ဒုတပ်ကြပ်က ကျွန်မလွယ်အိတ်ကို စမ်းရင်း ကျွန်မကို မေးလိုက်သည်။

သူ့မျက်လုံးတစ်စုံက ကျွန်မမျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်။

‘ခိုရေဝနိုက်ဖု’

ဒုတပ်ကြပ်က ကျွန်မအိတ်ထဲမှ ဘီးကိုစမ်းရင်း စကားမရှိ စကား ရှာ၍ မေးနေကြောင်း ကျွန်မက သိသည်။

သူက ဘီးကိုစမ်းရင်း ဘာလဲဟု မေးလိုက်သည့်အခါ။

ကျွန်မက ‘အဲဒါဓား’ဟု တမင်ပြောလိုက်ခြင်း။

ဒုတပ်ကြပ်သည် ကျွန်မလက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ဘီးကို ထုတ်ကြည့်ရင်း ရယ်နေ၏။

‘ဆိုရေဝ နန်ဒစ်ဆူက’

စက်ဘီးကယ်ရီယာပေါ်မှ သားရေအိတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ။

‘အဲဒါ ဘာတွေလဲ’

လေရှည်နေပြန်သည်။

‘ကီမိုနိုဒက်ဖု’

‘အဝတ်အစား’

‘အနတ္တဝ ဘူယိုကာ ဒစ်ကား’

‘ခင်ဗျား ‘ကချေသည်’လား’

မိကျောင်းသားက စကားဆက်၍ ရှည်နေသည်။

‘ကျွန်မ ခေါင်းကိုလှုပ်ခါပြလိုက်ကာ စက်ဘီးကို အတင်းနင်းထွက်

လာခဲ့သည်။

‘ကိုအိဘိတိုး...ကိုအိဘိတိုး’

‘ရည်းစား...ရည်းစား’

‘ဝါတာကူရှိုဝ...ကိုအိဘိတိုး’

‘ကျုပ်ရည်းစား’

ဂျပန်ဒုတပ်ကြပ်၏ တဏှာသံက လေထဲတွင်ပျံကာ ကျွန်မနားသို့

ရောက်လာ၏။

ကျွန်မသည် စက်ဘီးကို အမြန်နင်းကာ ဝေါမြို့ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့

လေသည်။

x x x

အခန်း(၁၀)

‘အစွာဝဲသားဖိုင်း’
‘ရာသီဥတုသာယာရဲ့လား’
‘အောရိန်း ဂျက်စွ အာချိ(ပ)’
‘လိမ္မော်သီးတွေ ဈေးချိုတယ်’
‘အင်္ဂလိပ်စာလုံး (ပိုင်) ပုံသဏ္ဍာန်အချက်ပြမီး’
‘စက်တင်ဘာလ ၂၁-ရက်။ တော်သလင်းလဆန်း ၁၄-ရက်

ကြာသာပတေးနေ့။

ည ၁၂-နာရီ။

ကျွန်မက သယ်ဆောင်သွားရမည့်သတင်းကို အာဂုံဆောင်နေရ၏။
ကျွန်မ သယ်ဆောင်သွားရမည့် သတင်းက နှစ်ပိုင်း၊ နှစ်ကဏ္ဍ။
ဂျပန်ကင်ပေးနှင့် ဂျပန်သတင်းပေးများသည် ၁၉၄၄-ခုနှစ်၊ ဒုတိယ
ပိုင်းတွင် အထူးလှုပ်ရှား ခြေသွက်နေကြလေသည်။

‘ဒေလီကို သိမ်းလော့’

ဂျာမဏီအာဏာရှင် ဟစ်တလာနှင့် ဂျပန်စစ်အာဏာပိုင် ဂျင်နရယ်
တိုဂျိုတို့ အိန္ဒိယနိုင်ငံဒေလီမြို့တွင်ဆုံ၍ အောင်သေ အောင်သား စားကြတော့
မည်။

‘အိန္ဒိယသို့ ချီလော့’

ဤကြွေးကြော်သံများ မြန်မာနိုင်ငံ တစ်ခုလုံးတွင် မြည်ဟည်း
ပဲ့တင်ထပ်နေသည့် ကာလ...။

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုအဖွဲ့အချို့မှ ရဲဘော်
များမှာ ဂျပန်သတင်းပေးများကြောင့် ဂျပန်ကင်ပေးတိုင်အချုပ်ခန်းသို့ ရောက်
သွားကြရသည့်သတင်းများ ကြိုကြားကြိုကြား ပေါ်ထွက်နေသည်။

ကျွန်မ သယ်ဆောင်သွားရမည့် သတင်းနှစ်ပိုင်း၊ နှစ်ကဏ္ဍကို
နှုတ်တိုက်အာဂုံဆောင်ကာ ကျွန်မကလိုအပ်သည့်ဌာနသို့ အရောက်ပေးပို့ရမည်။

အမြော်အမြင်စာပေ

ပထမအပိုင်း။ ပထမကဏ္ဍမှာ လေထီးဆင်းရဲဘော်များနှင့် မြေပြင်မှ
စာင့်ကြိုသည့် တော်လှန်ရေးရဲဘော်များ လိုက်နာရမည့် စကားပုဂံနှင့်
၁တ်မှတ်ချက်။

ဒုတိယပိုင်း။ ဒုတိယပိုင်းကဏ္ဍမှာ ကမ္ဘာသတင်းနှင့် မြန်မာ့သတင်း။

ကျွန်မ ရောက်အောင်သွားရမည့်ဌာနက မန္တလေး။

ခရီးက မလွယ်။

ကျွန်မတာဝန်မှာ ကျွန်မ သယ်ဆောင်သွားသည့် သတင်းကို
မန္တလေးရှိ ကိုဘမုန်းဆိုသူထံ အရောက်ပို့ပေးရန်။

ကိုဘမုန်းမှတစ်ဆင့် ထိုသတင်းကို မည်သူထံသို့ပို့မည်ကို ကျွန်မ
မသိ။

မဟာမိတ်ဘက်မှ လေထီးဆင်းရဲဘော်များ မည်သည့်အရပ်ဒေသတွင်
ဆင်းမည်ကိုလည်း ကျွန်မမသိ။

ကိုဘမုန်းအား မန္တလေးတွင် တွေ့နိုင်မည့် အဆက်အသွယ်
နေရာဌာနလမ်းကို ညွှန်ရန်သာ ကျွန်မသိသည်။

ပဲခူးမှ တက်စီးလျှင် နေရာမရမည်စိုး၍ ကျွန်မရန်ကုန်သို့ ထွက်
လာခဲ့၏။

စက်တင်ဘာလ ၁၀-ရက်နေ့။

မန္တလေးမှ ကိုဘမုန်းထံ ကြိုကြိုတင်တင်ရောက်ရန် ဆရာကြီး
ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း စောစောစီးစီး ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်း။

ရန်ကုန်မန္တလေး ရထားက ည ၇-နာရီ ထွက်သည်။

ကျွဲညီနောင်ခေါ် မဟာမိတ်ဗုံးကြဲ တိုက်လေယာဉ်နှစ်စင်းက ရထား
လမ်း၊ ကားလမ်း၊ ရေလမ်းအသွားအလာများကို နေ့ဘက်တွင် လာရောက်
တိုက်ခိုက်လေ့ရှိသောကြောင့်။

စက်တင်ဘာ ၁၀-ရက်။ ညနေ ၅-နာရီကျော်ကျော်တွင် ကျွန်မ
တည်းခိုရာ ဗဟန်းဘက်မှ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ မြင်းလှည်းတစ်စီးဖြင့် လာခဲ့၏။

စစ်ဘေး၊ စစ်ဒဏ်ကို ခံခဲ့ရသော ရန်ကုန်ဘူတာကြီးက ရုပ်ပျက်
ဆင်းပျက် ဖြစ်နေလေသည်။

အချိန်စောသေးသဖြင့် ဘူတာကြီးတွင် လူမများသေး။

ကျွန်မသည် မြင်းလှည်းမှဆင်းကာ လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကို
ဆွဲလျက် မည်သည့်တွဲတွင် လိုက်ပါရမည်နည်းဟု တွေးလာ၏။

အမြော်အမြင်စာပေ

လက်ဆွဲအိတ်ထဲတွင် ထောင်မလဲသဲကော် ဂျပန်ငွေအပြည့်။
 ဂျပန်ငွေစက္ကူကို အညံ့စားစက္ကူများဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသည်။
 ကြာကြာ အကိုင်မခံ။ မကြာမီ နှမ်းကြေသွားသည်။
 ဤသို့သော စက္ကူမျိုးကို လူထုက လက်မခံ။
 ငွေစက္ကူ အလျားနှင့်အနံ့တွင် တစ်ဖက်ကို လက်နှင့်ကိုင်းထားပါက
 ငွေစက္ကူသည် ထောင်နေရမည်။ သဲကိုပင်ကော်၍ရအောင် ထောင်ရနေရမည်။
 ဤသို့သော ငွေစက္ကူမျိုးကိုမှ လူထုက လက်ခံသည်။
 သို့ဖြင့်။
 ဂျပန်ခေတ်တွင် ‘ထောင်မလဲ သဲကော်’ဆိုလျှင် လူတိုင်းနားလည်
 လေသည်။
 မန္တလေးခရီးအတွက် ကျွန်မသည် စိန်၊ ရွှေ လက်ဝတ်လက်စား
 ဝယ်ယူမည့် ရွှေကုန်သည် တစ်ဦးအဖြစ် ပုံဆောင်လာခဲ့ခြင်း။
 သူဌေးသူကြွယ်အများအပြားနှင့် အထက်တန်းအရာရှိ အရာခံများ
 သည် စစ်ပြေးရင်း မန္တလေးနှင့်အထက်အညာဒေသများသို့ ရောက်နေကြ၏။
 သို့ဖြစ်၍လည်း ကျွန်မကလက်ဆွဲအိတ်ထဲတွင် ‘ထောင်မလဲ သဲကော်’
 အပြည့်ထည့်ကာ မန္တလေးသို့ စိန်ရွှေရတနာ လက်ဝတ်လက်စား ဝယ်မည့်
 ဟန်ဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့ခြင်း။
 ပလက်ဖောင်းတွင် ထိုး၍ရပ်ထားသည့် တွဲများတွင် လူစီးတွဲက
 နည်းနည်း၊ ပက်လက်နှင့် ကုန်တွဲက များများ။
 မိုးက ပြုန်းကနဲ ရွာချလိုက်သည်။
 ကျွန်မက နီးရာလူစီးတွဲ တစ်တွဲပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။
 တစ်တွဲလုံးတွင် ကျွန်မထက်ဦးအောင် ရောက်နှင့်နေသော ခရီးသည်
 တစ်ယောက်သာ တွေ့ရ၏။
 သက္ကလပ်ဦးထုပ် အဟောင်းတစ်လုံးကို ခပ်အုပ်အုပ်ဆောင်းကာ
 ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ကုပ်ချောင်းချောင်းထိုင်နေသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်။
 ကျွန်မလက်ဆွဲသားရေအိတ်ကို စင်ပေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက်ပြီးနောက်
 ပြတင်းပေါက်နားရှိ ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။
 ‘အအေးအေး၊ မအေးအေးနဲ့ ဆုံမှ ဆုံတတ်ပလေဗျာ၊ သိပ်အံ့ဩ
 စရာကောင်းတဲ့ တိုက်ဆိုင်ပုံမျိုး’

တွဲထဲမှ ခရီးသည်က ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
 အား လှမ်း၍ပြောနေသည်ဟု ကျွန်မက ထင်လိုက်၏။
 ‘အေးရယ်...ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ ကျော်ဝေလေ’
 ခရီးသည်ယောက်ျားက ဤသို့ဆိုရင်း ကျွန်မ ထိုင်နေသည့် နှစ်
 ယောက်ထိုင် ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
 ကော်ကိုင်းမျက်မှန်၊ မျက်နှာလုံးလုံး၊ ပင်နီဖျင်ကြမ်းတိုက်ပုံအင်္ကျီ၊
 ယောပုဆိုး။
 ကျွန်မနှင့်တစ်ကြိမ်က သမ္ဗန်ပေါ်တွင်ဆုံမိကာ အင်းစိန်ဘူတာသို့
 လိုက်ပို့ခဲ့သည့် ကိုကျော်ဝေ။
 ကျွန်မက သူ့ကိုမေ့နေပြီ။
 ကျွန်မက သူ့အားပြောင်သလိုလှောင်သလို ပြောခဲ့သည့် ‘အေးအေး’
 ဆိုသည့် နာမည်ကိုပင် ကျွန်မက အမှတ်မရတော့။
 သူနှင့် ယခုလို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်၍တွေ့ရသည့်အတွက် ကျွန်မ
 က ဝမ်းမသာ။
 သူ ပြုမူပုံကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။
 ကျွန်မထိုင်နေသည့် နှစ်ယောက်ထိုင် ထိုင်ခုံတွင်ဝင်ထိုင်ခြင်း။
 ကျွန်မက သူ့မိတ်ဆွေမဟုတ်။ သူ့ရည်းစားလည်းမဟုတ်။ သူ့လုပ်ပုံ
 က ပိုင်စိုးပိုင်နင်း။
 ‘ကျုပ် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးသမား’
 ပြည်ရထားစီးရန် အင်းစိန်ဘူတာမှစောင့်နေစဉ် သူပြောသွားသည့်
 စကားကို ပြန်ကြားယောင်လာသည်။
 ‘ရှင် သိပ်ရိုင်းတဲ့လူ၊ နေရာတွေ အများကြီးရှိရက်နဲ့ ကျွန်မနားမှာ
 ဘာလို့ဝင်ထိုင်ရတာလဲ’
 ကိုကျော်ဝေက ထိုင်နေရာမှ ပျာပျာသလဲ ထလိုက်ရင်း...
 ‘ကျွန်တော်က သိပ်လောကြီးသွားလို့ပါဗျာ၊ ခွင့်လွှတ်ပါ အေးရယ်’
 ‘ဘာအေးလဲ၊ အေးတာတွေ ပူတာတွေ နားမလည်ဘူး’
 ကျွန်မက ရှုတည်တည်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
 ‘မအေးအေးရယ် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို
 တော့ မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့’

ကိုကျော်ဝေက ကျွန်မနှင့်ကပ်နေသော ထိုင်ခုံသို့ ပြောင်းထိုင်ရင်း တောင်းပန်နေသည်။

ကျွန်မက သူ့ကိုမသိချင်ပြုကာ တွဲပြောင်း၍စီးတော့မည်ဟု ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ဤအချိန်တွင်ပင် လူတွေက ကျွန်မတို့ တွဲပေါ်သို့ပြု၍ တက်လာကြသည်။

ပြတင်းမှ ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်သောအခါ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ခရီးသည်များ ပြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ခုအချိန်မှ တွဲပြောင်းမယ်ဆိုရင် နေရာမရတော့။

ကျွန်မက စိတ်ထဲမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကာ ထိုင်မြဲနေရာတွင် ထိုင်နေလိုက်သည်။

‘ဘယ်အထိသွားမှာလဲ မအေး...’

ကိုကျော်ဝေက ခရီးသွားဖော်သွားဖက် အနေမျိုးဖြင့် စကားဆိုလာပြန်သည်။

‘တောင်ငူကို’

ကျွန်မက လွဲ၍ အဖြေပေးလိုက်၏။

‘ခုတစ်ခေါက်လဲ အရင်ပြည်ရထား စောင့်စီးတဲ့အခေါက်လို ညီမလေးတွေ၊ မောင်လေးတွေနဲ့ တွေ့ရအောင်သွားတာပဲလား’

ကျွန်မက သူ့မှတ်ဉာဏ်ကို အံ့ဩနေမိသည်။

ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် ညီမလေးတွေလား၊ တူမကလေးတွေလား၊ မောင်လေးတွေလား၊ တူလေးတွေလား မည်သို့ပြောခဲ့သည်ကို မမှတ်မိ။ သူက မှတ်မိနေသည်။

‘လင်နဲ့တွေ့ရအောင်သွားတာ’

ကျွန်မစိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

‘တောင်ငူသွားမယ်ဆိုတာ နောက်ပြောင်ပြီး ပြောတာပါ။ ကျွန်မ မန္တလေးကို အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနဲ့ သွားမလို့’

ရထားက ဥဩသံပေးကာ ဘူတာကြီးမှ ထွက်လာသည်။

‘အရင်လို အထည်နဲ့ ကုန်သေးတွေ အရောင်းအဝယ်ပဲလား’

‘ခုတော့ ကျွန်မ စိန်တွေ၊ ရွှေတွေ အရောင်းအဝယ်လုပ်နေတယ်’

‘ဒါကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ မအေးအေးကို ကြည့်ရတာ ခုအခေါက် တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် မြင်မြင်ချင်း ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလားဆိုပြီး မနည်းကြည့်နေရသေးတယ်။ ဒါနဲ့ မန္တလေးမှာ ဘယ်သူတွေရှိသလဲ’

‘လူတွေ ရှိတာပေါ့ရှင်’

ကျွန်မက စိတ်မရှည်နိုင်တော့။

‘ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆွေမျိုးတွေကို ဆိုလိုတာပါ။ ကျွန်တော်လဲ မန္တလေးသွားမှာမို့ ပြောတာပါ’

‘ကျွန်တော်လဲ မန္တလေး’

ကျွန်မက ကိုကျော်ဝေထံမှ ကြားလိုက်ရသည့်စကားကို ကျွန်မ စိတ်ထဲတွင် အထပ်ထပ်ရေရွတ်နေမိသည်။

‘သူ...ငါ့ကိုများ နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်နေတာလား’

ဤအတွေးက ကျွန်မခေါင်းထဲသို့ စိမ့်ကနဲထိုးဝင်လာ၏။

‘ကျုပ် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးသမား’ဟုပြောခဲ့သော သူသည် အမှန်စင်စစ်တွင် ဂျပန်သတင်းပေး ဖြစ်နေလေပြီလား။

‘ရှင်ကော မန္တလေးကို ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ’

ကျွန်မက ဖြေသူအဖြစ်ရှိနေရာမှ မေးသူအလှည့်သို့ ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီးက စစ်ပြေးရင်းနဲ့ မန္တလေးရောက်သွားတယ်။ သူ့မိန်းမက မန္တလာသူကိုး။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီးနဲ့ သူ့အိမ်သူအိမ်သားတွေ အခြေအနေ ဘယ်လိုဆိုတာ အဖေကသွားကြည့်ပါလို့ခိုင်းတာနဲ့ ကျွန်တော် လာခဲ့တာ’

သူက အထစ်အငေါ့မရှိဘဲ အဖြေပေးနေ၏။

‘ရှင်အစ်ကိုကြီးက ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲ’

‘အင်္ဂလိပ် မပြေးခင်အထိတော့ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်ပေါ့။ ဂျပန်ခေတ်’

မှာ ဘာလုပ်စားနေတယ်မသိဘူး’

‘ရှင်မှာတော့ ဘာအလုပ်မှမရှိဘူးနဲ့တူတယ်’

ကျွန်မက သွေးတိုးစမ်းလိုက်သည်။

‘ရှိတာပေါ့။ အေးကို ကျွန်တော် ပြောဖူးပြီမဟုတ်လား’

သူက ‘အေး’ ဟု လုပ်လာပြန်၏။

‘ကျုပ် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးသမား’ဟု သူပြောခဲ့သည်ကို ညွှန်းလိုက်ခြင်းပင်။

သို့သော်...ကျွန်မက မသိဟန်ပြုကာ။

‘ဘယ်တုန်းက ပြောဖူးလို့လဲ။ ကျွန်မနာမည်ကို အဖျားဆွတ်ဆွတ်ပြီး ခေါ်တာလဲ မကြိုက်ဘူး’

‘မကြိုက်ရင်မခေါ်ပါဘူးဗျာ။ မအေးအေးလို့ပဲ ခေါ်ပါမယ်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ မအေးအေးကို ပြောခဲ့ပါတယ်...ဟို’

သူက တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်လိုက်၏။

ကျွန်မက ခုမှ နားလည်ချင်ဟန်ဆောင်ကာ။

‘ဪ ဟုတ်သားပဲ။ အင်း...သတိရပြီ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအလုပ်က ထမင်းစားရတဲ့အလုပ်မျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘ပိုတောင် စားရသေးတယ်’

‘ပိုစားရလို့ထင်တယ်။ ရှင်ကြည့်ရတာ ကုပ်ချောင်းကုပ်ချောင်းနဲ့’

ကျွန်မစကားက သူ့ကို ပိဿလေးဘေးပစ်လိုက်သလို အောင့်သွားပုံရသည်။

‘အိုင်အမ်အေရီဗော်လူရှင်းနီနစ္စ ကျွန်တော် တော်လှန်ရေးသမား’

သူက တွဲထဲမှ အခြားခရီးသည်များ နားမလည်သော အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် တည်တည်ကြီးကြီးပြောလိုက်ရင်း တစ်ဆက်တည်းပင်...

‘ယူဆင်းမိတူဘီ အေဂျက်ပင်နီစစ္စပိုင်။ ခင်ဗျားကတော့ ဂျပန် သတင်းပေး စပိုင်နဲ့တူတယ်’

‘အနဲ့ယူအဖရိတ်အော့မီး။ ရှင်...ကျွန်မကို မကြောက်ဘူးလား’

ကျွန်မက ‘မေးသူ’အလှည့်တွင် အမြဲရပ်တည်နိုင်အောင် အင်္ဂလိပ်စကားနှင့်ပင်ဆက်၍ မေးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်ကရော ဂျပန်စပိုင်ဖြစ်နေရင် ခင်ဗျားမကြောက်ဘူးလား’

ကျွန်မအမေးကို အမေးဖြင့်ပင် သူကအင်္ဂလိပ်လို စကားဆိုလိုက်သည်။

ကိုကျော်ဝေ ဆိုသူကတော့ လူပါးတစ်ယောက်။

ကျွန်မစိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

‘ဘာကြောက်စရာရှိလဲ။ ကျွန်မက ကုန်သည်တစ်ယောက်ပဲ’

‘ကုန်သည်ဟန်ဆောင်ပြီး ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးလှုပ်ရှားမှုတွေ လုပ်နေတဲ့ လူတွေအများကြီး’

သူက ထင်မြင်ချက်ပေးနေသည်။

‘ဘကြီးနဲ့ ဘကြီးရဲ့မိသားစု၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ မိသားစု စတဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကို သတင်းမေးမလို့ ခရီးသွားတယ်ဆိုပြီး ဂျပန်ကင်ပေရဲ့ ဒလန်တွေက သူ့လျှို့ဝှက်လုပ်နေတဲ့ လူတွေလဲအများကြီး’

ကျွန်မက သူ့စကားကို ပြန်၍ ချေပလိုက်ပါသည်။

‘ဒါကတော့ မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ကြမှာပေါ့ဗျာ’

သူ့စကားက အနှောင့်အသွားမလွတ်။

‘ရှင်ဟာရှင် မြွေဖြစ်ချင်ဖြစ် မဖြစ်ချင်နေ ကျွန်မကတော့ ရိုးရိုး ကုန်သည်တစ်ယောက်’

ရထားသည် ပဲခူးဘူတာသို့ ရောက်လာလေသည်။

ဆင်းသူမရှိဘဲ တက်သူများနေ၏။ ပဲခူးဘူတာမှ စောင့်၍မစီးမိသည်ကိုပင် ကျေနပ်နေမိသည်။

သို့သော်...။

အမေးအမြန်းထူသော ကိုကျော်ဝေဆိုသူ လူတစ်ယောက်နှင့်မှ ရထားတစ်စီးထဲတွင် တစ်တွဲထဲ အတူထိုင်မိလာခြင်းကိုမူ စိတ်မချမ်းသာ။

အမေးအမြန်း ထူသည်ဆိုရာ၌လည်း သာမန်အမေးအမြန်း ထူပုံမျိုးနှင့်မတူ။

သူပြောပုံဆိုပုံ မေးပုံမြန်းပုံက ထူးခြားချက်ရှိနေ၏။

ရထားသည် ပဲခူးဘူတာမှထွက်ကာ မောင်တော်သီ၊ ဒိုက်ဦး၊ ပြန်တန်ဆာ၊ ညောင်လေးပင်၊ ကျောက်တံခါး စသည့်ဘူတာများကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့သည်။

ကျွန်မက ထိုင်ခုံနောက်မှိုကို ကျောကပ်၍မှိုရင်း အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေ၏။

ကိုကျော်ဝေကမူ ဂျပန်စီးကရက်ကို တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ်ဖွာနေလေသည်။

တွဲထဲတွင် ခရီးသည်များ ပြည့်ကျပ်နေသဖြင့် ခြေချစရာပင်နေရာမတွေ့ ပူလောင်လောင် အိုက်စပ်စပ်။

ကညွတ်ကွင်းကိုလွန်ကာ ဖြူးသို့ ချည်းကပ်လာသည့်အချိန်တွင် မိုးဖြိုဖြိုရွာလာသည်။

ကျွန်မက မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။
 ဖြူးဘူတာတွင် ရထားရပ်ပြီး ခရီးသည်များ အတက်အဆင်း လုပ်ကြ
 သောအခါ ကျွန်မက အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာ၏။
 ကျွန်မကိုယ်ပေါ်တွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါ တစ်ထည်ကလွမ်းလျက်...။
 'ဒါ ဘယ်သူ့မျက်နှာသုတ်ပဝါပါလိမ့်'
 ကျွန်မက ခရီးသည်အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ယောက်၏ မျက်နှာသုတ်
 ပဝါဟုထင်ကာ မည်သူ့ကိုဟု ရည်စူးချက်မရှိဘဲ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်မေးလိုက်သည်။
 'ကျွန်တော့် မျက်နှာသုတ်ပဝါပါ။ မိုးတွေသိပ်ရွာတော့ မအေးအေး
 အအေးမိသွားမှာစိုးလို့ ကျွန်တော် ခြံပေးထားတာပါ'
 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်'
 ကျွန်မက သူ့မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ပြန်ပေးရင်း လူ့ယဉ်ကျေးမှုအရ
 ကျေးဇူးတင်စကားဆိုလိုက်ရသည်။
 သူ့ကိုယ်သူ ကိုကျော်ဝေဟုဆိုသည်။ ဘယ်လိုလူစားပါလိမ့်။
 ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှ အထွက်တွင် စကားမရှိစကားရှာလျက် ကျွန်မ
 အား ဂျပန်ဆန်ကျင်ရေးလှုပ်ရှားမှုတွင် ပါဝင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်လာအောင်
 အစ်အောက်၍ မေးခွန်းတွေ တသီတတန်းကြီး မေးလာခဲ့သည်။
 ကညွတ်ကွင်းဘူတာလွန်တော့ ကျွန်မအေးမှာစိုး၍ သူ့မျက်နှာ
 သုတ်ပဝါကို ကျွန်မကိုယ်မှာ ခြံပေးလာသည်။
 အသိရခက်သည့် လူစား။
 တောင်ငူသို့ ရောက်သောအခါ ရထားကဆက်မသွားတော့။
 ရထားသည် နောက်တစ်နေ့ ည ၇-နာရီအထိ တောင်ငူတွင်
 နားနေမည် ဖြစ်သည်။
 နားနေသည်ဆိုရာ၌လည်း ရထားတစ်စင်းလုံးရှိသမျှ ခေါင်းတွဲ၊
 ကုန်တွဲ၊ လူစီးတွဲ၊ ပက်လက်တွဲများကို တစ်ခုစီဖြုတ်ကာ လုံခြုံသည့်
 နေရာများ၌ 'ပုံပျက်'ရပ်တန့်ထားခြင်း။
 ခရီးသည်များသည် ဘူတာနှင့် ဝေးရာအရပ်သို့သွား၍ ခိုအောင်း
 နေကြရမည်ဖြစ်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဘူတာသည် 'ကျွဲညီနောင်'၏
 ပစ်မှတ်တစ်ခု။
 ကျွန်မသည် နီးရာစပ်ရာ မိန်းမကြီးများနှင့် မိတ်ဖွဲ့ကာ နားနေ
 ခိုအောင်းသင့်သည့် နေရာသို့ လိုက်ပါသွားသည်။

ကိုကျော်ဝေက ကျွန်မလက်ဆွဲသားရေအိတ်ကို အတင်းယူကာ သူ
 ပခုံးပေါ်တွင်ထမ်း၍ ကျွန်မနောက်မှလိုက်လာလေ၏။
 ကျွန်မတို့ ခိုအောင်းနေမည့်နေရာမှာ ဘူတာနှင့် အတော်ပင်
 ဝေးသည့် ဝါးတောတစ်ခုအတွင်းရှိ တဲကြီးတစ်တဲဟု သိရသည်။
 ထိုတဲတန်းလျားကြီးကိုပင် ပွဲရုံဟုခေါ်နေကြ၏။
 ပွဲရုံမှစေလွှတ်ထားသည့် ပွဲကြိုကလေးများက ခရီးသည်များအား
 ဘူတာတွင် စောင့်ကြိုခေါ်ငင်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။
 တစ်မိုင်ကျော်ကျော် နှစ်မိုင်နီးပါး လျှောက်သွားပြီးမှ ပွဲရုံတဲတန်းလျား
 များကို တွေ့ရသည်။
 အမျိုးသမီးများအတွက် တဲတန်းလျားကြီးတစ်လုံး။
 အမျိုးသားများအတွက် တဲတန်းလျားကြီးတစ်လုံး။
 ထန်းလက်မိုး၊ ထန်းလက်ကာ။
 တဲတန်းလျားများထဲတွင် နှစ်တောင်ခန့်မြင့်သည့် ဝါးကြမ်း။
 ဤဝါးကြမ်းပေါ်တွင် သင်ဖျာ၊ သပေါ့ဖျာများ ခင်းထားလေသည်။
 ရထားထဲတွင် ငါးပိသိပ်၊ ငါးချဉ်သိပ် လိုက်ပါလာခဲ့ရသော ခရီးသည်
 များအဖို့ တဲတန်းလျားပွဲရုံမှာ သုခဘုံတစ်ခု။
 ကျွန်မက ကိုကျော်ဝေအား ကျေးဇူးတင်စကားဆိုလိုက်ကာ ကျွန်မ
 လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကို ယူထားလိုက်သည်။
 ခရီးသွားရာတွင် တိုလီမိုလီပစ္စည်းကလေးများ ထည့်ယူလာသည့်
 ရှမ်းလွယ်အိတ်ကို ခေါင်းအုံးကာ ကျွန်မကအညောင်းပြေအညာပြေ သင်ဖြူး
 တစ်ချပ်ပေါ်၌ ကိုယ်ကို ဆန့်လိုက်၏။
 ခဏအတွင်းမှာပင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။
 နောက်တစ်နေ့ နံနက်စာကို ပွဲရုံမှာပင် စားသည်။
 ကြက်သားဟင်းဟု အမည်တပ်ထားသည့်ဟင်း။
 ဗူးသီး၊ ခရမ်းသီးများကို ပါးပါးလှီးကာ ကြက်ရိုးများဖြင့် ရေလုံ
 ပြုတ်ထားခြင်းမျှသာ။
 တောင်ငူမြို့ထဲတွင် အိမ်စောင့်အဖြစ် တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစသာရှိကာ
 မြို့လူထုအားလုံးလိုလိုပင် ချောင်ကျရာတောဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေကြသည်
 ဟု သိရလေသည်။

နေ့လယ်ဘက်တွင် အချိန်ကုန်အောင် ကျွန်မ ယူလာခဲ့သည့် 'ကဗျာရေးဖွဲ့နည်းကျမ်း'နှင့် အဖော်ပြုရ၏။

ကျွန်မသည် အင်္ဂလိပ်စာ မြန်မာစာကို အတော်အသင့် လိုက်နိုင်ကာ၊ သင်္ချာတွင်ညွှန်သည် ကျောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မီ ကဗျာအတိုအစများကိုစပ်ကာ ဒီးဒုတ် ဂျာနယ်၊ တိုးတက်ရေးမဂ္ဂဇင်း စသည့်စာစောင်များသို့ လက်တည့်စမ်း၍ ပေးပို့ခဲ့ဖူး၏။

ကျွန်မ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဒီးဒုတ်ဂျာနယ်က အနည်းငယ် ပြုပြင်ကာ ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်မတို့ စစ်ခေါင်းဆောင်ဗိုလ်ဒေါင်းသည်လည်း ကဗျာသမား တစ်ယောက်။

သူ့ကို သူ့ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများက စိန္တကျော်သူဥဩဟု ပြောင်၍ ခေါ်ကြ၏။

ကျွန်မတို့သည် စစ်ကြီးမဖြစ်မီ ရှစ်တန်းကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်းတန်းက- စာဆိုကြီး စိန္တကျော်သူဦးဩ၏ ရတုများကို ကျောင်းစာတစ်ရပ် အဖြစ် သင်ယူခဲ့ကြရလေသည်။

စိန္တကျော်သူဦးဩ၏ ရတုများသည် အများအားဖြင့် စစ်နှင့်အချစ်ကို အသားပေး၍ ဖွဲ့ဆိုထားသည့် စာစုများ။

ထို့ကြောင့် စစ်ကိုဝါသနာထုံကာ ကဗျာ၌မွေ့လျော်လိုသော ကိုဒေါင်းအား သူ့သူငယ်ချင်းများက 'စိန္တကျော်သူဥဩ'ဟု ပြောင်၍ခေါ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။-

'ကဗျာရေးဖွဲ့နည်း' ကျမ်းကို ပြုစုကျမ်းပြုဆရာက ရတုရေးသား စီကုံးရာတွင် အညွှန်းအဖြစ် တင်ပြထားသည့် စာဆိုကြီးစိန္တကျော်သူဦးဩဆို 'ဓနုဖြူတွင်ချီ'ရတုတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်မက ဖတ်လိုက်၏။

စာဆိုသည် အောက်ပြည်အောက်ရွာဖြစ်သည့် ဓနုဖြူသို့ ဘုရင့် ရေတပ်မတော်ဖြင့် လိုက်ပါချီတက်ရာ၌ တွေ့ရကြုံရာ ရင်ထဲတွင် ခံစားရသမျှကို ရသမြောက်အောင် စီခြယ်ထားလေသည်။

တောင်မြောက်အုပ်မှိုင်းကာ တိမ်မည်းညိုယှက်သိုင်းနေသည့် အဇ္ဈော မိုးကောင်းကင်။

ညရောနေ့ပါ မိုးအမွဲက ထောင်အားသုန်လျက် မှုန်နေစဉ် လေပြင်း ကျလာသည်။ ရေတက်လာသည်။

ရေတပ်မတော်သားများ မိမိတို့တိုက်လှေများကို စခန်းချရပ်နားရာ ၌ အခက်အခဲ တွေ့နေရသောအခါ-

'တောင်မြောက်အုပ်မှိုင်း၊ ရှေ့အတိုင်းလျှင်...

မှီခိုင်းကမ်းယပ်၊ တင်းကြမ်းစပ်မျှ

မလပ်ဆိပ်ခင်း၊ လေပြင်းလှိုင်းရိုက်

ဝဲဝိုက်ကလိုင်၊ မနိုင်ခိုင်းမတ်

ပဲ့တတ်မစား၊ ထိုးဝါးမမီ

ခတ်ချီမပါ၊ ရေကြီးရာတွင်

ရှုပ်လာလှေချင်း၊ ဦးသွင်းပဲ့ဆုတ်

ချိတ်ကုတ်မမြဲ၊ ရေထဲကူးသန်း

မြုပ်မွမ်းစုတ်ဖွား၊ ကြိုးဖျားငင်နဲ့

ခုတ်ဆွဲဘောင်ကိုင်း၊ ကမ်းယံခိုင်း၍

လှေတိုင်းပဲ့ပန်း၊ စခန်းမလှ

ဆိုက်ကြရသည်။

ချုပ်ည မှိုင်းဝေရီတော့၏။

x x x

'တောင်ငူမှာ တစ်ထောက်နားတာနဲ့ နတ်သျှင်နောင်ကို သတိရပြီး ဓာတုကလျာဖြစ်ချင်လာပြီ ထင်တယ်'

ကျွန်မ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကိုကျော်ဝေ...။

'ကျွန်တော်က ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ မအေးအေးတို့ဘက်ကို ရောက်လာတာပါ'

သူက ကျွန်မ အပြစ်မတင်နိုင်အောင် ထုချေချက်ကို အလျင်ပေးနေလေသည်။

ကျွန်မက ကျွန်မဖတ်နေသည့် စာမျက်နှာကြားသို့ လက်ညှိုး သွင်းထားကာ စာအုပ်ကို လက်မနှင့်လက်ခလယ်ဖြင့် ညှပ်လျက် ပိတ် လိုက်ရင်း...

‘ဓာတုကလျာ မဖြစ်ချင်ပါဘူး’
‘ဒါဖြင့် မယ်ဘယက်တို့၊ မယ်နတ်တို့ ဖြစ်ချင်တာပေါ့’

မယ်ဘယက်နှင့်မယ်နတ်အမည်ရှိ အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ဦးသည် အရပ်သူအရပ်သားများနှင့် လက်တွဲကာ မတရားမင်းကို တိုက်ခိုက်ရာ၌ တပ်ဦးမှ မြင်းစီး၍ တိုက်ခဲသူများဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ တစ်စွန်းတစ်စ ကြားဖူးသည်။

သို့သော်...။

ကိုကျော်ဝေက မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်နှင့် စကားဆိုလာခြင်းကို မဝေခွဲနိုင်သည့်အလျောက်...

‘ဖြစ်ချင်တာကိုထား။ ကြားကို မကြားဖူးဘူး’ဟု ဖြေလိုက်ရင်း တစ်ဆက်တည်းပင်...

‘မနက်က ထမင်းစားရတာမကောင်းလိုက်တာရှင်။ ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်ခွက်လောက် စားရရင်တော့ သိပ်ကောင်းမှာပဲ’ဟု သူ့ကို ကျွန်မက အနားမှ ဝေးဝေးသို့ရောက်နေအောင် လမ်းကြောင်းပေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ထမင်းစားမကောင်းလို ဘာစားရမလဲ လို့ တွေးနေတာ။ အတော်ပဲ ကျွန်တော် သွားဝယ်ပေးမယ်လေ’

ရွှေကိုယ်တော်ချောက ကျွန်မ ဆင်လိုက်သည့် အကွက်ထဲသို့ ချက်ကနဲ ဝင်လာသည်။

‘အို...အားနာစရာကြီး ရှင်သွားရမယ့်ခရီးကမနီးဘူးလို့ ပြောကြတယ်’

‘ယောက်ျားပဲဗျာ ဒီခရီးလောက်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး’

‘ဒါဖြင့်လဲ ပိုက်ဆံယူသွားဦးလေ’

ကျွန်မက လမ်းခရီးတွင် အလွယ်တကူရစေရန် ရှမ်းလွယ်အိတ် ထဲတွင် ထည့်ထားသည့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို နှိုက်နေသည်။

‘အို...မဟုတ်တာပဲဗျာ’

ကိုကျော်ဝေက ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားသည်။

ကျွန်မက သူ့ကျောပြင်ကိုကြည့်၍ ပြုံးနေမိတော့သည်။

သူသည် ခေါက်ဆွဲရမည့်နေရာနှင့် ကျွန်မတို့ ခိုနားနေသည့် ပွဲရုံတံတန်းလျားသို့ အသွားအပြန် အနည်းဆုံး ဖိခိုင်ခန့်လျှောက်နေရမည်မှာ သေချာ၏။

လက်ညှိုးသွင်းကာ မှတ်ထားသည့်စာမျက်နှာမှ စိန္တကျော်သူဦးဩ ၏ ဓနုဖြူတွင်ချီရတုကို ဆက်ဖတ်ရန် စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိတော့။

စာမျက်နှာဆယ့်လေးငါးမျက်နှာကျော်ကာ ‘ကဗျာရေးဖွဲ့နည်း’စာအုပ် ကို ဖွင့်လိုက်၏။

ကျွန်မ မျက်လုံးအစုံက အကွာရာကလေးများပေါ်သို့ ရောက်သွား သည်။

အိမ်ရှေ့က ယောင်ပေ...ယောင်ပေ

သားတစ်ယောက် အဖေ...။

ခေါင်းပေါင်းစရှည်...လူနေကကြော့။

လူပျိုပုံ လာမလုပ်နဲ့၊ ရွာရွပ်သတော့။ ။

ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းမပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲရယ်မိသည်။

သူ့ကိုယ်သူ ‘ဂျပန်ဆန်ကျင်ရေးသမား’ဟု ကမ္ဘာ့ထိုးထိုးရဲသော လူစွမ်းကောင်းကြီး ကိုကျော်ဝေအဖြစ်နှင့် တူလိုက်လေခြင်း...။

x x x

အခန်း(၁၁)

ရေမိုးချိုးပြီးနောက်။
 ညနေစာစားရန် ပြင်ဆင်နေကြသည့် အချိန်တွင်မှ ကိုကျော်ဝေ ခေါက်ဆွဲထုပ်နှစ်ထုပ်ဆွဲ၍ ရောက်လာသည်။
 ညနေ၅-နာရီ။
 ကျွန်မက 'ကွယ်လျှင်မေ့ တွေ့သေအောင်လွမ်း' စကားစဉ်အတိုင်း 'လွမ်း' ပြလိုက်၏။
 ရွှေကိုယ်တော်ချောက်က သဘောအကျကြီး ကျသွားလေသည်။
 ထမင်းစားနေကြသည့်အချိန်တွင် ဘူတာတွင်းသို့သွားရန် မြင်းလှည်းများ ရောက်လာလေ၏။
 ရန်ကုန်၊ မန္တလေးသွားရထားသည် လမ်းခရီးညအိပ်စခန်း ထောက်ရာ၌ ရထားစက်ခေါင်းအခြေအနေနှင့် မဟာမိတ်လေယာဉ် လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်ကာ အလျဉ်းသင့်သည့်ဘူတာတွင် ရပ်နားလေ့ရှိသည်ဟုသိရ၏။
 ထို့ကြောင့်-
 မနေ့ညက ကျွန်မတို့တောင်ငူအရောက်တွင် စီးနင်းစရာ ယာဉ်ဟူ၍ အနည်းအကျဉ်းသာ တွေ့ရ၏။
 ယခုမူ ကျွန်မတို့ခရီးသည်များ ရောက်နေကြောင်း သတင်းပျံ့သွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မြင်းလှည်းများ ပွဲရုံသို့ရောက်လာခြင်း။
 ကျွန်မတို့သည် ညနေခြောက်နာရီကျော်ကျော်လောက်မှ ဘူတာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။
 'ကျွန်မတို့' ဟု မဟုတ်ကိန်းကို သုံးလိုက်ရာ၌ကျွန်မနှင့် အခြားခရီးသည်များကို ဆိုလို၍မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မအနားမှ တစ်ဖဝါးမှမခွာနိုင်အောင် မဟာစေတနာ ဝေဖြာနေသည့် ကိုကျော်ဝေကို ခွဲထုတ်၍မရနိုင်ဖြစ်နေသည့် အတွက် စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် 'ကျွန်မတို့'ဟု သုံးလိုက်ရပါသည်။
 ပွဲရုံတဲတန်းလျားပေါ်မှ မဆင်းမီကပင် ကိုကျော်ဝေက ကျွန်မလက်ဆွဲသေတ္တာကို သူ့ကိုယ်တိုင်သယ်၍ မြင်းလှည်းပေါ်သို့ အရောက်ပို့ပါရစေဟု ကလေးတစ်ယောက် မုန့်ဖိုးပူဆာသလို တကျည်ကျည်ပြောနေ၏။

ကျွန်မက မန္တလေးဘူတာရောက်မှ သူ့ကို မလိမ့်တစ်ပတ်လုပ်၍ ခွဲထွက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး သူ့ကို အယုံသွင်းထားလိုက်သည်။
 'သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ ကိုကျော်ဝေရယ်။ လမ်းမှာ ဒီလောက် အခက်အခဲရှိလိမ့်မယ်လို့လဲ မသိဘူး။ ထင်လဲ မထင်ခဲ့ဘူး'
 တောင်ငူဘူတာသို့ရောက်ကြပြီးနောက် ရထားတွင် နေရာရအောင် ကိုကျော်ဝေကပင် စီစဉ်ပေးသည်။
 နေရာကတော့ သူက ကျွန်မနားကပ်၍ထိုင်ပြီး စကားပြောနိုင်မည့် နေရာမျိုး။
 ကိုကျော်ဝေ လုပ်ပေးသမျှ အစီအစဉ်အားလုံးကို ကျွန်မက သိမ်းကျုံး၍ ကျေးဇူးတင်နေသည့် ဟန်ပန်လေသံဖြင့် စကားဆိုနေသည်။
 ရွှေကိုယ်တော်ချောက်က သဘောအကျကြီး ကျနေပေပြီ။
 ကျွန်မဇာတ်ထုပ်ကို ကျွန်မနိုင်အောင် ထိန်းနိုင်ဖို့သာ လိုတော့၏။
 ရထားသည် တောင်ငူမှ ည၇-နာရီတွင်စ၍ ထွက်လာခဲ့သည်။
 လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စကားပြောလာသူကတော့ ကိုကျော်ဝေ။
 တွဲအတွင်းရှိ အခြားခရီးသည်များ မကြားစေချင်သည့် စကားမျိုးကို အင်္ဂလိပ်လိုတစ်မျိုး၊ ဂျပန်လိုတစ်ဖုံ ညှပ်ကာ ဝါယောကန်နေလေ၏။
 ကျွန်မက သူပြောသမျှကို 'အင်း' လိုက်ပေးနေသည်။
 အမှန်စင်စစ် ကိုကျော်ဝေပြောနေသည့် စကားများမှာ ပရိသတ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည့် အကြောင်းအရာမျိုး။
 အထူးသဖြင့် မြန်မာပွဲကြည့်ပရိသတ် အကြိုက်တွေ့စေသည့် ဇာတ်လမ်း။
 ရတုဘုရင် နတ်သျှင်နောင်နှင့် ရာဇဓာတုကလျာတို့၏ ရင်နှင့်စရာ အချစ်၊ အလွမ်းဇာတ်။
 အချစ်နှင့် အလွမ်းတွင် အကြမ်းက ညှပ်၍ပါနေသေးသည်။

x x x

'ပင်တိုက်စံ ဓာတုကလျာ အနွဲ့ငယ်ကြောင့်...
 ကြင်ပိုင်ရန် စာညါအခရာပွဲပါရ...

မဟာသမုဒယ အကြောင်းခံ...'

ကိုကျော်ဝေက တက္ကသိုလ်မောင်သန့်စင် အမည်ခံဆရာ ဦးအေးမောင်၏ 'ကံနည်းသူနတ်သျှင်နောင်' ကဗျာကိုပင် အသံနေအသံထားဖြင့် ရွတ်ပြလိုက်သည်။

ရထားတွဲ တစ်တွဲလုံး ကိုကျော်ဝေ၏ ပရိသတ်...။

သူသည် 'တောင်ငူ'ကို အခြေခံထားကာ ရာဇဓာတုကလျာနှင့် နတ်သျှင်နောင် အချစ်၊ စစ်၊ သနစ်ကို အစပျိုးခဲ့ခြင်း။

သူပြောခဲ့သည့်အတိုင်း 'ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးသမား' တစ်ယောက် အစစ်အမှန်ပင် ဖြစ်နေလေသလား။

ကျွန်မသည် ကိုကျော်ဝေပြောနေသည့် စကားကိုနားထောင်ရင်း 'သူ ဘာလဲ'ဟု ကျွန်မကိုယ်ကို မေးနေသည်။

'စကား...စကား ပြောပါများ၊ စကားထဲက ဇာတိပြ' ဟူသော ဆိုရိုး...

သည်ဆိုရိုးက ကိုကျော်ဝေအတွက် မှန်ပုံမပေါ်။

သူသည် အလွန်စကားပြောချင်နေသာ လူတစ်ယောက်ဟုသာ မှတ်ချက်ချရတော့မလို။

ရထားသည် ရေတာရှည်ကိုကျော်ကာ ပျဉ်းမနားသို့ပင် တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာနေပြီ။

စကားပြောလွန်းသဖြင့် အာခြောက်နေဟန်တူသော ကိုကျော်ဝေက ပျဉ်းမနားဘူတာအရောက်တွင် ရေတောင်းသောက်သည်။ ပြီးနောက် ရေကြိုမလေးအား ဂျပန်ငွေတစ်ကျပ် ပေးလိုက်၏။

ကျွန်မ စားရန်ဟုဆိုကာ သူသည် စာကလေးကြော်နှင့် ဆီထမင်း ဝယ်နေပြန်သည်။ ကျွန်မမှာ ညနေကသူဝယ်လာသည့် ခေါက်ဆွဲနှစ်ထုပ်ကို စားထားသဖြင့် အစာပင် မကြေချင်သေး။

မဝယ်ပါနှင့်တော့ဟု ကျွန်မ တားနေသည့်ကြားက သူအတင်း ဝယ်နေသောအခါ ကျွန်မက ငြိမ်၍ကြည့်နေလိုက်သည်။

သူဝယ်ပေးသမျှ ကျွန်မ ရှမ်းလွယ်အိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားလိုက်သည်။ မန္တလေးရောက်လျှင် စားနိုင်သည် မဟုတ်လား။

ပျဉ်းမနားမှ ရထားဆက်ထွက်၍ မကြာမီ ကျွန်မ အိပ်ပျော်သွားသည်။

လမ်းတွင်တွေ့ရသည့် ကျည့်တောက်ကန်၊ တပ်ကုန်း၊ ရမည်းသင်း၊ ပျော်ဘွယ်၊ သာစည်ဘူတာများတွင် ခရီးသည်များ ဆင်းသံ တက်သံ၊ ဈေးသည်များ ဆူညံသံကြောင့် ကျွန်မက ခဏနိုးသည်။

ရထားဆက်ထွက်လျှင် ပြန်၍ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ကျောက်ဆည်သို့ ရောက်ခါနီးလာသောအခါ ကျွန်မ အိပ်ချင်စိတ် မရှိတော့။

မန္တလေးသို့ ရောက်တော့မည် မဟုတ်လား။

ကျွန်မက လှုပ်ရှားရပေတော့မည်။

ပထမဆုံး လှုပ်ရှားရမည့်အလုပ်မှာ ကျွန်မအပါးမှ တစ်ဖဝါးမှ မကွာ လိုက်ပါလာသည့် ကိုကျော်ဝေအား ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရေး။

တစ်ညလုံးလိုလို စကားပြောလာခဲ့သည့် ကိုကျော်ဝေက ထိုင်ခုံနောက်မှီပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေလေပြီ။

မှန်မှန်ကြီးပင် ဟောက်နေ၏။

ကျောက်ဆည်ဘူတာတွင် ရထားက အတော်ကြာအောင် ရပ်နေသည်။

လူသံသူသံကြောင့် ကိုကျော်ဝေက နိုးလာ၏။

သို့သော်။

ချက်ချင်းလိုပင် ပြန်၍ အိပ်ပျော်သွားသည်။

ကျွန်မက တွဲပေါ်မှဆင်းကာ ကျွန်မ လက်ဆွဲအိတ်လောက်ရှိသည့် ဖာတစ်လုံးကို ဝယ်လိုက်၏။

ပြီးတော့ ကြိုးရှည်ရှည်တစ်ချောင်း။

ပြီးတော့ ဆီထမင်းနှင့် စာကလေးကြော် ရောင်းသည့် မိန်းမကြီး ထံမှ တစ်ဗျက်လုံးချွတ်၍ ဝယ်လိုက်သည်။

ကျောက်ဆည်ဘူတာတွင် ကျွန်မတို့တွဲမှ ခရီးသည် အတော်များများ ဆင်းသွားသဖြင့် တွဲထဲတွင် လူချောင်နေ၏။

ကျွန်မသည် စင်ပေါ်တွင်တင်ထားသည့် ကျွန်မ လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကို တွဲအောက်သို့ ချယူလာပြီးနောက် တွဲတံခါးပေါက်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အလုပ်များနေသည်။

ဆီထမင်းသည် မိန်းမကြီးသည် ကျွန်မကို အကူအညီပေးနေရင်း အံ့ဩနေပုံရ၏။

သူ့ဘေးမှ ချထားသည့် မီးတိုင်ကို ကျွန်မက မှုတ်ပစ်လိုက်သည်။
ရထားတွဲများတွင် မီးမရှိ။

ဂျပန်ခေတ် ရထားတွဲများတွင် မီးမရှိချေ။
ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း ကျွန်မ ရထားတွဲပေါ်သို့ ပြန်ရောက်နေပြီ။
ကျွန်မ လက်ဆွဲသားရေအိတ်က ခရီးစဉ် ထွတ်လာခါစ အတိုင်း
စင်ပေါ်မှာ။

ကျွန်မ ကျောက်ဆည်တွင် ဝယ်ယူလိုက်သည့် ဖာကတော့ ကြိုးများ
ဖြင့် ရစ်သိုင်းချည်နှောင်ကာ ကျွန်မ ထိုင်ခုံအောက်မှာ...။

ခဏအကြာတွင် ရထားက ကျောက်ဆည်ဘူတာမှ စထွက်သည်။
ကျွန်မက စိတ်အေးလက်အေးနှင့် မှေးကနဲပင် အိပ်ပျော်သွားသေး
သည်။

ကိုကျော်ဝေက ကျွန်မကို နှိုးလိုက်သည့်အချိန်၌ ကျွန်မက နိုးပြီး
သား။

မန္တလေး ရောက်တော့မည်။
သူက မန္တလေးတွင် ရှိအပြည့်နှင့် ဆင်းနိုင်ရန်အတွက် အဝတ်
အစားများ လဲနေ၏။

ကျွန်မက ခရီးသွားဖော် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ထံမှ ရေတစ်ခွက်
တောင်း၍ မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။

အဝတ်အစားက တောင်ငူမှ လဲလာသည့် ပုံစံအတိုင်း။
မန္တလေးသို့ နံနက်လေးနာရီတွင် ရထားဆိုက်မည်။
မှောင်နှင့်မည်းမည်း အချိန်။

အဝတ်လဲနေစရာ မလိုဟု ကျွန်မ တွက်ထားသည်။ ကျွန်မ
သွားရမည့် နေရာကလည်း သိပ်မဝေး။

မိုးမလင်းမီ ကျွန်မသွားရမည့် နေရာသို့ ရောက်နေမည်။
ရထားသည် ဥဒြသံပေး၍ မန္တလေးဘူတာသို့ ဝင်လာ၏။
'မအေးအေး ဘယ်မှာတည်းမှာလဲ'

ကိုကျော်ဝေထံမှ ကျွန်မမျှော်လင့်ထားသည့် မေးခွန်း။
ဤမေးခွန်းသည် ဤအချိန်တွင် ပေါ်လာရမည် မူချ။
သို့ဖြစ်၍လည်း ကျွန်မကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးသား။

'အသက်ကလေးရယ် ရှည်စေလို မန်းတောင်ရိပ်ခိုဆိုတဲ့ သီချင်း
ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ မန်းတောင်ရိပ်မှာပဲပေါ့။ ခုဆိုရင် မန္တလေးမြို့
ထဲမှာ လူတွေ သိပ်မရှိကြတော့ပဲဟာ'

'ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်လည်း မန္တလေးတောင်ရိပ်ကို ခိုရမှာပဲ။
ကျွန်တော် မြင်းလှည်းငှားလိုက်မယ်နော်'

ကျွန်မက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။
ပလက်ဖောင်းတွင် ရထားထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
ကိုကျော်ဝေက ကျွန်မလက်ဆွဲသားရေအိတ်ကို သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ပြီးသား။
'မြင်းလှည်းရတော့မှပဲ တစ်ခါတည်းယူသွားရောပေါ့ ကိုကျော်ဝေ
ရယ်'

ကျွန်မက တစ်ချက်ဟန်လိုက်ပါသေးသည်။
'ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ ဘယ်လောက်လေးတာမှတ်လို့။ ကဲ...ကျွန်တော်
မြင်းလှည်းသွားရှာဦးမယ်'

သူက ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်မလက်ဆွဲသားရေအိတ်ကို လက်က
ဆွဲလျက် သူ့လွယ်အိတ်ကို ပခုံးတွင်လွယ်ကာ ဘူတာရုံအပြင်ဘက်သို့ ထွက်
သွားသည်။

သူ့ကျောခိုင်းသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မက ထိုင်ခုံအောက်မှ
ကြိုးများဖြင့် ချည်နှောင်ရစ်သိုင်းထားသည့် ဖာကို ခါးထစ်ခွင်ချီမကာ
ရထားပေါ်မှ ဆင်းသည်။

ဘူတာရုံအထွက်ဝတွင် ဂျပန်ကင်ပေစစ်ပုလိပ်သုံးယောက်က
ခရီးသည်များနှင့် ခရီးသွားထောက်ခံစာများကို တစ်ဦးချင်း စစ်ဆေးနေ
သည်။

ကျွန်မသည် လွယ်လွယ်နှင့်ပင် သွားခွင့်ရလိုက်၏။ ကိုကျော်ဝေ
ထွက်သွားသည့်ဘက်နှင့် ဆန့်ကျင်ရာအရပ်သို့ မြင်းလှည်းတစ်စီးငှားကာ
အမြန်မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။

ကျွန်မကို ချာချာလည်အောင် ရှာနေမည့် ကိုကျော်ဝေ။
ကျွန်မကို မတွေ့ရသည့်အဆုံး၌ ကျွန်မလက်ဆွဲသောတ္တာကို သူ
ဖွင့်ကြည့်မည် မူချ။
ထိုသို့ ဖွင့်ကြည့်သောအခါ...။

သူတွေ့ရမှာကတော့ ဆီထမင်းနှင့်စာကလေးကြော် တစ်ထွေးကြီး။
 'ရှင်ဟာ ခုဆီထမင်း၊ ခုစာကလေးကြော်ဆိုတဲ့ လူစားမျိုး'
 ကျွန်မက သားရေအိတ်တစ်လုံး အဆုံးခံကာ သူ့အား ပေးလိုက်
 သော သင်ခန်းစာကို သူ့ကိုသူ 'ကျုပ် ဂျပန်ဆန်ကျင်ရေးသမား' ဟု ဆိုခဲ့သည့်
 ကိုကျော်ဝေတစ်ယောက် နားလည်သဘောပေါက်နိုင်မည်ဟု ထင်ပါသည်။
 'ခု ဆီထမင်း၊ ခု စာကလေးကြော်'

x x x

အခန်း(၁၂)

'ဟဲ့...ဆိုကာ ကြိမ်တံမြောက်မှဖြင့်၊ လှည့်လိုရာ တိမ်ယံ ရောက်နိုင်
 မယ့်၊ အိမ်ခြံပေါက်ပါတဲ့ နွားညီနောင်'
 ဤ... 'ကဗျာ'ကို ကျွန်မ ငယ်ငယ်က ဖတ်ဖူးခဲ့သည်။
 'လှည်းယဉ်ကြော့ ကဗျာ'
 ကျွန်မ စီးနေရသည်မှာ လှည်းယဉ်ကြော့ မဟုတ်။
 ခေါင်းတစ်ခါခါနှင့် ဆက်လှစွာသောနွားပြာ တရှဉ်းလည်းမဟုတ်။
 မြို့မန္တလာမှ မြင်းလှည်းယာဉ်သာ...။
 မြင်းလှည်းသည် တိမ်ယံကိုပင် ဖောက်ထွက်တော့မည့်အလား
 ပြေးနေလေသည်။
 အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်။
 ကျွန်မတို့နောက်မှ မြင်းလှည်းတစ်စီး အမြန်မောင်း၍ လိုက်လာ
 သောကြောင့်။
 ကိုကျော်ဝေ ကျွန်မ မြင်းလှည်းဖြင့် ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်
 ရသဖြင့် ကျွန်မကို မိအောင် လိုက်လာခြင်းများလား။
 ကျွန်မက မြင်းလှည်းဆရာကို ပို၍မြန်အောင် မောင်းခိုင်းသည်။
 'ရန်ကုန်က မန္တလေးရောက်တဲ့အထိ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးလဲ ဒီလူ
 က ကျွန်မကို အနှောင့်အယှက် ပေးလာခဲ့တယ်။ ခုလဲကျွန်မတည်းမယ့်
 အိမ်ကို လိုက်လာပြန်ပြီနဲ့တူတယ်'
 ကျွန်မက မြင်းလှည်းဆရာကြီးအား အတိုချုံးလျက် အဖြစ်အပျက်
 ကို ပြောပြနေသည်။
 'နောက်ကလိုက်လာတဲ့ မြင်းလှည်း ကျွန်မကို မျက်ခြည်ပြတ်သွား
 အောင် ကွေ့ပတ်ပြီး မောင်းနေပါ။ မျက်ခြည်ပြတ်သွားမှ ဆိုင်းတန်းလမ်းကို
 မောင်းပါ'
 အသက်ငါးဆယ်ကျော် သျှောင်ထုံးနှင့် မြင်းလှည်းဆရာကြီးက
 ကျွန်မအလိုကျ လိုက်မောင်းပေးနေလေသည်။

တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် နာရီဝက်ကျော်ကျော် မောင်းလိုက် သောအခါ နောက်မှ မြင်းလှည်းကို မမြင်ရတော့။

မြင်းလှည်းဆရာကြီးက မြင်းကို လမ်းဘေးတွင် ခေတ္တမျှ အမောပြေအောင် ထားလိုက်ပြီးမှ ဆိုင်းတန်းသို့ ကျွန်မတို့ လာခဲ့ကြ၏။

‘ဆရာကြီး’ ညွှန်ကြားလိုက်သည့် အိမ်ရှေ့သို့အရောက်တွင် ကျွန်မ က မြင်းလှည်းဆရာကြီးအား ငွေသုံးရာ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ဂျပန် ငွေသုံးရာ။

ဖာကိုညာလက်ကဆွဲလျက် ရှမ်းလွယ်အိတ်ကို ဘယ်ဘက် ပခုံး တွင်လွယ်ကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့တံခါးကို ပိတ်ထားသောကြောင့် အတော်ကြာအောင် တံခါး ခေါက်ရသေး၏။

ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာမှ ပိတ်ထားသည့် အိမ်ရှေ့တံခါးဘေး နားရှိ ချောင်းကြည့်ပေါက်ကလေး ပွင့်လာသည်။

ချောင်းကြည့်ပေါက်ကလေးတွင် ထင်လာသည့်မျက်နှာမှာ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်၏ မျက်နှာ။

‘ကိုဘမုန်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ’

ကျွန်မက လာရင်းကိစ္စကို ပြောလိုက်၏။

‘ဘယ်သူလဲ’

မိန်းမကြီးက ပြန်မေးနေသည်။

‘ကိုဘမုန်း’

‘ဒါကိုမေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုဘမုန်းနဲ့ တွေ့ချင်တာ ဘယ်သူလဲ လို့ မေးနေတာ’

မိန်းမကြီးက ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ ကျွန်မကို အကဲခတ်ရင်း မေးနေသည်။

‘ပဲပြုတ်သည်’

ကျွန်မစကားအဆုံးတွင် အိမ်ရှေ့ပေါက် ပွင့်သွား၏။

အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ကျွန်မမျက်စိအာရုံကို အစွမ်းကုန် ညှို့ဖမ်းဆွဲ ယူလိုက်သည့်အရာက စောင်းအိုတစ်လက်။

စောင်းအိုကြီးသည် အရောင်မှေးမှိန်စွာ လဲလျောင်းနေလေသည်။

အိမ်ရှေ့ခန်း အသွင်အပြင်ကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် အိမ်ရှင်များ သည် အထည်ကြီးပျက်ဖြစ်ကြောင်း သိသာ၏။

တစ်ကြိမ်သောအခါက ရွှေတန်းလန်း၊ ငွေတန်းလန်းနှင့် စခန်းသာခဲ သူများ။

ယခုအခါအခိုက်တွင်မူ ရှိသမျှ ထုခွဲရောင်းချ စားသောက်နေရာမှ ထုခွဲစရာ မည်မည်ရရ မကျန်တော့သည့် အဖြစ်။

စောစောက ကျွန်မအား ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ ချောင်းကြည့်ခဲ သည့် မိန်းမကြီးနှင့်အတူ အသက်၆၀-ကျော်ခန့် ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် ကိုပါ တွေ့ရ၏။

ကျွန်မက ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ တစ်ခါက ပါလစ်ရောင် တပြောင်ပြောင်ရှိနေမည်ဖြစ်သော ဆက်တီ ကုထားထိုင်များမှာ ယခုတွင် မည်းသည်းပေါက်ပြဲနေလေသည်။

ယောက်ျားကြီးက ကျွန်မကို အံ့သြသည့်အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေ သည်။

‘မောင်မောင်တော့ အိမ်ကိုကပ်တယ်လို့ မရှိပါဘူးကွယ်’ မိန်းမကြီးက ကျွန်မနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေရာမှ ပြောလိုက်၏။

မောင်မောင်ဆိုသည်မှာ ကိုဘမုန်းကိုပင် ဆိုလိုဟန်တူသည်ဟု ကျွန်မက ရိပ်စားမိသည်။

သို့ရာတွင်...ပို၍ သေချာအောင်။

‘မောင်မောင်ဆိုတာ ကိုဘမုန်းကိုပြောတာ ထင်ပါရဲ့’

‘ဟုတ်တယ်...ဒေါ်ဒေါ်တို့က သူ့ကို မောင်မောင်လို့ပဲ ခေါ်နေကျမို့ ခုလဲ’

မိန်းမကြီးက စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်၏။ ဆက်ပြောမနေဘဲနှင့် နားလည်နိုင်သည့် စကား။

‘သူ့ကို ကျွန်မ ချက်ချင်းတွေ့မှဖြစ်မယ်’

‘လာကတည်းက အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စနဲ့ လာတယ်ဆိုတာ ဒေါ်ဒေါ် နားလည်ပြီးသားပါ။ မောင်မောင်က ပဲပြုတ်သည်လို့ပြောတဲ့ မိန်းမကလေး တစ်ယောက်လာရင် သူ့ဆီကို လွှတ်လိုက်ပါလို့ မှာသွားတယ်’

‘ဒါဖြင့် သူ့နဲ့တွေ့ရအောင် လမ်းညွှန်စမ်းပါ ဒေါ်ဒေါ်’

‘လမ်းညွှန်တာကတော့ ညွှန်ရမှာပဲ။ ဒါပေမယ့်...’

တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သော ယောက်ျားကြီးက ယခုမှ စကားပြောဖော် ရလာ၏။

ယောက်ျားကြီးသည် စကားဆက်၍ မပြောသေးဘဲ ထိုင်ရာမှ ထသွားကာ အိမ်ရှေ့တံခါးကို သွား၍ ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ကျွန်မရှိရာသို့ ပြန်လာကာ...

‘အစစအရာရာ သတိထားပြီးသွားပါ မိန်းကလေး။ မောင်မောင်ကို ကျုပ်တို့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး၊ မမြင်ဖူး၊ မသိဖူးတဲ့ လူသုံးယောက် တစ်ရက်ခြားစီ လာမေးသွားတာ သိပ်မကြာသေးဘူးလေ’

‘မောင်မောင် ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိသလို မိန်းကလေးလဲ သိမှာပဲ။ မောင်မောင်က ကျုပ်သားရဲ့ နာမည်အရင်း၊ ကိုဘမုန်းဆိုတာက သူ့နာမည်ဝှက် တစ်ခုပဲ။ ဒီတော့ သူ့ဆီကို သွားမယ်ဆိုရင် မိန်းကလေး ခုလာတဲ့ ပုံစံအတိုင်း မသွားနဲ့။ မိန်းကလေးကို စောင့်ပြီးကြည့်နေတဲ့ သတင်းပေးတွေ ရှိနေချင်ရှိနေမယ်’

ကိုဘမုန်း၏ ဖခင်ဖြစ်သူက လေသံတိုးတိုးဖြင့် စကားဆိုပါသည်။ ‘သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးရယ်’

ကျွန်မသည် ဖာထဲမှ ငွေတစ်ထောင်ထုပ်ကိုယူကာ မိန်းမကြီး လက်သို့ပေးရင်း။

‘ကျွန်မ ကန်တော့တာပါ ဒေါ်ဒေါ် လက်ခံပါ’

‘ထိမယ့်ခလုတ် ဆုတ်ပါစေ၊ ဘေးရန်အပေါင်းလဲ ကင်းဝေးပါစေ’ ယောက်ျားကြီးသည် နေရာမှထသွားပြီး လက်ဆွဲသားရေအိတ် တစ်လုံး ယူလာသည်။

‘မိန်းကလေးမှာပါတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဒါနဲ့ထည့်ယူသွားပါ’

ကျွန်မ ဖာကြီးထဲမှ ဂျပန်ငွေစက္ကူများနှင့် ကျွန်မ အဝတ်အစားများ ကို လက်ဆွဲသားရေအိတ်ထဲသို့ ပြောင်းထည့်လိုက်လေသည်။ ကျွန်မ ရထား ပေါ်မှ ဝတ်လာသည့် အဝတ်အစားကိုလည်း အသစ်နှင့်လဲလိုက်သည်။

‘ဒီလမ်းထိပ်ကို ရောက်ရင် မြင်းလှည်းတွေ တွေ့လိမ့်မယ်’

‘ဥယျာဉ်တန်းကို လိုက်ပို့ပါလို့ပြော။ ဥယျာဉ်တန်းရောက်ရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း တွေ့လိမ့်မယ်။ ကျောင်းပေါ်ကိုတက်သွား၊

ဆရာတော်ကြီးနဲ့ တွေ့လိမ့်မယ်။ ဆရာတော်ကြီးကို ကိုရင်ဝတ္ထုနဲ့ တွေ့ပါရစေ လို့ လျှောက်ထား။ မိန်းကလေးတွေ့ချင်တဲ့ ကိုဘမုန်းကို တွေ့လိမ့်မယ်’ ကျွန်မက ကိုဘမုန်း၏မိခင်၊ ဖခင်တို့ကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့ သည်။

ဥယျာဉ်တန်းရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပင် ရောက်သွား၏။

ကျွန်မ ဆရာတော်ကြီးအားဝတ်ဖြည့်ပြီးနောက် ကျွန်မနာမည်ဝှက် ကို လျှောက်ထားလိုက်သည်။

‘ကိုရင်ဝတ္ထုနဲ့ အရေးတကြီးတွေ့ချင်တဲ့ကိစ္စ ရှိနေလို့ပါဘုရား’ ဆရာတော်ကြီးက ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ယူလိုက် ပြီး...

‘ကဲ...ဒီကားမလေး ဒီကျောင်းသားကလေးနဲ့ လိုက်သွားပေတော့’ ကျွန်မသည် ဆရာတော်ကြီးအား ဦးချကန်တော့လိုက်ပြီးနောက် ကျောင်းပရိဝုဏ်အတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ‘ကြီး’တစ်လုံး ရထားသော်လည်း သက်တော် ကမူ ငါးဆယ်မကျော်သေးဟု ကျောင်းသားကလေးထံမှ သိရ၏။

ဪ...ဆရာတော် သံဃာတော်များပင် ဖက်ဆစ်တို့၏ ရန်မာန် အန္တရာယ်ကြောင့် အေးအေးချမ်းချမ်း တရားအားထုတ်ခွင့် မရကြပါတကား။

ကျွန်မအား လမ်းပြလာသည့် ကျောင်းသားကလေးက သျှောင်ပေဖူး နှင့် အသက် ၁၂-နှစ်ခန့်။

၁၃၀၀-ပြည့်၊ အရေးတော်ပုံတုန်းက မန္တလေးတွင် ကျဆုံးသွားရှာ သော အာဇာနည် ၁၇-ဦးအနက် ကျောင်းသားအာဇာနည် ဗိုလ်တင်အောင် ကလေးကို ကျွန်မက အမှတ်ရနေမိသည်။

ဗိုလ်တင်အောင်သည်လည်း အသက်၁၂-နှစ် အရွယ်တွင် နယ်ချဲ့ လက်ပါးစေတို့၏ လက်ချက်ဖြင့် မန္တလေး၌ ကျဆုံးခဲ့ရရှာလေ၏။

ဆယ့်နှစ်နှစ်သားအရွယ် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကလေးသည် ကျွန်မ လက်ထဲမှ သားရေအိတ်ကို သူ့ပခုံးပေါ်တွင် အတင်းယူ၍ထမ်းကာ ကျွန်မကို လမ်းပြခေါ်ဆောင်နေသည်။

ကျွန်မတို့သည် ကျောင်းပရိဝုဏ်နောက်ဘက်သို့ ခြေသွားလမ်း

ကလေးအတိုင်း ကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့ ထွက်လာပြီးနောက် နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ မရန်းခြံကြီးတစ်ခြံအတွင်းသို့ ရောက်လာ၏။

ခြံအလယ်တွင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဆောက်ထားသည့် အိမ်တစ်အိမ်။ အိမ်ဆောက်ထားပုံမှာ ကျောင်းဆောင်တစ်ခုနှင့်တူနေ၏။

စစ်ကြီးမဖြစ်မီက ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းဖြစ်သော်လည်း စစ်ကြီးအတွင်းဝယ် ဘုန်းကြီးကျောင်းသည် လူဝတ်ကြောင်များ နေထိုင်ရာအိမ် ဖြစ်နေပုံရလေသည်။

‘အပေါ်ကိုသာ တက်သွားပါ မမ။ ကျောက်သွေးဆရာကို တွေ့ပါ လိမ့်မယ်’

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကလေးက ကျွန်မအား သားရေအိတ်ကို ပေးကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။

အိမ်အောက်တွင် ကျောက်သွေးနေသော လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုလူကြီးကလည်း အပေါ်တွင် ကျောက်သွေးဆရာရှိပါသည် ဟု ပြောလေသည်။

အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်သွားပြီးနောက် ကျွန်မက ကျောက်သွေးဆရာ လင်မယားကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်မ နာမည်ပုဂံကို ပြောပြလိုက်ကာ ကိုရင်ဝဏ္ဏနှင့် တွေ့လို ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

‘ခဏထိုင်ပါဦးဗျာ။ ခေါ်ပေးပါ့မယ်။ ထမင်းကော စားပြီးပြီလား’

ကျောက်သွေးဆရာက ကျွန်မအား ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဧည့်ခံစကား ကိုဆိုနေစဉ် ကျောက်သွေးဆရာမိန်းမက ကိုရင်ဝဏ္ဏကိုခေါ်ရန် အိမ်အောက် သို့ ဆင်းသွားသည်။

၅-မိနစ်အကြာတွင် ကျွန်မ တွေ့ချင်သော ကိုဘမုန်းကို တွေ့ရ တော့၏။ ကိုဘမုန်း...သို့မဟုတ်...ကိုရင်ဝဏ္ဏ။

ကိုရင်ဝဏ္ဏသည် ကတုံးနှင့်မဟုတ်၊ သင်္ကန်းလည်း စည်းမထား။

အသက် သုံးဆယ်ကျော်ကျော်၊ ကျောက်ပေါက်မာသက်သက်နှင့် အမြဲပြုံးနေသူ။

ကျွန်မနှင့်ကိုဘမုန်းက အိမ်ဦးခန်းတွင် လျှို့ဝှက်ကိစ္စများကို တီးတိုး

ပြောဆိုနေစဉ် ကျောက်သွေးဆရာဇနီးမောင်နှံက ကျွန်မစားရန်အတွက် ပြင်ဆင် ချက်ပြုတ်နေကြ၏။

ကိုဘမုန်းနှင့် ကျွန်မတွေ့ရသည့်အချိန်တွင် နေ့လယ် ၁၂နာရီ ထိုးနေပြီ။

ကျွန်မ ဘာမျှမစားရသေး။

ကျောက်သွေးဆရာ၏ဇနီး တည်ခင်းပေးသော လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်ကိုစားရင်းသောက်ရင်း ကျွန်မက လေထီးဆင်းမဟာမိတ်ရဲဘော်များနှင့် အချိန်းအချက်လုပ်ထားသည်ကို စာဖြင့်ရေး၍ ပေးလိုက်သည်။

ကိုဘမုန်းက စာရွက်ကလေးကို သူ့ဖောင်တိန်ပင်အဖုံးတွင် အလိုက် သင့် အလျားသင့် ထည့်ထားလိုက်၏။

‘ဒါကို ဒီလိုကြာရှည်မထားရဘူးနော်။ အလွတ်ကျက်ထားရမှာ’ ကျွန်မက သတိပေးလိုက်သည်။

‘မထားပါဘူး စိတ်ချပါ။ ဒီမှာစကားပြောပြီးရင် ချက်ချင်း နှုတ် တိုက်ကျက်ထားမှာပါ’

ကိုဘမုန်းက ပြုံး၍ပြောနေ၏။

‘ဆရာကြီးက သိပ်ပြီး အတင့်မရဲနဲ့လို့လဲ မှာလိုက်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ’

‘ကမ္ဘာ့နောက်ဆုံးသတင်းကတော့’

ကျွန်မက ကျွန်မ မှတ်ထားသမျှ ပြန်ပြောပြလိုက်၏။

ဤသတင်းများကိုမူ အလွတ်ကျက်ထားရန်ပင် မလို။ ကျွန်မက မှတ်မိနေသည်။

ပြုံးမှ။

မြန်မာ့သတင်းကို တစ်ခုချင်း ပြောပြလိုက်၏။

ကျွန်မတို့ စကားပြောရပ်သွားချိန်၌ အိမ်ရှင်ကျောက်သွေးဆရာ၏ ထမင်းစားဖိတ်ခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ထမင်းစားရအောင်၊ အတော့ကို ဆာနေတော့မှာပဲ’

ကျွန်မက အလျင်းသင့်သလိုပြန်၍ အဖြေပေးကာ ထမင်းခိုင်းတွင် ထိုင်လိုက်၏။

‘ကျွန်တော်လဲ ခုမှခရီးထွက်ရာက ပြန်ရောက်တာ’

ကိုဘမုန်းက ထမင်းရိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ဤသို့ စကားဆိုလိုက်လေ၏။

ဟင်းကောင်းကျွေးကောင်းမဟုတ်သည့်တိုင် ကျွန်မက ထမင်းစားမြိန်နေတော့၏။

‘ကျုပ်တို့ဆီက ရဲဘော်တစ်ယောက် ထည့်လိုက်မယ်။ ဟိုမှာလက်နက်သင်တန်းတက်ရအောင်’

‘ထည့်လိုက်လေ...ကျွန်မ ဆယ့်ငါးရက်နေ့ ညဘက်ပြန်မယ်’
ကျွန်မနှင့် ကိုဘမုန်းတို့သည် ထမင်းစားရင်း ရှေ့ဆက်လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းစဉ်အသစ်များကို ဆွေးနွေးကြသည်။

‘ကျုပ်တို့ မဟာမိတ်လေထီးဆင်းရဲဘော်တွေ ရောက်လာမှာက အတော်ကြာမယ်။ သူတို့အတွက် နေရာထိုင်ခင်းလုပ်ပေးရတာ၊ လက်နက်သင်တန်းအတွက် လူစုရတာ၊ အဲဒါတွေကလည်း အတော်အချိန်ယူရမယ့်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ရဲဘော်တွေထဲက တစ်ယောက်ယောက် သင့်တော်မယ့်လူပေါ့ဗျာ ထည့်ပေးလိုက်ရင် သူပြန်ရောက်လာတော့ သူကပြန်ပြီး သင်တန်းပေးနိုင်မယ်မဟုတ်လား’

‘ကျွန်မကလဲ ဒီကထမင်းစားပြီးရင် အရောင်းအဝယ်အတွက် ကျွန်မ သူငယ်ချင်းမ တစ်ယောက်ဆီကို သွားရမယ်။ အဲဒီမှာ ဝယ်စရာချမ်းစရာ ဝယ်ပြီး နှစ်ရက်သုံးရက် နားဦးမယ်။ ခရီးသွားရတာ သိပ်မသက်သာလှဘူး’

‘ဒါဖြင့် ဆယ့်ငါးရက်နေ့ ညနေငါးနာရီနောက်ဆုံးထားပြီး ကျုပ်ရဲဘော်တစ်ယောက်ကို မခင်ဆွေဆီ လွှတ်လိုက်မယ်။ မခင်ဆွေ လိပ်စာပေးခဲ့လေ’

‘ပေးပါ့မယ်။ အဲဒီရဲဘော်နာမည်ကို ကျွန်မ ပြောထားဦးလေ။ နို့ပြီး ကျွန်မတည်းတဲ့အိမ်ကို ဘယ်လိုဝတ်စားပြီး လာမယ်ဆိုတာလည်း အသိပေးထားဦး’

ကိုဘမုန်းက ထမင်းစားရင်း တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ကာ-
‘ကျုပ်လွှတ်လိုက်တဲ့ ရဲဘော်က သူ့ကိုယ်သူ့ကိုလှမော်လို့ ပြောလိမ့်မယ်။ တိုက်ပုံအင်္ကျီအနက်နဲ့ ကြည့်ပြောရောင် ဘန်ကောက်လုံချည် တစ်ပတ်နှုမ်းကို ဝတ်ထားမယ်’

‘ကောင်းပြီ’

ကျွန်မနှင့်ကိုဘမုန်းတို့သည် ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် ကျောက်သွေးဆရာ စနီးမောင်နဲ့နှင့် လက်ဖက်ရည်ပိုင်းတွင်ထိုင်ကာ ကမ္ဘာစစ် အခြေအနေနှင့် မြန်မာ့အခြေအနေကို မိမိတို့ သိထားသမျှ ပြောဆိုဆွေးနွေးနေကြ၏။
ညနေသုံးနာရီလောက်တွင် ကျွန်မက ကျွန်မတည်းခိုမည့် သူငယ်ချင်းအိမ်သို့သွားရန် စကားဝိုင်းမှ ထလိုက်သည်။

ဤအချိန်တွင်ပင် ကျွန်မအား စောစောကလိုက်ပို့ခဲ့သည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကလေး ကျောက်သွေးဆရာထံသို့ ရောက်လာ၏။

သူ့လက်ထဲတွင် ချိတ်ပိတ်ထားသည့် စာအိတ်ကလေးတစ်အိတ်။ ကျောင်းသားကလေးက သူ့လက်ထဲမှ စာအိတ်ကို ကျောက်သွေးဆရာအား ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်မက ဆရာတော်ကြီးအတွက် အလှူငွေငါးရာကို ကျောင်းသားကလေး လက်ထဲသို့ထည့်ရင်း မည်သို့လျှောက်ထားရမည်ကို မှာကြားလိုက်သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကလေး ထွက်သွားပြီးနောက် ရောက်လာသော စာအိတ်ကို ကျောက်သွေးဆရာက ကိုဘမုန်းလက်ထဲသို့ ပေးလိုက်၏။

ကျွန်မက အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းမသွားဖြစ်သေးဘဲ ကိုဘမုန်းစာဖတ်၍ ဆုံးမှ နှုတ်ဆက်ရန် စောင့်နေသည်။

ကိုဘမုန်းသည် စာအိတ်ကို ဖောက်ထားသောအထဲမှ စာကိုဖတ်နေသည်။

သူ့မျက်နှာသည် စာဖတ်နေရင်း စက္ကူတစ်ရွက်ကဲ့သို့ ဖြူရော်သွားသည်။ သူက စာရွက်ကို ကျွန်မအား ပေးလိုက်၏။

‘ကိုရင်ဝဏ္ဏ’

ကိုရင်ဝဏ္ဏရဲ့ မိဘနှစ်ပါးကို ဒီနေ့နေ့လယ်က ဂျပန်ကင်ပေတွေ လာဖမ်းသွားတယ်။ တိတိကျကျ သတင်းရတယ်။ အစစအရာရာ သတိဝီရိယထားပါ။

စာကို ဖတ်ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း ဖျောက်ဖျက်ပစ်ပါ။
စာတွင် လက်မှတ်ထိုးထားခြင်း မရှိ။
သို့သော်...။

ဆရာတော်ကြီးထဲမှ ပေးလိုက်သည့်စာဖြစ်ကြောင်း အထူးပြောစရာ မလိုတော့။

ကိုဘမုန်းသည် အောက်နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကြီး ကိုက်ထား
လိုက်သည်။

ပြီးမှ...သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့တော်လှန်ရေးကို ဆက်လုပ်ရမယ်။ ပိုပြီး
ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ရမယ်’

ကိုဘမုန်းက လေးနက်တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် စကားဆိုလိုက်
ပါသည်။

‘ကဲ...ရဲဘော်ခင်ဆွေ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ဆက်လုပ်၊ ဆယ့်ငါး
ရက်နေ့ ညနေငါးနာရီမှာနောက်ဆုံးထားပြီး ကျုပ်ရဲဘော်တစ်ယောက် လွှတ်
လိုက်မယ်၊ ဒါပဲ...သွားနိုင်ပြီ’

ကျွန်မက အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသည်။

ကျွန်မတည်းခိုမည့် သူငယ်ချင်းမအိမ်သို့ ကျောက်သွေးဆရာဇနီး
က မြင်းလှည်းတစ်စီးဖြင့် လိုက်ပို့သည်။

တော်လှန်ရေးဆိုသည်ကား...သွေး...ချွေး...မျက်ရည်။

ဖက်ဆစ်တို့သည် မြန်မာနိုင်ငံသူနိုင်ငံသားအပေါင်း၏ သွေး၊ ချွေး၊
မျက်ရည်များဖြင့် ခြေဆေးနေကြလေပြီ...။

x x x

အခန်း(၁၃)

ဆယ့်ငါးရက်နေ့ညနေ...။

ညနေလေးနာရီခွဲတွင် ကျွန်မတည်းခိုရာ ကျွန်မသူငယ်ချင်းအိမ်သို့
လူတစ်ယောက် ရောက်လာ၏။

တိုက်ပုံအင်္ကျီအနက်နှင့် ကြည်ပြာရောင် ဘန်ကောက်လုံချည်
တစ်ပတ်နှုမ်းကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ကိုဘမုန်း ပြောထားသည့်အတိုင်းပင်။

ထိုလူက သူ့ကိုယ်သူ ကိုလှမော်ဟုမိတ်ဆက်ရင်း မခင်ဆွေနှင့်
တွေ့ချင်လိုပါဟု ကျွန်မသူငယ်ချင်းကို ပြောသည်။

ကျွန်မ သူဝတ်စားထားပုံနှင့် နာမည်ဂုဏ်ကိုပါ ကိုဘမုန်းပြောထား
သည့်အတိုင်း ကိုက်ညီနေသဖြင့် အခန်းထဲမှထွက်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ကိုလှမော်က အရပ်ရှည်ရှည် သွယ်သွယ်လျလျ။

အသက်သုံးဆယ့်ငါးဝန်းကျင်...။

စကားကို ဖြည်းဖြည်းနှင့်လေးလေးပြောတတ်သူ...။

ခရီးသွားပစ္စည်းဆို၍ သူ့လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးသာ ပါသည်။

ကိုလှမော်နှင့် ကျွန်မတို့သည် ကျွန်မသူငယ်ချင်းအိမ်တွင်ပင် ညနေစာ
စားသောက်ပြီးနောက် မြင်းလှည်းတစ်စီးဖြင့် မန္တလေးဘူတာကြီးသို့ ထွက်ခွာ
လာခဲ့ကြ၏။

အပြန်ခရီးတွင် ကျွန်မအတွက် ဝန်စည်စလယ်များ များနေလေသည်။

ကျွန်မလက်ဆွဲသေတ္တာတွင် ကျွန်မ အဝတ်အစားနှင့် လွယ်လွယ်
ကူကူ ရယူဝယ်ခဲ့သည့် ရွှေငွေကျောက်မျက်ရတနာပစ္စည်း အချို့။

ဆွဲခြင်းများနှင့် တောင်းများတွင် အညာကုန်များဖြစ်သည့် သနပ်ခါး
တုံး၊ ပုံးရည်ကြီး၊ မန္တလေးဖိနပ်၊ အိမ်တော်ရာထီး စသည်များ။

ကျွန်မနှင့် ကိုလှမော်တို့သည် ကျွန်မသူငယ်ချင်း၏ ကြိုတင်
စီမံမှုကြောင့် ထိုင်ရန်ထိုင်ခုံရကြ၏။

နှစ်ယောက်ထိုင် ထိုင်ခုံတွင် နှစ်ယောက်သား အတူတူပင်ထိုင်ကြ
ရလေသည်။

ရထားတွဲတွင် လာစဉ်ကတည်းကထက် ခရီးသည်များပို၍ ကျပ်
တောင့်နေသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က ပြတင်းပေါက်နားတွင် နေရာရသောကြောင့်
တော်ပါသေး၏။

‘ကျုပ်မှာ ကစားစရာကလေးတစ်ခုပါလာတယ်။ အဲဒါအတွက်
စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့်ဖြစ်နေရတယ်ဗျ’

ကိုလှမော်က နှစ်ယောက်ကြားနိုင်ရုံ တီးတိုးစကားဆိုပါသည်။

‘မန္တလေးဘူတာမှာတော့ ဘာမှအစစ်အဆေးလုပ်တာ မတွေ့ရဘူး။
တကယ်လို့ပုတွေစစ်ဖို့လာရင်လဲ အဲဒီကစားစရာကို ရထားကြမ်းပေါ်ချထား
လိုက်ပေါ့။ ထိုင်ခုံအောက်တော့ ဘယ်တော့မှ ငုံ့ပြီး ရှာကြည့်လေ့မရှိပါဘူး’

ရဲဘော်လှမော်ပြောသည့် ကစားစရာဆိုသည်မှာ ခြောက်လုံးပြူး၊
သို့မဟုတ် ပစ္စတိုကို ရည်ညွှန်းခြင်း...။

‘ကျွန်မကိုတောင် ဒီဘက်ခရီးထွက်လာတော့ အဲဒီကစားစရာ ယူ
မသွားပါနဲ့လို့ ဆရာကြီးက ညွှန်ကြားလိုက်သေးတယ်။ ကိုလှမော်က ဘာဖြစ်လို့
ယူလာရတာလဲ’

‘အကာအကွယ်ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ညီတစ်ယောက် ဒီပုတွေလက်မှာ
အဖမ်းခံသွားခံရကတည်းက ကျုပ်...ဒီကစားစရာကို အမြဲဆောင်နေတော့
တာပဲ’

‘ကျုပ်ညီဘာမှမလုပ်ရဘဲ ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို
အဖမ်းခံမယ့်အစား အရေးကြီးရင် သူတစ်တောင့်ကိုယ်တစ်တောင့် ပစ်နိုင်
အောင်ပေါ့ဗျာ’

‘ကျုပ်ကို ဘယ်တော့မှ အရှင်မဖမ်းစေရဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်
ချပြီးသား’

‘ကိုလှမော်ရဲ့ညီကို သတ်ပစ်လိုက်ကြသလား...ဟင်’

‘ကျုပ်ညီက ဘာမှထုတ်မပြောတော့ အမျိုးမျိုးညှဉ်းရင်းနဲ့ အသက်
ပျောက်သွားရတာပေါ့ဗျာ’

လေယာဉ်ပျံရန်ကို ကြောက်ရသောကြောင့် တွဲထဲတွင်မီးထွန်းမထား။
တွဲတိုင်းတွင် မှောင်နေသည်။

ဘူတာရုံတွင်သာ အဝေးမှကြည့်၍ မမြင်နိုင်အောင် အုပ်ဆောင်းဖြင့်
ဖုံးလျက် မီးကလေးမှိန်မှိန် ထွန်းထားလေ့ရှိသည်။

သို့သော် အမြဲထွန်းထားခြင်း မဟုတ်။ ရထားဆိုက်ခါနီးမှ။
ဈေးသည်များကလည်း ရထားဆိုက်ရပ်ထားသည့် အချိန်မျိုးတွင်

မှ မီးထွန်းညှိခွင့်ရသည်။

ရထားသည် တပုန်းပုန်း တဂျုန်းဂျုန်းမြည်ကာ ဥဩသံပေးလျက်
တစ်ဘူတာပြီးတစ်ဘူတာ လွန်၍လာခဲ့၏။

ကျောက်ဆည်...

သဲတော...

ရမည်းသင်း...

တပ်ကုန်း...

ကျည့်တောက်ကန်...

ပျဉ်းမနား...

ရေတာရှည်...

မန္တလေးမှ ထွက်လာသော ရထားသည် ရေတာရှည်တွင် ညအိပ်
ရပ်နားမည်ဟု ကျွန်မတို့သိရ၏။

ရေတာရှည်သို့အရောက်တွင် ကျွန်မတို့သည် တောင်ငူမှာကဲ့သို့ပင်
ပွဲရုံရှိရာသို့ သွားကြရသည်။

ယခုအခေါက်သွားရာ၌လည်း မြင်းလှည်းဖြင့်။

ရေတာရှည်ဘူတာအဆင်းတွင်လည်း မည်သည့်စစ်ဆေးမှုမျိုးမှ
မရှိ။

ဘူတာနှင့်အတော်ကွာသည့် ပွဲရုံသို့ ကျွန်မတို့လိုက်၍ အိပ်ကြ
ရသည်။

တောင်ငူမှာလိုပင် အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသား ခွဲခြားထားသည်။

ကျွန်မတို့သည် ဆယ့်ခြောက်ရက်နေ့ည ၇-နာရီကျမှ ရထား
ဆက်၍ စီးကြရမည်။

အမျိုးသမီးပွဲရုံတွင် ကျွန်မသည် အညောင်းဆန်ရင်း ကျွန်မက
ကိုကျော်ဝေကို အမှတ်ရကာ တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးမိလေ၏။

ရေတာရှည်ပွဲရုံတွင် တောင်ငူပွဲရုံမှာထက် ထူးခြားချက်တစ်ရပ်မှာ အစားအသောက်ကို ညလုံးပေါက်ရနေခြင်း။

x x x

ဆယ့်ခြောက်ရက်နေ့ ည ၇-နာရီ။

ကျွန်မနှင့် ကိုလှမော်တို့သည် မနေ့ညက ကျွန်မတို့ရဲ့ခဲသည့်တွဲမှ ထိုင်ခုံကိုပင်ပြန်၍ ရကြ၏။

ပွဲရုံမှ စီစဉ်ပေးချက်အရ အလွယ်တကူရခြင်းပင်။ အလွယ်တကူ ဆိုရာ၌လည်း ငွေကြောင့်သာ...။

ငွေရှင်ကြေးရှင် အရင်းရှင်ခေတ်ကြီးကို ချေမှုန်းသုတ်သင်မည့် သူရဲကောင်းဟူ၍ မပေါ်ထွန်းနိုင်ပါပြီလား။

ကျွန်မသည် ဗိုလ်ဒေါင်းလိုပင် လူတစ်ရာတွင် ၉၅-ယောက် ချမ်းသာမည့် လွတ်လပ်ရေးမျိုးကို တောင့်တနေမိလေသည်။

ရုထားသည် ဂျန်းဂျန်းဂျက်ဂျက် မြည်သံပေးကာ မှန်မှန်ပင် ခုတ်မောင်းနေလေ၏။

ရေတာရှည်မှတစ်ဆင့် တစ်ဆယ့်ရှစ်မိုင် ခုတ်မောင်းလိုက်သော အခါ တောင်ငူသို့ရောက်လာသည်။

တောင်ငူ...

တောင်ငူသည် ကိုကျော်ဝေအား အထူးသတိရစေမည့်နေရာ၊ အထူး သတိရသည်ဆိုရာ၌ တအောက်မေ့မေ့ တလွမ်းဆွတ်ဆွတ် သတိရပုံမျိုး မဟုတ်သလို...

တလန့်လန့် တထိတ်ထိတ် သတိရပုံမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။

တောင်ငူမှ မန္တလေးသို့ထွက်မည့် ရန်ကုန်-မန္တလေး အဆန် ရုထားသည် မီးပေါင်မပြည့်သေးသဖြင့် ကျွန်မတို့ ရောက်သွားချိန်တွင် မီးထိုးနေရဆဲ။

ကျွန်မတို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသည့် အစုန်ရုထားသည် တစ်ဘူတာ ပြီး တစ်ဘူတာ ကျော်၍ဆင်းလာခဲ့၏။

တောင်ငူ...

ဇေယျဝတီ...

ဖြူး...

ကညွတ်ကွင်း...

ပဲနွယ်ကုန်း...

ကျောက်တံခါး...

ညောင်လေးပင်...

ပြန်တန်ဆာ...

ဒိုက်ဦး...

ဒိုက်ဦးသို့ရထားရောက်လာပြီးနောက် ဖောင်တော်သီဘက်သို့ ရှေ့ထွက်ခွာလာရာတွင် ကျွန်မတို့တွဲသို့ ဓာတ်မီးတဝင်းဝင်းဖြင့် ဂျပန်ကင်ပေ ဗိုလ်တစ်ယောက် ရောက်လာလေသည်။

ဂျပန်ကင်ပေ သို့မဟုတ် ဂျပန်စစ်စုံထောက်များသည် ဂျပန်စစ်သား များကဲ့သို့ ခေါင်းကို ပြောင်အောင်ရိတ်ထားခြင်း မရှိ။

ခေါင်းတုံး၊ ဆံတောက်၊ ဗိုလ်ကေစသည်ဖြင့် အရပ်သားများ ကြားထဲတွင် မသိမသာဝင်၍ရအောင် ဆံပင်ကိုပြုပြင်ထားသည်။

ဤမျှမက...

ရောက်လေရာအရပ်ရပ်တွင် တိုင်းရင်းသား၊အရပ်သားများ ဝတ်ဆင် သကဲ့သို့ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့ထားတတ်ကြသည်။

တိုင်းရင်းသားစကား တတ်လိုက်ကြသည်မှာလည်း မွတ်လို၊ 'ခရီးသွားထောက်ခံစာ၊ ခရီးသွားထောက်ခံစာ'

ဂျပန်ကင်ပေက မြန်မာစကားကို ပီပီသသကြီးပြောရင်း ခရီးသွား ထောက်ခံစာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်၊ ထောက်ခံစာကို ထုတ်ပြသည့်ခရီးသည် ၏ မျက်နှာကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်၊ သင်္ကာမကင်းဖြစ်သူ အား မေးခွန်းတွေ တသိတတန်းကြီး မေးလိုက်လုပ်နေ၏။

ကိုလှမော်က သူ့ပစ္စည်းကို ထိုင်ခုံအောက်တွင် ဝှက်ထားလိုက်ပြီး နောက် ကျွန်မနှင့် စကားပြောနေသည်။

ဂျပန်ကင်ပေက ကျွန်မတို့နား ရောက်လာပြီး ကျွန်မမျက်နှာကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်မက အသင့်ထုတ်ထားသော ခရီးသွားထောက်ခံစာကို ပေးလိုက်သည်။

ဂျပန်ကင်ပေသည် ကျွန်မ ခရီးသွားထောက်ခံစာကို တစ်ချက်သာကြည့်ကာ ကျွန်မမျက်နှာကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ပြန်၏။

လူတွင်-မျက်နှာသည် မြတ်နိုးဖွယ် အကောင်းဆုံး။

အမြတ်နိုးဆုံးဟု အသိအမှတ်ပြုထားသည့် မျက်နှာကို ဂျပန်ကင်ပေက လူမဆန်သည့် ဖက်ဆစ်ပီပီ၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ခဏခဏ ထိုးကြည့်နေသည်။

ကျွန်မ တစ်ဦးတည်းကို မဟုတ်။ မသင်္ကာသည့် လူတိုင်းကို ဤအတိုင်းပင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်နေ၏။

ဤသို့ကြည့်နေစဉ် မျက်နှာကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် အထိုးခံနေရသူက ပြုံး၍ရယ်၍ နေ၏။

စော်ကားနေသည့် ဖက်ဆစ်ကို ကျွန်မတို့က အပြုံးဖြင့် အလုပ်အကျွေး ပြုနေရသည့်အဖြစ်။

မျက်နှာကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် အထိုးခံနေရသူက မခံချင်သည့် အမူအရာ၊ ဒေါသလွမ်းနေသည့် အနေအထားကို ဖော်ပြမိသည့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုမျက်နှာပေါ်သို့ ဂျပန်ကင်ပေ၏ လက်ဝါးက ဘယ်ပြန်ညာပြန် ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်လာမည်မှာ သေချာသည်။

‘ခင်ဗျားနာမည်’

ဂျပန်ကင်ပေက မြန်မာစကားဖြင့် မေးနေသောကြောင့် ကျွန်မကလည်း မြန်မာစကားကိုပင် အဖြေပေးနေသည်။

‘ခင်ခင်လှိုင်’

‘အသက်’

‘နှစ်ဆယ်’

‘ခင်ဗျားဇာတိ’

‘ပဲခူး’

ဂျပန်ကင်ပေက ကမ္ဘာ့ဝါများ ဖတ်တတ်နေသလား မပြောတတ်၊ ဇာတိတွေ၊ ပဝတ္တိတွေကိုပင် မေးတတ်နေသည်။

‘ခင်ဗျား မန္တလေးမှာ ဘာသွားလုပ်’

‘ရွှေ့နေကျောက် သွားဝယ်ပါတယ်’

‘ခင်ဗျား အခုအတည်တကျ ဘယ်မှာနေထိုင်’

‘ပဲခူးမှာပဲ’

‘မန္တလေးမှာ ခင်ဗျား ဘယ်သူ့အိမ်မှာတည်းလဲ’

‘ကျွန်မ သူငယ်ချင်းအိမ်’

‘ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း နာမည်’

‘ခင်ခင်ကြီး’

မန္တလေး ကျောက်သွေးဆရာအိမ်၌မတည်းဘဲ ကျွန်မသူငယ်ချင်းအိမ်သို့ သွားရောက်နားနေမိခြင်းမှာ ကျွန်မအတွက်ရော၊ ကျောက်သွေးဆရာဇနီးမောင်နှံအတွက်ပါ ကံကောင်းခြင်း။

‘ခင်ဗျားမှာ ဘာပစ္စည်းတွေပါသလဲ’

ကျွန်မက လက်ဆွဲသားရေအိတ်နှင့် ဝန်စည်စလယ်များကို ပြလိုက်သည်။

ကျွန်မ လက်ဆွဲသားရေအိတ်ထဲတွင် ရွှေနှင့်ကျောက်မျက်ရတနာများကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဂျပန်ကင်ပေက ကျေနပ်သွားသည်။ ကိုလှမော်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင် ထိုးကျလာပြန်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် အတူတူပဲလား’

ဂျပန်ကင်ပေက ကျွန်မဘက်သို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင် တစ်ချက် ဝင့်လိုက်ပြီးနောက် ကိုလှမော်ကို မေးခွန်းထုတ်နေ၏။

‘မတူပါဘူး’

‘ခင်ဗျား ရန်ကုန်ကို ဘာသွားလုပ်မလဲ’

‘ကုန်ဝယ်သွားမလို့ပါ’

‘ခင်ဗျား ဘယ်မှာတည်းမှာလဲ’

‘ပွဲရုံမှာပါ’

‘ဘယ်ပွဲရုံမှာ တည်းမှာလဲ’

‘ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ပစ္စည်း ဝယ်ပေးနိုင်တဲ့ ပွဲရုံမှာတည်းမှာပါ’

‘ခင်ဗျား ဘာပစ္စည်းလိုချင်လဲ’

‘ကျွန်တော် ငါးပိလိုချင်ပါတယ် မာစတာ’

ဂျပန်ကင်ပေသည် ကိုလှမော်၏ ခရီးသွားထောက်ခံစာကို ပြန်ပေးပြီး နောက်တွဲထဲတွင် မစစ်မမေးရသေးသည့် ခရီးသည်များကို ဆက်၍ မေးနေ၏။

ကျွန်မတို့လို ဆယ့်ကိုးနှစ်ရွယ် အမျိုးသမီးများနှင့် နှစ်ဆယ့်ငါးသုံးဆယ်၊ သုံးဆယ့်ငါးအရွယ် အမျိုးသားများအား အထူးဂရုစိုက်၍ အစအောက်မေးနေကြောင်း ကျွန်မတို့ သတိထားလိုက်မိကြသည်။

‘ဒီဖက်ဆစ် ခွေးကောင်ကလည်း အမေးအမြန်း အစစ်အဆေး ထူလိုက်တာ’

ကျွန်မက ပင့်သက်ကလေး ဖြာလိုက်ပြီး ကိုလှမော်ကြားရုံ တီးတိုးစကား ဆိုလိုက်၏။

‘ဒါ ပြီးသွားပြီလို့ မထင်လိုက်နဲ့ဦး၊ နောက်တစ်ယောက် ပေါ်ချင်ပေါ်လာမှာ။ ဒီကောင်တွေ သိပ်ညာဏ်များတယ်’

ကိုလှမော် စကားမဆုံးမီပင် ကျွန်မတို့ တွဲအတွင်းသို့ နောက်ထပ် ဂျပန်ကင်ပေတစ်ယောက် ရောက်လာပြန်သည်။

‘ရထားသွားနေတုန်း ဒီကောင်တွေ တစ်တွဲကတစ်တွဲကို ဘယ်လို လုပ်သွားသလဲ မသိပါဘူး’

ကျွန်မက ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်မိသည်။

‘ဒီကောင်တွေက လေ့ကျင့်ထားတာ။ ရထားပြတင်းပေါက်ကနေ ရထားခေါင်မိုးပေါ်ကျော်တက် နောက်ရုပ်ရှင်ထဲကလို တစ်တွဲကနေ တစ်တွဲကို ခုန်’

ဒုတိယရောက်လာသည့် ဂျပန်ကင်ပေက စီးကရက်ခဲလျက် တွဲအတွင်းတွင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် ထိုးကြည့်နေ၏။

‘မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေဟာ လူတွေမဟုတ်တော့ဘူး။ နွားတွေ ဖြစ်နေရပြီ’

ကျွန်မ အသည်းနှလုံးထဲက အက်ကွဲသည့်အသံကို ကျွန်မ နားတွင် ကြားနေရလေသည်။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ဒုတိယရောက်လာသည့် ဂျပန်ကင်ပေသည် ကျွန်မတို့တွဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

‘ခုမှပဲ အသက်ရှူချောင်တော့တယ်’

ကျွန်မတို့တွဲထဲမှ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ခပ်ကျယ်ကျယ်ပင် မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ကျွန်မတို့ အားလုံး ပြုံးနိုင်လာကြတော့၏။

ရထားသည် ဖောင်တော်သီဘူတာသို့ ရောက်လာလေပြီ။

ပဲခူးသို့ရောက်ရန် နောက်ထပ် ၂၉- မိုင်သာ လိုတော့၏။

ကျွန်မက ပဲခူးတွင်ဆင်းမည်။ ကိုလှမော်ကမူ ရန်ကုန်သို့ ဟန်မပျက် ဆက်လိုက်သွားကာ ပွဲရုံတစ်ရုံတွင်ဟန်ဆောင်တည်းနေပြီး နောက်မှ ကျွန်မတို့ ပဲခူးရှိ ဖက်ဆစ်ဆန်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် ယောက်နှင့် ဆက်သွယ်မည်ဖြစ်၏။

လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်ရမည့် စကားဝှက်၊ နာမည်ဝှက်နှင့် နေရာဌာနကိုလည်း သူ့ကို အသိပေးပြီးသား။

ရထား ပဲခူးဘူတာသို့ ဝင်လာသောအခါ နံနက်သုံးနာရီ။

ကျွန်မလက်ဆွဲသားရေအိတ်နှင့် ပါလာသည့် ပစ္စည်းပစ္စယများ ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ရောက်ပြီးနောက် ရထားက ရန်ကုန်သို့ ဆက်၍ ထွက်ခွာသွားသည်။

ရန်ကုန်သို့ ရထားရောက်ပြီးနောက် စက်ခေါင်းနှင့် တွဲများကို မိုးမလင်းမီ တက္ကတပြားစီ ပုံဖျက်ရပ်နားထားရမည်ဖြစ်၍ ပဲခူးတွင် ကြာကြာ မရပ်ဘဲ ရန်ကုန်သို့ဆက်သွားခြင်း။

ပဲခူးဘူတာရုံ အထွက်ဝတွင် ဂျပန်ကင်ပေက ခရီးသည်များကို စစ်ဆေးနေသည်။

ထို့ကြောင့် အလုပ်သမားများ၊ ဆိုက်ကားသမားများ၊ မြင်းလှည်းသမားများကို ဘူတာအတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်မပေးသေး။

စစ်ဆေးနေသည့် နေရာတွင် မီးတထိန်ထိန် လင်းနေ၏။

နံနက်သုံးနာရီ လေးနာရီသည် မဟာမိတ်မိုးကြဲ တိုက်လေယာဉ်များ လာလေ့ရှိသည့်အချိန် မဟုတ်။

သို့ဖြစ်၍လည်း စစ်ဆေးနေသည့်နေရာတွင် မီးတထိန်ထိန် လင်းနေလေသည်။

ကျွန်မက ခြင်းများ၊ တောင်းများကို ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင်ပင် ထားခဲ့ကာ၊ ကျွန်မလက်ဆွဲသားရေအိတ်ကို ညှာလက်မှဆွဲ၊ ရှမ်းလွယ်အိတ်ကို ဘယ်ဘက်ပခုံးတွင် လွယ်လျက်၊ အစစ်ဆေးခံရန် တန်းစီ၍ စောင့်နေရ၏။

ကျွန်မရှေ့မှတန်းစီနေသူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဘူတာရုံအပြင်ဘက်သို့ သွားခွင့်ရသွားကြသည်။

ကျွန်မအလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်မအား ထုံးစံအတိုင်းပင် အမည်၊ အလုပ်အကိုင်၊ အသက် စသည်တို့ကို မေးနေပြန်၏။

ရထားပေါ်တွင်လည်း သည်လိုမေးခွန်းမျိုး။

ယခုလည်း သည်အဖြေမျိုးကိုပင် ပေးနေရသည်။

‘ဟိုမှာထိုင်ပြီး ခဏစောင့်ပါ’

ဂျပန်ကင်ပေက လက်ယာဘက်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းကို ညွှန်ပြလိုက်ရင်း စစ်ပုလိပ်တစ်ယောက်အား ကျွန်မကိုခေါ်သွားရန် ဂျပန်စကားဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

‘ငါတော့ အဖမ်းခံရပြီ’

ကျွန်မစိတ်က ကျွန်မကို ပြောနေ၏။

ဂျပန်စစ်ပုလိပ်က ကျွန်မကို လက်ယာဘက်ရှိအခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားကာ အပြင်မှ တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

ဖက်ဆစ်လက်တွင်းသို့ ကျွန်မ သက်ဆင်းရပါပြီ။

လက်နက်များကို ခိုးထုတ်စဉ်...

မဟာမိတ်လေထီးဆင်းရဲဘော်များကို အောက်မှစောင့်ကြိုနေစဉ် လျှို့ဝှက်ဆက်သားအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်...

ချောင်ချောင်ကလေးလွတ်လာသည့် ကျွန်မအဖို့...

ယခုတော့...

ဆင်ချောင်သည့် မြောင်ချပ်တွင် ... ကြောင်ကျပ်ခြင်း...။

x x x

အခန်း(၁၄)

ဆယ်ပေပတ်လည်ကျယ်သည့် အခန်းကလေး...

အခန်းပတ်ပတ်လည်တွင် နှစ်တစ်လက်မပျဉ်များကို ကန့်လန့်ယှက်၍ ရိုက်ထားသည်။ ပျဉ်တစ်ချပ်နှင့်တစ်ချပ် တစ်လက်မခန့်အကွာ။

ပြီးတော့...ကျွန်းသားတံခါး။

အောက်ခံက သမံတလင်း။

ဟနေသည့်ပျဉ်များအကြားမှ လေးဘက်လေးတန်ကို မြင်နေရ၏။

အခန်းနံရံပတ်ပတ်လည်နှင့် ဆက်စပ်လျက် ခုံတန်းလျားရှည်များကို အသေရိုက်ထားလေသည်။

ကျွန်မ အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်စကြိုလျှောက်ရင်း ဂျပန်ကင်ပေ မေးနိုင်မည့်မေးခွန်းများ၊ ထိုမေးခွန်းနှင့် ဆီလျော်မည့် အဖြေများကို စဉ်းစားနေသည်။

တုန်လှုပ်မိသည်ကတော့ အမှန်...။

သို့သော် ‘ဟန်ကိုယ့်ဖို့’ဟူသော စကားအတိုင်း မျက်နှာအမူအရာများကို အေးဆေးတည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေရသည်။

ကျွန်မ ခရီးသွားလျှင် ကိုင်ဆောင်နေကျ လက်နက်မပါ။ ကျွန်မလက်ဆွဲသေတ္တာနှင့် ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင်ထားခဲ့ရသည့် ခြင်းများ၊ တောင်းများထဲ၌လည်း ဂျပန်စစ်ဘက်နှင့် ငြိစွမ်းနိုင်သောပစ္စည်းဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ မပါရှိ။

ကျွန်မအား မည်သည့်သက်သေခံ အထောက်အထားဖြင့် ဖမ်းဆီးထားနိုင်ပါမည်နည်း။

ကျွန်မက ဤအတိုင်း တွေးခေါ်စဉ်းစားရင်း ကျွန်မစိတ် အဇ္ဈတ္တသန္တာန်တွင်းသို့ ရဲသွေးရဲမာန်သွင်းပေးနေသည်။

အသက်က ကျွန်မနှင့် မတိမ်းမယိမ်း။

ရုပ်ကလည်း ကျွန်မနှင့် ဆင်သလိုလို။

ပုဏ္ဏားဖြူ၊ ပုဏ္ဏားညိုတို့က မင်းလောင်းပေါ်မည်ဟူသော ဟောကိန်း ထုတ်သောကြောင့် ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့် မိန်းမမှန်သမျှ လိုက်လံ၍ ဖမ်းဆီး သတ်ဖြတ်စေသည်ဟုဆိုသော ထိုဇာတ်ထဲမှ အနော်ရထာမင်းကြီး လုပ်ပုံကိုင်ပုံ မျိုးလား...။

နောက်ရောက်လာသည့် အမျိုးသမီးက တရှုပ်ရှုပ်ငိုနေ၏။

နှုတ်ကလည်း တတွတ်တွတ် မြည်တမ်းရေရွတ်နေသည်။

ကျွန်မက သူ့ကိုနှစ်သိမ့်စကားဆိုနေစဉ် ကျွန်မတို့အခန်းထဲသို့ နောက် တစ်ယောက်ထပ်၍ ရောက်လာပြန်၏။

တတိယမြောက် ရောက်လာသူက အမျိုးသား။

အသက်အစိတ်လောက်။

ရဲဘော်ပြည်ညွန့်လို အရပ်အမောင်းနှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်။

ဂျပန်ကင်ပေက ကျွန်မနှင့် ရဲဘော်ပြည်ညွန့် အနံ့ရထားသည်မှာ တော့ လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလို ထင်ထင်ရှားရှား။

သို့ရာတွင် 'ပဲပြုတ်သည်'က ဘယ်သူ၊ 'မြင်းလည်းဆရာ'က ဘယ်ဝါ ဟု ဂဃနဏသိထားခြင်းမရှိ။

ဤသို့ သိထားခြင်းမရှိကြောင်းလည်း ပို၍ ခိုင်လုံလာသည်။

ကိုပြည်ညွန့်လို ဝိုက်မျိုးဆိုက်မျိုးနှင့် အမျိုးသားတစ်ယောက် ကျွန်မတို့ အချုပ်ခန်းသို့ စတုတ္ထမြောက်ရောက်လာခြင်း။

အနော်ရထာမင်းကြီးသည် ပုဏ္ဏားဖြူ၊ ပုဏ္ဏားညိုအား မင်းလောင်း အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်တစ်ဖန်စူးစမ်းလတ်သော်...

ပုဏ္ဏားဖြူ၊ ပုဏ္ဏားညိုတို့က 'အရှင်မင်းကြီး မင်းလောင်းသည် ယခု အချိန်အခါ၌ နို့စို့ပုခက်တွင်းအရွယ်သို့ ရောက်ချေပြီဟု တင်လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ အနော်ရထာမင်းကြီးလည်း နို့စို့ပုခက်အရွယ်ယောက်ျားသူ မှန်သမျှအား ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်စေပြန်၏။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်က အနော်ရထာမင်းကြီး၏လုပ်ပုံလုပ်နည်းကို မှီးနေ လေဟန်တကား...။

ကျွန်မတို့ အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ ပဉ္စမနှင့် နောက်ဆုံး ရောက်လာ သူက အမျိုးသမီး...။

ကျွန်မတို့ငါးယောက်ကို အလုံပိတ်ထားသည့် စစ်မော်တော်ကား တစ်စီးပေါ်တင်လျက် ခေါ်ယူသွားသည်။

စစ်မော်တော်ကား လေဝင်ပေါက်မှ လှမ်း၍မြင်နေရသည့် ရှုခင်း ရှုကွက်အရ ကျွန်မတို့အား ရန်ကုန်သို့ပို့မည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

ပဲခူးဘူတာမှ ကျွန်မတို့ကို တင်ဆောင်ထားသည့် စစ်မော်တော်ယာဉ် ထွက်လာချိန်မှာ နံနက်၅-နာရီခွဲ။

ဂျပန်စစ်မော်တော်ကားဟုသာဆိုရသော်လည်း အင်္ဂလိပ်လုပ် ဖို့ဒ် ကားစုတ်ကြီးကို အစိမ်းရင့်ရောင် ဆေးသုတ်ထားကာ တက်နေ တံဆိပ်ပုံကို ဆေးနီဖြင့်ဖြယ်ထားလျက် ကားနောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးကို သံပြားဖြင့် အလုံ ပိတ်ထားခြင်း။

ဖက်ဆစ်စစ်အချုပ်ကားသည် ကျွန်မတို့ငါးယောက်ကို တင်ဆောင် လျက် ပဲခူး-ရန်ကုန် မော်တော်ကားလမ်းအတိုင်း ပြေးနေလေသည်။

စစ်အချုပ်ကားခေါင်မိုးတွင် သစ်ကိုင်းသစ်ခက်သစ်ရွက်များ တင် ကာ ဂျပန်စစ်ပုလိပ်နှစ်ယောက်က ကားရှေ့ဘက်ဘန်ပါနှင့် ကားနောက်မြီး ပေါ်၌ မတ်တပ်ရပ်လျက် အင်္ဂလိပ်တို့၏ 'ကျွညီနောင်'ကို အရိပ်အခြည်ကို စောင့်ကြည့်နေ၏။

ကားရှေ့ဘန်ပါနှင့် ကားနောက်မြီး ခြေခင်းခုံကြည့် ကင်းစခန်း လုပ်ထားသော ဂျပန်စစ်ပုလိပ် တစ်ယောက်ယောက်က 'စီးကော်ကီ၊ လေယာဉ်ပျံ' ဟုအော်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကားဒရိုင်ဘာ ကားကို လမ်းဘေးတွင်ထိုး၍ ရပ်ထားလိုက်သည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှကြည့်လျှင် လမ်းဘေးမှ ချုံဖုတ်ကြီးတစ်ခု။ ပဲခူး ဘူတာမှ စစ်အချုပ်ကား မောင်းထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ၄၅မိနစ်အကြာတွင် ဂျပန်စစ်ပုလိပ်၏ 'စီးကော်ကီ' အော်သံကို မကြားရဘဲ၊ မော်တော်ကားက လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် ထိုးရပ်လိုက်ပါသည်။

ပိတောက်ပင်ကြီးများ အုပ်ဆိုင်းနေသည့်နေရာ။

ကားတံခါးဖွင့်သံပေါ်လာပြီးနောက် ကျွန်မတို့ထိုင်နေသည့် ကား အတွင်းသို့ ဂျပန်စစ်ပုလိပ်နှစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

သူတို့လက်ထဲတွင် အနက်ရောင်ပိတ်စများ။

ဂျပန်စစ်ပုလိပ်နှစ်ယောက်က ကျွန်မတို့ငါးယောက်အား အနက်ရောင် ပိတ်စဖြင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးပိတ်နေအောင် စည်းနှောင်ပေးသည်။

နာခေါင်းပေါက်တစ်နေရာတွင် အသက်ရှူနိုင်အောင် အပေါက်ဖောက်ထားလေသည်။

ကျွန်မတို့လက်များကိုလည်း စည်းထားသည့် ပိတ်စကို ဆွဲမဖြုတ်နိုင်အောင် လက်ကိုနောက်ပြန်ထား၍ ချည်လိုက်၏။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသားတစ်ယောက်ထံမှ ငိုယိုမြည်တမ်းသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ကျန်အမျိုးသားတစ်ယောက်ထံမှ တောက်ခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ကျွန်မက ပင့်သက်ဖြာလိုက်မိသည်။
အပျက်အပျက်နှင့် နာခေါင်းသွေးထွက်လာပါပကော။
စစ်အချုပ်ကားသည် ဆက်၍မောင်းလာ၏။
ပဲခူးနှင့် ရန်ကုန်မော်တော်ကားလမ်းက မိုင်၅၀။
ကားတစ်စီး ပုံမှန်မောင်းမည်ဆိုပါက တစ်နာရီခွဲနှင့် ရောက်နိုင်သည့်

အကွာအဝေး။

ပဲခူးဘူတာမှထွက်လာပြီးနောက် ၄၅-မိနစ်မောင်းလာခဲ့ပြီးပြီ။ လမ်းတွင် လေယာဉ်ပျံသံကြားသဖြင့် ကားကိုရပ်ထားရသည်က...နှစ်ခါ။ ကျွန်မတို့အား မျက်နှာစည်းလျက် လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ရန် ကားရပ်သည်က တစ်ခါ...။

ရပ်တန့်သည့်အချိန်ကို ပိုပိုမိုမို နာရီဝက်ပင်ထားပါတော့။
စောစောကမောင်းထားသည့် ၄၅မိနစ်ကို နာရီဝက်တွင် ထည့်ပေါင်းလိုက်လျှင် ၇၅-မိနစ်။
တစ်နာရီနှင့် ဆယ့်ငါးမိနစ်။

စစ်အချုပ်ကားသည် နောက်ထပ်တစ်နာရီ ကျော်ကျော်ကြာအောင် မောင်းသွားပြီးမှ တစ်နေရာတွင် ရပ်လိုက်၏။

ကျွန်မတို့ အမျိုးသမီး အချုပ်သားသုံးယောက်အား အမျိုးသမီး အစောင့်သုံးယောက်က ကားပေါ်မှတွဲ၍ချပေးကာ လက်ကိုဆွဲ၍ ခေါ်ယူသွားသည်။

မျက်နှာတွင် ပဝါအမည်း စည်းထားသဖြင့် ဘာမျှမမြင်ရ။
သို့သော်အတွေ့အထိနှင့် အသံဗလံများကြောင့် ကျွန်မတို့ကို ခေါ်ဆောင်သွားသူများမှာ အမျိုးသမီးများဖြစ်ကြောင်း သိသာလှ၏။

အမျိုးသမီး။ ဗမာအမျိုးသမီးများ။

သူတို့က ကျွန်မတို့ကိုဖမ်းလာသည့် ဂျပန်ကင်ပေဗိုလ်အား ဂျပန်စကားဖြင့်ပြောနေသည့်တိုင် သူတို့ဗမာအမျိုးသမီးအစောင့်များ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မက သိနေသည်။

လေသံချင်းက မတူ။

ကျွန်မတို့နှင့်အတူပါလာသည့် အမျိုးသားနှစ်ယောက်ကိုမူ ဗမာအမျိုးသား အစောင့်နှစ်ယောက်က ခေါ်ယူသွားသည်။

မမြင်ရသော်လည်း ကျွန်မကသိလိုက်သည့် အချက်။

ကျွန်မသည် အုတ်လှေကားအဆင့်နှစ်ဆင့်ကို တက်လိုက်ရ ပြီးနောက် ရှည်လျားသည့် သမံတလင်း စကြိုကြီးတစ်ခုကို ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့်ကြာအောင် လျှောက်နေရသည်။

ပြီးမှ အပေါ်သို့တက်သည့် အုတ်လှေကားကို တစ်ထစ်ချင်းနင်း၍ တက်နေရ၏။

- ၁ ထစ်
- ၂ ထစ်
- ၃ ထစ်
- ၄ ထစ်
- ၅ ထစ်
- ၆ ထစ်

ကျွန်မ စိတ်ထဲမှ အမှတ်ပြုကာ ရေတွက်၍ တက်လာခဲ့သည်။ ဆယ့်တစ်ထစ်တွင် လှေကားခုံပေါ်သို့ရောက်ကာဆက်၍ လျှောက်လာရပြန်သည်။

ပြီးမှ...ခြေလှမ်းသုံးဆယ်။

ခြေလှမ်းသုံးဆယ်အရောက်တွင် ညာဘက်သို့ကွေ့၍ လျှောက်လာရပြန်သည်။

ခြေလှမ်း ၁၀၀-တိတိ လှမ်းလာခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်မက ရပ်လိုက်ရ၏။

သော့ကို သော့ခလောက်တွင်ထိုးသွင်းကာ ဖွင့်လိုက်သံ၊ ထို့နောက် တံခါးကြီးတစ်ခု ပွင့်သွားသံ။

‘ခြေထောက်ကို တစ်ပေလောက်ကြွပြီး ကျော်ဝင်လိုက်’
 အမျိုးသမီးအစောင့် ဗမာလိုပင် အမိန့်ပေးပါသည်။
 ‘ကျွန်မ ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲရှင်’
 ကျွန်မကရသည့် အခွင့်အရေးကို ချက်ချင်းဆုပ်ကိုင်ကာ အသုံးချ
 လိုက်၏။
 ‘တိတ်စမ်း...ကမြင်းမ’
 ဗမာအမျိုးသမီးအစောင့်ထံမှ သုတိဩဘာမင်္ဂလာနှင့် ပြည့်စုံသည့်
 နှုတ်ခွန်းတော်ခြေသံ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။
 ‘ဝင်စမ်း’
 ဗမာအမျိုးသမီးအာဏာသား၏ အသံက ပြင်းထန်လှချေ၏။
 ဖက်ဆစ်ဂျပန်လက်အောက်တွင် လွတ်လပ်ရေးရနေသော ဗမာတို့
 သည် အချင်းချင်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်နိုင်စွမ်းလေစွ။
 ကျွန်မက ဗမာအမျိုးသမီး အာဏာပါးကွက်သားအမိန့်ပေးသည့်
 အတိုင်း ခြေတစ်ဖက်ကို တစ်ပေလောက်မြှင့်ကာ ကျော်ဝင်လိုက်သည်။
 ပြီးတော့ အောက်ခြေတစ်ချောင်း။
 ကျွန်မဝင်လာခဲ့သည့် တံခါးပြန်ပိတ်သံ။ သော့ခတ်သံကို ကြားရ၏။
 ‘ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်’
 ဗမာအမျိုးသမီး အာဏာပါးကွက်သားထံမှ အမိန့်ပေးသံအတိုင်း
 ရှေ့သို့ဆက်၍ လျှောက်လိုက်၏။
 ဆယ်လှမ်းအရောက်တွင် ‘ထိုင်’ ဟူသော အမိန့်သံကို ကြားရ၏။
 ကျွန်မက အမိန့်အတိုင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထိုင်ချလိုက်သည်။
 လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ထားသည့် ကြိုးကို ပထမ ဖြေပေးသည်။
 ထို့နောက်မှ မျက်နှာမှ ပဝါအနက်ကို ဖြေပေးလိုက်၏။
 ကျွန်မ ဘာကိုမှ မမြင်ရပါ။ အားလုံး မှောင်နေသည်။
 ညာလက်ဖြင့် မျက်နှာကို ပွတ်ကြည့်လိုက်၏။
 ဝိုးတိုးဝါးတား...
 တစ်မိနစ်ခန့်ကြာသွားပြီးမှ ကျွန်မရှေ့တွင်ထိုင်နေသည့် လူတစ်
 ယောက်ကို မြင်ရသည်။
 ဂျပန်ကင်ပေ...။

ကျွန်မအား ရထားထဲတွင် မျက်နှာကိုလက်နှိပ်စာတ်မီးဖြင့် ထိုး
 ကြည့်ခဲ့သည့် ဖက်ဆစ်ဘီလူး။
 ဖက်ဆစ်ဘီလူးနှင့် ကျွန်မအကြားတွင် စားပွဲတစ်လုံးခြားနေ၏။
 စားပွဲပေါ်တွင် ကျွန်မ လက်ဆွဲသားရေအိတ်။
 ‘ဒီလိုအနှောက်အယှက်ပေးရတာကို ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျာ’
 လူပုံဖိနပ်ကြားက နတ်စကားထွက်၍ လာသည်ဆိုသလို ဖက်ဆစ်
 ဘီလူးထံမှ ကြားလိုက်ရသည်။
 ‘အာရုံတိုက်သာ တူညီမျှရေးအတွက် စစ်အောင်နိုင်ရေးဟာ ပထမ
 ပဲ။ ဒီတော့စစ်အောင်နိုင်ရေးကို အဟန့်အတားဖြစ်နေတာတွေ့ရှိခဲ့ရင် အဲဒီ
 အဟန့်အတားကို ပယ်ဖျောက်ဖို့တာဝန်ဟာ ကျွန်တော်တို့တာဝန်ပဲ။ ကဲ...
 မောလဲမော ဆာလည်း ဆာနေရော့မယ်။ ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် သုံးဆောင်
 လိုက်ပါဦး’
 ဖက်ဆစ်ဘီလူး၏စကားအဆုံးတွင် မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ယောက်
 က ငွေရောင်လင်ဗန်းတွင် ထည့်ထားသည့် ကော်ဖီခွက်ကို ကျွန်မရှေ့၌
 လာချလိုက်၏။
 ကော်ဖီက အငွေ့တထောင်းထောင်းထွက်နေကာ သင်းယျံနေသည်။
 ကော်ဖီနှင့်အတူ ကရင်းကရက်ကား ဘီစကွက်အချပ် ဒါဇင်ဝက်။
 ရွှေရေးအနားကွပ် ကြော့ပန်းကန်တွင်ထည့်လျက်...။
 ‘ကျွေးတုန်း စားထားမှ’
 ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် ကျိတ်၍ပြောရင်း ဘီစကွက်ကို ကော်ဖီတွင်
 တို့၍ စားလိုက်သည်။
 ပဲခူးဘူတာသို့ ရထားဆိုက်သည့် နံနက်သုံးနာရီအချိန်မှစ၍ ဘာမှ
 စားရသေးသည် မဟုတ်သောကြောင့် ဆာလည်းဆာနေ၏။
 ကျွန်မက ဘီစကွက်ဒါဇင်ဝက်နှင့် ကော်ဖီကို စားသောက်လိုက်
 သည်။
 ဖက်ဆစ်ခွေးဘီလူးက ကျွန်မကို မကြည့်ဘဲ ဂျပန်ရုပ်စုံစာစောင်
 တစ်ခုကို ဖတ်ချင်ယောင်ဆောင်နေလေသည်။
 ‘ကဲ...ကျွန်တော်တို့ လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်ကလေး စလိုက်ကြရ
 အောင်’

ဖက်ဆစ်ဘီလူးက စားပွဲပေါ်ရှိဖိုင်တွဲတစ်တွဲမှ စာရွက်ရှည် တစ်ရွက်ကို ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် ဖောင်တိန်ကို လက်တွင်ကိုင်လိုက်၏။

‘နာမည်’

ဖက်ဆစ်ဘီလူးက ကျွန်မကို စ၍မေးသည်။

‘ခင်ခင်လှိုင်’

‘အသက်’

‘နှစ်ဆယ်’

‘အဖအမည်’

‘ဦးဖိုးလှိုင်’

‘အလုပ်အကိုင်’

‘အရောင်းအဝယ်’

‘ဇာတိ’

‘ပဲခူး’

‘ခု ဘယ်မှာနေ’

‘ပဲခူး’

‘လမ်း၊ အိမ်အမှတ်’

‘ကျွန်မက လမ်းနှင့် အိမ်အမှတ်ကို ပြောပြလိုက်၏။

‘မိဘတွေနဲ့ အတူတူနေသလား’

‘အမေရော၊ အဖေရောဆုံးတာ ကြာပါပြီ’

‘ခု ဘယ်သူနဲ့နေ’

‘ကျွန်မအဒေါ်’

‘အဒေါ်နာမည်’

‘ဒေါ်နှင်းမြ’

‘အဒေါ်ကော ဘာလုပ်သလဲ’

‘ကျွန်မလိုပဲ အရောင်းအဝယ်’

‘ခင်ဗျားရထားနဲ့ ဘယ်ကလာတာလဲ’

‘မန္တလေးက’

‘မန္တလေးမှာ ဘာသွားလုပ်တာလဲ’

‘ရွှေနဲ့ကျောက်တွေ သွားဝယ်တာပါ’

‘ခင်ဗျားလက်ဆွဲအိတ်ကို ကျွန်တော်ကြည့်ပါရစေ’

‘ကြည့်ပါ...မာစတာ’

ဖက်ဆစ်ဘီလူးက ကျွန်မလက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို စားပွဲပေါ်သို့ တစ်ခုစီတင်၍ကြည့်နေသည်။

‘ခုအထိတော့ အားလုံးချောချောမောမောပဲ’

ကျွန်မပြောသမျှမှာ ကျွန်မမန္တလေးသို့ ခရီးမထွက်မီ ခရီးသွားထောက်ခံစာတွင် ပုံမှားရိုက်ထားသည့်အတိုင်း တစ်လုံးမလွဲ။

ကျွန်မ လက်ဆွဲအိတ်တွင် အံ့ဂုက်ဖြင့် လုပ်ထားသည့် အံ့တွင်းအိတ်ကပ်ကလေးများ ပါ/မပါ ဖက်ဆစ်ဘီလူးက အသေးစိတ်လှန်လှော၍ စစ်ဆေးနေသည်။ ကျွန်မအဒေါ် ဒေါ်နှင်းမြဆိုသည်မှာ ယခင်ကကျွန်မနှင့် ဈေးရောင်းထွက်နေကျ မိန်းမကြီး။

သူ့ကိုလည်းအတွင်းကျိတ်၍ ပြောတန်သမျှဖွင့်ပြောကာ လက်ဝါးရိုက်ပြီးသား။

ကျွန်မအဖေနှင့်အမေ ဆုံးပြီးသည်မှာလည်း ဂျပန်ကင်ပေက ခြေရာခံ၍မရအောင် အစပျောက်ပစ်ထားခြင်း။

ကျွန်မအမည် ခင်ခင်လှိုင်ဆိုသည်ကိုမူ ဘာကြောင့် လွဲပြောင်းထားကြောင်း ပြောစရာမလိုတော့။

‘ခင်ဗျား မွေးချင်းပေါက်ဖော် ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ’

‘မရှိပါ မာစတာ။ ကျွန်မဟာ တစ်ဦးတည်း သမီးပါ’

‘ခင်ဗျားခုဝယ်လာတဲ့ ရွှေနဲ့ကျောက်တွေက တော်တော်များသားပဲ။ ခင်ဗျား ပိုက်ဆံဘယ်ကရသလဲ’

‘ကျွန်မ မိဘဆီက အမွေရလိုက်တာပါ။ အဲဒီ ရလိုက်တဲ့အမွေကို ထုခွဲရောင်းချပြီး အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကတည်းက ခုထိ အရောင်းအဝယ်လုပ်ပြီး စားသောက်နေတာပါ’

‘ခင်ဗျား ဘယ်နှစ်တန်းထိ ကျောင်းနေဖူးသလဲ’

‘ကျွန်မအဖေ သေသွားလို့ လေးတန်းအထိပဲသင်ဖူးပါတယ်’

‘ဘယ်ကျောင်းမှာလဲ’

ကျွန်မက ယခင်ရှိခဲ့ဖူးသော်လည်း အင်္ဂလိပ်ခေတ်အပျက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည့် ကျောင်းအမည်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားကို စာသင်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာက ဘယ်သူလဲ’
 ‘ဦးစိတ်ကောင်းပါ’
 ‘သူ့ အဘယ်မှာနေသလဲ’
 ‘သူ့ အင်္ဂလိပ်အပြေးမှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါတယ်’
 ‘နောက် ဆရာမရှိတော့ဘူးလား’
 ‘မရှိပါ မာစတာ။ အင်္ဂလိပ်ခေတ် မြူနီစီပယ်ကျောင်းမှာ အားလုံးပေါင်းမှ ဆရာတစ်ယောက်တည်း ရှိပါတယ်’
 ‘ခင်ဗျား အမေ အဖေက ဆွေမျိုးတွေ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလား’
 ‘ကျွန်မ မှတ်မိတာကတော့ ခုကျွန်မနှင့် ကျွန်မအဒေါ် ဒေါ်နှင်းမြ တစ်ယောက်တည်းပါ မာစတာ’
 ဂျပန်ခေတ်တွင် ကျွန်မတို့ မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားအားလုံးသည် ဂျပန်နှင့် စကားပြောသည့်အခါတိုင်း ‘မာစတာ’ဆိုသော အာလုပ်စကားကို အမြဲထည့်ပြောရသည်။
 အင်္ဂလိပ်တွေအုပ်စိုးစဉ်က အင်္ဂလိပ်တိုင်းကို ကျွန်မတို့က ‘သခင်’ ဟု ရိုကျိုးဝတ်တွားခဲ့ရ၏။ ဂျပန်ခေတ်တွင်တော့ ‘မာစတာ’
 ဖက်ဆစ်ဘီလူးက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ တစ်ချက်ရှိက် လိုက်သည်။ ပြီးမှ ကျွန်မမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း...
 ‘ခင်ဗျား ပဲခူးက ပဲပြုတ်သည်ကို သိသလား’
 ‘ပဲခူးမှာ ပဲပြုတ်သည်တွေက အများကြီးပါ မာစတာ’
 ကျွန်မ ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ကန်မြည်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ဟန်မပျက် ပင် ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက်၏။
 ‘နန်ဒါး...ဘတ်ကဲရီး’
 မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားသည့် ဖက်ဆစ်ဘီလူးထံမှ ဆဲသံ ပေါ်လာတော့သည်။
 ‘ပဲပြုတ်သည်ဆိုတဲ့နာမည်မှန်နဲ့ နီပွန်ဆန်ကျင်ရေး မြေအောက် လှုပ်ရှားမှုလုပ်နေတဲ့ မိန်းမ။ ခင်ဗျား ပဲပြုတ်သည်ပဲ’
 ‘မဟုတ်ပါ မာစတာ၊ ကျွန်မ ပဲပြုတ်လည်းဘယ်တော့မှ မရောင်းဖူးပါဘူး’
 ကျွန်မက အယောင်ဆောင်ကာ အဖြေပေးလိုက်သည်။

‘နန်ဒါး...ဘတ်ကဲရီး’
 ဆဲသံဆိုသံ ဆူညံ၍ ထွက်လာပြန်၏။
 ‘ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မလိမ့်နဲ့။ ခင်ဗျားအကြောင်းကို ကျုပ်အားလုံး သိပြီးသား’
 အားလုံးသိပြီးသားဆိုသူက ကျွန်မအားဟစ်အော်၍ မေးနေခြင်းက ပင်လျှင် မသိကြောင်း ထင်ရှားနေပြီ။
 ‘ကျွန်မ လိမ်မပြောတတ်ပါဘူးမာစတာ။ မာစတာပြောတဲ့ အမည်မှန်ဆိုတာလဲ ခုမှကြားဖူးတယ်။ နီပွန်ဆန်ကျင်ရေး မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မ ဘာမှမသိဘူး။ ကြားလဲ မကြားဖူးပါဘူး’
 ဂျပန်တို့သည် သူတို့ကို နီပွန်ဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲမှု ကြိုက်သည်။
 ‘ခင်ဗျား ပဲပြုတ်သည်ဆိုတာ ဝန်ခံရင် ခုချက်ချင်း လွှတ်ပေးမယ်။ ဝန်ခံမဲဘူးဆိုရင်တော့...’
 ဖက်ဆစ်ဘီလူးက မျက်မှောက်တစ်ချက် ကြုတ်လိုက်ပြီးနောက် စားပွဲတွင် တပ်ထားသည့် ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်၏။
 ‘သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ရှာကြည့်ပါ’
 ‘လာ...ထ’
 အခန်းလေးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်မ ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားအားလုံးကို ချွတ်ခိုင်း၏။
 မိန်းမချင်းဖြစ်နေသည့်တိုင် ဟိရိုဩတ္တပ္ပကင်းမဲ့လှသည့် အလုပ်ကို ကျွန်မ မလုပ်လို။
 ‘ဟဲ့ကောင်မ။ ဒါညည်းလင်အိမ် မဟုတ်ဘူး’
 ဗမာတိုင်းရင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ထိုမိန်းမက ဗမာတိုင်းရင်းသူ တစ်ဦးပင်ဖြစ်ရုံမက သူ့လိုပင်ဇာတ်တူ လူတစ်ယောက် အပေါ်၌ အနိုင်ကျင့်နေပေပြီ။
 ‘နင်မချွတ်ရင် ငါဆွဲချွတ်လိုက်မယ်’
 ‘မချွတ်ပါနဲ့ ဒီအတိုင်း စမ်းပြီး ရှာကြည့်ရင်လဲရပါတယ် မမရယ်’
 ကျွန်မက အသက် ၄၀လောက်ရှိမည်ထင်ရသော ထိုမိစ္ဆာမာန လက်သစ် ဖက်ဆစ်ပြည့်တန်ဆာမကို တိုးလျှိုးတောင်းပန်လိုက်၏။

‘ကျွန်မဝတ်စားထားတဲ့ အင်္ကျီအဝတ်အစားနဲ့ လက်မှာပတ်ထားတဲ့ နာရီကလေးကလွဲလို့ ဘာမှမပါပါဘူး မမရယ်’

‘ဟေ့ကောင်မ သေသွားမယ်။ ဖာသည်ချွဲ ချွဲမနေနဲ့’

ပြောပြောဆိုဆို ထိုမိန်းမက ရှေ့သို့တိုးလာသည်။

ကျွန်မသည် မည်သို့မျှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ အဝတ်အစားများကို ချွတ်ခွာနေရ၏။

‘ဟေ့...မြန်မြန်လုပ်စမ်း။ ကြာနေရင် မာစတာ စိတ်ဆိုးနေလိမ့်မယ်’

ထိုမိန်းမက အရှက်မရှိသည့်မျက်နှာ၊ ကျက်သရေကင်းမဲ့သည့် လက်ဖြင့် ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး ပဉ္စငါးပါးမကျန် လှန်လှော့ရှာသည်။

‘ကဲ ပြန်ဝတ်’

ကျွန်မက အဝတ်အစားများကို မြန်မြန်ပြန်ဝတ်လိုက်၏။

ကျွန်မမျက်နှာမည်သို့ဖြစ်နေမည်ကို ကျွန်မမခန့်မှန်းတတ်။

‘ကဲ...အပြင်ပြန်ထွက်’

ကျွန်မက သွေးမရှိတော့သည်မျက်နှာဖြင့် အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာရသည်။

ဖက်ဆစ်ခွေးဘီလူး၏ မျက်နှာသည် ပြုံးဖြဲဖြဲဖြစ်နေလေ၏။

ကျွန်မကိုယ်ပေါ်တွင် မသင်္ကာစရာ ဘာမှရှာမတွေ့ဖြစ်ကြောင်း ဖက်ဆစ်ပြည့်တန်ဆာက လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် အစီရင်ခံလိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျား ပဲပြုတ်သည်’

ဖက်ဆစ်ဘီလူးက ထပ်၍ စွဲချက်တင်နေပြန်၏။

‘မဟုတ်ပါဘူး မာစတာ။ ကျွန်မ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိအမျိုးသမီးပါ’

‘ခင်ဗျား ပဲပြုတ်သည်ဆိုတာ ဝန်ခံရင် ခုချက်ချင်းလွှတ်ပေးမယ်။ ဝန်ခံမလား’

‘ကျွန်မ ပဲပြုတ်သည်မဟုတ်ပါ မာစတာ’

ကျွန်မ စကားမဆုံးခင်ပင် ဖက်ဆစ်ဘီလူး၏ လက်ဝါးနှစ်ဘက်က ကျွန်မပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဘယ်ပြန်ညာပြန်ကျရောက်လာတော့သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ မိခင်ဖြစ်သူတို့က တယုတယအမြတ်တနိုး မွေးမွေးပေးခဲ့သည့် ကျွန်မပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို ဖက်ဆစ်ဘီလူးက စော်ကားနေလေပြီ။

ကျွန်မက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပုံ၍လဲကျသွားသည်။

စားပွဲဆီမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်သံ ထပ်၍မြည်လာ၏။

ခဏအကြာတွင် ကျွန်မအနားသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာလေ၏။

မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ဂျပန်စစ်ပုလိပ်။

‘သူ့ကို ချုပ်ထားလိုက်’

ဂျပန်ကင်ပေဗိုလ်ထံမှ အမိန့်ပေးသံ။

ကျွန်မက နေရာမှအားယူ၍ ထလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှ ကျွန်မလက်ဆွဲသားရေအိတ်ဆီသို့ လက်လှမ်းလိုက်သည်။

‘ပဲပြုတ်သည်ဆိုတာ ဝန်ခံရင် ပြန်ရမယ်’

ကျွန်မက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဂျပန်စစ်ပုလိပ်ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါလာခဲ့၏။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်နှင့် နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ တွေ့နေရလေပြီ။

x x x

အခန်း(၁၅)

ကျွန်မ ဝင်လာခဲ့သည် တံခါးမှ ပြန်မထွက်ရ။
ဖက်ဆစ်ဘီလူး၏ နောက်ဘက်တွင်ရှိနေသည့် တံခါးပေါက်မှ ထွက်လာခဲ့ရ၏။

တံခါးပေါက်မှထွက်လိုက်သည်နှင့် ညာဘက်သို့ချိုး၍ စင်္ကြံလမ်း အတိုင်း သွားရသည်။

စင်္ကြံဟုသာဆိုရသော်လည်း အမှန်စင်စစ်တွင် နေရောင်နှင့် လေ ဟာပြင်ကို မြင်တွေ့ရခြင်းမရှိ။

တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အုတ်နံရံကြီးများ။ ခေါင်းပေါ်တွင်လည်း အင်္ဂတေကြမ်းပြင်။

အဓမ္မလမ်းကြားဟုသာ အမည်ပေးပါရစေ။

လမ်းကြားတစ်လျှောက် လမ်းတွင် လေးဆယ်အား မီးပွင့်ကလေး တစ်လုံးသာ ထွန်းထား၏။

ခြေလှမ်းအစိတ်လျှောက်ပြီးနောက် ညာဘက်သို့ပင် ထပ်၍ ကွေ့ သွားရသည်။ အလှမ်း ၅၃-လှမ်း သွားပြီးနောက် ကျွန်းသားလှေကားကြီး တစ်ခုကို တက်ရ၏။

အထစ်ပေါင်း ၂၀။

လှေကားထိပ်သို့ ရောက်လျှင် ညာဘက်သို့ပင်သွားရပြန်၏။

ခြေလှမ်း ၃၃...။

၃၃လှမ်း လှမ်းပြီးသောအခါ အချုပ်ခန်းဝါဒါတစ်ယောက်ကို တွေ့ ရ၏။

ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်က အချုပ်ခန်းဝါဒါ အစောင့်အဖြစ် တာဝန်ယူထားသည်။

သူ့ရှေ့တွင် စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ဖိုင်တွဲတစ်တွဲ၊ ဧရာမသော့တွဲကြီး တစ်ခု။ ဂျပန်နှင့် မြန်မာဂဏန်းများပါသည့် နံပါတ်ပြား တစ်ပုံတစ်ပင်။

ဂျပန်အစောင့်စစ်သားထံသို့အရောက်တွင် ကျွန်မ၏အမည်၊ အသက်၊ အလုပ်အကိုင်၊ နေရပ်နှင့် အဖအမည်ကို ပြောပြရပြန်၏။

ငါ့ရဲ့သို့ဝင်မည့်ဆဲဆဲတွင်ပင် ပုံစံကို ဖြည့်ပေးနေရသေးပါကလား။

စာထဲတွင် ပါသည့်ငါ့သည် ဤမျှစည်းကမ်းကြီးလိမ့်မည်မထင်။

ကျွန်မကို လိုက်ပို့သည့် ဂျပန်စစ်ပုလိပ်က ဂျပန်ဝါဒါနှင့် စကား အနည်းငယ်ပြောပြီးနောက် ပြန်၍ထွက်ခွာသွား၏။

ကျွန်မအား မည်သည့်အခန်းတွင်ထားမည်ကို တိုင်ပင်ကြခြင်းပင်။

ဂျပန်အချုပ်ခန်းစောင့်ထံတွင် ကျွန်မနာရီကလေးကို ဖြုတ်၍ ပေး ထားခဲ့ရ၏။

အချုပ်သားများအဖို့ အချိန်၊ နေ့ရက်၊ နာရီစသည်တို့ကို သိခွင့် မရှိပါတဲ့။

ဂျပန်အစောင့်ဝါဒါက သူ့ကျောဘက်ရှိ သံတံခါးကြီးကို သော့ကြီး တစ်ချောင်းဖြင့် ဖွင့်လိုက်၏။

အင်္ဂလိပ်ရုပ်ရှင်များတွင် မြင်ဖူးသည့် ရဲတိုက်ကြီးမှ အချုပ်စခန်း နှင့်ပင်တူသေးတော့။

ဂျပန်အစောင့်ဝါဒါက ကျွန်မအား သူ့ရှေ့မှသွားစေသည်။

ကျွန်မတို့သွားနေရသည့် လမ်းမှာလည်း စင်္ကြံမဟုတ်၊ အဓမ္မ လမ်းကြားတစ်ခုသာ။

ဤအဓမ္မလမ်းကြားတစ်လျှောက်တွင်လည်း လေးဆယ်အား မီးပွင့် တစ်ပွင့်သာ ထွန်းထားသည်။ မီးအရောင်မှာ နီကျင်ကျင်။

ကျွန်မက ကျွန်မညာဘက်ရှိသည့် အချုပ်ခန်းများကို ကြည့်ရင်း တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ သော့ခလောက်ကြီးတွေတန်းလန်းနှင့်။

အခန်းနံပါတ် ၆-ရှေ့သို့အရောက်တွင် ဂျပန်အစောင့်ဝါဒါ၏ အမိန့်ပေးသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

‘ရပ်’

ကျွန်မက ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်မ ဆင်းသက်ရမည့် ငါ့ကို စူးစမ်း သည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

အခန်းထဲတွင် ဝိုးတဝါးမှောင်လျက်...။

အခန်းပြင်မှ သော့ခလောက်ကြီးက ကျွန်မအား ပါးစပ်ကြီးဖြင့်
ကြည့်နေ၏။

သော့ခလောက်ကိုဖွင့်၍ အချုပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ
အထဲတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။

ဂျပန်အစောင့်ဝါဒါသည် တံခါးကို ပြန်ပိတ်ကာ အပြင်မှ သော့
ခတ်လိုက်၏။

ဤခဏတွင်ပင် ကျွန်မသည် လူသားစင်စစ်မှ နံပါတ်စဉ်တစ်ခု
ဖြစ်သွားရတော့သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဂျပန်အစောင့်ဝါဒါသည်
ကျွန်မလည်ပင်းတွင် ဆွဲထားရမည့် နံပါတ်ပြားတစ်ခုကို အခန်းပြင်ဘက်မှ
လှမ်း၍ ပေးလိုက်သောကြောင့်...။

အချုပ်သား နံပါတ် ၉၉။

ဂျပန်တို့သည် မြန်မာပြည်သို့ စစ်ချီ၍ မလာမီကပင် ဤအချုပ်သား
နံပါတ်ပြားများကို ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ပြုလုပ်ထားခဲ့ပုံ ရလေသည်။

အချုပ်သားနံပါတ်ပြားက သေသပ်ကောင်းမွန်ရုံမက ခိုင်လည်း
ခိုင်ခန့်လှ၏။

ဂျပန်အက္ခရာဂဏန်းနှင့် မြန်မာအက္ခရာဂဏန်းကိုတွဲလျက်။

‘အချုပ်သားနံပါတ် ၉၉’

‘ဒီမှာလာထိုင်ပါလား အစ်မရယ်’

ကြင်နာသည့်အသံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် အသံရှင်ကို
ကျွန်မက ငေး၍ ကြည့်နေမိ၏။

ကျွန်မခေါင်းထဲတွင်မူ နံပါတ်ပြားနှင့်ပတ်သက်၍ စဉ်းစားနေဆဲ။

ကျွန်မဖတ်ဖူးသည့် စာအုပ်များ၌ အချုပ်သားကိုဖြစ်စေ၊ ထောင်ကျ
အကျဉ်းသားကိုဖြစ်စေ သံဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် နံပါတ်ပြားများပေးထားခြင်း
မရှိ။

အချုပ်သား သို့မဟုတ် အကျဉ်းသားက ဤနံပါတ်ပြားဖြင့် သူ
ကိုယ်သူ သေကြောင်းကြံမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့်။

သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်းမကြံသည့်တိုင် အခြားအချုပ်သား အကျဉ်း
သား တစ်ယောက်ယောက်ကို သေကြောင်းကြံလိုက ကြံနိုင်သည့် ပစ္စည်း
တစ်ခု။

ဤသို့သောပစ္စည်းကို ကျွန်မအား အဘယ့်ကြောင့် ပေးလိုက်ရပါ
သလဲ။

‘အစ်မ လာ ထိုင်လေ။ ဘာတွေငေးပြီး စဉ်းစားနေတာလဲဟင်’
ကျွန်မက နံပါတ်ပြားကိစ္စကို ပြောပြလိုက်၏။

‘ဒါက ခဏကလေး ပေးထားတာပါ။ အစ်မ စိတ်ချောက်ချားသွား
အောင်လုပ်တာ။ လူကနေ တိရစ္ဆာန်ဘဝရောက်လာပြီဆိုပြီး စိတ်ဓာတ်အရ
ခြိမ်းခြောက်လိုက်တာ။ နာရီဝက်လောက်ကြာရင် လာတောင်းပါလိမ့်မယ်။
ကိုယ်နံပါတ် ကိုယ်မှတ်ထားလိုက်ရုံပါပဲ အစ်မရယ်’

ကျွန်မထက် တစ်နှစ်သာငယ်သည့် ကျွန်မအခန်းဖော် အမျိုးသမီး
က ကျွန်မကို ရှင်းပြနေလေသည်။

ကျွန်မက သူ့ကို အကဲခတ် စောင့်ကြည့်ရင်း ‘အင်း’လိုက်နေ၏။
မတတ်သာသည့်အဆုံးတွင်မှ တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ ဝင်ပြောသည်။

အချုပ်စခန်း အကျဉ်းစခန်းများတွင် သူ့လူ ကိုယ်ဘက်သားတွေ
က တစ်ပုံကြီး။

‘အစ်မကိုကြည့်ရတာ သိပ်ကိုအေးဆေးတာပဲ၊ ကျွန်မဖြင့် ဒီအချုပ်
ခန်းထဲကို ရောက်တာနဲ့ ငိုလိုက်အော်လိုက်ရတာ အမောပဲ’

‘အစ်မမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိတော့ စိတ်ကိုအေးဆေးပဲ ထားလိုက်
တယ်။ ငိုနေ အော်နေလို့လဲ လွတ်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘ဒါဖြင့်အစ်မနေသလို အေးအေးဆေးဆေးနေရင်ကော လွတ်မှာ
လား...ဟင်’

‘အချိန်တန်တော့ နွားပိန်ကန်ဆိုသလိုပေါ့ညီမရယ်၊ အစ်မအကြောင်း
သူတို့စုံစမ်းလို့သိလာတော့ အစ်မကို လွတ်ပေးမှာပေါ့ကွယ်’

‘ညီမနာမည်က’

ကျွန်မက အပြောသမားအဖြစ်မခံဘဲ သူ့ကိုသာ ပြောအောင် ဦးတည်
ပေးနေ၏။

‘အဝိုင်းလို့ခေါ်ပါတယ် အစ်မ’

‘နာမည်ကလေးက ချစ်စရာ။ ဒါနဲ့ဘယ်နှယ် ဒီကိုရောက်လာ
ရတာလဲကွယ်’

‘ညီမမှာ အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်ရှိတယ် အစ်မရဲ့။ ကုန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က အရောင်းအဝယ်ထွက်ဦးမယ်ဆိုပြီး ကျွန်မတို့ အိမ်က ထွက်သွားလိုက်တာ ပြန်ကိုပေါ်မလာဘူး’

‘ဒါနဲ့ကျွန်မတို့နဲ့မတည့်တဲ့ သူကြီးက ညီမအစ်ကိုကြီးဟာ ဂျပန်ကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ဖို့ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ကို ဝင်သွားတယ်ဆိုပြီး မြို့ပေါ်က ဂျပန်ကင်ပေကို သွားတိုင်ပါလေရော’

‘ဒီလိုသွားတိုင်တော့...’

ကျွန်မက စကားထောက်ပေးလိုက်သည်။

‘ဒီလိုသွားတိုင်တော့ ညီမရော ညီမအဖေရော ဂျပန်ကင်ပေက ဖမ်းသွားပြီး ညီမအစ်ကိုကြီးကို ပြန်ခေါ်ပေးရမယ်လို့ပြောပါရော’

‘ဒီတော့...’

‘အင်...ဒီတော့ညီမတို့အစ်ကိုကြီး ဘယ်သွားမှန်းမသိတော့ လိုက် ရှာမပေးနိုင်ဘူးပေါ့။ ဒါနဲ့...အစ်ကိုကြီးရှိတဲ့နေရာကို လိုက်ပြရမယ်ဆိုပြီး အဖေ့ကို အချုပ်ခန်းထဲကထုတ်ပြီး ခေါ်သွားလိုက်တာ အဖေလဲ ပြန်ပေါ် မလာတော့ဘူး။ ညီမကိုလည်း နင့်အစ်ကိုဘယ်မှာရှိတာနင်သိတယ်၊ ပြော ရမယ်ဆိုပြီး တစ်လလောက် နှိပ်စက်နေလိုက်တာ အစ်မရယ်’

အဝိုင်းက ပြောရင်းရှိကြီးတင်ငင် ငိုလေသည်။

‘ညီမတို့မှာ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အဖေရယ်၊ ညီမရယ် ဒီသုံးယောက် တည်းပဲရှိတာ၊ ခုတော့ အဖေကလဲသေ၊ အစ်ကိုကြီးကလဲ ဘယ်ရောက်နေ မှန်းမသိ၊ ညီမကလဲ အချုပ်သားဖြစ်၊ ကံဆိုးလှပါကလားအစ်မရယ်’

‘ညီမမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပါဘူးကွယ်။ လွှတ်ချိန်တန်တော့ လွှတ်ပါ လိမ့်မယ်။ အစ်မလိုပဲ စိတ်ကိုအေးအေးထားပါ’

ကျွန်မက အဝိုင်းအား ဖျောင်းဖျနေရသည်။

‘ညီမက ဒီလိုကိုယ့်အဖြစ်ကို ပြောသာပြောရတာ။ အစ်မက သူ့လူ ကိုယ့်ဘက်သားလုပ်ပြီး ညီမကို မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြပြီး ဂျပန်ကင်ပေကို တိုင်လိုက်မှာပဲ ကြောက်တယ်’

‘မကြောက်ပါနဲ့ညီမရယ်။ အစ်မဘယ်လို မိန်းမစားဆိုတာ ညီမ အကဲခတ်နိုင်ပါတယ်’

အချုပ်ခန်းအပြင်ဘက်မှ ကြေးသောခလောက်ကြီးကို တံခါးသံတိုင် များ ဆောင့်ရိုက်လိုက်သည့်အသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အဝိုင်းပြောသည့်အတိုင်း ဂျပန်အစောင့်ဝါဒါက ကျွန်မထံမှ နံပါတ် ပြားကို လာတောင်းနေခြင်း။

ကျွန်မကနံပါတ်ပြားကို သံတိုင်များအကြားမှ ပြန်ပေးလိုက်သည်။ အချုပ်သားနံပါတ် ၉၉...။

ကျွန်မနှင့်အဝိုင်းက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ဖက်ကာ ကွပ်ပျစ် ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။

‘အစ်မရောက်လာတာ ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းသာတယ်’

အဝိုင်းက ရိုးရိုးကြီးပင် ပြောရှာပါသည်။

သူသည် ဂျပန်ကင်ပေကလွတ်ထားသည့် ‘တယ်ကြက်’မဟုတ် ကြောင်း ကျွန်မကောင်းစွာ နားလည်လိုက်ပါပြီ။

‘အစ်မကလဲ ညီမအဝိုင်းနဲ့ တွေ့လိုက်ရတော့ အားရှိသွားတာပေါ့။

တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် အားငယ်နေမယ်မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်အစ်မရဲ့။ ညီမလေ သိပ်ကိုအားငယ်တာ။ ဒီကိုရောက် နေတာ ငါးလကျော်သွားပြီ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်သေကြောင်းကြံမယ်လို့ စိတ်ကူး မိတာလဲ အကြိမ်ပေါင်းမရေတွက်နိုင်တော့ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့သေကြောင်းကြံရမှာလဲညီမရယ်။ လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီ ဘဝမှာ ဒီတစ်ခါသာရှိတာ။ ရှေ့ဘဝတို့ နောက်ဘဝတို့ဆိုတာတွေက ရှိချင် မှရှိမယ်။ ဒီတော့အသက်ရှင်နေတဲ့ ခုဘဝမှာ ဘာဖြစ်လို့သေကြောင်းကြံရမှာ လဲ။ အသက်ရှင်အောင်နဲ့ရှည်အောင် ကျန်းမာအောင်သာ ကြိုးစားရမှာပါ’

ဤအခိုက်တွင်ပင် ကျွန်မတို့အချုပ်ခန်းရှိရာ အမေ့လမ်းကြားဆီသို့ လျှောက်လာနေသည့် ဖိနပ်သံများ၊ ဇွန်းကြီးကြီးဖြင့် ဟင်းရည် ခပ်ထည့်သံ များ၊ သံပန်းကန်ကို လက်လေးသစ်လောက်လွှတ်နေသည့် သံတိုင်အောက် ခြေမှ ထိုးသွင်းပေးသံများကို ကြားလိုက်ရ၏။

‘မနက်စာ ထမင်းပုံစံလာပေးနေပြီ...အစ်မ’

အချုပ်ခန်းအတွေ့အကြုံတွင် ကျွန်မထက် ငါးလကျော်ရင့်နေသည့် အဝိုင်းက ပြောလိုက်သည်။

ခဏအကြာတွင် ကျွန်မတို့အချုပ်ခန်းရှေ့သို့ ဂျပန်အစောင့်ဝါဒါနှင့် အတူ မြန်မာယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

သူ့လက် တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တောင်းတစ်လုံးနှင့် ရေခပ်သံပုံးကြီးတစ်လုံးကိုကိုင်လိုက်...။

တောင်းထဲတွင် ထမင်းထည့်ပြီးသား သံပန်းကန်ပြားကို ထပ်၍ စီထားသည်။ ရေခပ်သံပုံးထဲတွင် ဝါထိန်နေသည့် ပဲဟင်း။

ပဲဟင်းဆိုသော်လည်း အရည်များသာ။ အဖတ်မပါ။

ပုံစံထမင်းနှစ်ပန်းကန်က လက်လေးသစ်ခန့် ဟနေသည့်သံတိုင်များ အောက်ခြေမှ တဂျီဂျီမြည်သောအသံကိုပြုလျက် ကျွန်မတို့ အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်လာသည်။

ကျွန်မတို့အခန်းထဲတွင် နှုတ်ခမ်းပုံနေသည့် သောက်ရေအိုးတစ်လုံး၊ ထိုသောက်ရေအိုးကိုပိုးထားသည့် သံပန်းကန်အပေါက်တစ်ချပ်၊ ထိုသံပန်းကန်ပြားပေါ်တွင် ပိန်ရှုံ့နေသော နို့ဆီခွက်တစ်လုံး။

ထမင်းနဲ့ဟင်းနဲ့က ကျွန်မကို ပျို့တက်လာစေသည်။

အဝိုင်းက သောက်ရေအိုးမှ နို့ဆီခွက်ဖြင့် ရေတစ်ခွက်ခပ်လာပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့တင်လိုက်ရင်း...။

‘အစ်မရယ် နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ်စားလိုက်ပါ။ အားရှိသွားအောင်’

အဝိုင်းက ကျွန်မအား မိခင်တစ်ယောက်လို ချောမော၍ ထမင်းကျွေးနေသည်။

‘အစ်မ မစားချင်ဘူး ညီမရယ်။ ညီမသာ စားပါ’

‘ကျွန်မက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလိုက်သည်။’

‘ညီမလဲ ရောက်စတုန်းက ဘယ်လိုမှ စားမရဘူး။ နောက်တော့လဲ ဆာလာတော့ စားရတော့တာပဲ အစ်မရယ်’

အဝိုင်းက လက်ဆေးလိုက်ကာ ပဲအရည်ကျကျ ရွဲရွဲဆမ်းထားသည့် အချုပ်ခန်းထမင်းကို စားနေ၏။

ကျွန်မက အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် သွား၍ရပ်နေသည်။

ကျွန်မ နှာခေါင်းထဲသို့ ကျင်ကြီးနဲ့၊ ကျင်ငယ်နဲ့များ ထိုးဝင်လာလေသည်။

ငုံကြည့်လိုက်သည့်အခါ မြေအင်တုံကြီးနှစ်လုံး။

တစ်ခုတွင် ကျင်ကြီး။ အခြားတစ်ခုတွင် ကျင်ငယ်...။
ကျွန်မက တဝေါ့ဝေါ့မြည်သောအသံကို အပြင်သို့မထွက်ရန် အစွမ်းကုန် ချုပ်တည်းပါ၏။ မရပါ...။

ထမင်းစားနေသည့် အဝိုင်းခမျာကို အားနာလိုက်ပါဘိ။
ကျွန်မသည် ထိုအင်တုံနှစ်လုံးနှင့် ဝေးရာသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။
ပြေးစရာလည်း နေရာမရှိပါ။

သည်နေရာတွင်စား၊ သည်နေရာတွင်ပင် နောက်ဖေးနောက်ဖီသွား၊ တိရစ္ဆာန်နှင့် ဘယ်လိုခြားနားပါသေးသလဲ။

‘ညီမတို့ဟာ အရင်ဘဝ ရှေးဘဝက မကောင်းတာတွေ လုပ်ခဲ့မိလို့ အခုဘဝမှာ ဒီလိုငရဲထဲ ရောက်လာတာပဲမဟုတ်လား အစ်မ’
‘ရှေးဘဝက မကောင်းတာတွေလုပ်ခဲ့လို့ မဟုတ်ပါဘူး။’

ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေ အစ်မတို့ မြန်မာနိုင်ငံကိုရောက်လာလို့ပါ’
အဝိုင်း၏အမေးကို ကျွန်မက အဖြေပေးလိုက်၏။

‘ဒါဖြင့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေမရှိရင် ညီမတို့လဲ ငရဲကလွတ်တော့မှာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’
အဝိုင်းက ဆက်မမေးတော့ဘဲ ထမင်းကို ဆက်စားနေ၏။
ကျွန်မ ပန်းကန်ထဲမှ ပဲရည်ကျဲ ရွဲရွဲဆမ်းထားသည့် ထမင်းများ

ကိုပါ ယူစားနေသည်။
စားရင်း တစ်ခုခုကို တွေးနေသည်ဟု ကျွန်မထင်ရ၏။

အဝိုင်းက ထမင်းကို လတ်စသတ်လိုက်ကာ ပန်းကန်ပြား နှစ်ချပ်ကို ထမင်းလာပို့သူ လာရောက်ယူမည့်နေရာတွင် သွားထားလိုက်သည်။

ပြီးမှ သူ့ကွပ်ပျစ်အောက်မှ ရေအင်တုံတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ သောက်ရေအိုးမှရေဖြင့် လက်ဆေးပလုတ်ကျင်းလိုက်၏။

ပလုတ်ကျင်းသည့်ရေကို အင်တုံထဲသို့ ထွေးထုတ်လိုက်ကာ အင်တုံကို သူ့ကွပ်ပျစ်အောက်သို့ ပြန်သွင်းထားလိုက်သည်။

ကျွန်မက အဝိုင်း ရေသောက်ပြီးသည်အထိ စောင့်နေ၏။
အဝိုင်းက ကျွန်မကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် လာထိုင်သည်။

‘ဒီအောက်က အင်တုံနဲ့ဟိုအင်တုံနှစ်လုံးကို ဘယ်အချိန်လာ သိမ်း တတ်လဲ’

ကျွန်မက အခန်းထောင့်ရှိ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်ရှိနေသည့် အင်တုံ နှစ်လုံးကို ညွှန်ပြရင်းမေးလိုက်သည်။

‘လာသိမ်းတယ်’

အဝိုင်းက ကျွန်မကို အံ့သြသည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း မေးနေ သည်။

‘ဟုတ်တယ်...ဘယ်အချိန် လာသိမ်းတတ်သလဲလို့မေးတာ’

‘ဘယ်သူမှလာမသိမ်းဘူး။ ညီမတို့ဘာသာ ညီမတို့သိမ်းရမှာ။ ညနေလေးနာရီဆိုရင် သူတို့က ရေချိုးဖို့လာခေါ်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဒီ အင်တုံတွေကို ညီမတို့ဘာသာယူပြီး ရေချိုးခန်းနားက အိမ်သာမှာ သွန်ရ တယ်။ နောက်စင်အောင်ဆေးပြီး ပြန်ယူလာရတယ်။ ပြီးမှ ရေချိုးရတယ်...’

ကျွန်မက ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးနေမိ၏။

‘ရေချိုးတဲ့အချိန်နဲ့ ညနေခြောက်နာရီ အစောင့်လှည့်တဲ့ အချိန်ဟာ ညီမတို့ အချုပ်သားတွေအဖို့ အဆက်အသွယ်လုပ်တဲ့အချိန်ပဲ အစ်မ’ အဝိုင်းက ဆရာမအဖြစ် ‘လက်ချာ’ပေးနေလေသည်။

‘ဘယ်လို အဆက်အသွယ်လုပ်တာလဲ’

‘တိုးတိုးအစ်မ တိုးတိုး ထမင်းပန်းကန်ပြားတွေ ပြန်သိမ်းဖို့ လာ နေတယ်’

စောစောက ထမင်းလာပို့သွားသည့် မြန်မာယောကျ်ားကြီးက အခန်းရှေ့မှ ပန်းကန်များကို လိုက်သိမ်းနေလေသည်။

‘ရေချိုးခန်းမှာ သွားတိုက်ဖို့ဆိုပြီး မီးသွေးမှုန့်ကို အစောင့်ဝါဒါက ပေးတယ်။ သူလစ်တုန်း အစ်မနာမည် အတိုကောက်ကို မီးသွေးမှုန့်နဲ့ ရေနည်းနည်းရောပြီး ရေချိုးခန်းနံရံမှာ ရေးတာပေါ့’

အစ်မနာမည် မခင်ခင်လှိုင်ဆိုရင် မ-ခ-ခ-လပေါ့။ အဲဒီအတို ကောက်နာမည်ကို နောက်အချုပ်ခန်းက ရေချိုးမယ့်လူလာတော့ တွေ့သွားပြီး ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ့်ရွာကလူဆိုရင် ဘယ်သူအချုပ်ခန်းထဲ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိနိုင်တာပေါ့ အစ်မရယ်’

ပန်းကန်ပြားများကို သိမ်းယူ၍ ထွက်သွားသည့် မြန်မာယောကျ်ား ကြီးဝေးသွားမှ အဝိုင်းက ဟောလက်စတရားကို ဆက်၍ဟောနေလေသည်။

‘အစောင့်လှည့်တဲ့ အချိန်မှာကော ဘယ်လိုအဆက်အသွယ် လုပ် ထားလဲကွယ်’

အဝိုင်းက ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် အသံသဲ့သဲ့ကလေး ထွက်လာအောင် ကျွန်မကို ခေါက်ပြနေ၏။

‘ညီမက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ မော့စံကုဒ်ဆိုတဲ့ အချက်ပြဆက်သွယ်ရေး သင်္ကေတတွေတောင် တတ်နေပြီ’

ကျွန်မပြောလိုက်သည့် မော့စံကုဒ်ဆိုသည့် စကားကို အဝိုင်းက နားမလည်ပါ။ သို့သော်...အချက်ပြဆက်သွယ်ရေး သင်္ကေတဆိုသည်ကိုမူ ကား နားလည်နေသည်။

‘သိပ်တော့ မတတ်သေးဘူး အစ်မရဲ့။ ခုမှ လေ့ကျင့်နေတုန်း ရှိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့်...နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရနေပြီ’

‘ညီမကို ဘယ်သူ သင်ပေးတာလဲ’

‘အခန်းငါးက လူကြီး၊ သူ့နာမည်က သခင်ဗမောင်တဲ့’

ကျွန်မက အဝိုင်းကို အံ့သြနေမိတော့၏။

‘ဘယ်လိုသင်ပေးတာလဲ...ဟင်’

‘ညီမရောက်လာပြီး နောက်တစ်နေ့ကျတော့ သခင်ဗမောင်ကြီးက ညီမအရင် ရေချိုးခန်းကိုသွားတယ်။ နံရံပေါ်မှာ မီးသွေးမှုန့်နဲ့ ရေးထားတဲ့ သ-ခ-ဗ-မဆိုတဲ့နာမည်အတိုကောက်ကို တွေ့ရတယ်’

‘မြန်မာယောကျ်ားကြီးတွေ့ရဲ့ နာမည်ရှေ့က ဦးဆိုတဲ့စာလုံး အမြဲ ပါနေတယ်။ ဒီနာမည်က တစ်မျိုးပဲဆိုပြီးစဉ်းစားလိုက်တော့ ဦးနေရာမှာ ‘သ’ဆိုတာတွေ့ရတော့ နောက်က ‘ခ’နဲ့ စပ်လိုက်ရင် သခင်ဖြစ်လာတာပေါ့။ ‘ဗ-မ’ဆိုတာက ဗမောင်ဖြစ်နိုင်တယ်မဟုတ်လား’

‘ညီမက စဉ်းစားတွေးခေါ် အတော်သားပဲ’

‘တော်တယ်လို့ဘယ်ဟုတ်မလဲ အစ်မရယ်။ အရေးကြုံတော့

သက်လုံ ကောင်းလာရတာပါ’

‘အဲ...ဆက်စမ်းပါဦး’

‘အဲဒီနေ့ အစောင့်လှည့်တဲ့အချိန်ကျတော့ ညီမနဲ့ကပ်နေတဲ့ သခင် ဗမောင် အခန်းအုတ်နံရံက အသံတိုတိုနဲ့ ခေါက်သံလေးချက် ပေါ်လာတယ်။ ‘သ-ခ-ဗ-မ’ ဆိုတဲ့ အက္ခရာကို လက်နဲ့ခေါက်ပြီး သင်ပေးနေတာ’

‘အသံပေါ်လာပြီး ခဏပျောက်သွားတယ်။ နောက်...လေးလုံးတွဲ ခေါက်သံ ပေါ်လာပြန်တယ်။ ဒါနဲ့ ညီမကလဲ အသံတိုတိုနဲ့ ခေါက်သံ လေးချက် ပြန်အချက်ပေးလိုက်တယ်’

‘နောက်တစ်နေ့ညနေ ညီမ ရေချိုးခန်းရောက်သွားတော့ နေကောင်းရဲ့လားဆိုတဲ့ စာတန်းကိုတွေ့ရတယ်။ အဲဒီစာတန်းပေါ်က မှန်တယ်ဆိုတဲ့ စာလုံးနှစ်လုံးကိုလဲ တွေ့ရတယ်။ ညီမ မနေ့က အချက်ပြန်ပေးတာ မှန်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်။ နေကောင်းရဲ့လားဆိုတာကတော့ ညနေ အစောင့်လှည့်ချိန်မှာ အတိုကောက် အချက်ပြနည်းနဲ့ မေးမယ့်စကားလုံး’

ကျွန်မက စိတ်ဝင်စားနေလေသည်။

‘အစောင့်လှည့်ချိန်ရောက်လာတော့ သခင်ဗမောင်ကြီးရဲ့ အခန်းက အချက်ပြဆက်သွယ်ရေးလုပ်တဲ့အသံ ထွက်လာတယ်။ နေဆိုတဲ့ စာလုံးကို ခေါက်တဲ့နေရာမှာ သဝေထိုးဆိုတဲ့ အက္ခရာကို ရှည်ရှည်ခေါက်ပြပြီး နငယ်ရေနဆိုတာကို တိုတိုခေါက်ပြတယ်။ ပြီးတော့...ခဏရပ်သွားတယ်။ ပြီးမှ...ကောင်းဆိုတဲ့စကား သဝေထိုးပါလာရင် အသံရှည်ရှည်၊ ဒါလောက်ဆိုရင် အစ်မသဘောပေါက်လောက်ပါပြီ။ ကဲကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ခဏလောက်လှဲနေကြရအောင်’

ကျွန်မ၏ အချုပ်ခန်းဆရာမ အပိုင်းက ‘လက်ချာ’ရိုက်၍ မောသွားဟန်ဖြင့် သူ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် လှဲလိုက်သည်။

ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ဖျာမရှိပါ။

ကျွန်မ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင်လည်း ဖျာမရှိပါ။

ပေါက်ပြဲကာ ချေးအလိမ်းလိမ်းကပ်နေသည့် ခေါင်းအုံးတစ်လုံး။

ခေါင်းအုံးထဲတွင် အုန်းဆန်များ သွတ်ထားသည်။

စောင်နှင့်ခြင်ထောင်အကြောင်းကို ကျွန်မက အပိုင်းအား မမေးတော့ပါ။

လူသားအဖြစ်မှ တိရစ္ဆာန်အဖြစ်သို့ လျှောကျနေရသည့် ကျွန်မတို့ ဘဝတွင် စောင်၊ ခြင်ထောင်တို့သည် အပိစပ်သည့် အသုံးအဆောင်များ မဟုတ်ပါချေ။

ကျွန်မက လုံချည်နှစ်ထပ် ဝတ်ထားသည့်အနက် အပေါ်မှလုံချည်ကို ချွတ်လိုက်ကာ ခေါင်းအုံးနှင့် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ခင်းလိုက်ပြီး တစောင်းလှဲလိုက်၏။

မျက်ရည်တစ်ပေါက် ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ တောက်ကနဲ လိမ့်ဆင်းသွားသည်။ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ အားငယ်ခြင်းကြောင့်ကျလာသည့် မျက်ရည်ပေါက် မဟုတ်ပါ။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို ပြန်၍လက်စားမချေရသေးဘဲ အချုပ်သားဖြစ်ရသည်ကို မခံချိမခံသာဖြစ်သဖြင့် ကျလာသည့် မျက်ရည်ပေါက်။

ညနေလေးနာရီတွင် အပိုင်းပြောသည်အတိုင်း အချုပ်သားများအား တစ်သုတ်စီတစ်သုတ်စီ ရေချိုးခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

အချုပ်သားအချင်းချင်း စကားပြောခွင့် လုံးဝမပြု။

စကားတစ်ခွန်း‘ဟ’မိလျှင် ပထမ အရိုက်ခံရမည်။ ဒုတိယ တိုက်ပိတ်ခံရမည်။ တတိယ ကော်ရည် စားရမည်။ ပြီးတော့...အရိုက်အနှက်အညှင်းအပန်း။

အခန်းတစ်ခန်းမှ အချုပ်သားများကို အဓမ္မလမ်းကြားအတိုင်း ရေချိုးခန်းသို့ခေါ်သွားစဉ် ကျန်အခန်းများရှိ အချုပ်သားများက ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရသည်။ သံတိုင်နားသို့ လာ၍ ရပ်မနေရ။

ရေချိုးသွားသည့် အချုပ်သားများကလည်း အခြားအချုပ်ခန်းများသို့ လှည့်ကြည့်ခွင့်မရှိ။

လှည့်အကြည့်တွင် ဂျပန်အစောင့်မြင်သွားလျှင် ထိုအချုပ်သားမသက်သာတော့။

ကျွန်မနှင့်အပိုင်းက ကိုယ့်ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ကိုယ်ထိုင်ကာ ကျွန်မတို့ အချုပ်ခန်းရှေ့မှ ဖြတ်သန်းသွားလာနေသည့် ဘဝတူ အချုပ်သားများကို ငေး၍ ကြည့်နေမိကြလေသည်။

အချုပ်ခန်းတစ်ခန်းတွင် အချုပ်သားနှစ်ယောက်ရှိပါက ထိုနှစ်ယောက်က ကျင်ကြီးကျင်ငယ်အိုးများကို နှစ်ယောက်တွဲ၍ ကိုင်သွားရသည်။ တစ်ယောက်တည်းသမားဆိုလျှင် သူ့တွင် အဖော်မရှိတော့။

အချုပ်ခန်း အမှတ် ၅-အလှည့်...။

အစောင့်ဝါဒါအုပ်၏ အသံနှင့်အတူ သော့ဖွင့်သံ၊ တံခါးဖွင့်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့် ဆံပင်ဖြူဖြူ အရပ်ရှည်ရှည်၊ မျက်နှာက ထောင့်ကျကျ လူကြီးတစ်ယောက်က အင်တုံတစ်လုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မ၊ကာ ကျွန်မတို့ အခန်းရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။

‘သခင်ဗမောင်’

အဝိုင်းက လေသံဖြင့် ကျွန်မကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘တကောင်းအဘိရာဇာ၊ တို့ဗမာ သာကီမျိုးဟာမို့၊ မညှိုးဂုဏ် တေဇာ၊ ယိုးဒယားနဲ့ကုလားကိုပါ တိုက်ခိုက်အောင်ခဲ့တာ’

တို့ဗမာသီချင်းသံက ကျွန်မရင်ထဲတွင် ပဲ့တင်ရိုက်နေလေသည်။

ကျွန်မစိတ်၊ ကျွန်မသွေး၊ ကျွန်မမွေးပေါက်သော မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသား များအား သခင်စိတ်၊ လွတ်လပ်လိုစိတ် နိုးကြားတက်ကြွလာအောင် တပ်လှန့် နှိုးဆော်ပေးသည့် ‘တို့ဗမာ’ အစည်းအရုံး။

တို့ဗမာအစည်းအရုံးသည် ၁၉၃၀-ခုနှစ်အတွင်း ပေါက်ဖွားလာသည့် သမိုင်းပေးအဖွဲ့အစည်းကြီး။

မြန်မာ့သမိုင်းတွင် ထာဝစဉ်ဂုဏ်ဝင့်နေသည့် စည်းရုံးရေးကြီး။

၁၉၄၂-ခုတွင် အင်္ဂလိပ်ကို မြန်မာ့မြေပေါ်မှ တိုက်ထုတ်ခဲ့ရာ၌ လည်းကောင်း၊ ယခု ကျွန်မတို့ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို တော်လှန်ရန် စိုင်းပြင်း လှုပ်ရှားနေရာ၌လည်းကောင်း တို့ဗမာအစည်းအရုံးက ရေသောက်မြစ်။

တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင်များ၏ နာမည်ရှေ့တွင် သခင်၊ သခင်မ ဟူသော စကားလုံးများက အမြဲပါရှိသည်။

သခင်လူမျိုး၊ သခင်စိတ်မွေးရန် သွေးထိုးပေးသည့် စကားလုံး။

သို့ဖြစ်၍ ‘တို့ဗမာအစည်းအရုံး’ကို ‘သခင်’အသင်းဟုလည်း အရပ် ထဲတွင် ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုလေ့ရှိကြသည်။

တို့ဗမာ(သခင်)အစည်းအရုံးဝင်များသည် ထောင်ကျခံ၊ အညှင်းဆဲခံ၊ အစာငတ်ခံ၍ မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံး နိုးကြားလာကာ လွတ်လပ်ရေး ရယူ လိုစိတ် တက်ကြွလာအောင် စည်းရုံးခဲ့ကြ၏။

ဂျပန်လက်အောက်တွင် လွတ်လပ်ရေးရနေသော မြန်မာနိုင်ငံ၌ မြန်မာ လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းခဲ့သည့် သခင်တစ်ယောက်က ကျွန်မတို့ရှေ့တွင် ချေးအိုး ကို ကိုယ်တိုင်သယ်နေရလေပြီ။

‘နောင်ဥဒါန်းဘယ်မကြေစရာ၊ ကမ္ဘာတစ်ခွင်မှာဖြင့် ရာဇဝင် အထင် အရှား၊ တို့ခေတ်တွင်မှ ညံ့ကြတော့မှာလား’

ကျွန်ဘဝတွင် အိပ်မောကျနေသည့် မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများ အား ကိုင်လှုပ်၍ နှိုးလိုက်သည့် တို့ဗမာသီချင်း...။

‘တို့ဗမာ...တို့ဗမာ မဟုတ်လေရော့သလား’
‘တို့ဗမာ၊ ငါတို့ဗမာ၊ ယောက်ျားဘသားတို့ဗမာ၊ နောင်လာနောင်သား ကောင်းစားဖို့ရာ၊ တို့ကိုယ်ကျိုး လုံးလုံးမပါ။ သခင်မျိုးဟေ့...တို့ဗမာ’

ကျွန်မကိုယ်တွင် ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထလာသည်။
‘အမျိုးသားရေး ကြိုးပမ်းကြပါ တို့ဗမာတွေ...တို့ဗမာ။ ဩော်... အရှေ့ကနေဝန်း ထွက်သည့်ပမာပ။ တို့ခေတ်ကိုသာ ရောက်ရမည်မှာ မလွဲပါ။ တို့ဗမာဟေ့... တို့ဗမာ’

‘ဗမာပြည်တစ်ဝန်းကုန်အစင် တို့အိမ်မှတ်ပါ။တို့ယာမှတ်ပါ။ အဲဒါ တို့ဗမာ’

‘ကမ္ဘာမကျေ၊ မြန်မာတွေ၊ ဒါတို့ပြည်၊ ဒါတို့မြေ၊ ဒါငါတို့ပြည်’

ကျွန်မတို့အခန်းရှေ့တွင် အဓမ္မလမ်းကြားမှ ချောင်းဟန်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

သခင်ဗမောင်သည် ကျင်ကြီးကျင်ငယ်အိုးများကို သန့်စင်ပြီးနောက် ကျွန်မတို့ အခန်းရှေ့သို့ ပြန်အရောက်တွင် အချက်ပေးလိုက်ခြင်း။

ကျွန်မသည် အသက်ကြီးရင့်နေပြီဖြစ်သော မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲဝင် ပြည်သူ့သားကောင်း သခင်ဗမောင်အတွက် ရင်ထုမနာ ဖြစ်နေမိ လေသည်။

‘နောင်လာနောင်သား ကောင်းစားဖို့ရာ၊ တို့ကိုယ်ကျိုး လုံးလုံးမပါ’ ဖြစ်နေမိလေသည်။

တို့ဗမာ(သခင်)အစည်းအရုံးကြီး၏ သီချင်းအတိုင်းပင် သခင်ဗမောင် က ကိုယ်ကျိုးကို စွန့်နေရလေပြီ။

စွန့်လိုက်ပုံကလည်း ဘုရားအလောင်းတို့၏ စွန့်ခြင်းကြီးမျိုး။
အဖြာညီနောင်စာပေ

ကိုယ်ကျိုးကို စွန့်လွှတ်ခဲ့သည့်တိုက်ပွဲဝင် မြန်မာ့သားကောင်းများ
အတွက် အဘယ်သူသည် ကမ္ဘာကြီးကျောက်စာတိုင် ထူပါမည်နည်း။

နောင်လာနောက်သားများအနက် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲဝင် ပြည်သူ့
သားကောင်းများ၏ ကျေးဇူးကိုသိတတ်သူ အဘယ်မျှရှိပါမည်လဲ...။

‘အချုပ်ခန်းအမှတ်(၆) အလှည့်’

ကျွန်မနှင့်အပိုင်းက ကျင်ကြီးကျင်ငယ်အိုးကို ကိုင်ကာ အချုပ်ခန်းမှ
ထွက်လာခဲ့၏။

‘နောင်ဥဒါန်းဘယ်မကျေစရာ... ကမ္ဘာတစ်ခွင်မှာဖြင့် ရာဇဝင်
အထင်အရှား... တို့ခေတ်တွင်မှ ညံ့ကြတော့မှာလား’

ကျွန်မတို့ခေတ်တွင် ကျွန်မ အညံ့မခံနိုင်ပါ။

ကျွန်မက အချုပ်ခန်းကိုဖောက်ပြေးရန် သန္နိဋ္ဌာန် စွဲစွဲမြဲမြဲ ချလိုက်
သည်။

‘ကမ္ဘာမကျေ...မြန်မာတွေ၊ ဒါတို့ပြည်...ဒါတို့မြေ...ဒါ ငါတို့ပြည်’
ကျွန်မရင်ထဲတွင် တို့ဗမာသီချင်းသံက တသိမ့်သိမ့်တုန်ဟည်းနေ၏။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို တွန်းလှန်ကြ။

ကျွန်မစိတ်ထဲမှ ကြွေးကြော်ကြွေးဝါးလိုက်သည်။

x x x

အခန်း(၁၆)

သေနတ်သံက တဒိုင်းဒိုင်းတဒက်ဒက် ဆူညံနေ၏။

‘ပစ်...၊ လိုက်ပစ်...။ ဘယ်ဘက်ကို တိုးဝင်သွားတယ်’

စကားပြောသံများကိုလည်း သဲ့သဲ့ကြားနေရသည်။

ကျွန်မက သစ်ပင်တစ်ပင်ကို အကာအကွယ်ယူလိုက်၏။

‘ဒိုင်း...’

ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးက ကျွန်မအကာအကွယ်ယူလိုက်သည့် သစ်ပင်
ကို လာမှန်သည်။

ကျွန်မသည် မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မ
မျက်နှာပေါ်တွင်မိုးကာ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ကြည့်နေသည့် အပိုင်း၏မျက်နှာ။

အခန်းအပြင်ဘက်မှ ကြေးသေ့ခလောက်ကြီးကို သံတိုင်ဖြင့်
ဆောင့်ကာဆောင့်ကာ ရိုက်နေသည့်အသံ။

‘အစ်မကို စစ်မေးမလို့ လာခေါ်နေတယ်’

ကျွန်မ တို့အချုပ်ခန်းတွင် လျှပ်စစ်မီးကို ၂၄နာရီ ထွန်းထား၏။
ထို့ကြောင့် နေ့လား၊ ညလား၊ အတော်ခွဲခြားယူရသည်။

ပထမအကြိမ် ပုံစံထမင်းလာပေးလျှင် နံနက်ဆယ်နာရီမှ ဆယ်
တစ်နာရီအတွင်း။

ရေချိုးခန်းသို့ခေါ်လျှင် ညနေလေးနာရီမှ ငါးနာရီအတွင်း။

ဒုတိယအကြိမ် ပုံစံထမင်းလာပို့ပါက ညနေငါးနာရီခွဲ။

ကျွန်မတို့လုပ်နိုင်သည့် အမှတ်အသားမှာ ဤမျှသာ။

လျှပ်စစ်မီးကို ညအချိန်ပါ ထွန်းထားပေးခြင်းမှာ အချုပ်သားများ
ထွက်မပြေးနိုင်ရန်။

ထွက်ပြေးရန်အတွက် အကြံအဖန် မလုပ်နိုင်ရန်။

‘ဟေ့၊ မြန်မြန်လာ’

စိတ်မရှည်နိုင်တော့သည့် ခေါ်သံနှင့်အတူ ကြေးသေ့ခလောက်
ကြီးကို ဖွင့်နေသံကြားရ၏။

ကျွန်မက တုန်လှုပ်စွာ ထလိုက်သည်။

‘နောင်ဥဒါန်းဘယ်မကျေစရာ၊ ကမ္ဘာတစ်ခွင်မှာဖြင့် ရာဇဝင် အထင်အရှား၊ တို့ခေတ်တွင်မှ ညံ့ကြတော့မှာလား’

တုန်လှုပ်နေသည့်စိတ်ကို တို့ဗမာသီချင်းက ချွန်းတောင်းနှင့် ချိတ် လျက် သတိအုပ်လိုက်သည်။

‘နောင်လာနောက်သား၊ ကောင်းစားဖို့ရာ၊ တို့ကိုယ်ကျိုးလုံးလုံးမပါ’
ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းသွားသည်။

ကျွန်မက မတ်မတ်ရပ်လိုက်ကာ ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ခင်းထား သည့် လုံချည်ကို အပေါ်မှထပ်၍ဝတ်လိုက်၏။

‘အစ်မက သတ္တိရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သိပ်လဲသတ္တိမပြန့်။ သတ္တိ ပြလေ သူတို့က ပိုပြီးမသင်္ကာဖြစ်လာလေပဲ’

ကျွန်မ၏အချုပ်ခန်းဆရာမ အဝိုင်းက ကျွန်မကို နည်းလမ်းညွှန်ကြား နေ၏။

‘ဟေ့ လာဆိုတာ မကြားဘူးလား’

ဂျပန်အစောင့်ဝါဒါအုပ်၏အသံမဟုတ်မှန်း ခုမှသိလာသည်။

ကျွန်မ အချုပ်ခန်းအပြင်ရောက်လာတော့ ဂျပန်စစ်ယူနီဖောင်းဝတ် မြန်မာတစ်ယောက်။

ကျွန်မက သူ့မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...။

‘ဩ...ရှင်က ဗမာပဲ။ ကျွန်မက ဂျပန်စစ်သားမှတ်နေတာ’

‘ဖာသည်မ စကားများမနေနဲ့။ အချုပ်သားဟာ မေးမှပြောရတယ်။ ရှေ့ကသွားစမ်း’

သူက ကျွန်မကို တွန်းလိုက်သည်။

ဂျပန်ကင်ပေတိုင်၏ ထောက်လှမ်းရေးဌာနတွင် စကားပြန် လုပ် နေသည့် မြန်မာအမျိုးသားတစ်ယောက်။

သီပေါမင်းပါတော်မူခေတ်က အချုပ်တန်းဆရာဖေ ရေးစပ်ခဲ့သည့် ကဗျာတစ်ပိုင်းတစ်စ ကျွန်မခေါင်းထဲ တိုးဝင်လာသည်။

‘ဗမာချင်းကြွားကြတာမှာ ဓားပြကာ လူဆိုး၊ ကုလားမြင် သူ့အမေ ရိုးတော့မလို...ခုမြေလျှိုးပုန်းရှောင်၊ မိုက်မနေဘဲ ပြုမမေးရယ်၊ သူ့ပထွေး ထွက်၍မဟောင်၊ ပြောရောတဲ့ ရာဇဝင်ပြောင်အောင်၊ စာသင်တောင် ဦးချ

လို၊ ပလူးကြကျုပ်တို့ဗမာ၊ ခွေးသို့ပမာ၊ တွေးလိုက်တိုင်း အရိုးနာသည်။ အမျိုးသာ ဆဲချင်တော့လေး’

သီပေါမင်း ပါတော်မူခေတ်က ကုလားကို ဦးတင်ရှိခိုးကြသည်။

ယခုတော့ ဂျပန်ကို ရှိခိုးဦးတင် ဖူးမြင်သတ်လွတ်ကြောင်း။

ကျွန်မသည် ဖြည်းဖြည်းနှင့် မှန်မှန်ပင် အဓမ္မလမ်းကြားအတိုင်း လျှောက်သွားနေသည်။

ဗမာစကားပြန်နှင့် ဂျပန်အစောင့်ဝါဒါအုပ်က ကျွန်မနောက်မှ လိုက် လာရင်း ရယ်ရယ်မောမော စကားဆိုနေကြ၏။

ကျွန်မ ဝတ်ပုံစားပုံ၊ ကျွန်မရုပ်ရည်နှင့် ကျွန်မ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန်ကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် ထင်မြင်ချက်ပေးနေသည့် စကား။

အဓမ္မလမ်းကြားလမ်းဆုံတစ်ခုသို့ရောက်တိုင်း ဗမာစကားပြန်က နောက်မှနေ၍ လမ်းညွှန်ပေးနေသည်။

‘ဘယ်ကွေ့’

‘အောက်ထပ်ကိုဆင်း’

‘ညာလျှောက်’

‘တည့်တည့်သွား’

လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ကြာအောင် လျှောက်ရပြီးနောက် ကျွန်မတို့သည် အခန်းကလေးတစ်ခုထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြရ၏။

ဂျပန်အစောင့်ဝါဒါအုပ်က သူ့အလုပ်ရှိရာသို့ ပြန်သွားသည်။

ဗမာစကားပြန်က ကျွန်မအား ခွေးခြေတစ်ခုကို ညွှန်ပြထားခဲ့ ပြီးနောက် နက်ပြာရောင်လိုက်ကာခြားထားသည့် အခန်းကျယ်တစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွား၏။

ကျွန်မထိုင်နေသည့် အခန်းငယ်တွင် မီးမရှိ။ အခန်းကျယ်ထဲတွင် ထွန်းထားသည့်မီးပွင့်များ၏ အရောင်ကိုသာ လိုက်ကာကြားမှမြင်နေရသည်။

အခန်းကျယ်ထဲမှ သတင်းပို့ အလေးပြုသံ၊ စကားသံများကို ဝိုးတဝါး သာ ကြားနေရ၏။

ဗမာစကားပြန်လုပ်သူသည် လက်တွင်ရွှေလက်ပတ်နာရီ၊ ခါးတွင် ပစ္စတိုတစ်လက်ချိတ်လျက်...။

ဂျပန်ကင်ပေအရာရှိများက သွေးမြောက်အောင် မြောက်ပေး ထားသည့် အဆောင်အယောင်များ ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ခဏအကြာတွင် လိုက်ကာပွင့်သွားပြီး ဗမာစကားပြန်က အခန်းကျယ် အဝမှနေ၍ ကျွန်မအား လက်ယက်ခေါ်လိုက်သည်။

ကျွန်မသည်မျက်နှာကို အတည်ငြိမ်နိုင်ဆုံးထားကာ အခန်းကျယ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။

လင်းထိန်နေသည့် မီးပွင့်များက ကျွန်မမျက်စိများကို ကျိန်းစပ်သွားစေသည်။

အလျားပေ ၅၀၊ အနံပေ ၃၀ခန့်ကျယ်ဝန်းသည်။

ပြတင်းပေါက်များတွင် သံတိုင်များ ကာထားခြင်းမရှိ။ သို့သော် ပြတင်းတံခါးအားလုံးကို ပိတ်ထားသည်။

ကျွန်မဝင်လာခဲ့သည့် တံခါးပေါက်ကြီးတစ်ခုအပြင် အခန်းကျယ်ထဲမှ အခြားအခန်းတစ်ခုသို့ ကူးသွားနိုင်မည့် တံခါးပေါက်ကြီးသုံးခု။

အခန်းထိပ်ဘက်တွင် နက်ပြာရောင်စားပွဲခင်းကြီး ခင်းထားသည့် စားပွဲရှည်တစ်ခု။

ထိုစားပွဲရှည်ရှေ့တွင် ဗိုလ်ကြီး၊ ဒုဗိုလ်၊ ဗိုလ်အဆင့်ရှိ ဂျပန်စစ်အရာရှိသုံးယောက် ကုလားထိုင်များဖြင့် ထိုင်နေကြ၏။

စားပွဲရှည်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် လက်တင်မပါသည့် ကုလားထိုင်များပေါ်၌ အရာခံဗိုလ်၊ အကြပ်တပ်သားနှင့် ဗမာစကားပြန်။

ကျွန်မအတွက် ခွေးခြေတစ်ခု...။

ဗမာစကားပြန်က လက်ညှိုးညွှန်ပြသဖြင့် ကျွန်မက ခွေးခြေပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

စားပွဲရှည်ရှေ့တွင် ထိုင်နေကြသည့် ဖက်ဆစ်ဗိုလ်များအထဲ၌ ကျွန်မကို စစ်မေးသည့် ခွေးဘီလူးမပါ။

ခွေးဘီလူးသည် တာဝန်ဖြင့် တစ်နေရာသို့ရောက်နေမည် ထင်ရလေသည်။

ခဏအကြာတွင် စစ်ဖိနပ်သံ တဒေါက်ဒေါက်ပေးလျက် အခန်းထဲသို့ဝင်လာသော ဂျပန်ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အခန်းထဲရှိ အရာရှိအရာခံအကြပ်တပ်သားအားလုံး ထိုင်ရာမှ မတ်တပ်ရပ်ကာ အလေးပြုလိုက်ကြသည်။

ကျွန်မက ထိုင်ရာမှထ၍ ရပ်လိုက်၏။

ဖက်ဆစ်ဗိုလ်မှူးက ပြန်၍အလေးပြုလိုက်ပြီးနောက် သူ့အတွက် သီးသန့်ချထားသည့် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သည်တော့မှ အခန်းထဲရှိ အရာရှိ၊ အရာခံ၊ အကြပ်တပ်သားအားလုံး ကိုယ့်နေရာတွင် ကိုယ်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

ကျွန်မက ကျွန်မအတွက်ပေးထားသည့် ခွေးခြေပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

ဗမာစကားပြန်က သူ့နေရာတွင်သူမထိုင်ဘဲ ဂျပန်ဗိုလ်မှူး အနားတွင် မတ်တပ်ရပ်လျက် ခစားနေရ၏။

ဖက်ဆစ်ဗိုလ်မှူးက ကျွန်မရှိရာသို့ တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဗမာစကားပြန်အား တစ်ခုခုပြောလိုက်သည်။

စကားပြန်က ကျွန်မကို စားပွဲထိပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားရင်း ကျွန်မခွေးခြေကိုပါ ဆွဲယူလာသည်။

‘ထိုင’

စကားပြန်ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ကျွန်မက ခွေးခြေပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။

ကျွန်မအား ပထမဆုံးစစ်မေးကာ ကျွန်မပါးကို သွက်သွက်လည်အောင် ရိုက်သွားခဲ့သည့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်ဗိုလ်က ခွေးဘီလူးနှင့် တူသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကမူ ခွေးသူတောင်းစား။

ဗိုလ်ကြီးအဆင့်ရှိ ဖက်ဆစ်ကောင်က ခွေးသူတောင်းစားရှေ့သို့ ဖိုင်တွဲတစ်ခုကို ထိုးပေးလိုက်သည်။

ခွေးသူတောင်းစားသည် ဂျပန်စစ်သားငှဲပေးသည့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကိုသောက်ရင်း ဖိုင်တွဲထဲမှစာများကို ဖတ်နေ၏။

ကျွန်မအမှုနှင့်ပတ်သက်သည့် ဖိုင်တွဲပင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ခွေးသူတောင်းစားသည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းထည့်ထားသည့် ဖန်ခွက်ကိုကိုင်လျက် ကျွန်မအနားတွင် လာရပ်သည်။

ကျွန်မကို တစ်ခုခုမေးတော့မည်ဟု ထင်လိုက်၏။

မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မမျက်နှာတစ်ခုလုံး ပူသွားသည်။

ခွေးသူတောင်းစားက စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ကျွန်မမျက်နှာကို သူ့လက်ထဲမှ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပူဖြင့် ပက်လိုက်ခြင်း။

ကျွန်မ ထောင်းကနဲ ဒေါသထွက်လာသည်။
 'အစ်မက သတ္တိရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...သိပ်လဲသတ္တိမပြန်၊ သတ္တိ
 ပြလေ သူတို့က ပိုပြီးမသင်္ကာလေပဲ'
 အပိုင်းက ကျွန်မနားတွင် လာပြောနေသလို ကြားလိုက်ရ၏။
 ကျွန်မသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့်အုပ်ကာ အော်၍
 ငိုလိုက်သည်။
 တကယ်ငိုခြင်းကား မဟုတ်။ ပရိယာယ်ဆင်လိုက်ခြင်းသာ။
 သူတောင်းစားထံမှ တဟားဟားရယ်သံ။
 အရာရှိ၊ အရာခံ၊ အကြပ်တပ်သားနှင့် စကားပြန်ကပါ လိုက်၍
 ရယ်နေ၏။
 ကျွန်မက မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည့် လက်
 အကြားမှ သူတောင်းစားမျက်နှာကို ခိုးကြည့်နေသည်။
 ခွေးသူတောင်းစားက ခွေးဝဲစားနှင့်တူသည့် ဗိုလ်ကြီးအဆင့်ရှိ
 ဖက်ဆစ်အား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
 'ကျွန်မကို စ၍မေးပါ'ဟု ပေးလိုက်သည့်အမိန့်။
 ကျွန်မက မြန်မာစာ လေးတန်းအထိသာ သင်ဖူးသည်ဟု ထွက်
 ထားသည့်အတိုင်း ဂျပန်စကား၊ အင်္ဂလိပ်စကား မတတ်ရုံမက နလပိန်းတုံး
 တစ်ယောက်လို။
 'မန္တလေးက ဦးရာပိုနဲ့ ဒေါ်မြချိုအိမ်ကို ဘာကိစ္စသွားတာလဲ'
 စကားပြန်က ဖက်ဆစ်အုပ်စုနှင့် ကျွန်မကြားတွင် အမေးအဖြေ
 အားလုံးကို ကိုယ်စားလှယ်ယူထားသူ...။
 ဦးရာပိုကိုလဲ မသိပါ၊ ဒေါ်မြချိုကိုလဲ မသိပါ၊ သူတို့အိမ် ဘယ်မှာ
 ဆိုတာကိုလဲ မသိပါ၊ သွားလဲ မသွားပါ'
 'မန္တလေးရောက်တော့ ဘယ်ကိုသွားသလဲ'
 'ကျွန်မသူငယ်ချင်း ခင်ခင်ကြီးအိမ်ကိုပါ'
 ဦးရာပိုနှင့် ဒေါ်မြချိုဆိုသည်မှာ ကိုဘမုန်း၏မိခင်နှင့်ဖခင် အမည်
 ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်မက စဉ်းစားလိုက်မိ၏။
 ကျွန်မ ကျောက်သွေးဆရာ ဇနီးမောင်နှံ အိမ်ပေါ်မှမဆင်းမီ
 ကိုဘမုန်း၏ အဖေနှင့်အမေကို ဂျပန်ကင်ပေဖမ်းသွားကြောင်း သိခဲ့ရသည်
 မဟုတ်လား။

အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်နေသည့် အဘိုးအိုဇနီးမောင်နှံအား ညဉ့်ဆဲ
 မေးမြန်းရာမှ ကျွန်မနားမည်ဝက် 'ပဲပြုတ်သည်'ဟူသော စကားကလွဲ၍
 တခြားလျှို့ဝှက်ချက်များကိုကား ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ပုံမရ။
 ပဲပြုတ်သည်ကိုပင် ဖြူသလား၊ မည်းသလား မခွဲခြားနိုင်ကြောင်း
 ဖြင့် ထွက်ဆိုခဲ့ကြသည်ဟု ထင်ရ၏။
 သို့သော် အသက်ကိုမူ ဆယ့်ကိုးနှစ်ဝန်းကျင်တစ်ဝက်ဟု ပြောခဲ့ကြ
 ဟန်တူသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မနှင့်သက်တူရွယ်တူ ကိုယ်လုံး
 ကိုယ်ပေါက်တူ အမျိုးသမီးအချို့ကို ပဲခူးဘူတာတွင် ဂျပန်ကင်ပေက ဖမ်းဆီး
 ခဲ့သောကြောင့်။
 ဤအတိုင်းသာ ဖမ်းနေမည်ဆိုလျှင် မြန်မာတစ်ပြည်လုံး ဖမ်း၍
 ကုန်နိုင်ဖွယ်မရှိ။
 ဂျပန်ကင်ပေ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ဗိုလ်များသည် မြစ်ကြီးကို အလျား
 လိုက်ခုန်၍ ကူးနေလေပြီ။
 'ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း ခင်ခင်ကြီးအိမ်မှာ ခင်ဗျား ဘာတွေလုပ်သလဲ'
 'ကျွန်မ ရှေ့နဲ့ကျောက်ဝယ်ဖို့အတွက် ခင်ခင်ကြီးကို အဖော်
 ခေါ်သွားပြီး အဖိုးချိုတဲ့ ရောင်းသူတွေဆီမှ ဝယ်ပါတယ်'
 'ဘယ်သူတွေဆီက ဘာဝယ်ခဲ့သလဲ'
 ကျွန်မက စုံစုံစေ့စေ့ပင် စာရင်းချပြလိုက်သည်။
 ဤအချက်က ကျွန်မ 'မန္တလေး ဘာကြောင့်သွားသလဲ'ဟူသော
 မေးခွန်းအတွက် အလွန်ပိုင်နေသည့် အဖြေ။
 'ခင်ဗျား မန္တလေးကို ဘယ်နေ့က သွားသလဲ'
 'စက်တင်ဘာလ ၁၀-ရက်နေ့'
 'မန္တလေးကို ဘယ်တော့ရောက်သလဲ'
 'ဆယ်နှစ်ရက်နေ့ မနက်ဘက်မှာ ရောက်ပါတယ်'
 'ရောက်ရောက်ချင်း ဦးရာပိုတို့အိမ်ကို ဘာသွားလုပ်သလဲ'
 အငိုက်ဖမ်းလိုက်သည့်မေးခွန်း...
 'မန္တလေးမှာ ကျွန်မသိတာ ကျွန်မသူငယ်ချင်း ခင်ခင်ကြီးပဲ၊ ကျွန်မ
 သူ့အိမ်ကိုပဲ သွားပါတယ်'

‘ဦးရာပိုနဲ့ ဒေါ်မြချိုက ခင်ဗျားကိုသိတယ်။ ခင်ဗျား သူတို့အိမ်ကို လာတယ်။ လာပြီး နိပွန်ဆန်ကျင်ရေးစာရွက်စာတန်းတွေ ပေးသွားတယ်လို့ ထုတ်ပြောနေပါလား’

‘ဒါဖြင့်... အဲဒီဦးရာပိုနဲ့ ဒေါ်မြချိုဆိုတဲ့ လူတွေကို ကျွန်မနဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးပါ။ သူတို့အိမ်လာတာ ကျွန်မလား၊ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သူတို့ ပြောပါစေ’

‘ခင်ဗျား လိမ်မနေနဲ့၊ ခင်ဗျား ဦးရာပိုတို့အိမ်ကို ဝင်သွားတာ ကျုပ်တို့ဘက်က မြင်လိုက်တဲ့ သတင်းပေးတွေရှိတယ်’

ဤကား ဂျပန်ကင်ပေ၏ လှည့်လုံး။

မြင်လိုက်ရင် အဲဒီတုန်းက ကျွန်မကို တခါတည်းဖမ်းလိုက်ရော ပေါ့’

‘ခင်ဗျား မှန်မှန်ပြောမလား၊ မပြောဘူးလား’

‘ကျွန်မ မှန်တာကိုပြောနေတာ မာစတာ’

ကျွန်မက လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် အဖြေပေးလိုက်၏။

သို့သော် ကျွန်မ၏လေသံပျော့ပျော့က ဖက်ဆစ်ကောင်၏ ဒေါသ ကို လျော့ပါး၍ မသွားစေနိုင်။

ဖက်ဆစ်ကင်ပေသည် ထိုင်ရာမှထလာကာ ကျွန်မရှေ့တွင် ရပ် လိုက်၏။ သူ့အရပ်အမောင်းက ကျွန်မကို မခြောက်လှန့်နိုင်ပါ။

‘ခင်ဗျား မန္တလေးကို ရောက်တာနဲ့ ဦးရာပိုတို့ အိမ်ကိုသွားတယ် မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်’

ကျွန်မစကားကို အဆုံးမသတ်နိုင်မီ ဖက်ဆစ်ကင်ပေ၏ လက်ဝါး နှစ်ဘက်က ကျွန်မပါးပြင်နှစ်ဘက်ပေါ်တွင် ဘယ်ပြန်ညှာပြန် ကျလာသည်။

ကျွန်မကိုယ်ကိုမဟန်နိုင်တော့ဘဲ သမံတလင်းပေါ်သို့ လဲကျသွား၏။

ဗိုလ်မှူးလုပ်သူ ဖက်ဆစ်ခွေးသူတောင်းစားက မြန်မာစကားပြန် အား အမိန့်ပေးသံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာသည်။

မြန်မာစကားပြန်က ကျွန်မခြေထောက်တစ်ဖက်ကို စစ်ဖိနပ် ဝတ် ထားသည့် သူ့ခြေထောက်ဖြင့် တက်နင်းရင်း...

‘ခင်ဗျား ဦးရာပိုအိမ်ကို သွားတယ်မဟုတ်လား’ဟု ထပ်ခါထပ်ခါ မေးနေ၏။

‘သွားတယ်မဟုတ်လား’

‘မသွားဘူး’

‘သွားတယ်’

‘မသွားဘူး’

‘ကဲ လိမ်ဦး လိမ်ဦး’

စကားပြန်က ပါးစပ်မှတုတ်တုတ်ရေရွတ်ရင်း ကျွန်မကိုယ်ခန္ဓာ ကို သူ့စစ်ဖိနပ်ဖြင့် တက်နင်းလိုက်သည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရပြီးနောက် ကျွန်မ ဘာကိုမှမသိတော့။

ကျွန်မသတိပြန်၍ရလာသည့်အချိန်တွင် ကျွန်မ အချုပ်ခန်းကွပ်ပျစ် ပေါ်သို့ ရောက်နေတော့၏။

x x x

အခန်း(၁၇)

အဝိုင်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်ရည်စများက မခန်းခြောက် နိုင်သေး။

နံနက်စာပုံစံထမင်းလာပို့သည့်အထဲမှ ပဲရည်ကျဲကျဲကို အဝိုင်းက အဝတ်အစကလေးတစ်ခုနှင့် စုပ်ယူကာ ကျွန်မပါးစပ်အတွင်းသို့ ညှစ်ချ ပေးနေသည်ကို ကျွန်မသတိရလာလျှင်လာချင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျွန်မတို့အချုပ်သားများတွင် ထည့်စရာ ခွက်ယောက်ပန်းကန် ဟူ၍ မရှိပါ။ ခပ်စရာစွန်းဟူ၍လည်း ပေးမထားပါ။

အဝိုင်းက သူ့ပန်းကန်မှ ထမင်းများကို မစားသေးဘဲ ကျွန်မအား ပဲရည်ကျဲကျဲကို တိုက်နေသည်။

သူ့အင်္ကျီလက်တွင် လက်လေးသစ်လောက် စုတ်နေသည်ကို တွေ့ရခြင်းအားဖြင့် အဝိုင်းသည် သူ့အင်္ကျီလက်တစ်ဖက်မှ ဆုတ်ကာ ထိုအင်္ကျီစုဖြင့် ပဲရည်ကျဲကျဲကို တို့ယူ၍ ကျွန်မအားတိုက်ကျွေးပြုစုနေခြင်း။

ကျွန်မက အားယူ၍ ပြုံးပြလိုက်၏။

အဝိုင်း၏ မျက်ရည်စ မခြောက်သေးသည့် မျက်နှာကလေးက ပြုံးလာလေသည်။

‘အစ်မ နည်းနည်းသက်သာလာပြီနော်’

‘ဟုတ်တယ်...’

ကျွန်မအသံက ထွက်မလာပါ။ ကျွန်မရင်ထဲတွင်သာ ပဲ့တင်ရိုက် နေလေသည်။

‘ညီမ ထမင်းစားလိုက်ပါဦး’

ကျွန်မက လက်ဖြင့်ပြု၍ ပြောလိုက်၏။

ကျွန်မလက်ကိုလည်း လှုပ်၍မရ။ လှုပ်လိုက်တိုင်း နာနေသည်။

ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး လမ်းကြိုတစ်ကြီးနှင့် တက်၍ အကြိတ်ခံ ထားရသလို နာကျင်ကိုက်ခဲနေလေ၏။

‘ညီမ ထမင်းစား၊ ညီမ မစားရင် အစ်မလဲ ညီမ ကျွေးတာကို မစားဘူး’

ကျွန်မက လက်နှစ်ဘက်ကို တတ်နိုင်သမျှလှုပ်ကာ အဝိုင်းကို လက်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

အဝိုင်းက သူ့ပန်းကန်ထဲမှ ထမင်းတစ်လုတ်ကိုစားလိုက် ကျွန်မ ကို ပဲရည်ညှစ်ပေးလိုက် လုပ်နေသည်။

ကျွန်မက အားယူကာ တစ်ဖက်သို့ စောင်းလိုက်၏။

ကျွန်မကိုယ်ခန္ဓာထဲမှ အရိုးတွေကြေမွနေပြီဟုထင်ရ၏။ သို့သော် တစ်ဖက်သို့ကား စောင်းသွားသည်။

ပဲရည်ကျဲကျဲကို အဝတ်စနှင့်တို့ကာ ကျွန်မက ကျွန်မဘာသာ စုပ်ယူလိုက်သည်။ အဝိုင်းက သူ့ပန်းကန်ထဲမှ ပဲရည်ကျဲကျဲကို ကျွန်မပန်းကန် ထဲသို့ စစ်၍ထည့်ပေးပြီးနောက် ထမင်းကို ဆက်၍စားနေ၏။

ခဏအကြာတွင် ပန်းကန်သိမ်းသည့် ဗမာယောက်ျားကြီးက အချုပ်ခန်းသံတိုင်ကို ပန်းကန်ပြားဖြင့်ခေါက်ကာ ပန်းကန်ပြားလာပေးရန် အချက်ပေးနေသည်။

အဝိုင်းက ပဲရည်ကျဲကို သူ့လက်ခုပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီးနောက် ပန်းကန်နှစ်ချပ်ကို ပြန်ပေးလိုက်၏။

‘အစာရှိမှ အားရှိမယ်၊ အားရှိမှ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်နိုင်မယ်’

အဝိုင်းက အစ်မကြီးတစ်ယောက်လိုပြောရင်း သူ့လက်ခုပ်ထဲမှ ပဲရည်ကျဲကို အဝတ်စဖြင့်တို့ကာ ကျွန်မအားခွံတိုက်နေလေ၏။

ညနေ အဝိုင်းရေချိုးရာမှ ပြန်အလာတွင် ကျွန်မအတွက် ငါး ကျပ်သားခန့်ရှိမည့် သကြားအထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်၊ အတွင်းအပြင် ပြောင် နေအောင် တိုက်ချွတ်ထားသည့် အုန်းမှုတ်ခွက်တစ်ခွက်နှင့် အလူမီနီယံဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ဂျပန်ခေတ်ပေါ် စွန်တစ်ချောင်းပါလာသည်။

အဝိုင်းက သူ့လုံချည်နှင့် ဘော်လီအတွင်းတွင် သိုဝှက်ယူဆောင် လာသည်။

‘ဟိုဘက်က သခင်ဗမောင်ကြီးက ထမင်းလာပို့နေကျ ဗမာ ယောက်ျားကြီးနဲ့ အကြံအဖန်လုပ်ပြီး ရလာတာ’

အဝိုင်းက ကျွန်မအား အားရပါးရ ပြောနေ၏။

အစောင့်ဝါဒါအလစ်တွင် ကျွန်မကသကြားရည်ကိုအုန်းမှုတ်ခွက် တွင်ထည့်ကာ အလူမီနီယံစွန်းဖြင့် ခပ်၍ သောက်နိုင်သည့်အဆင့်သို့ ရောက်ပေပြီ။

အလူမိနိယံစွန်းဆို၍ အလွန်အဖိုးတန်သည့်စွန်းဟု အထင်မကြီး ပါနှင့်ဦး။

ဂျပန်ခေတ်တွင် အပ်လို သေးငယ်သည့်ပစ္စည်းမှအစ မော်တော်ကား လို ကြီးမားသည့်ပစ္စည်းအထိ တစ်ခုမှထုတ်လုပ်နိုင်စွမ်းမရှိ။ နိုင်ငံခြားမှ တင်သွင်းနိုင်ခြင်းလည်း မရှိ။

လေယာဉ်အချင်းချင်း တိုက်ပွဲဖြစ်ရာမှလည်းကောင်း၊ အောက်မှ လေယာဉ်ပစ်အမြောက်ဖြင့် ပစ်ချ၍လည်းကောင်း ပျက်ကျလာသည့် လေယာဉ်မှ အတောင်အမြီး စသည်တို့ကို ကျွန်မတို့ တိုင်းရင်းသားတွေက ကောက်ယူကာ စွန်း၊ ပန်းကန် စသည်တို့ ဖြစ်လာခြင်းမျှသာ။

ညနေထမင်းလာပို့ရာ၌ ကျွန်မပန်းကန်ထဲတွင် ထမင်းများဖြင့် ဖုံးထားသည့်ဆေးပုလင်း တစ်ပုလင်းပါလာ၏။

‘လိမ်းဆေး’

ထမင်းလာပို့သည့် ဗမာယောက်ျားကြီးက အစောင့်ဝါဒါအုပ် အသစ်တွင် အဝိုင်းအား လိမ်းဆေးဟု ပြောသွားသည်။

အစောင့်လဲသည့် နေဝင်စအချိန်တွင် အဝိုင်းက အချုပ်ခန်း အမှတ် ၅မှ သခင်ဗမောင်နှင့် အချက်ပြဆက်သွယ်ရေးလုပ်ကာ စကားပြော နေသည်။

အဝိညာဏအသက်မရှိသည့် အုတ်နံရံကြီးများပင် စကားပြောတတ် နေကြလေပြီ။

ကျွန်မက ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် တစောင်းခွေခွေကလေး လှဲနေကာ အုန်းမှုတ်ခွက်ထဲမှ သကြားရည်ကို စွန်းဖြင့်ခပ်လျက် မြို့နေ၏။

ခဏအကြာတွင် အဝိုင်းက ကျွန်မကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ ရောက်လာလေ သည်။

‘အခန်းအမှတ် ၇-မှာလဲ အနှိပ်စက်အညှဉ်းဆဲခဲရတဲ့ ပဲပြုတ်သည် အမှုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ရောက်နေတယ်’

အဝိုင်းက သခင်ဗမာထံမှ ရလာသည့် သတင်းကို ကျွန်မအား ဖောက်သည်ချနေသည်။

‘လိမ်းဆေးကိုလဲ နှစ်ရက် တစ်ပုလင်းရအောင် အကြံအဖန် လုပ် ပေးမယ်တဲ့။ သကြားကိုတော့ ငါးရက်မှ တစ်ခါရလိမ့်မယ်တဲ့။ သခင်ဗမောင် ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းတယ်နော်’

ကျွန်မသည် ဗိုလ်ဒေါင်း မကြာခဏရွတ်ဆိုပြသည့် စာပိုဒ် တစ်ပိုဒ်ကို သွား၍ သတိရလျက်၏။

‘ဒီဂရီလေးဆယ်ဆိုတာဟာလဲ အရက်မဟုတ်သေးဘူး’

‘တစ်နှစ်မှာ ရေချိန်လက်မနှစ်ရာဆိုတာလဲ မိုးရွာတာ မဟုတ်သေးဘူး’

‘သုညအောက် အအေးဒီဂရီ ခြောက်ဆယ်ရောက်နေတာဟာလဲ ရေတွေခဲတဲ့ရာသီ မဟုတ်သေးဘူး’

‘အသက်ခြောက်ဆယ်ဆိုတာဟာလဲ အိုသေးတာမဟုတ်ဘူး’

ခြေထောက်တစ်ချောင်း ပြတ်တာဟာလဲ ဒုက္ခိတမဟုတ်သေးဘူး’

သခင်ဗမောင်သည် ဤစာပိုဒ်ထဲမှ လူစားမျိုး။

ဗိုလ်ဒေါင်းကလည်း ဤလူစား...။

အဝိုင်းက အချုပ်ခန်းများကို စစ်ဆေးချိန်ရောက်လာတော့မည်ဖြစ်၍ ကျွန်မတို့အဖို့ အလွန်အဖိုးတန်သည့်အုတ်မှုတ်ခွက် အလူမိနိယံစွန်း၊ သကြား ထုပ်နှင့် ဆေးပုလင်းများကို တစ်နေရာစီဖြန့်လျက် သိဝှက်ထားလိုက်သည်။

ကျွန်မက ဗိုလ်ဒေါင်း၏စာပိုဒ်ကို ထပ်၍ဖြည့်နေမိသည်။

‘အိပ်ရာထဲမှာ မထနိုင် မထိုင်နိုင်အောင် လဲနေတာလဲ လူမမာ မဟုတ်သေးဘူး’

ကျွန်မက ကြည်နူးစွာ ပြုံးနေမိလေ၏။

‘ဖက်ဆစ်အချုပ်ခန်းထဲ ရောက်နေတာဟာလဲ မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးသေးတာ မဟုတ်ဘူး’

ကျွန်မခေါင်းထဲသို့ နောက်ဆုံးစာပိုဒ်ကလေးက တိုးဝင်လာသည်။

ပြုံးနေသော ကျွန်မမျက်နှာက မာန်ဖြင့် ခက်ထန်၍သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။

‘မျှော်လင့်ချက် မကုန်သေးဘူး။ လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ရမယ်။

ဒီအချုပ်ခန်းက လွတ်ကိုလွတ်ရမယ်’

လက်နှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ကာ ကျွန်မက စိတ် ထဲမှ ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

ကျွန်မ၏ အရုံးမပေးလိုသည့်စိတ်က လက်စားချေလိုသည့် မာန် ကြောင့် ကျွန်မသည် ဆယ့်ငါးရက်အတွင်း ထိုင်နိုင် ထိုင်နိုင်သည်။

တစ်လခန့်အကြာတွင် ရေချိုးခန်းသို့ပင် ကျွန်မဘာသာ လျှောက် သွားနိုင်လေပြီ... ။

ကျွန်မက နံနက်တစ်ခါ၊ ညနေတစ်ခါ ပုံစံထမင်းလာပို့နေကျ ဗမာယောက်ျားကြီးကို စည်းရုံးထားသည်။

သို့သော် ကျွန်မလမ်းလျှောက်နိုင်ပြီးသည့်နောက် တစ်လအကြာ တွင် လူသစ်တစ်ယောက်ရောက်လာ၏။ သူ့ကိုလည်း ကျွန်မတို့က စည်းရုံး သည်။

သူသည် ဗမာနိုင်ငံသားတစ်ယောက်ဖြစ်လျက် ဗမာစိတ် လုံးဝ ရှိသူ မဟုတ်။

သို့ရာတွင် ကျွန်မတို့ကသူ့ကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် စည်းရုံးနေဆဲ။

ရက်များသည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်လာခဲ့လေသည်။

ကျွန်မအား အချုပ်ခန်းမှ ထုတ်၍ စစ်ဆေးသည်မှာ သုံးလပင် ကျော်သွားခဲ့ပြီ။

ဖက်ဆစ်ကင်ပေက ကျွန်မတို့အား နေ့မှန်းညှိမှန်းမသိအောင် လုပ် ထားသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ အရှုံးမပေး။

ကျွန်မတို့ အင်္ကျီလက်မှ အဝတ်စဖြင့် ပြကွဒိန်လုပ်ထား၏။

တစ်ရက်ကုန်ဆုံးသွားလိုက် လက်တစ်ဝါးခန့် အဝတ်စမှ ချည်မျှင် တမျှင်စီ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ကျွန်မတို့ ခေါင်းအုံးထဲသို့ ထိုးထည့်ထားလိုက် သည်။

ချည်မျှင်ခုနစ်မျှင်ဆိုလျှင် ခုနစ်ရက်။

ချည်မျှင် ၃၀ဆိုလျှင်...တစ်လ။

၁၉၄၄ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၃ရက်နေ့။

မှတ်မှတ်ရရဆိုလျှင် ဒီဇင်ဘာလ ၂၃ရက်နေ့။

ည ၁၂နာရီ။

ကွပ်ပျစ်တစ်ခုတည်းပေါ်တွင် ဂုန်နီအိတ်စုတ် တစ်ခုစီခြုံလျက် နှစ်ယောက်သားဖက်ကာ အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်ရင်း အိပ်ပျော်နေကြသည့် ကျွန်မနှင့် အပိုင်း။

အချုပ်ခန်းအပြင်ဘက်မှ ကြေးသောခလောက်ကြီးကို သံတိုင်ဖြင့် ထိရိုက်လျက် ဆူညံသော အသံပြုကာ ကျွန်မကိုခေါ်နေသည်။

‘အချုပ်သား နံပါတ် ၉၉’

ကျွန်မက လူသားတစ်ဦးအဖြစ်မှ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်။ သို့မဟုတ် အရာဝတ္ထုတစ်ခုဖြစ်နေလေပြီ။

‘နံပါတ် ကိုးဆယ့်ကိုး’

ကျွန်မက ခြုံထားသော ဂုန်နီအိတ်စုတ်ကို ဖယ်လိုက်၏။

သမံတလင်းကြမ်းပေါ်တွင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏။

ဒီဇင်ဘာလ၏အအေးဒဏ်က ကျွန်မကို ရစ်ပတ်လွှမ်းခြုံလာသည်။

အေးမြသည့်လေက သံတိုင်များကြားမှ တစ်မိမိမိမိဝင်လာနေလေ၏။

အပိုင်းသည် ကျွန်မအား စိုးရိမ်အကြည့်ဖြင့် ငေးကြည့်နေသည့်

ဤအချိန်အခါမျိုးတွင် အချုပ်သားတစ်ယောက်အား လာ၍နှိုးလျှင်...

အပိုင်းက သိနေသလို၊ ကျွန်မကလည်း သိပြီးသား...

ကျွန်မက ပြေကျနေသည့် ဆံပင်ကို ခပ်တင်းတင်းပြန်ထုံးလိုက်

သည်။ လုံချည်ကိုလည်း တင်းတင်းပြန်ဝတ်လိုက်၏။

ကြေးသောခလောက်ကြီးအတွင်းသို့ သော့ကိုထိုးသွင်းကာ ဖွင့်လိုက် သည့်အသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ကျွန်မက အပိုင်း၏မေးဖျားကလေးကို ဆွဲ၍မော့ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဖွာလန်ကြံနေပြီဖြစ်သော ညှပ်ဖိနပ်ကို ကောက်စွပ်လိုက်ကာ တံခါးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

အချုပ်ခန်းအပြင်ဘက်တွင် တာဝန်ကျဝါဒါအုပ်နှင့်အတူ ဂျပန် စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ခါးတွင် ပစ္စတိုတစ်လက်နှင့် ဂျပန်ဓားရှည်တစ်ချောင်း။

ခေါင်းတွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များ ဆောင်းလေ့ရှိသည့် ကာကီစိမ်း ဦးထုပ်ပျော့။

ခြေတွင် ဒူးဆစ်အောက်နားထိ ရောက်သည့် သားရေဖိနပ်ရှည်။

အချုပ်ခန်းတံခါးဝသို့ ကျွန်မရောက်လာသည်။

ကျွန်မက ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ ရာထူးအဆင့်အတန်းကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

အဓမ္မလမ်းကြားတွင် ထွန်းထားသည့် လေးဆယ်အား မီးပွင့်က ကျွန်မအဖို့ အလင်းရောင် လျော့နည်းနေလေသလား။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ ရာထူးအဆင့်အတန်းကို ဖော်ကျူးထားသည့် အမှတ်အသားကို ကျွန်မ မမြင်ရပါ။

ကျွန်မသည် ဂျပန်စစ်ဝတ်စုံ ဂျပန်စစ်ဘက်ရာထူးအမှတ်အသားများ နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။

သို့ရာတွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့်ဗိုလ်အထက် ရာထူးရှိသူများ၏ ရာထူး တံဆိပ်အမှတ်အသားများကို ဝတ်စုံအင်္ကျီလည်ပင်းကော်လန် တစ်ဖက်တစ် ချက်၌ တပ်ဆင်ထားလေ့ရှိကြောင်းကိုကား ကျွန်မသတိပြုမိပါသည်။

သုံးလှိုင်းတစ်ပွင့်။

သုံးလှိုင်းနှစ်ပွင့်။

သုံးလှိုင်းသုံးပွင့်စသည့် ရာထူးအမှတ်တံဆိပ်များ။

ကျွန်မတို့အဆောင်ရှိ အချုပ်ခန်းဝါဒါအုပ်နှင့်အတူ ကျွန်မအား ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အိပ်ရာမှနှိုး၍ လာခေါ်သည့် ဂျပန်ဗိုလ်တွင် ရာထူး တံဆိပ်အမှတ်အသားများ လုံးဝမရှိ။

သို့သော် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တို့၏ အဆောင်အယောင်ဖြစ်သည့် ဆာမူရိုင်း ဓားက ကျွန်မအား လာခေါ်သည့်ဗိုလ်၏ ဘယ်ဘက်ခါးတွင် တန်းလန်း ချိတ်လျက်။

ဆာမူရိုင်းဓားက တန်းလန်းချိတ်လျက်ဆိုသည်မှာ ဓားအိမ်တွင် ထည့်ထားသောဓားကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဓားအိမ်ထဲတွင် မည်ကဲ့သို့သော ဓားမျိုးရှိမည်ဟု မပြောနိုင်သော် လည်း ဓားအိမ်နှင့်ဓားရိုးကမူ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များ ကိုင်လေ့ရှိသည့် ဓားအိမ်မျိုး၊ ဓားရိုးမျိုး။

ကျွန်မက ရာထူးတံဆိပ် တပ်ဆင်ထားခြင်းကင်းသော ဂျပန်ကင်ပေ စစ်ဗိုလ်ကို ငေး၍ကြည့်နေသကဲ့သို့ သူကလည်း ကျွန်မကို တွေဝေသည့် အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

‘လာ...မြန်မြန်’

အချုပ်ခန်းဝါဒါအုပ်ဂျပန်စစ်သားက ကျွန်မအား ဂျပန်စကားဖြင့် ဟောက်လိုက်သည်။

ကျွန်မသည် အချုပ်ခန်းတံခါးဝမှ ခြောက်လက်မလောက်နိမ့်သည့် အဓမ္မလမ်းကြား ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ဆင်းလိုက်ပြီးနောက် ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မ က ရှေ့မှလျှောက်လာသည်။

အချုပ်ခန်းဝါဒါအုပ်ဂျပန်စစ်သားက ကြေးသေ့ခလောက် အမျိုးသား တစ်ရပ်လုံးကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းနေတဲ့ ဖက်ဆစ်ဘက်တော်သားကြီးကို ပြန်ပိတ်ကာ သေ့ခလောက်ကြီးကို သေသေချာချာပိတ်/မပိတ်ပြန်၍ ဆောင့် ဆွဲနေသည်။

‘အေးအေး’

ကျွန်မနောက်နားမှ တစ်ဖဝါးမကွာကပ်၍ လိုက်ပါလာသည့် ရာထူး တံဆိပ်ကင်းမဲ့နေသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ထံမှ ထွက်လာသည့်ခေါ်သံ။

ကျွန်မ ကျောရိုးတစ်လျှောက်လုံး ထုံကျဉ်စိမ့်အေးသွားသည်။

ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏အမည်ကို ဂျပန်ကင်ပေဌာနချုပ်တွင် ‘ခင်ခင် လှိုင်’ဟုပြောထားကာ အစစ်ခံထားပါလျက်...ရာထူးတံဆိပ် ကင်းမဲ့သည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က ကျွန်မအား အဘယ့်ကြောင့်‘မအေးအေး’ဟု အာလုတ်ပြုနေ ရပါသနည်း။

ဂျပန်ကင်ပေတို့၏ နည်းပရိယာယ်တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ရပေမည်။

ကျွန်မသည် မကြားချင်ပြုကာ ဆက်၍ လျှောက်မြဲလျှောက်နေ၏။

ရာထူးတံဆိပ်ကင်းမဲ့နေသော်လည်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တို့ ကိုင်ဆောင် နေကျ ဓားကို ကိုင်ဆောင်ထားသည့် စစ်ဗိုလ်က ကျွန်မနှင့် ရင်ဘောင်တန်း ရှေ့သို့တက်လာကာ။

‘မအေးအေး...ခင်ဗျား မအေးအေးမဟုတ်လား’

သူ့အသံက ဗမာသံပီပီသသကြီး။

သို့တိုင်အောင် ကျွန်မက...။

‘ဘာ...မအေးအေးလဲ၊ မအေးအေးမဟုတ်ဘူး’

‘ကျွန်တော် ကျော်ဝေပါ မအေးအေး’

စစ်ဗိုလ်က ပြောပြောဆိုဆို သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ မျက်မှန်တစ်လက် ကိုထုတ်၍ သူ့မျက်နှာတွင် တပ်လိုက်၏။

ကော်ကိုင်းမျက်မှန်...။

သူက သူ့ခေါင်းမှဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်၏။

‘ကိုကျော်ဝေ’

‘ဟုတ်တယ်...ကျွန်တော်ကျော်ဝေပါ၊ ခင်ဗျားမအေးအေးနော်’

‘ဟုတ်တယ်...လက်စသတ်တော့ ရှင်က ဖက်ဆစ်လက်ပါးစေကိုး’

‘ပြောပါတော့ မအေးအေး’

ကိုကျော်ဝေ၏အသံက တုန်ရင်နေ၏။

‘စစ်ဆေးတဲ့နေရာရောက်ရင် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုပြုမူရမယ်ဆိုတာ

နားလည်တယ် မဟုတ်လား’

‘နားလည်ပြီးသားပါ’

ကျွန်မက နာကြည်းခံပြင်းသည့်အသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘ဝါဒါနောက်က နီးလာပြီ’

ကိုကျော်ဝေက သူ့မျက်နှာမှ မျက်မှန်ကို ပြန်ဖြုတ်လိုက်ပြီး ဂျပန်စကားဖြင့် ကျွန်မကိုဟောကံရင်း ကျွန်မနောက်ဘက်နားသို့ ပြန်ဆုတ်သွားသည်။

‘ဖာသယ်မ၊ နေမကောင်းဘူး... ဗိုက်အောင့်တယ်ဆိုပြီး မာယာဆောင်မနေနဲ့၊ မြန်မြန်သွားစမ်း’

ကိုကျော်ဝေသည် ဗမာအမျိုးသားများ၊ အမျိုးသမီးများ စုစည်းဆုံတွေ့လေ့ရှိသည့် နေရာများသို့ သွားရာ၌ မျက်မှန်ကို တပ်သွားလေ့ရှိသူ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ရပေမည်။

သူ့မျက်မှန်သည် ပါဝါမရှိသည့်မျက်မှန်...။

သူ့ကိုယ်သူ့ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးသမားဟု ပြောသွားသည့် စကားသံကို ကျွန်မက ပြန်၍ကြားယောင်နေသည်။

အမှန်တော့ ကိုကျော်ဝေက သိုးရေကို ခြုံထားသည့် ဝံပုလွေ။

သူက ကျွန်မအပေါ်တွင် ညာတာပါမည်လား။

မအေးအေးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မဝန်ခံလိုက်မိခြင်းသည် ‘ဆင်’ထားသည့် ဖက်ဆစ်ထောင်ချောက်ကို ဝင်၍ တိုးလိုက်မိခြင်းဖြစ်လေသလား။

ဂျပန်အစောင့်ဝါဒါအုပ်က ကျွန်မတို့အချုပ်ခန်းနှင့် အဓမ္မလမ်း

ကြားကို ခြားထားသည့် သံတံခါးကြီးကို ပြန်ပိတ်နေသည်။

ကျွန်မတို့အဖို့ စကားပြောခွင့် ရလာပြန်၏။

‘ကိုကျော်ဝေ ရှင်ဗမာတစ်ယောက်ဖြစ်လျက်သားနဲ့ ဗမာအမျိုးသား တစ်ရပ်လုံးကို နှိပ်စက်ညှင်းပန်းနေတဲ့ ဖက်ဆစ်ဘက်တော်သား လက်ပါးစေ တစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကို ကျွန်မ ဝမ်းအနည်းဆုံးပါပဲ’

ကျွန်မ ရှေ့မှလျှောက်သွားရင်း နောက်သို့လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်၏။

သူ့အသံက ကြေကွဲသည့် အရိပ်လက္ခဏာကို ပေါ်လွင်နေစေလေသည်။

‘ရှင်... ခုထက်ထိ ဟန်ဆောင်နေတုန်းပဲလား’

‘ပြောပါတော့... အေး’

သူက ကျွန်မနှင့်ရထားထဲတွင် တွေ့တုန်းကလို ‘အေး’ တွေဘာတွေ ပြန်လုပ်လာပြန်သည်။

‘ရှင် ကျွန်မကို အဲဒီလိုခေါ်ပုံမျိုး မကြိုက်ဘူး’

ကျွန်မ နှုတ်ဖျားသို့ ရောက်လာသည့် စကားလုံးများကို ကျွန်မက ပြန်၍ မျိုချပစ်လိုက်သည်။

‘သူ့ကို စည်းရုံးရမယ်’

ကျွန်မ၏ အတွင်းစိတ်က ကျွန်မကို ပြောနေသည်။ ထို့ကြောင့်...

ဂျပန်ကင်ပေတိုင်အချုပ်ခန်းမှာ မဂ္ဂမလှအနိပ်စက်ခံနေရတဲ့ ဗမာအမျိုးသားတွေကို နည်းနည်းတော့ ညာတာစိတ်ကလေးထားစမ်းပါ ကိုကျော်ဝေရယ်’

‘ကျွန်တော်ဗမာတစ်ယောက်ပါ... အေး။ ကျွန်တော့်ကို ဒါလောက်လဲ အသည်းနှလုံးကင်းမဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ မထင်ပါနဲ့ဦး၊ တိတ်...’

ကိုကျော်ဝေက ကျွန်မအား နောက်မှနေ၍ စကားဆက်မပြောရန် သတိပေးလိုက်၏။

ကျွန်မက ထုံးစံအတိုင်း ပထမတွေ့ရသည့် လှေကားအတိုင်း အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

အောက်ထပ်သို့ အရောက်တွင် စကြိုခွဆုံတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

‘ဘယ်ကွေ့’

ကိုကျော်ဝေက အသံမာမာဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်မမှတ်မိသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် စကြိုခွဆုံအရောက်၌ ညာဘက်လမ်းကွေ့အတိုင်း လာရမည်ဖြစ်၏။

ယခုမူ ကိုကျော်ဝေက ‘ဘယ်’ သို့ကွေ့ခိုင်းနေသည်။

ဘယ်ဘက်စကြိုလမ်းအတိုင်း လျှောက်၍လာသောအခါ လျှပ်စစ်မီးများထိန်လင်းနေသည့် ဆယ့်ငါးပေပတ်လည်ခန့်ကျယ်သော အခန်းတစ်ခန်းကို တွေ့ရလေသည်။

‘အခန်းထဲကို ဝင်’

ကိုကျော်ဝေ၏ အမိန့်ပေးသံ။

ကျွန်မက သူ့အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။
အခန်းထဲတွင် ခုံတန်းလျားတစ်ခု။
'အဲဒီခုံမှာထိုင်'

ကိုကျော်ဝေက ကျွန်မအား အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ဆင်နားရွက်
တံခါးကိုတွန်း၍ အခြားအခန်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

ကျွန်မထိုင်နေသည့်အခန်းနှင့် ဆက်နေသည့်အခန်းမှာ ပို၍
ကျယ်ကာ ပို၍လျှပ်စစ်မီးများ ထိန်လင်းနေကြောင်း ကျွန်မက သတိပြုလိုက်
မိ၏။

ခဏအကြာတွင် ကိုကျော်ဝေ ပြန်ရောက်လာသည်။
ကိုကျော်ဝေက ဂျပန်အစောင့်ပါဒါအုပ်အား ပြန်သွားနိုင်ပြီဖြစ်
ကြောင်း ဂျပန်စကားဖြင့် ပြောလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်မအား အခန်းကျယ်ကြီး
ထဲသို့ လိုက်ခဲ့ရန် လက်ဖြင့် အချက်ပေးလိုက်၏။

ဒီဇင်ဘာလ ညသန်းခေါင်ကျော်အချိန်...။
အနွေးထည်ဟူ၍ တစ်ခုခုမရှိသည့် ကျွန်မအဖို့ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်
အေးနေသည်။

ကျွန်မအဖို့ တစ်ခါသေဖူးပြီဖြစ်သည့်အလျောက် ပျဉ်ဖိုးကို နားလည်
နေကာ ကြောက်စိတ်ဖြင့် ပို၍တုန်တုန်ခိုက်ခိုက် ဖြစ်နေမိခြင်းလေလား။
ကျွန်မသည် အအေးဒဏ်ကိုကာကွယ်နိုင်ရန် လက်နှစ်ဖက်ကို
ရင်တွင်ပိုက်လျက် အခန်းကျယ်ကြီးထဲသို့ လိုက်ပါလာခဲ့ရ၏။

အခန်းကျယ်ကြီးမှာ ကျွန်မ ယခင်တစ်ခေါက် ရောက်ဖူးသည့်
အခန်းယက် ပို၍ခမ်းနားနေသည်။

ပန်းစိုက်အိုးများ၊ ဂျပန်ယင်းလိပ်ပန်းချီကားများဖြင့် မွမ်းမံထားရုံမက
ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်လည်း ကော်စောများ ခင်းထားသည်။

အခန်းကျယ်ကြီး၏ထိပ်တွင် စားပွဲရှည်ကြီးတစ်ခု။
စားပွဲရှည်ပေါ်တွင် ငွေဖလားဖြင့်ထည့်ထားသည့် ပန်းအိုးသုံးလေးလုံး၊
ငွေလင်ဗန်း၊ ကြွေရည်သုတ် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုး၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း
ပန်းကန်များ။

စားပွဲနောက်ဘက်တွင် ဂျပန်စစ်ယူနီဖောင်း အပြည့်အစုံ ဝတ်ဆင်
ထားသည့် ဖက်ဆစ်ကြီးတစ်ကောင်။

စစ်ယူနီဖောင်းကော်လန်တွင် တပ်ဆင်ထားသည့်ရာထူး တံဆိပ်
အမှတ်အသားများက ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်ရှိသူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေ၏။
စားပွဲရှည်တွင် ကုလားထိုင်လေးလုံးကို စီတန်း၍ ချထားသည်။

ကိုကျော်ဝေက ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးအား အလေးပြုလိုက်ပြီးနောက်
'ပဲပြုတ်သည်'အား ခေါ်ဆောင်ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့လိုက်၏။

ဂျပန်ဖက်ဆစ်ကောင်ကြီးက ကျွန်မအားထိုင်ရန် လက်ဟန်ဖြင့်
အချက်ပြလိုက်သည်။ ပြီးနောက်...လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုးထဲမှ လက်ဖက်
ရည်ကြမ်းတစ်ခွက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ငှဲ၍ ကျွန်မအား လှမ်းပေးလိုက်၏။

အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသည့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို
ကျွန်မက တစ်ချက်တည်းနှင့် မော့သောက်လိုက်သည်။

လျှာတွင် အပူလောင်သလို ဖြစ်သွားသော်လည်း ကျွန်မ တစ်ကိုယ်
လုံး နွေးသွားသည်။

'သိသလောက်ကို ရိုးရိုးနဲ့မှန်မှန်အစစ်ခံပါ။ အစစ်ခံပြီးတာနဲ့
ချက်ချင်းလွတ်ပေးလိုက်မယ်'

ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးက ကိုကျော်ဝေအား စကားပြန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်
စေသည်။

'ကျွန်မသိတာအားလုံးကို မှန်တဲ့အတိုင်းအစစ်ခံပါမယ်'
ကျွန်မက ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီး၏ 'လေ'ကို လိုက်၍ အေးအေးဆေးဆေး
ပင် အဖြေပေးလိုက်၏။

ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ဖိုင်တွဲတစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်ကာ ကျွန်မ
အမည်၊ နေရပ်၊ မိဘအမည်၊ အလုပ်အကိုင်စသည်များကို ပဏာမ
မေးခွန်းများအဖြစ် မေးနေသည်။

ကျွန်မကလည်း ခပ်မှန်မှန်ပင် အဖြေပေးနေရ၏။
စောစောက သောက်လိုက်သည့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း အပူငွေ့က
ဒီဇင်ဘာလ၏ အအေးဒဏ်ကို တွန်းကန်နိုင်ခြင်းမရှိတော့။

ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်လာသည်။

ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးက လက်ဖက်ရည်ကြမ်း နောက်ထပ်တစ်ခွက်
ကျွန်မအား ပေးပြန်၏။

ကျွန်မကလက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို မြန်မြန်ပင် သောက်ပစ်လိုက်မိလေသည်။

‘မန္တလေးကို ဘယ်နေ့ကရောက်သလဲ’
ကျွန်မက ရောက်သည့်နေ့ကို အဖြေပေးလိုက်၏။
‘ဘယ်အချိန်ရောက်သလဲ’
ကျွန်မက ရောက်သည့်အချိန်ကို နောက်ဆုတ်၍ပြောလိုက်၏။
‘ရောက်...ရောက်ချင်း ဘယ်ကိုသွားသလဲ’
‘ကျွန်မသူငယ်ချင်း ခင်ခင်ကြီး အိမ်ကိုပါ’
‘ဘာနဲ့သွားသလဲ’
‘မြင်းလှည်းနဲ့’
‘မန္တလေးကို ဘယ်နှစ်ခါရောက်ဖူးသလဲ’
‘အားလုံးပေါင်းမှ နှစ်ခါပါ’
‘ပထမအခေါက် ဘယ်တုန်းက ရောက်ဖူးလဲ’
‘စစ်မဖြစ်ခင်ကပါ’
‘ဦးရာပိုနဲ့ဒေါ်မြချိုအိမ်ကို ဘယ်အချိန်ရောက်သလဲ’
‘ဦးရာပိုနဲ့ဒေါ်မြချိုကို ကျွန်မ မသိပါ’
‘ပဲပြုတ်သည်ဆိုတာ ခင်ဗျားရဲ့နာမည်ဝှက်ပဲလား’
‘ကျွန်မမှာ ဘာမှနာမည်ဝှက်မှ မရှိပါဘူး’
‘ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း ခင်ခင်ကြီးအိမ်ကို ဘယ်အချိန်ရောက်သလဲ’
ကျွန်မအချိန်ကိုနောက်ဆုတ်၍ အဖြေပေးလိုက်သည်။
‘မြင်းလှည်းနဲ့သွားလျက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျမှရောက်ရတာလဲ’

‘မြင်းလှည်းသမားက မြင်းလှည်းခ ပိုက်ဆံပိုရအောင် လမ်းကို ကွေ့ပတ်ပြီးမောင်းနေလို့ နောက်ကျရတယ် ထင်ပါတယ်’

‘မြင်းလှည်းသမားက လမ်းကိုကွေ့ပတ်ပြီးမောင်းနေတာကို ခင်ဗျားသိလျက်သားနဲ့ ဘာကြောင့်ဒီလိုမမောင်းဖို့ မပြောတာလဲ’

‘ကျွန်မက မန္တလေးကို စစ်မဖြစ်ခင်က တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးတော့ လမ်းကို ကောင်းကောင်းမသိပါ။ နောက်ပြီး...မန္တလေးမြို့တစ်ဝက်လောက်က မီးလောင်ပျက်စီးနေတော့ ကျွန်မအဖို့ မျက်စိလည်နေရပါတယ်’

‘ခင်ဗျား ကိုဘမုန်းနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’

‘ကိုဘမုန်းကို ကျွန်မ မသိပါ’

ဂျပန်ဖက်ဆစ်ကောင်ကြီးက လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ကျွန်မအားထိုင်ရာမှ ထ၍ရပ်ခိုင်းကာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း နေရာမှထ၍ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် စကြိုလျှောက်နေ၏။

ကျွန်မက အအေးဒဏ်မှ သက်သာအောင် လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်ခွင်တွင်ပိုက်ထားသည်။

ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးသည် စကြိုလျှောက်နေရာမှ ရပ်လိုက်ကာ ကိုကျော်ဝေအား အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ကိုကျော်ဝေက သူ့နောက်သို့လိုက်ခဲ့ရန် လက်ဟန်ဖြင့် ခေါ်သွားသည်။

အလှမ်းအစိတ်မျှ လျှောက်သွားရပြီးနောက် ကိုကျော်ဝေက တံခါးတစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်၏။

အကျအနုလုပ်ထားသည့် ရေချိုးခန်း...။

ကိုကျော်ဝေနောက်မှ ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးက လိုက်ပါလာသည်။ ရေချိုးခန်းတွင် ရေပန်းထွက်သည့် ပိုက်ခေါင်းတစ်ခုနှင့် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်များတွင် တပ်ဆင်လေ့ရှိသည့် လေပူမှုတ်စက်တစ်ခု။

ကျွန်မ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်လိုက်ပါပြီ။

‘ယာမာမိုတိုဆံ’

ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးက ကိုကျော်ဝေအား အာလုတ်ပြုသည့် စကား...။

ယာမာမိုတိုမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးက ကိုကျော်ဝေအားပေးထားသည့် ဂျပန်အမည်ပင် ဖြစ်ရပေမည်။

‘ဆံ’ဆိုသည်မှာ ဂျပန်စကားဖြင့် ယဉ်ကျေးမှုအရ သုံးသည့် ဝေါဟာရတစ်ခု။

ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် ကိုကျော်ဝေတို့ ပြောဆိုဆက်ဆံရေးကို အကဲခတ်ရခြင်းအားဖြင့် ကိုကျော်ဝေသည် ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီး၏ ‘အချစ်တော်’ ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်မ တွက်လိုက်မိသည်။

ဂျပန်လူမျိုးလည်း မဟုတ်၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်လည်း မဟုတ်သူ တစ်ယောက်အား ဂျပန်ဆာမူရိုင်းဆောင်စားဆွဲခွင့် ပေးထားသည်ကပင် ကိုကျော်ဝေအပေါ်၌ ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးက မည်မျှအခွင့်အရေးပေးထားကြောင်း ပေါ်လွင်နေစေပါ၏။

ဖက်ဆစ်ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ယောက်က ဗမာတစ်ယောက်အား ဤမျှ အခွင့်အရေးပေးထားခြင်းမှာ ထိုဗမာသည် သွေးချင်းသားချင်း ဗမာများ အပေါ်၌ မည်မျှကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ ညှင်းဆဲခဲလေပါသနည်းဆိုသည်ကို ဖော်ပြလိုက်သည်။

‘ရေချိုးခန်းထဲကို ဝင်’

ကိုကျော်ဝေက သူ့သခင်ဖက်ဆစ်ကောင်ကြီး လေသံအတိုင်း လိုက်၍ဟောက်လိုက်၏။

ကျွန်မ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ရသည်။

ကိုကျော်ဝေက ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်၏။

လေပူမှုတ်ကိရိယာမှလေပူများ ကျွန်မကိုယ်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာသည်။

အအေးဒဏ်ကြောင့် ခိုက်ခိုက်တုန်နေရသည့် ကျွန်မအဖို့ နွေးထွေးသော အတွေ့ကို လိုလားခံမင်နေမိ၏။

သို့သော် မကြာပါချေ။

လေပူမှုတ်ကိရိယာက အလုပ်လုပ်ခြင်းမှ ခဏရပ်နားသွားကာ ရေပန်းရေဖွားများ ကျွန်မကိုယ်ပေါ်သို့ တဖြန်းဖြန်း ကျရောက်လာသည်။

ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာလေ၏။

‘ခင်ဗျား ပဲပြုတ်သည် မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ဘူး’

‘ဦးရာပိုအိမ်ကို ဘယ်အချိန်ရောက်သလဲ’

‘ဦးရာပိုကို သိတောင် မသိဘူး’

ကျွန်မသည် တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်ဖြစ်နေရာမှ အဖြေပေးနေရ၏။

ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် ရေပန်းဖွားများအကျရပ်သွားကာ လေပူမှုတ်ကိရိယာမှ လေပူများ ထွက်လာပြန်သည်။

စိုစိုရွဲနေသော ကျွန်မအင်္ကျီလှဲချည်များ ပြန်၍ခြောက်စ ပြုလာ၏။

‘ကိုဘမုန်းနဲ့ ဘယ်မှာတွေ့သလဲ’

‘ကိုဘမုန်းကို မသိဘူး’

ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်လာသည်။

‘နီပွန်ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’

‘ကြားတောင်မကြားဖူးဘူး’

ကျွန်မ အော်ဟစ်အဖြေပေးရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

ကိုကျော်ဝေက ကျွန်မကို ဆွဲထုလိုက်ရင်း...။

‘ရပ်နေ...ခင်ဗျားမှာ ထိုင်ခွင့်မရှိဘူး’

သူ့အသံက ဖက်ဆစ်အသံ။

ကျွန်မ သူ့ကို ဒေါသဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။

ရေပန်းဖွားများ တဖြန်းဖြန်း ကျလာပြန်သည်။

‘ပဲပြုတ်သည်ဆိုတာ ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ။ ခုချက်ချင်းလွှတ်လိုက်

မယ်’

‘ကျွန်မဘယ်တုန်းကမှ ပဲပြုတ်မရောင်းဖူးဘူး’

ကိုကျော်ဝေက ဂျပန်စကားဖြင့်ပြန်၍ သံတော်ဦးတင်နေသည်။

ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်လာပြန်၏။

ကျွန်မသည် သက်သာလိုသက်သာငြား မေးကိုရင်တွင်း ကပ်ထားကာ လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းနေအောင် ပိုက်ထားလိုက်သည်။

ခလုတ်တစ်ခုက ချောက်ကနဲပိတ်သံ၊ နောက်ခလုတ်တစ်ခု ဖွင့်လိုက်သံ။

လေပူမှုတ်ကိရိယာမှ လေပူများ ထွက်လာပြန်သည်။

ကျွန်မက ခေါင်းမော၍ ကြည့်လိုက်၏။

ကိုကျော်ဝေနှင့် ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးတို့နေရာတွင် ကျွန်မကို စစ်ဆေးခဲ့သည့် ခွေးဘီလူး၊ ခွေးသူခိုးတို့ ရောက်နေကြလေပြီ။

အဓိပ္ပာယ်က ရှင်းနေ၏။

ကျွန်မထံမှ သူလိုချင်သည့်အဖြေကို မရမချင်း ကျွန်မအား ဤပုံအတိုင်း လူလဲ၍ စစ်မေးနေပေတော့မည်။

ကျွန်မအဖို့ အသက်သာ အသေခံတော့မည်။ တော်လှန်ရေး လျှို့ဝှက်ချက်များကိုမူ တစ်ခုမှမပေါက်ကြားစေရ။

‘နောင်လာနောင်သား ကောင်းစားဖို့ရာ၊ တို့ကိုယ်ကျိုး လုံးလုံးမပါ’

ကျွန်မက တို့ဗမာသီချင်းကို စိတ်ထဲမှရွတ်ဆိုရင်း ဖက်ဆစ်ရန်ကို ကြံကြံခံကာ တစ်ကိုယ်တော်တိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲနေသည်။

တိုက်ပွဲတကာ တိုက်ပွဲများတွင် ဤသို့သော တစ်ကိုယ်တော် တိုက်ပွဲက အပြင်းထန်ဆုံး၊ အခက်ခဲဆုံး။

ခေါင်းပေါ်မှရေပန်းဖွားများ တဖြန်းဖြန်းကျနေစဉ် ကျွန်မ တစ်ကိုယ် လုံး ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလာ၏။

အဖျားဝင်လာပြီဟု ကျွန်မ သိလိုက်ပါသည်။

ခွေးဘီလူးနှင့်ခွေသူခိုးတို့က ကျွန်မအား လိမ္မော်သီးများကို စားပြ နေကြ၏။

လိမ္မော်သီးတစ်စိတ်လောက်များ ယခုအချိန်တွင် စားလိုက်ရလျှင် သေပျော်ပါပြီဟု ထင်နေမိသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်မက အလျှော့မပေး။

မျက်နှာပေါ်သို့ ကျလာသည့်ရေစက်များကို စုပ်ယူသောကံ မျိုနေလိုက်၏။

နေ့လား...ညလား၊ ကျွန်မ မခွဲခြားနိုင်တော့။

ခွေးဘီလူးနှင့် ခွေးသူခိုးနေရာတွင် ခွေးသွားခေါ်နှင့် ဗမာစကားပြန် တစ်ယောက် ရောက်လာပြန်သည်။

ရေချိုးခန်းထဲတွင် လှဲအိပ်နေသော ကျွန်မအား အတင်းဆွဲထူကာ မတ်တပ်ရပ်ခိုင်းသည်။

မေးပြီးသားမေးခွန်းများကိုပင် ထပ်၍ထပ်၍ မေးနေကြ၏။

ကျွန်မသည် မတ်တပ်ကြီး အိပ်ပျော်သွား၏။

‘ဟေ့...မင်းမှာ အိပ်ခွင့်မရှိဘူး၊ မအိပ်ရဘူး’

လေပူမှုတ်ကိရိယာမှ လေပူများ ထွက်လာပြန်သည်။

‘ကိုဘမုန်းကို သိတယ်မဟုတ်လား’

‘မသိဘူး’

‘ပဲပြုတ်သည် ဟေ့...ပဲပြုတ်သည် ခင်ဗျားပဲပြုတ်သည်’

‘မဟုတ်ဘူး’

‘မသိဘူး’

‘မဟုတ်ဘူး’

‘ဘူးပေါင်း ကုဋေကုဋေ’

ကျွန်မသည် မေးသမျှမေးခွန်းများကို ‘ဘူး’တစ်လုံးဆောင်၍ ဖြေနေ၏။

ဤသို့ဖြေနေရာမှ ကျွန်မ မည်သို့ဖြစ်သွားသည်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် သတိမထားမိတော့။

ကျွန်မ သတိရလာသည့်အချိန်တွင် ကျွန်မမျက်နှာကို စိုးရိမ် တကြီးကြည့်နေသည့် အဝိုင်းကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အဝိုင်းက ကျွန်မ ပါးစပ်ထဲသို့ သကြားရည်ကို အဝတ်စကလေး ဖြင့် ညှစ်ချပေးနေသည်။

ကျွန်မသည် သုံးညနှင့်သုံးနေ့လုံးလုံး အစာမစားရ၊ မအိပ်ရဘဲ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကင်ပေတို့၏အစစ်အဆေး အမေးအမြန်းကိုခံနေခဲ့ရလေသည် တကား...။

x x x

အခန်း(၁၈)

‘ဒီဂရီလေးဆယ်ဆိုတာဟာလဲ အရက်မဟုတ်သေးဘူး’
 ‘တစ်နှစ်မှာရေချိန်လက်မနှစ်ရာဆိုတာဟာလဲ မိုးရွာတာ မဟုတ်
 သေးဘူး’
 ‘သုညအောက် အအေးဒီဂရီခြောက်ဆယ်ရောက်နေတာဟာလဲ ရေတွေ
 ခဲတဲ့ ရာသီမဟုတ်သေးဘူး’
 ‘ခြေထောက်တစ်ချောင်းပြတ်နေတာဟာလဲ ဒုက္ခိတ မဟုတ်သေးဘူး’
 ‘အိပ်ရာထဲမှာ မထနိုင်၊ မထိုင်နိုင်အောင် လဲနေတာလဲ လူမမာ
 မဟုတ်သေးဘူး’
 ‘ဖက်ဆစ်အချုပ်ခန်းထဲ ရောက်နေတာဟာလဲ မျှော်လင့်ချက်
 ကုန်ဆုံးသေးတာမဟုတ်ဘူး’
 အဝိုင်းက အသံနေအသံထားနှင့် ကျွန်မအား ရွတ်ပြနေ၏။
 ကျွန်မက နှစ်သိမ့်သည့်အပြုံးဖြင့် နားထောင်နေသည်။
 ဗမာတစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက် ဗမာစိတ် လုံးဝမရှိသူမဟုတ်ဟု
 ကျွန်မတို့က သတ်မှတ်ခြင်းခံရသည့် နောက်ရောက်လာသော ထမင်းပို့သမား
 ကြီးထံမှ ကျွန်မတို့က အဖျားပျောက်ဆေး၊ အားတိုးဆေးနှင့်သကြားကို ငါးရက်
 တစ်ကြိမ် မှန်မှန်ရလာခဲ့၏။
 သူက ကျွန်မတို့အပေါ်တွင် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှသဘောကောင်း
 လာကြောင်း ကျွန်မတို့မပြောတတ်။
 ၁၉၄၄-ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ကုန်လွန်သွားပြီးနောက် ၁၉၄၅-ခုနှစ်သို့
 ရောက်လာခဲ့ပြီ။
 ဇန်နဝါရီလ ၂၀-ရက်တွင်မူ ကျွန်မက ထူထူထောင်ထောင်ရှိလာ
 သည်။ သို့သော်...အားက ချို့တဲ့နေသေးသည်။
 ကျွန်မတို့ ထမင်းများအောက်တွင် ကြက်ဥ မကျက်တကျက်ပြုတ်
 တစ်လုံးစီ နေ့တိုင်းပါလာ၏။
 တစ်ခါတစ်ခါတွင် လိမ္မော်သီးစိတ်များပါ ကြားညှပ်၍ပါလာတတ်
 သေးသည်။

‘ဖက်ဆစ်အချုပ်ခန်းထဲတွင် ရောက်နေတာဟာလဲ မျှော်လင့်ချက်
 ကုန်ဆုံးသေးတာ မဟုတ်ဘူး’
 အဝိုင်းက ကျွန်မ ရွတ်ဆိုနေကျ ဆောင်ပုဒ်ကိုရွတ်ရင်း ကျွန်မကို
 ကြည့်နေသည်။
 ‘သခင်ဗမောင်ကြီးကိုတော့ ဂျပန်ကင်ပေတွေက လှံစွပ်နဲ့ ထိုးသတ်
 လိုက်ကြပြီလို့ ထမင်းပို့သမားကြီးဆီက ကြားရတယ်’
 ကျွန်မက အဝိုင်းအား ပြောပြလိုက်သည်။
 အဝိုင်း၏ မျက်လုံးတစ်တစ်ကလေးအစုံက တစ်ချက်မျှ ပြူးထွက်
 သွားသည်။
 ‘တော်လှန်ရေးဆိုတာ အသက်ပေးကြရတာပဲ ညီမရယ်’
 ကျွန်မက သူ့ကို ဖြေသိမ့်လိုက်၏။
 ‘ဟုတ်မှာပဲ... သခင်ဗမောင်ကြီးအခန်းဘက်က အချက်ပြ ဆက်
 သွယ်ရေးလုပ်တာ ပြန်ပြီးအဖြေမရတာ သုံးရက်ရှိသွားပြီ အစ်မရဲ့’
 ‘ဟုတ်တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက်က လှံစွပ်နဲ့ ထိုးသတ်လိုက်တာတဲ့။
 ညီမ ကြောက်နေမှာစိုးလို့ အစ်မက မပြောဘဲထားတာ’
 အဝိုင်း၏ မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲနေသည်။
 ‘ဖက်ဆစ်တွေဟာ အရမ်းဆုံး၊ အကြမ်းဆုံး၊ အရက်စက်ဆုံးအချိန်
 ကို ရောက်လာပြီ၊ ဒါဟာ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုတော့ရှိတယ်’
 ‘ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ အစ်မရယ်’
 အဝိုင်း၏အသံက ငိုသံပါနေလေသည်။
 ‘ဖက်ဆစ်တွေ ကျဆုံးရတော့မယ့်အချိန် နီးနေပြီဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်
 ပေါ့ ညီမရဲ့’
 ‘ဒီလိုမကျဆုံးခင် ညီမတို့အစ်မတို့ကို သခင်ဗမောင်ကြီးကို သတ်
 သလို လှံစွပ်နဲ့ထိုးပြီး သတ်သွားရင်ကော’
 ‘ဒီတော့လဲ မော်ကွန်းထိုးလောက်တဲ့ စာရင်းမှာ ညီမတို့ အစ်မတို့
 ပါသွားမှာပေါ့ ညီမရယ်’
 အဝိုင်းက ရှိုက်၍ရှိကြံ၍ ငိုနေလေသည်။
 ‘မငိုပါနဲ့ညီမရယ်။ ညီမရော အစ်မပါ အသတ်ခံရမှာ မဟုတ်ပါ
 ဘူးကွယ်’

ကျွန်မက အဝိုင်းကို နှစ်သိမ့်စကားဆိုလိုက်ရပါသည်။
 'ဘာဖြစ်လို့ အသတ်မခံရမှာလဲဟင်'
 အဝိုင်းက ရှိုက်နေရာမှ မေးသည်။
 'ညီမနဲ့အစ်မတို့ကို သတ်ရအောင် အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံမှ

မရှိတာ'

ကျွန်မက အဝိုင်း စိတ်သက်သာရာ ရစေရန်သာ ပြောလိုက်ရ သော်လည်း ကျွန်မပြောလိုက်သည့် စကားကိုပင် ကျွန်မ မယုံ။

ဖက်ဆစ်တို့မည်သည် အထောက်အထား ခိုင်လုံသည်၊ မခိုင်လုံ သည် ဆိုသည့်အချက်ကို ထည့်၍တွက်တတ်သူများ မဟုတ်။

ကျွန်မနှင့်အဝိုင်းအား မသတ်ဟုပင် ဆိုစဉ်းတော့ ခေါ်၍ စစ်ဆေး မေးမြန်းရင်း နှိပ်စက်ညှင်းပန်းရင်းဖြင့်ပင် ကျွန်မတို့ အသက်ပျောက်သွားနိုင် သည် မဟုတ်လား...။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့တွင် လူစိတ် လုံးဝကင်းနေကြောင်း ကျွန်မတို့ ကောင်းကောင်းသိနေသည်။

'ညီမတို့ အစ်မတို့ ကံကိုက ဆိုးလှပါတယ် အစ်မရယ်'
 အဝိုင်းက မြန်မာ့ထုံးစံအတိုင်း ကံကို အပြစ်ဖို့နေသည်။

'ညီမတို့အစ်မတို့ကံဆိုးလို့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေ က နယ်ချဲ့ကျူးကျော်လာလို့ပါ'

အဝိုင်းက ငေးငိုင်းနေသည်။

ကျွန်မစကားကို သူ နားလည်ပုံမပေါ်။ သူနားလည်လာအောင် ပြောပြရမည်ဆိုလျှင် နိုင်ငံရေးသင်တန်းတစ်ခု ဖွင့်ရတော့မလို။

သို့တိုင်အောင်လည်း ကျွန်မက သူ့အားအချိန်လည်းရခိုက် အခါ လည်း သင့်ခိုက်တွင် ကျွန်မတတ်သမျှ လမ်းညွှန်ဟောပြောပြ၍နေသည် သာ။

'ထမင်း...ထမင်း'

ထမင်းပို့သမားကြီး၏ အသံကို ကြားလိုက်ရတော့မှပင် နံနက်စာ ထမင်းကျွေးချိန် ရောက်နေမှန်း သိလာရတော့သည်။

ကျွန်မတို့အဖို့ သံတိုင်အောက်မှ ထိုးသွင်းပေးလိုက်သည့် ထမင်း ပန်းကန်များတွင် ကြက်သားပြုတ်ကြော်နှင့် ကြက်ဥမကျက်တကျက်များ ပါလာသည်။

ထမင်းပို့သမားကြီးက ကျွန်မအား မျက်စိတစ်ချက် မှိတ်ပြပြီး နောက် ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်သွား၏။

အဝိုင်းက သူ့ပန်းကန်ထဲမှ ကြက်သားဖတ်များနှင့် ကြက်ဥပြုတ် ကို ကျွန်မအား အမြဲထည့်ပေးသည်။ သို့သော် ကျွန်မက သူ့အတွက် နည်းနည်း စီ ပြန်၍ပေးလေ့ရှိသည်။

'အစ်မက နမူနာလန်ထစရှိသေးတာ အားဖြစ်အောင် စားလိုက်စမ်းပါ'
 အဝိုင်းက ကျွန်မအပေါ်တွင် ညီမရင်းတစ်ယောက်လို ခင်မင် ကြင်နာနေလေပြီ...။

ထိုနေ့ ညနေစာ ထမင်းလာပို့ရာတွင်လည်း နံနက်ကလိုပင် ကြက်သားပြုတ်ကြော်နှင့် ကြက်ဥပြုတ် မကျက်တကျက်များ ထမင်းအောက် တွင် ပါလာသည်။

'ဖက်ဆစ်အချုပ်ခန်းထဲ ရောက်လာတာဟာလဲ မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံး သေးတာ မဟုတ်သေးဘူး'

အဝိုင်းက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကြားရုံ တီးတိုးရွတ်ဆိုရင်း ထမင်း ကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် စားနေသည်။

'ဒီကြက်သားပြုတ်ကြော်နဲ့ ကြက်ဥမကျက်တကျက်ပြုတ် အစ်မတို့ ထမင်းပုံစံအောက်မှာ ပါပါလာတာ ထမင်းပို့သမားကြီးရဲ့ စေတနာ သက်သက်ချည်းတော့ မဟုတ်တန်ဘူး'

ကျွန်မက တွေးတွေးဆဆပြောလိုက်ရာ အဝိုင်းက...။

'ဒါဖြင့်...ဘယ်သူ့စေတနာတွေများ ပါသေးတယ် ထင်နေလို့လဲ အစ်မရဲ့'

'အစ်မကို နောက်ဆုံးအကြိမ်လာခေါ်တဲ့ ရာထူးတံဆိပ် အမှတ်အသား မရှိတဲ့ ဗမာကင်ပေဗိုလ်ရဲ့ စေတနာနဲ့ တိုက်တွန်းချက်က ထမင်းပို့သမားကြီး ရဲ့နောက်မှာ အများကြီးရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်'

'အဲဒီကင်ပေဗိုလ်က အစ်မကိုသနားလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်'

အဝိုင်းက စကားကို အပြီးသတ်တော့မလိုလိုနှင့် ဆက်ပြောနေပြန် သည်။

'အစ်မကို အစတော့ သနားတယ်။ နောက်တော့ ကြင်နာတယ်။ နောက်ဆုံး ချစ်တယ်...။ အဲဒီအချစ်စေတနာတွေကြောင့် မိဝိုင်းတို့ကလဲ ဆင်ဖြူတော်မှီပြီး ကြံစုပ်နေရတာဖြစ်မှာပေါ့လေ'

ကျွန်မက အဝိုင်း၏ပြက်လုံးကို မဟတဟလိုက်၍ရယ်နေမိသည်။
အဝိုင်းကမူ သူ့ပြက်လုံးကို သူသဘောတွေ့ကာ တဟားဟား
ရယ်နေလေ၏။

‘ဟေ့...တိတ်စမ်း’

အလှည့်ကျ ဂျပန်ဝါဒါအစောင့်က ကျွန်မတို့အချုပ်ခန်း ရှေ့မှလာ၍
ဟောက်လိုက်သည်။ သည်တော့မှ... ကျွန်မတို့ထမင်းကို လူ့မြေရရစားကြ
တော့သည်။

သည်နေ့မှာ ကျွန်မနှင့်အဝိုင်းတို့အဖို့ မမေ့နိုင်သည့် နေ့တစ်နေ့။

ကျွန်မတို့သည် ဟင်းကောင်းကျွေးကောင်းဖြင့် နံနက်စာရော
ညနေစာပါစားလိုက်ကြရသောကြောင့် အားတက်ရွှင်လန်းနေကြ၏။

ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် ဗမာကင်ပေဗိုလ်အကြောင်းကိုပင်

အဝိုင်းက နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် ပြောနေသည်။

‘ဂျပန်ကင်ပေဗိုလ်ကို ရာထူးတံဆိပ်မပါပေမယ့် အစ်မရဲ့ ဗမာ

ကင်ပေဗိုလ်က အသားညိုညိုနဲ့ ချောပါတယ် အစ်မရဲ့’

‘ချောရင်လဲ ညီမပဲ ယူလိုက်လေ’

‘အို...အစ်မအပေါ်မှာ သူကစေတနာတွေ၊ အကြင်နာတွေ၊ မေတ္တာတွေ၊

ချစ်တာတွေ တရဟောဖြစ်နေတာ ညီမကဝင်ယူလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ မဟုတ်
ဘူးလား’

‘ဖြစ်ပါတယ် ညီမရဲ့၊ အစ်မက ဝေသန္တရာမင်းကြီးရဲ့ အဆက်

အနွယ် မဝေသန္တရာပါ’

‘ဒါဖြင့် ညီမက ဇူဇကာပုဏ္ဏားရဲ့အဆက်အနွယ် မဇူဇကာ ဖြစ်နေ

တော့မှာပေါ့’

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်မိကြ၏။

အဝိုင်းနှင့် ကင်ပေအချုပ်ခန်းတွင် အတူနေရစဉ်အတွင်း သည်နေ့

ညဦးပိုင်းအချိန်လောက် မည်သည့်အခါမျှ မပျော်စဖူး။

ကျွန်မက ဇူဇကာပုဏ္ဏား ဝက်ပါတောင်သို့သွားပုံကို စလေအညာ

မှ ကဝေဆရာကြီးဦးပုည၏ ဝေသန္တရာပြဇာတ်ထဲမှ ထုတ်နှုတ်၍ ရွတ်ပြ
လိုက်သည်။

‘လမ်းမတွင်

မြိုင်ခွင်မှာ ခန္ဓာရွှေချေပေါ့၊

တာလေ့ မောင်ထွေး။

ရိက္ခာငယ်ကုန်

မသာပုံ အတန်ပေါက်ချေပေါ့၊

သက်ပျောက်လျှင် မောင်တစ်ကိုယ်မို့၊

လင်းတအို ဖင်ကိုနှိုက်မှာ

စိုးလိုက်လှသေး။’

အဝိုင်းက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေသည်။

အစောင့်ဝါဒါအုပ်နှင့် ဝါဒါများ တာဝန်လှည့်ချိန်ဖြစ်၍ ကျွန်မတို့က
လွတ်လပ်ရေး ရနေလေသည်။

မှတ်မှတ်ရရ ထိုနေ့ညမှာ၊ ၁၉၄၄-ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၂-ရက်နေ့ည။

အစားကို ကောင်းကောင်းစားရကာ၊ စကားကို ဖောင်းဖောင်းမြည်

အောင် ပြောကြပြီးနောက် ကျွန်မနှင့် အဝိုင်းတို့က နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်
အိပ်ပျော်သွားကြ၏။

စိမ်း...စိမ်း...စိမ်းသောရေ။

ရေပြင်က မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအထိ တစ်စိမ်းစိမ်း-စိမ်းလျက်။

မြကမ္မလာကြီးကို ဖြန့်ခင်းထားသည်ထက် ပို၍ကြည်နူးစရာ။

မြစ်ရေပြင်ကျယ်ကြီးပေါ်တွင် လှိုင်းကြပ်ခွပ်ကလေးများက စိန်တုံး

ကလေးများကို အစီအရီ ခြယ်ထားသလို...။

ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ကြာပွင့်ကြီးများက မြစ်ရေပြင်ကျယ်တစ်ခွင်

တစ်ပြည်တွင် ပေါလောမျောလျက်...။

ရင်အုပ်ကားကား၊ ဦးဆံဖားဖား။

ကျွန်မက ကမ်းနားတွင်ပေါက်နေသည့် မြေစာမြက်တစ်ဆုပ်ကို
ခူးလိုက်ကာ မြင်းနီမန်ကျည်းစေ့ကြီးကို ခေါ်လိုက်ယူသည်။

ဘော်ငွေရောင် ကြာပွင့်ပေါ်၌ မတ်တတ်ရပ်နေသည့် မြင်းနီ

မန်ကျည်းစေ့ကြီးက ကျွန်မလက်ဝါးပေါ်သို့ လွှားကနဲခုန်ကူးလိုက်သည်။

ပန်းပွင့်ကလေးတစ်ပွင့် ကျွန်မလက်ဝါးပေါ်သို့ ကြွေကျလာသကဲ့

သို့ မြင်းနီမန်ကျည်းစေ့ကြီးသည် ကျွန်မလက်ဝါးပေါ်တွင်ပင် မတ်တပ်ရပ်
နေကာ ကျွန်မလက်ခုပ်ထဲမှ နေစာမြက်များကို စားနေလေသည်။

ဤအခိုက်တွင် မြင်းရိုက်ကျာပွတ်ကြီးတစ်ခုက ကျွန်မလက်ဝါး ပေါ်မှ မြင်းနီမန်ကျည်းစေ့ကြီးကို တရွှမ်းရွှမ်းမြည်အောင် ရိုက်လိုက်၏။
ကျွန်မ လန့်၍ နိုးလာရသည်။

အချုပ်ခန်းအပြင်ဘက်မှ ကြေးသော့ခလောက်ကြီးကို သံတိုင်ဖြင့် ဆောင့်ဆွဲနေသည့် အသံများ...။

‘အချုပ်သားနံပါတ် ကိုးဆယ်ကိုး၊ အချုပ်သားနံပါတ်ကိုးဆယ့်ကိုး’
အလှည့်ကျ ဂျပန်အစောင့်ဝါဒါအုပ်က ကျွန်မနံပါတ်ကို တကြော်ကြော် ခေါ်နေသည်။

အဝိုင်းလည်း ကျွန်မနည်းတူ အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။

‘ကိုးဆယ့်ကိုး၊ မြန်မြန် မြန်မြန်’

ကျွန်မက ခြုံထားသည့် ဂုံနီအိတ်စုတ်ကို ဖယ်လိုက်ကာ ကွပ်ပျစ် ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

ဆံပင်ကို တင်းနေအောင် ပြန်ထုံး၊ လှဲချည်ကို တင်းနေအောင် ပြန်ဝတ်ရင်း အဓမ္မလမ်းကြားဆီသို့ လည်ဆန့်၍ ကြည့်လိုက်၏။

အလှည့်ကျ ဂျပန်အစောင့်ဝါဒါအုပ်နှင့်အတူရှိနေသူက ကိုကျော်ဝေ။

‘ဒီတစ်ခါတော့ သခင်ဗမောင်ကြီး လမ်းစဉ်အတိုင်း လိုက်ရတော့ မယ် ထင်တယ်’

ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် ဤအတိုင်းပင် ထင်လိုက်မိ၏။

‘မြန်မြန်၊ မြန်မြန်’

အစောင့်ဝါဒါအုပ်က သေမင်းငင်သလို အော်ခေါ်နေပြန်သည်။

ကျွန်မက မျက်နှာကလေးငယ်ငယ်ဖြင့် ငေးနေရှာသည့် အဝိုင်း၏ မေးစေ့ကလေးကို လုပ်နေကျအတိုင်း ကျွန်မလက်ဖြင့် ဆွဲမွေ့လိုက်၏။

အလှည့်ကျ ဂျပန်အစောင့်ဝါဒါက ကြေးသော့ခလောက်ကြီးကို ပြန်ပိတ်နေခိုက် ကျွန်မနှင့်ကိုကျော်ဝေတို့က ရှေ့မှသွားရင်း စကားဆိုနေကြသည်။

‘ရှင်တို့ဟာက ဘာမှလဲအထောက်အထား မခိုင်လုံဘဲနဲ့ ဗမာတွေကို သေတွင်းထဲ ဆွဲသွင်းနေတာပဲ မဟုတ်လား’

‘တိုးတိုး...အေးအေး၊ တိုးတိုး’

ကိုကျော်ဝေက ကျွန်မအား သတိပေးလိုက်သည်။

သူက ရာထူးတံဆိပ် အမှတ်အသား မပါသည်ကလွဲ၍ ဂျပန် စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်၏ ယူနီဖောင်းအပြည့်အစုံနှင့် ယခင်တစ်ခေါက်ကလို။

‘ရှင်အကြံအဖန်လုပ်ပြီးပေးလိုက်တဲ့ ဆေးတို့၊ သကြားတို့၊ ကြက်သားတို့၊ ကြက်ဥတို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့်...ထမင်းတစ်လုတ် တုတ်တစ်ချက် ပုံစံမျိုး မဟုတ်လား’

ကျွန်မက အအေးဒဏ်ကို မခံနိုင်သည့်အလျောက် ကိုယ်ကို နွေးသွားစေရန် လက်နှစ်ဘက်ကို ရင်မှာပိုက်လျက် မြန်မြန်လျှောက်နေ၏။

ဂျပန်အစောင့်ဝါဒါအုပ်က ကျွန်မတို့ အချုပ်ခန်း အဓမ္မလမ်းကြားကို ခြားထားသည့် သံတံခါးကြီးကို ပြန်ပိတ်နေရသဖြင့် ကျွန်မအဖို့ ကိုကျော်ဝေနှင့် စကားပြောရန် အခွင့်ရလာပြန်သည်။

‘ဗမာမျိုးချစ်တွေကို သေတွင်းထဲ ဆွဲဆွဲသွင်းနေတာ လက်စသတ်တော့ ရှင်ပဲကိုး၊ ရှင်က ကျွန်မကိုပြောတော့ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးသမားဆို’

‘ဂျပန်ကို ဆန့်ကျင်ဖို့အတွက် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်မှာ စကားပြန် ဝင်လုပ်ရင်း...’

ကိုကျော်ဝေက စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

ဂျပန်အစောင့်ဝါဒါအုပ် နိုးလာပြီဟူသော အဓိပ္ပာယ်။

ကျွန်မသည် သားသတ်ရုံသို့ သွားနေရသည့် သိုးငယ်ပမာ ပထမတွေ့ရသည့် လှေကားအတိုင်း အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

စကြိုခွဆုံသို့အရောက်တွင် ကျွန်မကဘယ်ဘက်သို့ ကွေ့လိုက်၏။ ယခင်အခေါက်က ကျွန်မသည် ပြာပူငရဲနှင့် ရေခဲငရဲတွင် သုံးည၊

သုံးနေ့ ဒုက္ခခံခဲ့ရပြီးပြီ။

ယခုအခေါက်တော့ ဘယ်ငရဲကိုရောက်မလဲ...။

‘ဘယ်ငရဲ ရောက်ရောက်၊ တို့မကြောက်’

ကျွန်မက စိတ်ကို တင်းလိုက်သည်။

ဘယ်ဘက်စကြိုအတိုင်း လျှောက်၍လာခဲ့ပြီးနောက် လျှပ်စစ်မီးများ ထိန်ထိန်လင်းနေသည့် ဆယ့်ငါးပေခန့်ကျယ်သော အခန်းသို့ရောက်လာ၏။

ကျွန်မ မရောက်ဖူးသည့်အခန်း။

ကျွန်မက ကိုကျော်ဝေ အမိန့်ပေးသံကို စောင့်မနေဘဲ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ကာ ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။

ကျွန်မထက်ဦးအောင် နေရာယူထားသူ အမျိုးသမီး ငါးယောက်ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဂျပန်အစောင့်ဝါဒါအုပ်က ကျွန်မကို လိုက်ပို့ပြီးနောက် ထုံးစံအတိုင်းပင် သူ့တာဝန်ရှိရာ ကျွန်မတို့အဆောင်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

ကိုကျော်ဝေက ယခင်အခေါက်ကလိုပင် ဆင်နားရွက်တံခါးကို ဖွင့်၍ အခြားအခန်းကျယ်တစ်ခုသို့ ဝင်သွားသည်။

‘ဘာအမှုနဲ့ ဖမ်းတာလဲ’

ကျွန်မတို့က တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်အပြန်အလှန် မေးနေကြ၏။

‘ပဲပြုတ်သည်လို့စွပ်စွဲပြီး ဖမ်းတာပါပဲရှင်’

ကျွန်မအရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက အဖြေပေးနေစဉ် ကိုကျော်ဝေ ကျွန်မတို့ အခန်းထဲသို့ ခေါ်ယူသွားလေ၏။

ခဏအကြာတွင် နာကျင်ပြင်းပြစွာ အော်လိုက်သည့် အသံများ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ဤသို့သော ကိုယ်၏ညှင်းပန်းခြင်း၊ စိတ်၏ညှင်းပန်းခြင်းကို ခံနေရသည့်အခါမျိုး၌ လူခပ်များများက ယခင်ဘဝအဆက်ဆက်က သူတစ်ပါးအား အလားတူ မကောင်းမှုမျိုးကို ကျူးလွန်ခဲ့ဖူး၍ဟု အကြောင်းပြလေ့ရှိကြပါသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်လက်အောက်တွင် ဗမာတစ်မျိုးလုံး ပါးရိုက်၊ လက်သည်းခွာ၊ ရေနွေးပူလောင်း၊ ချွေးတပ်ဆွဲ လှည်းဆွဲ လူဆွဲ အလုပ်ခံရခြင်း မှာ...။

ဗမာတစ်မျိုးသားလုံးက ဂျပန်တစ်မျိုးသားလုံးအား အဘယ်မည်သော ဘဝတွင် အဘယ်မည်သောနေရာ၌ တွေ့ဆုံလျက် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရပါလေသနည်း။

ခုံတန်းလျားတွင် ကျွန်မထက်ဦးအောင် နေရာယူထားသည့် အမျိုးသမီးလေးယောက်က တစ်စုံတစ်ရာပိုင်နေကြစဉ် ကျွန်မက စဉ်းစားခန်းဝင်နေမိသည်။

‘လာ...ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့’

ကျွန်မ မော်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုကျော်ဝေ။

ကျွန်မက အစဉ်းစားလွန်နေသဖြင့် သူဝင်လာသည်ကိုပင် သတိမထားမိလိုက်။

ကျွန်မက နေရာမှ ထလိုက်သည်။

နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း မေးမြန်းရာ အခန်းကျယ်ကြီးထဲသို့ ဝင်လိုက်သွားရပေတော့မည်။

ကိုကျော်ဝေသည် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းရာ အခန်းဆီသို့မသွားဘဲ ကျွန်မတို့ဝင်လာခဲ့သည့် တံခါးပေါက်ဆီသို့ လှမ်းနေ၏။

‘အင်း...ဒီတစ်ခါတော့ သခင်ဗမောင်ကြီး အလှည့်မျိုးရောက်လာပြီ’

ကျွန်မက ကိုကျော်ဝေနောက်မှ လိုက်လာရင်း တွေးနေသည်။

‘ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်စမ်း’

ကိုကျော်ဝေက ကျွန်မကိုလှည့်၍ မာန်လိုက်ပြီး သူကိုယ်တိုင်လည်း အမြန်လျှောက်နေ၏။

စကြိုတွင် မီးများ ထွန်းထားသော်လည်း ကျွန်မအဖို့ တောနက်ကြီးထဲတွင် ခရီးသွားနေရသည်။

ဝင်္ဂါပါလမ်းတွင် မမြင်မစမ်းနှင့် လှမ်းနေရသလို။

အချိန်မှာ ည ၁၂-နာရီခန့်ဟု မှန်းမိသည်။

ဝင်္ဂါပါပတ်သလို ၄၅မိနစ်မျှ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ဘယ်ချိုးညာပြန် လျှောက်ပြီးသောအခါ သံတံခါးကြီးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်လာ၏။

သံတံခါးကြီးတွင် ဧရာမသေ့ခလောက်ကြီးတစ်ခု။

တံခါးကြီးအနီး၌ စားပွဲငယ်တစ်လုံး။ ကုလားထိုင်သုံးလုံး။

လှံစွပ်တပ်ထားသည့် ရိုင်ဖယ်ကို အသင့်အနေအထားတွင် ကိုင်

လျက် ကင်းတာဝန်ကျနေသည့် ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်။

ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် တပ်ကြပ်ကြီးအဆင့်ရှိ ဂျပန်စစ်သား

တစ်ယောက်။

စစ်ဗိုလ်ယူနီဖောင်းနှင့် ဆာမူရိုင်းဆောင်စားစွဲထားသည့် ကိုကျော်ဝေအား ဘယ်သူကမှ အလေးမပြုကြ။

ကိုကျော်ဝေက ‘ကောင်းသောညပါ’ဟု တပ်ကြပ်ကြီးအား နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက် အိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

တပ်ကြပ်ကြီးသည် စာရွက်ပေါ်တွင်ရေးထားသည့် အချက်အလက်များကို မီးရောင်အောက်တွင် သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက်

စာရွက်ခြေရင်းဘက်တွင် မှတ်ချက်တစ်ခုရေးကာ လက်မှတ်ရေးထိုးပေးလိုက်၏။

ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်က တံခါးကြီးရှိ မလွယ်ပေါက် တံခါး ငယ်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

‘အဲဒီ တံခါးပေါက်ကထွက်’

ကိုကျော်ဝေက ကျွန်မအား မာန်ထန်သည့်လေသံဖြင့် အမိန့် ပေးလိုက်၏။

ကျွန်မက မလွယ်ပေါက်တံခါးမှ ခေါင်းငုံ့၍ထွက်နေစဉ် ဂျပန် တပ်ကြပ်ကြီးက ကိုကျော်ဝေအားပြောလိုက်သည့် စကားကိုကြားလိုက်ရ သည်။

‘ဒီအမျိုးသမီးနဲ့ တစ်ညလောက် အိပ်ချင်လိုက်တာ’

ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီး ပြောလိုက်သည့်စကားကို ပကတိအတိုင်း ရေးပြု၍ မသင့်လျော်သည့်အတွက် အဆင်ပြေအောင် ရေးပြုလိုက်ရခြင်းမျှ သာ။

သံတံခါးကြီး မလွယ်ပေါက်မှ ထွက်လာပြီးသည့်အချိန်၌ အအေး ဒဏ်က ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။

‘ဘယ်ကိုခေါ်သွားတာလဲ’

ကျွန်မက ရှေ့မှလျှောက်ရင်း မေးလိုက်၏။

‘တိတ်စမ်း’

ကိုကျော်ဝေအသံက အာဏာပါးကွက်သားအသံ။

ကျွန်မက ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်လိုက်ပြီး မြန်မြန်လျှောက်လိုက် သည်။

ကိုက် ၅၀ခန့်အကွာတွင် သံတံခါးကြီးတစ်ခု။

ဤနေရာသို့အရောက်တွင် ကိုကျော်ဝေကပထမတံခါးမှ မှတ်ချက် ရေး လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည့် စာရွက်ကို ထုတ်ပြနေကြောင်း ကျွန်မ တစေ့တစောင်း သတိပြုလိုက်ပါသည်။

ဒုတိယ သံတံခါးကြီးတွင်လည်း မလွယ်ပေါက်တစ်ခု။

ဒုတိယ မလွယ်ပေါက်ကို ကျွန်မငုံ့၍ ဖြတ်ကျော်နေစဉ် ပထမ တပ်ကြပ်ကြီး၏စကားထက် ပို၍ယုတ်ကြမ်းသည့် အမိန့်တစ်ချက်ကို ကျွန်မ နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရ၏။

ဒုတိယ သံတံခါးကြီးရှိ မလွယ်ပေါက်မှ ငုံ့၍ထွက်လာသောအခါ လရောင်လင်းနေသည့် ကောင်းကင်ပြာကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျွန်မအဖို့ ဩကာသလောကကြီးသည် အလွန်ဆန်းကြယ်နေ လေသည်တကား။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် သံဆူးကြိုးဝိုင်း။

ကြည့်ကင်းစခန်းပေါ်မှ မီးမောင်းကြီးများက မှောင်ရိပ်ကျရာ နေရာများဆီသို့ အတုံ့အပြန် ထိုးနေကြ၏။

ဘယ်ဘက်သို့ချိုးကာ အလှမ်းနှစ်ဆယ်မျှ သွားလိုက်သောအခါ အော်စတင်ကားလေးတစ်စီး...။

ကိုကျော်ဝေက ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး ကျွန်မအား အထိုင် ခိုင်းလိုက်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းလာခဲ့သည်။

မိုင်ဝက်ခန့်မောင်းမိမှ သံဆူးကြိုးဝိုင်းတံခါးကြီးရှိရာသို့ ရောက် လာ၏။

ကိုကျော်ဝေက ကျွန်မအား ကားပေါ်တွင်ပင်ထားခဲ့ကာ ဝင်းတံခါး အတွင်းရှိ တာဝန်ကျကင်းအရာရှိနှင့် စကားဆိုနေသည်။

အိတ်ထဲမှ စာရွက်စာတန်းများကိုလည်း ထုတ်ပြနေ၏။

ကိုကျော်ဝေ ကားပေါ်သို့ ပြန်ရောက်လာကာ ကားစက်ကို ပြန်နှိုးလိုက်စဉ် သံဆူးကြိုးဝိုင်းတံခါးကြီး ဖွင့်သွားသည်။

‘ကျွန်မကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ’

ကျွန်မက မေးလိုက်မည်ဟု ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ပြန်၍ ချုပ်တည်း ထားလိုက်၏။

ဖက်ဆစ်ကျွန်သဘောက်ထံတွင် တော်လှန်ရေးသမားက အောက် ကျမခံ။

ဖက်ဆစ်ကို ဘယ်တော့မှ ဦးမညွတ်။

ကြည့်ကင်းမျှော်စင်ပေါ်မှ ကျွန်မတို့စီးလာသည့် အော်စတင်ကား ကို မီးမောင်းထိုး၍ ကြည့်နေသည်။

ကိုကျော်ဝေက ကားကို ဆက်မမောင်းဘဲ ရပ်ထားလိုက်၏။

မီးမောင်းက ၂-မိနစ်မျှကားကို ထိုးထားပြီး မှိတ်သွားလေသည်။

သည်တော့မှ ကိုကျော်ဝေက ကားကိုမောင်း၍ ထွက်လာခဲ့၏။

‘ကျွန်တော် ဘယ်လိုကောင်လဲဆိုတာ သိရဖို့တော့ တဖြည်းဖြည်း နီးလာပါပြီ’

ကိုကျော်ဝေက စတင်၍ စကားဆိုလိုက်သည်။
 ကျွန်မ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အခြေအနေကို အကဲခတ်နေမိ၏။
 အော်စတင်ကားကလေးသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးနေပြီးနောက်
 လမ်းကွေ့ကလေးအလွန်တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

ကျည်ဆန်သေတ္တာများ တင်ထားသည့် ကုန်တင်ကား အလတ်စား
 တစ်စီး။

‘ကဲ...အေးအေး ကားပေါ်ကဆင်း ကားနောက်ဘက်ထိုင်ခုံပေါ်မှာ
 အေးအေး ကျွန်တော့်ကိုပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆွဲသားရေအိတ်ရှိတယ်။ အဲဒါကို
 ယူပြီး ထိုးရပ်ထားတဲ့ ကားနောက်ကိုတက်’

ကိုကျော်ဝေက ကျွန်မအား အမိန့်တွေ တသီတတန်းကြီး ပေး
 လိုက်ပြီးနောက် ကျည်ဆန်သေတ္တာများ တင်ထားသည့် ကုန်တင်ကားပေါ်
 သို့ တက်သွားသည်။

ကျွန်မ ကုန်တင်ကားနောက်ပိုင်းပေါ်သို့ ရောက်လာသည်နှင့်
 တစ်ပြိုင်နက် ကားမောင်းသည့် ဂျပန်စစ်သားက ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့်
 မောင်း၍ထွက်လိုက်၏။

အော်စတင်ကားကလေးကိုလည်း ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်က
 မောင်းကာ ကျွန်မတို့ ကားနောက်မှ လိုက်လာသည်။

‘အေးအေး...အေးအေးရဲ့ လက်ဆွဲသားရေအိတ် ပါရဲ့လား’
 ‘ပါတယ်’

ကိုကျော်ဝေက ကားနောက်ပိုင်းသို့ ဒရိုင်ဘာခန်းကိုကျော်၍ ကူး
 လာသည်။

‘ဒါ...အေးအေးဆီက ကျွန်တော်ယူသွားတဲ့ သားရေအိတ်လေ။
 မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား’

‘ကိုယ့်သားရေအိတ်ပဲ ကိုယ်မမှတ်မိဘဲ ရှိပါ့မလား’

‘မှတ်မိရင်လဲ အထဲမှာရှိတဲ့ ကိုယ့်ပစည်းတွေဟုတ်မဟုတ် စစ်ဆေး
 ကြည့်ပေါ့။ ဒါထက် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကိုသွားရင်ကောင်းမလဲ’

ကိုကျော်ဝေ၏ နောက်ဆုံးမေးခွန်းကြောင့် ကျွန်မက ကြောင်အန်း
 အန်း ဖြစ်သွားမိ၏။

‘ခဲ...ကျွန်တော်တို့ ကင်ပေအချုပ်ခန်းက ထွတ်ပြေးလာတာ။ ရှေ့က
 ကားမောင်းနေတာ ဂျပန်ငပုမဟုတ်ဘူး။ နောက်က ကားမောင်းပြီး လိုက်
 လာတာလဲ ဂျပန်စစ်သား မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေ။ ကဲ ခု
 ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွားရင်ကောင်းမလဲ’

‘ပဲခူးကိုသွားပါ’

ကျွန်မက ယတိပြတ် အဖြေပေးလိုက်၏။

ကျွန်မ လွတ်မြောက်လာပြီ။

လွတ်မြောက်မှု တည်တံ့နေရန် လုပ်ဆောင်ရဦးမည်။

‘ကျည်ဆန်သေတ္တာတွေကို ကားပေါ်မှာ ကတုတ်ကျင်း တစ်ခုလို
 လုပ်ထားတယ်။ အထဲမှာ ကျည်ဆန်တွေမရှိဘူး။ အုတ်ခဲတွေ ထည့်ထား
 တယ်။ လမ်းမှာ အနှောင့်အယှက်တွေရင် ဦးအောင်သာပစ်’

ကိုကျော်ဝေက ပြောပြောဆိုဆို ဂုန်နီအိတ်စုတ်များဖြင့် ဖုံးထား
 သည့် လက်နက်သုံးလက်နှင့် လက်ပစ်ဗုံးများပါသည့် ဂုန်နီအိတ်ကို
 မော်တော်ကားထိုင်ခုံအောက်မှ ထုတ်ယူလိုက်၏။

အခြားဂုန်နီအိတ်တစ်လုံးမှာတော့ ကျည်ဆန်အပိုများ၊ ကျည်ကပ်
 များ။

ရိုင်ဖယ်တစ်လက်။

စတင်တစ်လက်။

တော်မီတစ်လက်။

‘ကဲ အေးအေးက ကားနောက်ပိုင်းမှာပဲနေ၊ ရော့...ဟောဒီ’

ကိုကျော်ဝေက စကားမဆုံးမီ ကျွန်မက-

‘ရိုင်ဖယ်ပဲပေးပါ။ ကျွန်မ ရိုင်ဖယ်ပဲ ပစ်တတ်တယ်’

‘ကောင်းပြီ’

‘နောက်က မသကာစရာကားတွေရင် သတင်းပို့၊ ကျွန်တော်
 ရှေ့ခန်းမှာနေမယ်။ ဂျပန်ကင်းဘုတ်ရောက်ရင် ဂုန်နီအိတ်ခြုံပြီး ကတုတ်
 ကျင်းထဲမှာပုန်းနေ၊ ကျွန်တော့်ဆီက ပစ်သံကြားရင်တော့ ထသာဆော်ပေ
 တော့’

ကိုကျော်ဝေက ညွှန်ကြားချက်များပေးပြီးနောက် ကားရှေ့ခန်းသို့
 ကူးသွားသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကျော်ဝေ’

ကျွန်မက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ စကားဆိုလိုက်ပါသည်။

‘ကျေးဇူးတင်နေစရာ မလိုပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်

တဲ့ တာဝန်တခုကို လုပ်လိုက်တာပါ’

ကားသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးနေလေ၏။

လမ်းခွတ်တစ်ခုသို့အရောက်တွင် နောက်မှလိုက်လာသည့် အော်စတင် ကားမှ ရှေ့မီးနှစ်လုံးကို ပိတ်ချည်ဖွင့်ချည်လုပ်၍ အချက်ပြနေသည်။

ကျွန်မက နောက်ကားမှအချက်ပြနေကြောင်း ကိုကျော်ဝေထံ သတင်း ပို့လိုက်သည်။

‘ဒီကားက ဒီနေရာကနေပြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့ ခွဲသွားမယ်’

ကိုကျော်ဝေ ပြောသည့်အတိုင်းပင် နောက်မှ အော်စတင်ကားက ကျွန်မတို့စီးလာသည့် ကုန်တင်ကားနှင့် လမ်းခွဲ၍ မောင်းထွက်သွားသည်။

ကောင်းကင်တွင် မြူများဆိုင်းနေကာ လမ်းပေါ်သို့ နှင်းများက

မိုးရေပေါက်လို တဖြောက်ဖြောက် ကျဆင်းနေသည်။

ကျွန်မသည် တောင်မြောက်ဝဲယာကိုကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာသည်။

ကင်ပေအချုပ်ခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေရစ်သည့်

အဝိုင်းအတွက် ဝမ်းပန်းတနည်း ဖြစ်မိသည်။

အဝိုင်းခမျာ ဘယ်လိုများဖြစ်နေရှာပါလိမ့်။

ကားမောင်းသူက ကားကို အရှိန်လျှော့လိုက်သည်။

‘ဂျပန်ကင်းဘုတ်နဲ့ နီးလာပြီ’

ကိုကျော်ဝေက ရှေ့ဒရိုင်ဘာခန်းမှ လှမ်းသတိပေးလိုက်သည်။

ကျွန်မသည် ကားကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပုနေလိုက်ကာ ကိုယ်

ပေါ်တွင် ဂုန်နီအိတ်များကို လှမ်းခြုံထားလိုက်သည်။

ကားမောင်းသူက ကားကို ရှေ့တစ်နေရာတွင် တန့်လိုက်၏။

သို့သော် စက်ကိုကား မရပ်။

ကားပေါ်မှ ကိုကျော်ဝေ ဆင်းသွားသံ၊ ကင်းတာဝန်ကျ ဂျပန်နှင့် စကားပြောသံ၊ နှုတ်ဆက်သံများကိုကြားရပြီးနောက် ကားဆက်၍ မောင်း ထွက်လာခဲ့သည့်အသံ။

ကျွန်မကခြုံထားသည် ဂုန်နီအိတ်များကိုဖယ်လိုက်ကာ ကျည်ဆန် သေတ္တာပေါ်တွင် တက်ထိုင်လိုက်၏။

ကိုကျော်ဝေက နောက်ဘက်သို့ကူးလာပြီး-

‘ကျွန်တော့်အနေနဲ့တော့ ဂျပန်ပုတွေကိုလိုမိမ့်လို့ ခပ်လွယ်လွယ်ရယ်’

သူက ပြောပြောဆိုဆို သူ့ဂျပန်စစ်ဝတ်စုံမှ ကော်လံနှစ်ဘက်ကို ကျွန်မအား ပြနေသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များ တပ်ဆင်လေ့ရှိသည့် သုံးလိုင်းတစ်ဖွင့် ရာထူး အမှတ်အသား...။

‘ကဲ...နောက်ထပ် ကင်းဘုတ်တစ်ခုရောက်ဖို့ တော်တော်လိုသေး တယ်။ အေးအေး လက်ဆွဲသေတ္တာ ဖွင့်ကြည့်ပါဦး။ ကျွန်တော် ကား

နောက်ကို ကြည့်နေမယ်’

ကျွန်မလက်ထဲတွင် အသင့်ကိုင်ထားသည့် ရိုင်ဖယ်မှ သော့ကို ပိတ်ထားလိုက်ပြီး ကျွန်မလက်ဆွဲသားရေအိတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

သားရေသေတ္တာက ခပ်လေးလေး။

ကျွန်မက သေတ္တာမှခလုတ်များကိုဖွင့်ကာ အဖုံးကိုဖွင့်လိုက်သည်။

စာကလေးကြော်နဲ့နှင့် ဆီထမင်းနဲ့က ကျွန်မနှာခေါင်းထဲသို့

ထိုးဝင်လာသည်။

စာကလေးကြော်နှင့် ဆီထမင်း။

ကျွန်မက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်မိ၏။

မန္တလေးဘူတာသို့မရောက်မီ ကျွန်မက ကိုကျော်ဝေ အိပ်ပျော်နေ ခိုက် ကျွန်မ လက်ဆွဲသေတ္တာထဲတွင် စာကလေးကြော်နှင့် ဆီထမင်းထည့်

ကာ သူ့အား ဘူတာအရောက်၌ တပတ်ရိုက်ခဲ့သည်မဟုတ်လား။

ကျွန်မရယ်သလို ကိုကျော်ဝေလည်း တဟားဟားရယ်နေသည်။

ကားမောင်းနေသည့်ရဲဘော်က ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို ပြန်ကြည့်

ပြန်ကြည့် လုပ်နေ၏။

‘မန္တလေးဘူတာမှာ အေးအေး ထည့်ထားခဲ့တဲ့ စာကလေးကြော်နဲ့ ဆီထမင်းဟာ ကျွန်တော့်အဖို့ အဆာပြေစေသလို ခုကျွန်တော် ထည့်ထားတဲ့ စာကလေးကြော်နဲ့ ဆီထမင်းကလဲ...အေးကို အဆာပြေ အမောပြေစေပါ လိမ့်မယ်’

ကိုကျော်ဝေက ပြောပြောဆိုဆို လက်ဆွဲသေတ္တာထဲတွင် အသင့်ပါ လာသည့် ဗမာခေတ်သတင်းစာစက္ကူဖြင့် စာကလေးကြော်နှင့် ဆီထမင်းကို ကျွန်မအတွက် ထည့်ပေးလေသည်။

‘ကဲ...ရဲဘော်စံအေး ခင်ဗျား အဆာပြေစားဦး။ ကျွန်တော် အလှည့် မောင်းဦးမယ်’

ကိုကျော်ဝေက ဆီထမင်းကို ပလုပ်ပလောင်းစားလိုက်ပြီးနောက် ကားထဲတွင် အသင့်ပါလာသော ရေပူးမှ ရေကိုမော့၍ သောက်လိုက်သည်။

ကျွန်မအတွက်မူ ရေပူးသက်သက်တစ်ပူး။

ကားမောင်းထိုင်ခုံသို့ ကိုကျော်ဝေ ရောက်သွားသောအခါ ရဲဘော် စံအေးက စာကလေးကြော်နှင့် ဆီထမင်းကို ဖိမိဆွဲ၍စားနေလေသည်။

ကျွန်မက ကားနောက်ပိုင်းမှကြည့်ရင်း တာဝန်ကိုယူရင်း လမ်း စခန်း အခြေအနေကို အကဲခတ်နေ၏။

ကျွန်မတို့အား ပဲခူးမှခေါ်လာစဉ်က ရန်ကုန်ရောက်ခါနီးတွင် မျက်နှာပဝါစည်းလျက် မော်တော်တစ်တန်၊ ကားတစ်တန်ခေါ်ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရာ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်ဌာနသို့ ဘယ်လမ်းဖြင့် ရောက်လာခဲ့ကြောင်း လုံးဝမသိခဲ့။

ယခုလည်း ပဲခူးဘက်သို့ ရှေ့ရှုမောင်းနေကြောင်းသာ သိနေသည် ဘယ်လမ်း ဘယ်စခန်းသို့ ရောက်နေပြီကိုမူ မသိ။

ကျွန်မက ရဲဘော်စံအေးအား လမ်းပန်းစခန်းအခြေအနေကို မေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်...။

နောက်ဘက်မှ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် အတင်းမောင်းလာသည့် ကားတစ်စီး၏ မီးရောင်ကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရ၏။

‘နောက်က ကားတစ်စီး လိုက်လာတယ်။ မသင်္ကာစရာပဲ’

ကျွန်မက ကိုကျော်ဝေအား လှမ်း၍ သတင်းပို့လိုက်သည်။

‘ရဲဘော်စံအေး၊ ဒီကိုလာ’

ကိုကျော်ဝေက ရဲဘော်စံအေးနှင့် နေရာချင်းလဲလိုက်ပြီးနောက် နောက်မှလိုက်လာသည့် ကားအခြေအနေကို အကဲခတ်နေသည်။

ကြည့်ကင်းတာဝန်ကိုယူထားရသည့် ကျွန်မကလည်း နောက်မှ လိုက်လာသည့်ကားကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

ကိုကျော်ဝေသည် ကျွန်မရှိရာ ကားနောက်ပိုင်းသို့ရောက်လာသည်။ နှင်းတဖွဲဖွဲကျကာ မြူဆိုင်းနေသဖြင့် နောက်မှလိုက်လာသည့် ကားကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။

သို့သော်...ကားရှေ့မှ မီးရောင်အနိမ့်အမြင့်ကို ကြည့်၍ ခန့်မှန်း၍ ရနိုင်သည့် အခြေအနေမျိုး။

‘စစ်သားတင် လော်ရီကားကြီး မဟုတ်ဘူး။ ထောက်လှမ်းရေး ကားကလေး ဖြစ်ရမယ်။ ရှေ့နှစ်မိုင်ကျော်မှာ ဂျပန်ကင်းဘုတ်တစ်ခု ရှိနေ တယ်။ အဲဒီနားရောက်မှ တိုက်ပွဲဖြစ်ရင် ကျွန်တော်တို့အတွက် မလွယ်ဘူး။’

‘ဟေ့-ရဲဘော်စံအေး တို့ကားကို လမ်းအလယ်တည့်တည့်မှာ ရပ် ပစ်လိုက်၊ ပြီးရင် ဒီနောက်ကိုလာ နောက်ကလိုက်လာတဲ့ကားကို ဒီနေရာ တင် အပျောက်ရှင်းပစ်လိုက်မယ်’

ကိုကျော်ဝေက ကျွန်မအား ပြောနေရာမှ ရဲဘော်စံအေးအား လှမ်း၍အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ကားဘရိတ်ဖမ်းသံက ကျီကနဲအော်မြည်သွားကာ ကားက လမ်း လယ်ခေါင်တွင် ရပ်သွားသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ရဲဘော်စံအေးက ကျွန်မဘေးနားသို့ ရောက် လာလေပြီ။

‘ကျုပ်တို့ကသုံးယောက်။ သူတို့ကားထဲမှာပါလာရင်လဲ အများဆုံး သုံးယောက်လောက်ပဲရှိမှာ။ ဒါပေမယ့်...ကျုပ်တို့မှာ ကျည်မဖောက်နိုင်တဲ့ ကတုတ်ကျင်းနဲ့’

‘တကယ်လို့ ကျုပ်တို့ကားပေါ်က ဆုတ်ပြေးရရင် ဟောဟိုလမ်း လက်ဝဲ ဘက်က ညောင်ပင်ကြီးကို မြင်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီမှာစုရမယ်။ ရဲဘော် စံအေး၊ စာကလေးကြော်နဲ့ ဆီထမင်းတွေကို ဟန်းကောသုံးခုထဲမှာ ခွဲထည့် ထား၊ ရေပူးနဲ့ ကျည်ကပ်တွေ အသင့်လွတ်ထား’

ကိုကျော်ဝေက ညွှန်ကြားချက် ပေးနေသည်။

‘ရှင် ဆီထမင်းနဲ့ စာကလေးကြော်က ခုမှ အဖိုးတန်လာတယ်’ ကျွန်မက အရွှန်းဖောက်လိုက်၏။

အရေးထဲတွင် အရွှန်းဖောက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ အကျင့်မရှိသေး သည့် ရဲဘော်စံအေးက လက်တုန်ခြေတုန်ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသောကြောင့် ကျွန်မက စိတ်ငြိမ်သွားအောင် စိတ်ဓာတ်တိုက်ပွဲ ဆင်လိုက်ခြင်းမျှသာ...။

‘အေး...အေး...ကျွန်တော့် ခြောက်လုံးပြုူးယူထား’

ကိုကျော်ဝေ၏ ခြောက်လုံးပြူးတန်းလန်းချိတ်ထားသည့်* ခါးပတ်ကို ကျွန်မခါးတွင် ပတ်ထားလိုက်သည်။

ကျွန်မတို့တွင် လက်နက်ကိုယ်စီ၊ ရေဗူးကိုယ်စီ၊ စားစရာများပါသည့် ဟန်းကောကိုယ်စီ၊ ကျည်ကပ်အပိုများကိုယ်စီနှင့်...။

'ကိုကျော်ဝေ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ဆုတ်ရင်းနဲ့ တကွတပြားစီ ဖြစ်သွားရင် ဘယ်ကိုရောက်လာမှာလဲ'

ရဲဘော်စံအေးက ထပ်၍ မေးနေသည်။

'ခုနက ကျွန်တော် ပြောပါပကော၊ ဟောဒီလမ်း လက်ဝဲဘက်မှာ ရှိတဲ့ ညောင်ပင်ကြီးအောက်ကို'

'ကျွန်တော် သိချင်တာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီညောင်ပင်ကြီး အောက်ကို မရောက်နိုင်ခဲ့လို့ရှိရင်'

ကိုကျော်ဝေက ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စူးစမ်းသည့် အကြည့်...။

'အဲဒီလိုဖြစ်လာခဲ့ရင် ပဲခူးရွှေအောင်ရိုးကုန်းကို အရောက်လာခဲ့။ ရွှေအောင်ရိုးကုန်းက ပဲခူးမြို့ရဲ့ အရှေ့တောင်ဘက်မှာ၊ အဲဒီမှာ ကျောင်းစရပ်တွေ အများကြီး'

'စရပ်တစ်ဆောင်မှာ ဦးရွှေအောင်ရိုးဆိုတဲ့ ရသေ့ကြီးတစ်ပါး သီတင်းသုံးနေတယ်။ သူ့ကိုတွေ့ရင်...'

'မဟူရာဒေါင်းဒဂါး၊ ကျောင်းတွင်းသား မောင်မောင်လို့ လျှောက်ထားလိုက်၊ အဲဒီရသေ့ကြီးက တော်လှန်ရေးရဲဘော်တွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးလိမ့်မယ်'

ရဲဘော်စံအေးက ခုမှ ပြုံးဖော်ရလာ၏။

'မဟူရာဒေါင်းဒဂါး။ ကျောင်းတွင်းသား မောင်မောင်'

သူသည် နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ရွတ်နေတော့သည်။

သည်လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်ရေးသင်္ကေတမှာ ကျွန်မမန္တလေးသို့ ခရီးထွက်ခါနီးတွင် သိခဲ့ရသည့် စကား။

ကျွန်မ ကင်ပေအချုပ်ခန်းသို့ ရောက်နေသည့်အချိန်တွင် လျှို့ဝှက်သင်္ကေတစကားက တစ်မျိုးပြောင်းနေမည်မှာ အမှန်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သည်လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်ရေးသင်္ကေတစကားကို ပြောကြားသူမှန်သမျှအား တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်များက ဖက်ဆစ်လား၊ လူလား စူးစမ်းကြမည်မှာမှချ။

ဖက်ဆစ်ဖြစ်လျှင် တော်လှန်ရေးရဲဘော်များ လက်တွင် အသက်ပျောက်ရပြီး၊ လူဖြစ်လျှင်မူ လူသားတို့ ထမ်းဆောင်ထိုက်သည့် တာဝန်ကို ပေးအပ်ခြင်း ခံရမည်မလွဲ။

'ရန်သူကား နီးလာပြီ၊ ကျုပ်ဆီက အမိန့်ရမှပစ်'

ကိုကျော်ဝေက ညွှန်ကြားချက် ပေးနေသည်။

'ရဲဘော်စံအေး၊ လက်ပစ်ဗုံးတွေ ဂုန်နီအိတ်ထဲက ထုတ်ထားခဲ့ရဲ့လား'

'ထုတ်ထားပြီးပြီ'

'လက်ပစ်ဗုံး တစ်ယောက်နှစ်လုံးစီ၊ ခါးပတ်မှာ ချိတ်ထား၊ ပစ်မယ်ဆိုရင် ကြမ်းပေါ်က လက်ပစ်ဗုံးတွေယူပစ်'

အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် မောင်းလာသည့်ကားက ဆလွန်းကားကလေး...။

ကျွန်မတို့နှင့် ကိုက် ၁၀၀-ခန့်သာကွာတော့သည်။

စောစောက အတင်းမောင်းပြေးနေသည့် ကျွန်မတို့ကားက လမ်းလယ်ခေါင်တွင် ရပ်တန့် နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသော ဆလွန်းကားထဲမှ ဂျပန်ကင်ပေထောက်လှမ်းရေးသမားများသည် ကျွန်မတို့ ကားအပေါ်တွင် မသင်္ကာစိတ် လျော့နည်းသွားပုံရ၏။

တစ်နည်းဆိုလျှင် မသင်္ကာစိတ်ပို၍ များလာသည်ဟုဆိုနိုင်သည်။

ဆလွန်းကားသည် အရှိန်ကိုလျှော့လိုက်ကာ ကျွန်မတို့ကား ရှိရာသို့ စူးစမ်းသည့်အနေဖြင့် တစ်ဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာနေ၏။

ကိုက်...၁၀၀

ကိုက်... ၉၀

ကိုက်... ၈၀

ကိုက်... ၇၀

ကိုက်... ၆၀

ကိုက်... ၅၀

မြူဆိုင်းကာ နှင်းများဝေနေသည့်တိုင် တစ်ကားနှင့်တစ်ကား ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရပြီ။

သို့သော်...

ကားအတွင်းတွင် ရှိနေသူများကို ကျွန်မတို့က ကွဲကွဲပြားပြား မမြင်ရ။

ဆလွန်းကားကလေးက ရှေ့သို့တဖြည်းဖြည်း တက်လာသည်။

ကိုက်...၄၀

ကိုက်...၃၀

‘ပစ်...’

ကိုကျော်ဝေ၏အမိန့်ပေးသံနှင့်အတူ ကျွန်မတို့ သုံးယောက်၏ သေနတ်သုံးလက်ပြောင်းဝမှ မီးများပွင့်ထွက်လာကာ ကျည်ဆန် ထိပ်ဖူးများ က ဆလွန်းကားကလေးဆီသို့ ပြေးလွှားနေကြလေပြီ။

ခဏအတွင်းတွင်ပင် ဆလွန်းကားတံခါးများ ပွင့်သွားကာ ဂျပန် စစ်ဝတ်စုံနှင့် လူသုံးယောက်က လမ်းပေါ်သို့ လိုမ့်ဆင်းလိုက်ကြသည်။

ကျွန်မတို့က ကတုတ်ကျင်းပြုလုပ်ထားသည့် ကျည်ဆန်သေတ္တာ များကို ရန်သူဘက်မှ ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် စက်ကလေး ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးများ လာရောက်ထိမှန်လာ၏။

‘အေးအေး...လက်ပစ်ဗုံးပေးစမ်း’

ကိုကျော်ဝေက အမိန့်ပေးနေသည်။

ရန်သူဘက်တွင် စက်ကလေးတစ်လက်ပါလာရာ ကျွန်မတို့ထက် လက်နက်အား သာနေသလို ဖြစ်နေတော့သည်။

ကျွန်မတို့ စီးလာသည့် ကုန်တင်ကားနောက်ဘီးများ ပေါက်ကွဲ ကုန်သလို ရန်သူကားစက်ခေါင်းမှ မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လာသည်။

ကိုကျော်ဝေက ရန်သူဆလွန်းကားဆီသို့ လက်ပစ်ဗုံးများ ပစ်သွင်း နေသည်။ ကျွန်မက တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး လှမ်းပေးနေ၏။

ရန်သူဘက်မှ စက်ကလေးပစ်သံရပ်သွားသော်လည်း လမ်း တစ်နေရာဆီမှ တစ်ချက်ချင်းပစ်နေသော စတင်သံထွက်ပေါ်နေ၏။

‘ကားခေါင်းဘက်က တစ်ယောက်စီဆင်း ရေပူ၊ ရိက္ခာ၊ လက်နက်နဲ့ ကျည်ပါ နိုင်သလောက်ယူ’

ရန်သူကား စက်ခေါင်းမှ တဟုန်းဟုန်း တောက်လောက်နေသော မီးက ကျွန်မတို့ ဆုတ်ခွာရေးလမ်းကြောင်းကို မီးမောင်းထိုးပြနေသလို။

‘လမ်းပေါ်ကို လိုမ့်ဆင်း၊ လက်ဝဲဘက်ရောက်အောင် လိုမ့်သွား’ ကိုကျော်ဝေက စတင်သံပေါ်ထွက်လာရာဆီသို့ သူ့လက်ထဲမှ စတင်ဖြင့် အတွဲလိုက် ပြန်ပစ်ရင်း သူ့ကိုယ်တိုင် စုရပ်ဆီသို့ ဆုတ်နေသည်။ ကျွန်မက စုရပ်အဖြစ် သတ်မှတ်ရာ လမ်းလက်ဝဲဘက် ညောင်ပင် ကြီးအောက်သို့ ပထမဆုံး ရောက်လာခဲ့သည်။

ဒုတိယ ရဲဘော်စံအေး။

တတိယနှင့် နောက်ဆုံး ကိုကျော်ဝေ။

ရန်သူစတင်သံက ကြိုကြားကြိုကြား ထွက်ပေါ်နေသည်။

ရန်သူသုံးယောက်အနက် နှစ်ယောက်က ဇီဝိန်ပြုတ်ကာ၊ ကျန် တစ်ယောက် ဒဏ်ရာရသွားကြောင်း ထင်ရှားနေ၏။

ကျွန်မတို့သည် စုရပ်မှပဲခူးရွှေအောင်ရိုးကုန်းသို့ ခြေကျင် ချီတက် ကြရပေတော့မည်။

ကျွန်မတို့စီးလာသည့် ကုန်တင်ကားမှာ နောက်ဘီးနှစ်လုံးကွဲထွက် သွားကာ မောင်း၍ မရနိုင်တော့။

‘ရန်သူဘက်က စစ်ကူတွေ မကြာခင် ရောက်လာတော့မယ် လစ် ကြစို့။ ရေကို တတ်နိုင်သမျှ ချွေတာသောက်’

ကိုကျော်ဝေက ညွှန်ကြားချက်ပေးလိုက်ပြီးနောက် သူ့ကိုယ်တိုင် ရှေ့ဆောင်၍ ချီတက်သည်။

ရဲဘော်စံအေးက အလယ်တပ်မ။

ကျွန်မက နောက်ရဲတပ်။

ကိုကျော်ဝေက လက်မှ ညကြည့်နာရီကို ကြည့်လိုက်ရင်း

‘ညနှစ်နာရီ ကျော်နေပြီ။ မိုးလင်းလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဒီကား လမ်းမှာ ဂျပန်တပ်တွေ ထိုးဖိုက်ထားသလို ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ကဲ-မြန်မြန် ချီတက်ကြ’

ကျွန်မတို့က ပြေးမသွားရုံ ချီတက်လာခဲ့ကြသည်။

တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားရာနှင့် တစ်မိုင်ကျော်အကွာသို့အရောက်တွင် ရမ်းသမ်း ချုပ်နေသည့် ရန်သူစက်ကြီး၊ စက်ကလေးအသံများကို ကြားနေရလေ သည်။

‘ဒါဟာ ကျုပ်တို့ကို ဩဘာပေးနေတဲ့ အသံ’

အလယ်တွင် တပ်မအဖြစ် လိုက်ပါလာသည့် ရဲဘော်စံအေးက ထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်၏။

ကျွန်မတို့သည် မရပ်မနားဘဲ အပြင်းချီတက်လာခဲ့ကြသည်။

ရန်သူ့ပစ်ခတ်သံများကို ကြိုကြားကြိုကြား ကြားနေရဆဲ။

‘မိုးမလင်းခင် ချောင်ကောင်းကောင်းမှာ ဝင်အောင်းနေလိုက်တာ

အကောင်းဆုံးပဲ’

ကျွန်မက ကျွန်မ တတ်သိနားလည်သမျှ တင်ပြလိုက်၏။

‘အေးဟာ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ်လို့၊ အေးနဲ့

တွေ့တွေ့ချင်း ကျွန်တော်ပြောခဲ့တာ မမှန်ဘူးလား’

ကိုကျော်ဝေက ခရီးပြင်းချီတက်နေရာမှ ကျွန်မကို သက်သေထူ နေသည်။

‘ရှင်ကတော့ လမ်းမှာတွေ့တဲ့ လူတိုင်းကို ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးသမား လို့ လိုက်ပြီးပြောနေခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

‘ဒါက ကျွန်တော် မိုက်မဲတာပါ။ ဒါတွေ စခန်းချရပ်နားတော့မှ စုံအောင်ပြောပြမယ်။ ကဲ...ခုတော့ ဟောဟိုသဲချောင်းကမ်းဘေးက ဝါးတော ထဲမှာ နောက်တစ်နေ့ည မှောင်စပျိုးတဲ့အထိ အောင်းနေလိုက်နိုင်အောင် ချီတက်လိုက်ကြဦး’

x x x

အခန်း(၁၉)

‘တစ်နာရီ ချီတက်ပြီးတိုင်း ဆယ်မိနစ်စီ နားမယ်’

ကျွန်မတို့သည် သဲချောင်းကမ်းဘေးရှိ ဝါးတောသို့ ရောက်လာခဲ့ ပြီဖြစ်သည့်တိုင် စခန်းချရပ်နားခြင်းမပြုတော့ဘဲ ဆက်လက်ချီတက်နေကြ ၏။

ကိုကျော်ဝေက သူ့ဓားအိမ်မှ ဓားကိုဆွဲထုတ်ကာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း များကို ရှင်း၍လမ်းထွင်လျက် ချီတက်နေခြင်း...။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မတို့သည် တစ်နာရီချီတက်ပြီးတိုင်း ဆယ် မိနစ်စီ နားနေကြရလေသည်။

နားသည့်အချိန်တွင် ဘယ်သူမျှ စကားများများ မပြောနိုင်ကြ။ ခြေထောက်နှင့် လက်များအပေါ်သို့ တရွရွတက်လာသည့် ကျွတ်များကို ခါချ၊ ပုတ်ချ၊ ဖြုတ်ချနေကြရ၏။

‘ခုအချိန်မှာ ရန်သူနဲ့ ဝေးလေကောင်းလေပဲ’

‘ဟုတ်တယ်’

ကိုကျော်ဝေ၏အဆိုကို ရဲဘော်စံအေးက ထောက်ခံချက်ပေးလိုက် သည်။

‘ငပုတွေ ခုနှစ်ရက်လောက် အတွင်းမှာတော့ ဒီနယ်မြေ တစ်လျှောက် မှာ ခြေရှုပ်နေကြဦးမှာပဲ။ ဒီတော့...’

ကျွန်မ စကားမဆုံးမီ ကိုကျော်ဝေက ကြားဝင်လျက်...။

‘ဒီနေ့ည ခရီးပြင်းနှင့်နေတာက ရန်သူနဲ့ ဝေးသထက်ဝေးအောင်လို့ ပါ။ ရန်သူနဲ့ ဝေးသွားပြီလို့ စိတ်ချရရင်’

‘ဟုတ်တယ်။ အဲဒီတော့မှ ဖြည်းဖြည်းချီတက်တာပေါ့’

ရဲဘော်စံအေးက ဝင်၍ထောက်လိုက်၏။

‘ဖြည်းဖြည်းချီတက်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီဆိုပါတော့။ ဓားစရာ က အရေးကြီးတယ်’

‘ဆီထမင်းနဲ့ စာကလေးကြော်ကို ချွေတာစားရင် နှစ်ရက်လောက် တော့ စားလို့ရပါတယ်’

ကျွန်မက ထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်သည်။

‘ပဲခူးဘက်ကို ကျွန်တော်တို့ စောစောဝင်လို့နေရာကျမယ် မထင်ဘူး။ လမ်းဆုံလမ်းခွတိုင်းမှာ ဂျပန်ကင်ပေနဲ့ သတင်းပေးတွေရှိနေမှာ သေချာတယ်’

ကိုကျော်ဝေ စကားကို ရဲဘော်စံအေးနှင့် ကျွန်မက သဘောတူသည်။

‘ဂျပန်ကင်ပေတွေက ကိုကျော်ဝေကို သိပြီးသား။ ဒီကအေးအေးကိုလဲ မှတ်မိပြီးသား။ ဒီတော့...ခု လေးငါးရက်အတွင်းမှာ ပဲခူးဘက်ကို ဝင်လို့ ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ဘူး’

‘ဟုတ်တယ်...ရဲဘော်စံအေး၊ ဂျပန်ကင်ပေတွေမသိတာက ခင်ဗျားတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ခင်ဗျားကို’

ကိုကျော်ဝေက တခုခုကိုတွေးမိဟန်ဖြင့် စကားရပ်ထားလိုက်ပြီးမှ...

‘ခင်ဗျားကို ပဲခူးရွှေအောင်ရိုးကုန်းကို ဆက်သားအနေနဲ့ သတင်းပို့ခိုင်းရအောင်ကလဲ ခင်ဗျားက ဂျပန်ဝတ်စုံနဲ့ ဖြစ်နေသေးတယ်။ ကားပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ ဂျပန်ကင်ပေသုံးကောင်ထဲမှာ တစ်ကောင်က ဒဏ်ရာရရုံရသွားတော့ ပြန်ပြီး သတင်းပို့နိုင်မှာအမှန်ပဲ’

ကျွန်မက အာဆွတ်ရုံ ရေဗူးထဲမှ ရေကိုမော့လိုက်၏။

‘ကဲ...ဆယ်မိနစ်စေ့ပြီ။ ခရီးဆက်ကြဦးစို့’

ကျွန်မတို့သည် တစ်မှော်ရုံလျှိုး တစ်ချုံတိုး၍ ချီတက်ခဲ့ကြရပြန်သည်။

တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားပြီးသည့် အချိန်နောက်ပိုင်းမှစ၍ ချီတက်လာခဲ့ကြသော ကျွန်မတို့သည် လင်းကြက်တွန်သံကြားသည့်အခါရောက်မှ ရပ်နားစခန်းချရန်နေရာကို ရွေးကြရတော့၏။

‘တောကြက်တွန်သံ ကြားရပုံထောက်တော့ ဒီအနီးအနားတဝိုက်မှာ တောင်ယာပဲခင်းအဟောင်းတော့ရှိရမှာ အမှန်ပဲ’

ကျွန်မက ‘အဘတော့’ထံမှရရှိထားသော ဗဟုသုတအရ ထင်မြင်ချက်ပေးနေသည်။

အဘတော့သည် လေထီးဆင်းမဟာမိတ်ရဲဘော်များကိစ္စတွင် ကျွန်မတို့ကို ကူညီခဲ့သည်။ တော်လှန်ရေးရဲဘော်လည်းဖြစ်၊ မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်လည်းဖြစ်သူ။

‘တောင်ယာပဲခင်းအဟောင်းရှိရင် လူသွားလမ်းအဟောင်းလဲရှိမယ်၊ ရေလဲရှိရမယ်’

‘အေးက သိပ်တိုးတက်နေပါကလား’

ကိုကျော်ဝေက ကျွန်မကို အံ့ဩနေသည်။

‘အင်္ဂလိပ်စကားစဉ်တစ်ခု ရှိတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ ဘာတွေကို တွေ့ဖူးကြဖူးခဲ့သလဲ။ အဲဒီလို တွေ့ဖူးကြဖူးခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျွန်မတို့ ဘဝဖြစ်လာရတာပါပဲ’

‘တောင်ယာပဲခင်းအဟောင်းရှိရင် တောင်ယာပဲခင်း အသစ်ကလဲ အဟောင်းနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိရမယ်။ တောင်ယာပဲခင်း အသစ်ရှိရင် လူရှိရမယ်။ လူရှိရင်’

ကျွန်မကစကားကို အဆုံးသတ်ရန်မလိုတော့ဟု ယူဆကာ ရပ်ထားလိုက်သည်။

‘ကဲ...ဒါဖြင့်လဲ ကြက်တွန်သံကြားတဲ့ဆီ ချီတက်ရအောင်။ ကိုင်း... ကြက်တွန်သံကြား၊ နန်းပါးဝင်မည်’

ကိုကျော်ဝေက အရွှန်းဖောက်လိုက်ရင်း ရှေ့မှလမ်းရှင်း၍ ချီတက်သွားသည်။

တောင်ယာဟောင်းသို့ ရောက်သွားသည့်အချိန်၌ နံနက် ၆-နာရီထိုးနေလေပြီ။

သို့သော် နှင်းတဖြောက်ဖြောက်ကျတုန်း။ မြူတွေဆိုင်းတုန်းပင်။

နေရောင်က နှင်းအမှောင်ကြားတွင် ၎င်းလျှိုးတုန်း။

ကျွန်မတို့သည် တောင်ယာဟောင်းအောက်ဘက်ရှိ လျှို့ဝှက်လေးကို တစ်နေ့တာ ပုန်းခိုနေရာအဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်ကြ၏။

လျှို့ဝှက်လေးအတွင်းတွင် စမ်းချောင်းကလေးက တသွင်သွင် စီးဆင်းနေလေ၏။

ကျွန်မတို့သည် စမ်းချောင်းကလေးထဲတွင် ကိုယ်လက်သန့်စင်လိုက်ကြပြီးနောက် ဆီထမင်းနှင့် စာကလေးကြော်ကို အဆာပြေရုံစားကာ စမ်းချောင်းမှရေကို တစ်ဝသောက်လိုက်ကြ၏။

‘ကဲ...စားလို့သောက်လို့တော့ပြီးပြီ။ နားနေအိပ်စက်ဖို့ပဲ လိုတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအတိုင်းသုံးယောက်သားအိပ်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ဂျပန်ဖက်ဆစ်တွေက ကျုပ်တို့ကိုတော့ နင်းပြီးလိုက်ကြမှာ’

'ဒီတော့...တစ်ယောက်နှစ်နာရီစီ အလှည့်နဲ့ ကင်းစောင့်ရအောင်၊ ကျုပ်ပဲ အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်ရင်း ပထမကင်း တာဝန်ယူမယ်။ ဒုတိယ ကင်းတာဝန်ကိုတော့ ရဲဘော်စံအေး။ တတိယတာဝန်ကို...'

ကိုကျော်ဝေ၏ စကားမဆုံးမီပင် ကျွန်မက လှဲအိပ်လိုက်၏။ ချက် ချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ကျွန်မ ကင်းအလှည့်သို့အရောက်တွင် ကျွန်မ လန်းဆန်းနေ၏။ လေးနာရီကြာအောင် ဆက်တိုက်အိပ်လိုက်ရသောကြောင့်လည်း ကောင်း၊ ကင်ပေအချုပ်ခန်းမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့ရုံမက ကင်ပေဗိုလ် နှစ် ယောက်ကို ဇီဝိန်ခြွေကာ တစ်ယောက်ကို အပြင်းအထန် ဒဏ်ရာရအောင် ပစ်လွှဲနိုင်ခဲ့သောကြောင့်လည်းကောင်း လန်းဆန်းနေခြင်း။

ကြည့်ကင်း စခန်းပြုလုပ်ထားသည့် တောင်ကမူကလေးပေါ်တွင် ရိုင်ဖယ်ကို ကျည်အသင့်ထိုးလျက် ရန်သူများ တက်ရောက်ချဉ်းကပ်လာနိုင် မည့် တောင်ဘက်အရပ်သို့စိုက်၍ ကြည့်နေသည်။

ကျွန်မလက်တွင် ကိုကျော်ဝေထံမှ ခေတ္တယူထားသည့်နာရီ။ ကျွန်မ ကင်းတာဝန်က ၂ နာရီမျှသာ ကြာမည်။

ဤ ၂နာရီအတွင်း မျက်စိကိုဖွင့် နားကို စွင့်ထားလိုက်ရမည်။ ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ မော်တော်ကား၊ လော်ရီကားများ ပြေးသွားနေသ ကို ကြားရသည်။ တောကျီးကန်းနှင့် စွန်များ မော်တော်ကား၊ လော်ရီကားသံ များ ပေါ်ထွက်လာရာ ကောင်းကင်ဘက်ဆီမှ ကျွန်မတို့ဘက်သို့ ကသုတ် ကရက် ပျံလာသည်ကို သတိထားမိသည်။

ဖက်ဆစ်တို့သည် မော်တော်ကား လမ်းဘေးတစ်လျှောက်ရှိ တောအုံ ချုံစပ်များအတွင်းတွင် ကျွန်မတို့အား လိုက်လံရှာဖွေနေသည်မှာ ထင်ရှားနေလေပြီ။

ကျွန်မကအခြေအနေနှင့် အသံဗလံကို စောင့်ကြည့်နားစွင့်နေ၏။ ဆောင်းနေက တဖြည်းဖြည်း ပူလာသည်။

ရန်သူ အရိပ်အရောင်ကို မမြင်ရ။

နေက ကျွန်မခေါင်းပေါ်တည့်တည့်သို့ ရောက်လာလေသည်။

လက်တွင် ပတ်ထားသည့်နာရီနှင့် ကြည့်လိုက်သောအခါ နေ့လယ်

၁၂-နာရီတိတိ။

ကျွန်မ ကင်းတာဝန်ကျ ကုန်ပြီ။ ပထမကင်းအလှည့်ကျသူ ကိုကျော်ဝေအားနှိုး၍ တာဝန် ပြောင်း ပေးရန်သာ ရှိတော့၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်မ အိပ်ချင်စိတ်မရှိ။

ထို့ကြောင့်ရေပူးမှ ရေကို တစ်ဝသောက်လိုက်ပြီးမှ နောက်ကင်း တာဝန်ကို ဆက်၍ ထမ်းဆောင်နေသည်။

ဤအချိန်တွင် ဖက်ဆစ်ဂျပန်ရဲကောင်များသည်လည်း နေ့လယ် စာ စားသောက်ပြီးနောက် တစ်ထောက်အနားယူနေကြမည်ဟု ကျွန်မက ခန့်မှန်းမိ၏။

ကျွန်မသည် အခြေအနေနှင့် အသံဗလံကို စောင့်ကြည့်နားစွင့် နေသည်။

ထူးခြားမလား။

နေ့လယ်တစ်နာရီတွင် ကိုကျော်ဝေအားနှိုးကာ ကင်းတာဝန် လွှဲ ပြောင်းပေးလိုက်၏။

ကိုကျော်ဝေက သူ့အတွက် ကင်းတာဝန် တစ်နာရီပိုယူပေးသဖြင့် ကျေးဇူးတင်စကား ဆို၏။

ကားလမ်းဘက်ဆီမှ လော်ရီကားသံများကြားရကြောင်းနှင့် ငှက် များ အလန်တကြားပျံသန်းလာပုံကို ကိုကျော်ဝေအား သတင်းပို့လိုက်ပြီး နောက် လျှို့ဝှက်လေးအတွင်းသို့သွားကာ စမ်းချောင်းကလေးဘေးရှိ သစ်ပင် အောက်တွင် လှဲနေလိုက်သည်။

ခဏအကြာတွင် မျက်စိများ မှေးလာ၏။

ကျွန်မအိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အချိန်တွင် ညနေ ၅ နာရီထိုးနေလေ ပြီ။

ကျွန်မက စမ်းချောင်းကလေး အောက်ဘက် ချုံကွယ်ရာသို့သွား ကာ ရေချိုးလိုက်၏။

ဆီထမင်းနှင့်စာကလေးကြော်ကို အဆာပြေရုံစားပြီးနောက် စမ်း ချောင်းထဲမှရေကို တစ်ဝသောက်ကာ ကြည့်ကင်းစခန်းပေါ်သို့ စကားဝှက်ကို လှမ်းပြောရင်း တက်လာခဲ့သည်။

ကိုကျော်ဝေနှင့် ရဲဘော်စံအေးတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း ရေမိုးချိုး ကာ ညနေစာ စားသောက်ပြီးနေပေပြီ။

ရဲဘော်စံအေးကို ကြည့်ကင်းတာဝန်ပေးထားခဲ့ပြီး တောင်ယာဟောင်း တစ်လျှောက် ကင်းထောက်ကြည့်လိုက်တော့ ချုံစီးနေတဲ့ လူသွားလမ်း ကလေးကို တွေ့ရတယ်။ ယာခင်းအသစ်ကို ရောက်နိုင်တဲ့လမ်းပဲ ဖြစ်ရမယ်' ကိုကျော်ဝေက ကျွန်မအား ဝမ်းသာအားရ ပြောနေလေသည်။

ညနေ ၆-နာရီထိုးသည်နှင့် ကျွန်မတို့ယာခင်းအသစ်ရှိမည် ထင်ရ သည့်ဘက်သို့ ရှေ့ရှုချီတက်ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်မတို့ အိပ်ခဲနေခဲ့သည့် အရိပ်အရောင်များ တစ်စွန်းတစ်စမျှ မကျန်ရစ်အောင် ကျွန်မတို့က ပုံဖျက်ထားခဲ့ကြသည်။

ကိုကျော်ဝေသည် ရှေ့ဆုံးမှချီတက်ရင်း ချုံစီးနေသည့် လူသွားလမ်း ကလေးကို ရှင်းသွား၏။

သူ့ဓားမှာ ဓားအိမ်နှင့် ဓားရိုးကသာ ဆာမူရိုင်းဓားနှင့်တူရုံမကပဲ ဓားသွားဓားရွက်ကလည်း ဆာမူရိုင်းဓားပုံစံမျိုး။

‘ရှင်ဓားက ဆာမူရိုင်းဓားအစစ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား’

ကျွန်မက နောက်မှနေ၍ လှမ်းမေးနေမိလိုက်သည်။

‘အစစ်ပါ အေးအေး။ စစ်ပွဲမှာ ကျသွားတဲ့ သားရဲ့ဓားကို ဖအေ ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်မှူးကြီးက သိမ်းထားခဲ့တာ။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့ တော့ သူ့သားနဲ့ မျက်နှာပေါက်ချင်း၊ အရပ်အမောင်းချင်း၊ ပြုမူပြောဆိုပုံချင်း တူလို့ သူ့သားလိုချစ်ပြီး ဒီဓားကို ကျွန်တော်ကို ပေးထားတာ’

ကိုကျော်ဝေက ခေတ္တနားနေရင်း ကျွန်မကို ရှင်းပြနေ၏။

‘ရှင်က ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးသမားပါလို့ တဖွဖွပြောနေရင်းက ဘယ့်နှယ့် ဂျပန်ကင်ပေရဲ့ လက်ပါးစေဖြစ်သွားရတာလဲ’

‘ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်မှာ ခံယူချက်ရှိ တယ်။ အဲဒီခံယူချက်အတိုင်း ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ဖို့ လူလိုက်စုတာ၊ ခု ကျွန်တော်နဲ့ပါလာတဲ့ ရဲဘော်စံအေးရယ်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ အော်စတင်ကားကို မောင်းယူသွားတဲ့ ရဲဘော်သောင်းစိန်ရယ်၊ နို့ပြီး နောက်တစ်ယောက် ရဲဘော်မမြသန်းရယ် ဒါပဲ စုမိတယ်’

‘ဒါနဲ့...ဂျပန် အတွင်းရေးကိုသိရအောင် ထောက်လှမ်းမယ်ဆိုပြီး ကင်ပေတိုင်မှာ စကားပြန်ဝင်လုပ်တယ်။ တစ်လနှစ်လလောက်ကြာတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး တကာဟာရှိကာအိုရနဲ့တွေ့ရာက သားအဖလို ခင်မင်သွားပြီး

ဗိုလ်မှူးကြီးညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်းလုပ်မိရာက နယ်ကျွံသွားပြီး ဂျပန်ကင်ပေရဲ့ လက်ပါးစေဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားရတော့တာပါပဲဗျာ’

‘ဒါဖြင့်...ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ဂျပန်ကင်ပေအချုပ်ခန်းက လွတ် အောင် ထုတ်လာတာလဲ’

‘ဒါကတော့ ကျွန်တော်’

ကိုကျော်ဝေက စကားဆက်မပြောဘဲ ကျွန်မမျက်နှာကို တစ်ချက် စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ...။

‘ကဲ...လှမ်းလိုက်ကြဦးစို့ရဲ့၊ ရှေ့ပြည်ဘုံကို’

‘အမယ်...ကိုကျော်ဝေက မြိုင်ထနှစ်ပါးသွားရသားပဲ’

ရဲဘော်စံအေး၏ စကားကြောင့် ကျွန်မက ကသိကအောက် ဖြစ်သွားရသည်။

ကိုကျော်ဝေက မင်းသား၊ ကျွန်မက မင်းသမီး။ ရဲဘော်စံအေးဟာ မင်းသားရဲ့ လက်စွဲတော်ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်။

‘ရှင်တို့ဟာရှင်တို့ မြိုင်ထချင်ထ၊ ထိုင်ချင်ထိုင်၊ ပိန္နဲပင်တော့ လာမထိနဲ့’

ကျွန်မ ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် ကိုကျော်ဝေရော ရဲဘော် စံအေးပါ နှုတ်ဆိတ်သွားကြ၏။

ကိုကျော်ဝေက ချုံနွယ်များကိုရှင်းရင်း ရှေ့မှ သွားနေလေသည်။

ကျွန်မတို့သည် တောင်ယာခင်းအသစ်ရှိရာသို့ ညဆယ်နာရီထိုး ခါနီးမှ မြင်ရခြင်း။

ယာထဲတွင် ဂျပန်ကင်းထောက်တပ်ဖွဲ့များ ရောက်မရောက် လေ့လာ အကဲခတ်ကြသည်။

ယာတဲကလေးက လရောင်အောက်တွင် အိပ်မောကျနေ၏။

ဂျပန်စစ်သားများ ရောက်နေသည့် အရိပ်လက္ခဏာမတွေ့ရ။

ကျွန်မတို့က ယာခင်းခြံစည်းရိုးပေါ် တက်လာသည်။

တဂုတ်ဂုတ် ခွေးဟောင်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ခဏအကြာတွင် တဲအတွင်းမှ ချောင်းဟန့်သံများကို ကြားရသည်။

‘အဘ...အဘ၊ ကျွန်မတို့ လမ်းမှားလာလို့ပါ’

ကျွန်မက ယာတဲရှင်ကို မမြင်ရသော်လည်း အဘဟုခေါ်ကာ အကူအညီတောင်းလိုက်၏။

‘ဟင်...မိန်းကလေးအသံပါလား၊ အချိန်မတော်၊ ကာလမတော်’ ယာတဲအတွင်းမှ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏ မှတ်ချက်ချသံနှင့်အတူ

မီးခတ်ကျောက်ကို တဂတ်ဂတ်ခတ်သံ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ခဏအကြာတွင် ယာတဲအတွင်းမှ ကညင်ဆီမီးတိုင်ရောင်ကို မြင်ရပြီးနောက် ယာတဲတံခါး ပွင့်လာ၏။

ကညင်ဆီမီးတိုင်ခုံကို မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ကိုင်ထားပြီး ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်က လက်ထဲတွင် ဓားရှည်တစ်လက်နှင့်။

ခွေးက တဂုတ်ဂုတ် ဟောင်နေဆဲ။

ယောက်ျားကြီးက ခွေးကို မောင်းထုတ်လိုက်ပြီး ကျွန်မတို့ကို ယာတဲတံခါးဖြတ်အောက်မှ အကဲခတ်ရင်း...။

‘ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ’

‘ကျွန်မတို့ ခရီးသွားတွေပါအဘရယ်။ သွားရင်းလမ်းမှားလာလို့ ကျွန်မတို့ကို ကူညီပါဦး။ ကျွန်မတို့ လူကောင်းတွေပါ’

မီးတိုင်ကိုကိုင်ထားသည့် မိန်းမကြီးက ခြံစည်းရိုးနားသို့ တိုးလာကာ ကျွန်မမျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေ၏။

‘ကိုမြို့...စည်းရိုးတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ပါတော်’

မိန်းမကြီး ညွှန်ကြားချက်ထွက်ပေါ်လာမှ ကိုမြို့ဟု အခေါ်ခံရသူ ယောက်ျားကြီးက စည်းရိုးတံခါးကို လာဖွင့်ပေးသည်။

ကျွန်မတို့သည် လက်နက်များကို စည်းရိုးအပြင်ဘက်တွင် ကွယ်ဝှက်၍ ထားခဲ့ပြီးမှ စည်းရိုးအတွင်းဘက်သို့ ဝင်လိုက်၏။

မိန်းမကြီးနှင့် ယောက်ျားကြီးက ကျွန်မနှင့်တကွ ကျွန်မနှင့် ပါလာသူနှစ်ယောက်ကို ပါးစပ်အဟောင်းလောင်းဟလျက် ကြည့်နေကြသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်က ရဲဘော်တွေပါ။ အဘတို့အမေတို့ကို ဒုက္ခပေးဖို့လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အကူအညီတောင်းရအောင် လာတာပါ’

ကိုကျော်ဝေက တဲအတွင်းသို့မဝင်သေးဘဲ ကျွန်မတို့ ရောက်ရသည့် အကြောင်းကို ရှင်းပြနေသည်။

‘ဒီမိန့်ကလေးကကော၊ သူလဲ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ တပ်မတော်ကပဲလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူလဲ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ တပ်မတော်ကပဲ။ သူ့ကို ဂျပန်စစ်ပုလိပ်တွေဖမ်းသွားလို့ ကျွန်တော်တို့က လိုက်ကယ်တာ၊ ခုဂျပန်နဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီးပြေးလာရင်း အဘတို့ ယာတဲကို ရောက်လာတာပါ’

‘ကဲ...ကဲ...မောလာရောမယ်။ ဆာလာရောမယ် တဲပေါ်တက်ကြ။ အဘသားတစ်ယောက်လဲ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ တပ်မတော်ထဲမှာပဲ’

အဘကြီးက ပြောပြောဆိုဆို စည်းရိုးတံခါးကိုပိတ်ရန် သွားနေ၏။

‘အဘရေ...အဘတို့ စိုးရိမ်သွားမှာစိုးလို့ ကျွန်မတို့ လက်နက်တွေ စည်းရိုး အပြင်ဘက်မှာ ခဏထားပစ်ခဲ့တယ်’

‘ကိုင်း...ဒါဖြင့်လဲ သွားယူကြ။ မယ်ငွေရေ ရေနွေးအရင် ကျွဲပါကွယ်’ ကျွန်မတို့ ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်မှ တပ်မတော်သား တစ်ယောက်၏ မိဘနှစ်ပါးနှင့် လာ၍တွေ့ရခြင်းကပင် အောင်မြင်ရေး လမ်းစပေါ်သို့ ရောက်လာရခြင်း။

ရဲဘော်စံအေးက လက်နက်ခဲယမ်းများကို သွင်းယူလာပြီးနောက် စည်းရိုးတံခါးကို သေချာစွာပိတ်လိုက်သလို ကျွန်မက အမေငွေနှင့် မီးဖိုချောင်တွင် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေသည်။

ဤဝန်းကျင်တဝိုက်တွင် ဂျပန်တပ်များ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ အသွားအလာရှိကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်မတို့ စိတ်အေးသွားကြ၏။

ထမင်းဟင်းချက်ရန်အတွက် ရေ၊ ထင်း၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို ကျွန်မတို့သုံးယောက်က အဘမြို့နှင့် အမေငွေတို့ အကြိမ်ကြိမ် ဟန့်တားနေသည့်ကြားမှ ရှာဖွေစုဆောင်းလုပ်ကိုင်ပေးကြသည်။

လက်ဖက်ရည်အိုး ဆူလာပြီးနောက် ထမင်းနှင့်ဟင်းကို ခွင်နှစ်ခွင် ပြိုင်ဖိုလျက် တည်ထားစဉ် ကျွန်မတို့သုံးယောက်နှင့် အဘမြို့ အမေငွေတို့က လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်ရင်း ဆွေးနွေးပွဲထိုင်ကြ၏။

အဘမြို့နှင့် အမေငွေတို့မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်မှ တပ်မတော်သား တစ်ယောက်၏ မိဘနှစ်ပါးဖြစ်နေကြလေရာ ကျွန်မတို့က ဖက်ဆစ်ဂျပန်တော်လှန်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမျှကွယ်ဝှက်နေစရာ မလိုတော့။

ကျွန်မတို့သည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရဲ့တင်းတင်းပင် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြလေသည်။

‘ကျွန်မနဲ့ ကိုကျော်ဝေတို့နှစ်ယောက်အနေနဲ့ ပဲခူးမြို့ထဲကို ပြန်ဝင်လို့ မလွယ်တော့ဘူး’

‘ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ဂျပန်ကင်ပေက ဖမ်းမိသွားရင် ပဲခူးနယ်မှာ စီစဉ်ထားတဲ့ တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းစဉ်တွေ ပျက်သွားမယ်’

‘တော်လှန်ရေးမှာ ပါဝင်နေတဲ့ ရဲဘော်တွေ အားလုံးလဲ တန္တယင်၊ တစင်ပါအားလုံး အဖမ်းခံ အသတ်ခံကြရမယ်၊ ကုန်ကုန်ပြောရရင် တော်လှန်ရေးကြီးတစ်ခုလုံး ထိခိုက်သွားနိုင်တယ်’

‘ဒီတော့...အဘမြို့က ကျွန်မတို့သုံးယောက်ကို မျောက်ညိုစခန်းရောက်အောင် လမ်းပြပြီး လိုက်ပို့ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်’

ကျွန်မ စကားအဆုံးတွင် ကိုကျော်ဝေက...

‘မျောက်ညိုစခန်းမှာ တော်လှန်ရေးရဲဘော်တွေ ရှိပါဦးမလား။ ဒါလောက်ဆို တစ်နေရာကို ပြောင်းသွားရောပေါ့’

ကျွန်မက...။

‘မျောက်ညိုစခန်းကနေပြီး တစ်နေရာကို ပြောင်းသွားကြမှာတော့ သေချာတယ်။ ဒါပေမယ့်...ဒီစခန်းကိုရောက်ရင် ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင် အနီးအနားမှာရှိတဲ့ ရွာတွေကိုဆင်းပြီး စုံစမ်းလို့ရနိုင်တယ်’

‘သမီးက အနီးအနား ရွာတွေဆင်းပြီးစုံစမ်းတော့ ဖက်ဆစ်ကောင်တွေနဲ့ တွေ့ပြီး ပြန်အဖမ်းခံနေရပါဦးမယ်’

အမေငွေက စိုးရိမ်တကြီး ဝင်ဆွေးနွေးသည်။

ဒါလောက်တော့ ဒီက သမီးက ပါးရေနပ်ရေရှိပါလိမ့်မယ်’

အဘမြို့က ထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်ရင်း တစ်ဆက်တည်းပင်။

ဟဲ့...မယ်ငွေ။ ဟင်းအိုးလဲသွားကြည့်ဦး။ တောကြက်ကင်နဲ့ဗူးသီး

ရောချက်ထားတာ ပစ်ရသွားပါဦးမယ်’

‘အဘမြို့ သမီးတို့ကို မျောက်ညိုစခန်းရောက်အောင် လိုက်ပို့ပါနော်’

အဘမြို့က နှုတ်ခမ်းမွှေးကိုလက်ဖြင့်သပ်ရင်း စဉ်းစားနေစဉ်

အမေငွေ နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်မှ ပြန်ရောက်လာ၏။

‘ဟုတ်ပါရဲ့ ကိုမြို့ရဲ့၊ သမီးတို့ကို လိုက်ပို့လိုက်ပါ’

‘အေး...လိုက်ပို့တာကတော့ မခက်လှဘူး။ နင်က ဒီမှာတစ်ယောက်တည်းနေခဲ့လို့ဖြစ်မလားဟဲ့’

‘အောက်ဘက်ရွာဆင်းပြီး သားအငယ်နဲ့ချွေးမ ခေါ်လာရင်ဖြစ်တာပေါ့တော်။ မနက် ကိုမြို့ အစောကြီးအိပ်ရာကထပြီး သွားခေါ်ချေ’

‘အေး...အေး’

အဘမြို့က အာမဘန္တေပြုလိုက်သဖြင့် ကျွန်မတို့အားလုံး ဝမ်းသာသွားကြ၏။

ကျွန်မတို့က ယာတဲနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တောအုပ်တွင် သွားရောက်စတည်းချရန် စီစဉ်ပြီးနောက် မနက်ဖြန်ညခြောက်နာရီတွင် ခရီးထွက်ရန် သဘောတူလိုက်ကြသည်။

ယာတဲတွင် အိပ်စက်ခြင်း မပြုကြ။

အကယ်၍ ဂျပန်လှည့်ကင်းအဖွဲ့ အမှတ်မထင်ရောက်လာခဲ့သော် အဘမြို့နှင့် အမေငွေတို့ ဒုက္ခရောက်မည်စိုးသောကြောင့်ပင်။

ကျွန်မတို့သည် ထမင်းကို တောကြက်ကင်နှင့်ရော၍ ချက်ထားသည့် ဘူးသီးဟင်းဖြင့် မြိန်မြိန်ရှက်ရှက်ကြီး စားသောက်ကြပြီးနောက် ယာတဲနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တော်အုပ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဤနေ့ညတွင် ကျွန်မတို့က ကင်းစောင့်မနေတော့ဘဲ သုံးယောက်သား နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပစ်လိုက်ကြ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်မတို့က အားအပြည့် အင်အပြည့်နှင့်။

နံနက်ဆယ်နာရီလောက်တွင် ရဲဘော်စံအေးက အမေငွေတို့ ယာတဲသို့ ထမင်းယူရန်နှင့် သတင်းထောက်လှမ်းရန် လွှတ်မည်ကြံနေစဉ် အမေငွေက အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ခေါင်းပေါ်တင်လျက် ကျွန်မတို့ထံ လာနေသည်ကို ကျွန်မတို့ ကြည့်ကင်းစခန်းမှ မြင်လိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် ရဲဘော်စံအေးအား စခန်းအတွင်းတွင်ပင် နေရန်ပြောလိုက်ရ၏။

အမေငွေက ကျွန်မတို့စခန်းသို့ မောကြီးပန်းကြီးနှင့် ရောက်လာသည်။

အမေငွေ မျက်နှာက သိပ်မကောင်းလှ။

‘တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်လာပြီထင်တယ်။ အမေငွေ’
 ကျွန်မက စကားစပေးလိုက်သည်။
 ‘ဘုရားသိကြားမလို့ပေါ့ သမီးရယ်’
 အမေငွေ ဤသို့အစချီရင်း...။
 ‘ဒီနေ့မနက် လင်းအားကြီးအချိန်မှာ ဂျပန်စစ်သားတွေ အမေတို့
 ယာတဲကို လာဝိုင်းကြတယ်’
 ‘ဝိုင်းထားတာကို အမေတို့ကမသိဘူး။ အမေက တပိုတပါး သွား
 မယ်လို့ တံခါးဖွင့်ပြီးအထွက်မှာ အမေ့ကို ဝိုင်းဖမ်းတဲ့ စစ်သားကဖမ်း’
 ‘သေနတ်ကြီးတကားကားနဲ့ တဲပေါ်တက်ရှာတဲ့လူကရှာ။ ကိုမြို့ကို
 ဖမ်းတဲ့ စစ်သားကဖမ်းပြီး’
 ‘အဘိဓမ္မာ မကောင်းဘူးကား။ အဘိဓမ္မာ မကောင်းဘူးကားလို့ ပါးစပ်
 က ဆိုပြီး’
 ‘အဘိဓမ္မာ ယောကျ်ားနှစ်ယောက်နဲ့ အဘိဓမ္မာ မိန်းမတစ်ယောက်
 ဘယ်မှာလဲလို့ ထပ်တလဲလဲ မေးနေကြပါရော’
 ကျွန်မက ပင့်သက်ပင်မဖြေရဲအောင် အမေငွေတို့အတွက် တုန်လှုပ်
 သွားမိ၏။
 ‘ဒီတော့ အမေတို့က မရှိပါဘူး။ အမေနဲ့ကိုမြို့ပဲ ဒီယာထဲမှာရှိတာ
 လို့ အဖြေပေးရတယ်’
 ‘တော်သေးတာပေါ့ကွယ်။ သူတို့အထဲမှာ ဗမာစကားပြန် တစ်
 ယောက်ပါလာလို့။ ဗိုလ်လုပ်တဲ့ဂျပန်က ညသန်းခေါင်လောက်က အမေတို့
 ယာတဲမှာ မီးတွေ တလက်လက်နဲ့မြင်ရတယ်။ ဘာလုပ်တာလဲလို့ စစ်မေး
 တယ်’
 ‘ဒီတော့ အမေက အမေ့ ပေါင်တွင်းသားကို ကင်းကိုက်သွားလို့
 ကိုက်တာ။ အေးတာကိုမခံနိုင်လို့ ရေနွေးကျပ်ထုပ်ထိုးဖို့ ရေနွေးအိုး တည်
 တာလို့ အဖြေပေးလိုက်ရတယ်’
 ‘ဒါတောင် ဓားရှည်ကြီးတန်းလန်းနဲ့ ဗိုလ်လုပ်တဲ့အကောင်က
 မယုံချင်သေးဘူး။ ကင်းကိုက်တဲ့ နေရာကိုပြရမယ်လို့ အတင်းပြောနေတယ်’
 ကျွန်မက မျက်လုံးပြူးသွားမိသည်။

‘ဒါနဲ့ စကားပြန်လုပ်တဲ့အကောင်ကို သားရယ် ကူပြီးရှင်းပြပေး
 စမ်းပါ။ ဗမာအမျိုးသမီးတွေမှာ အိုအိုပျိုပျို ပေါင်တွင်းသားကို ဘယ်သူ့ကိုမှ
 လှန်ပြရိုးထုံးစံ မရှိပါဘူးလို့ ရှိခိုးဦးတင်ပြောတော့မှ လက်ခံသွားတယ်’
 ‘ဒါတောင် ယာတဲက ပြောင်းဖူးနှစ်ရာလောက် ပြုတ်ကျွေးတော့မှ
 ကျေနပ်သွားတယ်’
 ကျွန်မက ခုမှ အသက်ဖြောင့်ဖြောင့် ရှူနိုင်လာသည်။
 ‘ဒါဖြင့် ဖက်ဆစ်ကောင်တွေ ပြန်သွားကြပြီလား’
 ‘ပြန်သွားလို့ သမီးတို့ဆီ လာနိုင်တာပေါ့ သမီးရဲ့’
 ‘ပြန်သွားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး တောအုပ်ထဲက ချောင်းမြောင်းပြီး
 ကြည့်နေရင်ကော’
 ‘သူတို့ပြောင်းဖူးတွေ တဝတဖြစားသွားကြတဲ့အပြင် လိုချင်သေး
 တယ်ဆိုလို့ ကိုမြို့ကိုယ်တိုင် ပြောင်းဖူးနောက်ထပ်ချိုးပြီး လမ်းတစ်ဝက်
 ရောက်တဲ့အထိ လိုက်ပို့လိုက်ရသေးတယ်ကွယ်’
 ‘ဒါဖြင့် အဘမြို့က သူ့ချွေးမနဲ့ သားကိုခေါ်ဖို့ မသွားဖြစ်တော့ဘူး
 ပေါ့’
 ‘နေပါလိမ့်မယ်။ သမီးတို့ အဘမြို့က မလုပ်ခင်သာ စဉ်းစားနေတာ။
 လုပ်တော့မယ်လို့ ပိုင်းဖြတ်ပြီးရင် ဘာကြီးဖြစ်နေနေ လုပ်တဲ့လူစား’
 ‘ဒီလိုလူစားမျိုးရထားတာ အမေ့အတွက် သိပ်ကံကောင်းတာပေါ့’
 ကျွန်မစကားကြောင့် အမေငွေက ပြုံးလာသည်။
 ‘သွားတော့သွားတာပါပဲ။ နောက်ကျမှသွားရတော့တာပေါ့။ ယာ
 ထဲက ဗူးတို့၊ ငရုတ်တို့၊ ဖရုံတို့၊ ပြောင်းတို့ တောင်းနှစ်လုံးမှာထည့်ပြီး
 ဈေးရောင်းထွက်တဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့သွားတာ။ နေဝင်စဆိုရင် သမီးတို့အဘမြို့
 သမီးတို့ဆီကို ရောက်လာပါလိမ့်မယ်’
 ‘အမေငွေတို့ အဘမြို့တို့ ကျေးဇူးကိုဆပ်လို့ကုန်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး
 အမေရယ်’
 ကျွန်မက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောလိုက်ပါသည်။
 အမေငွေက ခေါင်းပေါ်တွင်ရွက်လာခဲ့သည့် အထုပ်ကို ဘေးတွင်
 ချထားရာမှ ဖြေလိုက်၏။
 ဖက်များဖြင့် ထုပ်ထားသည့် ထမင်းနှင့် ဟင်းများ။

‘ဒီလို ထမင်းထုပ်ယူလာတုန်း လမ်းမှာ ဂျပန်နဲ့တွေ့ပြီး ဂျပန်က မေးရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ’

ကျွန်မက အမေငွေ စိတ်ရွှင်သွားအောင် မေးလိုက်သည်။

‘လွယ်ပါတယ် သမီးရယ်။ ညကကင်းကိုက်ကာ ယာထဲမှာ အနှောင့်အယှက်ရှိနေတယ်။ ဒီအနှောင့်အယှက်ပျောက်အောင် နတ်ကိုပုသဖို့ လာတာလို့ ပြောလိုက်မှာပေါ့’

အမေငွေစကားအဆုံးတွင် အမေငွေရော ကျွန်မတို့ပါ ရယ်လိုက်မိကြ၏။

‘ညကတော့ ကင်းကိုက်ထားလို့ ကိုက်လှ၊ အေးလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး ခုတော့ လမ်းလျှောက်နိုင်သလားလို့ မေးရင်ကော’

‘နတ်ပုသပါမယ်လို့ ကတိခံလိုက်တာနဲ့ ကိုက်တာ၊ အေးတာ သက်သာသွားပြီးလို့ ဖြေလိုက်မှာပေါ့တော်’

ကျွန်မတို့ အမေငွေကို ချစ်စနိုးဖြင့် ဖက်ထားလိုက်ကြ၏။

‘ကဲ...ကဲ...အမေပြန်မယ်။ တဲမှာဘယ်သူမှမရှိဘူး။ အကောင်ပလောင်တွေ ဝင်ဖျက်မှာကြောက်ရတယ်’

ကျွန်မတို့သည် ထမင်းဆာရန်မှန်းမသိဘဲ အမေငွေကို မျက်စိတဆုံးလိုက်၍ ကြည့်နေမိကြလေသည်။

အမေငွေ ပြောသွားသည့်အတိုင်းပင် ထိုနေ့နေဝင်စတွင် အဘမြို့ ကျွန်မတို့ထံ ရောက်လာ၏။

ကျွန်မတို့စားရန် ထမင်းထုပ်နှင့်အတူ ဆန်၊ ငါးပိ၊ ငရုတ်သီးများ ပါလာ၏။

လမ်းအတွက် ရိက္ခာ။

အဘမြို့က ဒူးလေးတစ်လက်နှင့် မြားကျည်တောက်ကို ဘယ်ဘက်ကျော၌ လွယ်ထားကာ ညာလက်တွင် တောရှင်းစားတစ်လက်။

ကျွန်မမှာလိုက်သည့် မော်တော်ကားတာယာကိုလုပ်သော ဖိနပ်တစ်ပတ်ရစ် တစ်ရံလည်း ပါလာသည်။

ဖိနပ်အသစ်မှာ ခရီးသွားရာ၌ ခြေကိုဒုက္ခပေးမည်စိုးသဖြင့် ကျွန်မက စီးပြီးသား တစ်ပတ်ရစ်ကိုမှ အထူးမှာလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်မလုံချည်မှာ ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြဲနေပြီဖြစ်သည့်တိုင် အထည်အဝတ်ရှားပါးလှသည့် ဂျပန်ခေတ်၌ အဘမြို့တို့ တောင်ယာသမား တစ်ယောက်အား နောက်ထပ်ဒုက္ခပေးလိုသည့်အတွက် မမှာလိုက်တော့ပါ။

ကျွန်မတို့က ညနေစာကို ခပ်သုတ်သုတ် စားလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် လမ်းတွင် ချက်ပြုတ်စားမည့် ရိက္ခာများကို တတ်နိုင်သမျှမျှ၍ သယ်ယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

အဘမြို့ ဦးဆောင်လျက် ကိုကျော်ဝေက နောက်မှရံကာ ကျွန်မတို့ မျောက်ညိုစခန်းသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။

လက ထိန်ထိန်သာလျက်။

အခန်း(၂၀)

နေ့ဘက်တွင်နား၍ ညဘက်၌သာ ခရီးနှင့်ခဲ့ကြသော ကျွန်မတို့သည် မျောက်ညိုစခန်းသို့ ဖေဖော်ဝါရီလ ၅-ရက်နေ့ အရုဏ်တက်ချိန် ရောက်သည်။

တိုက်ပွဲတစ်ပွဲ၏ မှတ်တိုင်များအဖြစ် မီးလောင်ငုတ်တိုများ၊ ပိန်ရှုံ့ပေါက်ကွဲနေသည့် ဒန်အိုးဒန်ခွက်များ၊ ကျည်ဆန်ခွံများကိုတွေ့ရ၏။

တိုက်ပွဲသည် လွန်ခဲ့သည့် တစ်လလောက်က ဖြစ်သွားခဲ့သည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။

ကျွန်မတို့ ချောင်ကောင်းကောင်း တစ်နေရာတွင် ဝင်အောင်းကာ တစ်နေ့လုံး နားနေအိပ်စက်လိုက်ကြ၏။

၅-ရက်နေ့၊ မှောင်ရီပျိုးစအချိန်တွင် ကျွန်မနှင့်ကိုကျော်ဝေတို့က 'အင်းကောက်ကလေး'ရွာသို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မလက်ထဲတွင် ကိုကျော်ဝေ၏ ခြောက်လုံးပြူး၊ ကျွန်မ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် အဘမြို့၏ ပင်နီကြမ်း အပေါ်အင်္ကျီ၊ ကျွန်မခေါင်းပေါ်တွင် ရဲဘော်စံအေး၏ ဂျပန်ဦးထုပ်။

ကိုကျော်ဝေက အဘမြို့၏ ချည်ကြီးလုံချည်ကို ဝတ်လာသည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဂျပန်စစ်အင်္ကျီ၊ လက်တွင် စတင်း။

လဆုတ်ရက်ဖြစ်သောကြောင့် လအထွက်နောက်ကျ၏။

သို့သော် အင်းကောက်ကလေးရွာနှင့်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်မက ကျွန်မ၏ လက်ဝါးပြင်လို မှတ်မိသိရှိနေရာ ဆယ်အိမ်ခေါင်း 'ကိုမှတ်' အိမ်ခေါင်း ရင်းဘက်ရှိ မောင်းကာအောက်သို့ လမထွက်မီ ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့်တွင် ရောက်လာသည်။

အိမ်တံခါးများ ပိတ်ထားပြီဖြစ်သော်လည်း အိမ်ထဲမှ ကညင်ဆီ မီးရောင်က ထရုံကြားမှ အပြင်သို့ထိုးဖောက်နေ၏။

အိမ်ထဲတွင် တစ်မိန်းမဦးသည်မရှိကြောင်း သေချာစွာ အကဲခတ် စောင့်ကြည့်ပြီးမှ ကျွန်မက ကိုမှတ်၏ဇနီးအမည်ကို ခပ်တိုးတိုးခေါ်လိုက်သည်။

နောင်ဥဒါန်းဘယ်မကြေစရာ

'မလှ...မလှ...'

'ဘယ်သူလဲ'

ကလေးကို နို့တိုက်နေဟန်တူသည့် မလှအသံ။

'မခင်ဆွေ'

ကျွန်မ၏အသံကို မလှက မှတ်မိသွားဟန်တူသည်။

'ကိုမှတ်၊ ထစမ်းပါဦး'

မလှက သူ့လင်ကို လှုပ်နှိုးနေသံ ကြားရ၏။

ကိုမှတ်က တော်တော်နှင့်မနိုး။

'ရှင့်မလဲတော်၊ ညနေကျရင် အရက်မူးအောင်သောက်ပြီး စောစော

စီးစီး အိပ်ဖို့ပဲတတ်တယ်'

မလှ၏မြည်တွန်တောက်တီးသံ။

ခဏအကြာတွင် အိမ်နောက်ဘက်မှ တံခါးဖွင့်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ကျွန်မတို့ ကိုမှတ်အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ လထွက်လေပြီ။ အိမ်နောက်ဘက်အဆောင်တွင် မိုးထားသည့်အမိုးက ကျနေရာ လရောင်က အိမ်ထဲသို့ ယိုစီးကျနေ၏။

မလှ ကလေးနို့တိုက်နေရာမှ ထလာကာ ကညင်ဆီမီးတိုင်ကို အိမ်ရှေ့ခန်းမှ နောက်ဘက်ဆောင်သို့ ယူလာနေသည်။

ကျွန်မက ကိုမှတ်အား မီးတိုင်ကို အိမ်ရှေ့ခန်းတွင်ပင် ပြန်ထား ခိုင်းလိုက်ရသည်။

'အဘတော့တို့ ရဲဘော်ပြည်ညွန့်တို့နဲ့ တွေ့ချင်တယ်။ သူတို့ ဘယ်မှာရှိမလဲ'

ကိုမှတ်က ခေါင်းကို တဖြင်းဖြင်းကုတ်လိုက်ပြီး...

'ဒါကတော့ ကျွန်တော်မသိဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို အရက်တွေ သောက်လွန်းတယ်ဆိုပြီး ဘယ်သူကမှ ဘာစကားမှ အသိမပေးကြတော့ဘူး'

'ဒါဖြင့်...ဖိုးစပယ်တို့၊ ကိုဖိုးတုတ်တို့ကော'

'အဲ...ဖိုးစပယ်တော့ သိတန်ကောင်းပါရဲ့'

'ဒါဖြင့် ဖိုးစပယ် သွားခေါ်ပေးပါ'

'ကောင်းပြီလေ'

ကိုမှတ်က လုံချည်စုတ်တစ်ထည်ကို ပခုံးပေါ်မှ သိုင်းစွပ်လိုက်ကာ
ဓားတစ်ချောင်းကို ပုဆိုးထဲတွင်သွင်းလျက် အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားသည်။

မလှက ကလေးအိပ်သွားပြီဖြစ်၍ ကျွန်မတို့နှင့် လာစကားပြော
ရင်း ငှက်ပျောဖီးကြမ်းဖြင့် ဧည့်ခံနေ၏။

ဗမာ့ထုံးစံအတိုင်း လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဖြင့် ဧည့်ခံရန် ပြင်ဆင်နေ
ပြန်သဖြင့် အတင်းတားထားရသည်။

ဒီအချိန်မှာ ဧည့်သည်ရောက်တယ်ဆိုရင် ဂျပန်သတင်းပေး ဒလန်
တွေက မသင်္ကာစရာ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်’

ကျွန်မတို့က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရသည်။

‘ဂျပန်သတင်းပေး ဂျပန်ဒလန်ဆိုပြီးတော့ မရှိပါဘူး ရဲဘော်
မခင်ဆွေရယ်။ ဒီရွာက ရွာသားသုံးလေးယောက်ကို ဂျပန်ကင်ပေက ဘာမှ
သက်သေအထောက်အထားမရှိဘဲ လက်သည်းခွာ၊ ရေခွေးပူလောင်းလုပ်ပြီး
စစ်တာနဲ့ မျောက်ညိုစခန်းအကြောင်း ဂျပန်သိသွားတာ’

‘တိုက်ပွဲမှာ အကျအဆုံးရှိသလား’

‘ကျွန်မတို့ဘက်က အကျအဆုံး မရှိပါဘူး။ ဂျပန်တွေဘက်ကသာ
နှစ်ယောက်သေတယ်လို့ ကြားရတယ်’

မလှက ‘ကျွန်မတို့ဘက်က’ဟု ပြောလိုက်ပုံကို ကျွန်မကျေနပ်
မိ၏။

အင်းကောက်ကလေး တစ်ရွာလုံး ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးဘက်တော်
သား ဖြစ်နေလေပြီ။

ထမင်းအိုးတစ်လုံးချက်သာသာအကြာတွင် ကိုမှတ်သည် ချောင်း
သံပေးလျက် နောက်ဖေးတံခါးကို ခေါက်လိုက်၏။

‘ဘယ်သူလဲ’

မလှက သေချာအောင် ထပ်မေးလိုက်သည်။

ကိုမှတ်က စိတ်မရှည်သည့်အသံဖြင့် အဖြေပေးလိုက်၏။

သို့သော်...သူ့အသံက ကျွန်မတို့ကြားလောက်ရုံသာ။

တောသူတောင်သားများပင် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးအတွက် လျှို့ဝှက်
ကျင့်သုံးတတ်နေပေပြီ။

ကိုမှတ်နှင့်အတူ ဖိုးစပယ်က အိမ်ပေါ်သို့ရောက်လာ၏။

အိမ်ရှေ့မှ မီးရောင်မှိန်မှိန်က ကျွန်မတို့မြင်ကွင်းကို ကောင်းကင်မှ
လမင်းနှင့်အတူ ဖေးကူနေသည်။

ဖိုးစပယ်သည် ယခင်ကျွန်မနှင့်တွေ့စက ကတည်းက အညှိနက်ရောင်
ရှုပ်လက်ရှည်အင်္ကျီနှင့် ရှမ်းဘောင်းဘီအညိုကို ဝတ်ထားသည်။

သူ့ပုဆိုးခြုံထဲတွင် ငှက်ကြီးတောင်ဓားတစ်လက်။

ကျွန်မက ကိုကျော်ဝေအား ဖိုးစပယ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပြီး-

‘ရဲဘော်ကိုပြည်ညွန့်တို့ အဘတော့တို့နဲ့တွေ့ချင်တယ် ကိုဖိုးစပယ်။

သူတို့ဘယ်မှာဆိုတာသိရဲ့ မဟုတ်လား’

ကျွန်မက တီးတိုးမေးလိုက်သည်။

ကိုမှတ်နှင့်ဇနီးဖြစ်သူ မလှက အလိုက်သိစွာ ကျွန်မတို့အနားမှ
ထသွား၏။

‘သိပါတယ်။ ကျွန်တော် ငါးရက်တစ်ခါ ရိက္ခာပိုရာမှာတာဝန်ခံ’

ဖိုးစပယ်က ဂုဏ်ယူသည့်လေသံဖြင့် စကားဆိုလိုက်သည်။

‘ကျွန်မတို့ ခုပဲသွားချင်တယ်။ လိုက်ပို့ပါလား’

‘ပို့ပါမယ်...ဒါပေမယ့် သွားမယ့်အတူတူ ရဲဘော်တွေအတွက် ရ
သလောက် ရိက္ခာကလေးယူသွားကြအောင်’

ဖိုးစပယ်၏ စကားက ကျိုးကြောင်းဟုတ်မှန်နေ၏။

‘ဒါဖြင့်လဲ လုပ်လေ။ ကျွန်မတို့ ဒီကပဲ စောင့်နေရမှာလား’

‘ဒီကပဲ စောင့်နေပါ။ ကျွန်တော် ရဲဘော်နှစ်ယောက်ကို သွားခေါ်
ပြီး ရသမျှ ရိက္ခာတွေသယ်လာမယ်။ ဒါပေမယ့် ရန်သူတွေ မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့
ရွာထဲဝင်လာရင်တော့ ကျွန်တော်လာမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ရှင်လို ရိက္ခာတာဝန်ခံလုပ်နေတဲ့ ရဲဘော်တစ်ယောက်ကတောင်
ဒီလို ရှေ့ရေးကို ကြိုပြီးတွေးတတ်ရဲ့သားနဲ့၊ မျောက်ညိုစခန်းမှာ တာဝန်ရှိတဲ့
ရဲဘော်တွေက ဂျပန်တွေလာတိုက်တဲ့အထိ စခန်းမပြောင်းဘဲနေတာကတော့
အတော်အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။ ရွာသားသုံးလေးယောက်က ဂျပန်ကင်ပေ
ဖမ်းသွားကတည်းက စခန်းကို ခြေရာဖျောက်လိုက်ရမယ်မဟုတ်လား’

‘ခြေရာကတော့ ဖျောက်ပါတယ်။ ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းစက်တွေ၊
ဆေးဝါးရိက္ခာနဲ့ လက်နက်ခဲယမ်းအပိုတွေကို စခန်းသစ်အရောက်ပို့ထားပြီးမှ
ဂျပန်တွေတက်အလာ တစ်ပွဲတစ်လမ်း အကဲစမ်းမယ်ဆိုပြီး ရဲဘော်ဗိုလ်ဒေါင်း
တို့၊ ရဲဘော်ပြည်ညွန့်တို့က တမင်စီစဉ်လိုက်တဲ့တိုက်ပွဲပါ’

‘ဗိုလ်ဒေါင်းလဲ ရောက်နေတယ် ဟုတ်လား’

ကျွန်မက အံ့ဩနေသည်။

‘ရောက်နေတယ်။ သူ့မြို့ပေါ်မှာဆက်နေရင် ဂျပန်ကင်ပေလက်မှာ အသက်ပျောက်တာ ကြာရောမယ်’

‘မဟာမိတ်လေထီးဆင်း ရဲဘော်ဗိုလ်ကြီးကောလင်းတို့လူစု တိုက်ပွဲ ဖြစ်တော့ဘယ်မှာလဲ’

‘စခန်းသစ်မှာ’

‘အင်းလေ။ သူတို့က မဟာမိတ်တပ်နဲ့ ဆက်သွယ်ရေးလုပ်ရာမှာ တာဝန်ယူထားသူတွေ ဖြစ်နေတော့... သူတို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက် ကျသွားရင် ဆက်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းတွေ ကသိကအောက်ဖြစ်သွားမယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်...ကဲ...ကျွန်တော်သွားမယ်။ ဒီကစောင့်နေပါ’

ဖိုးစပယ်က ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။

ကျွန်မတို့သည် ကိုမှတ်၊ မလှတို့နှင့် အင်းကောက်ကြီး၊ အင်းကောက် ကလေးမှ တော်လှန်ရေးဘက်တော်သားများအကြောင်းကို သတင်းမေးရင်း ကမ္ဘာ့ အခြေအနေကိုပါ သိသမျှ ပြောဆိုနေကြ၏။

တစ်နာရီကျော်ကျော် ကြာသွားပြီးနောက် ဖိုးစပယ် ပြန်ရောက် လာသည်။ သူတစ်ယောက်တည်း။

‘ရှင်ရဲဘော်တွေကော’

‘သူတို့ ရိက္ခာထုပ်တွေနဲ့ ရွာအထွက်ဝထိ လိုက်ပို့ထားခဲ့ပြီးပြီ’

‘ကဲ...လာ သွားကြစို့’

ကျွန်မတို့က ဖိုးစပယ်နောက်မှ လိုက်လာခဲ့ကြ၏။

ရွာအထွက်ဝသို့ အရောက်တွင် ရိက္ခာအဖွဲ့သား ဌာနေပြောက်ကျား ရဲဘော်ဆယ်ယောက်ကို အထုပ်အပိုးကိုယ်စီနှင့် တွေ့ရ၏။

‘မျောက်ညိုစခန်းမှာ ကျွန်မတို့ရဲဘော်နှစ်ယောက် ကျန်နေသေး တယ်’

ကျွန်မက ဖိုးစပယ်အား ပြောပြလိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် ရိက္ခာအဖွဲ့သားတွေကို ဖြတ်လမ်းက လွှတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့က မျောက်ညိုက ရဲဘော်တွေကိုဝင်ခေါ်ပြီး သွားကြတာပေါ့’

ဖိုးစပယ်၏ အစီအစဉ်အတိုင်းပင် ကျွန်မတို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

စခန်းသစ်ဖြစ်သော ‘မျောက်ဖြူ’သို့ ကျွန်မတို့ ရောက်သောအခါ မိုးစင်စင်လင်းနေလေပြီ။

ဗိုလ်ဒေါင်းနှင့်ရဲဘော်ကိုပြည်ညွှန်တို့နှစ်ယောက်က ကျွန်မတို့အား တောင်အောက်မှနေ၍ ဆီးကြိုနေလေသည်။

ရိက္ခာအဖွဲ့သားများက ကျွန်မတို့ထက် မျောက်ဖြူစခန်းသို့ စော၍ ရောက်နေသောကြောင့် သူတို့ထံမှသတင်းရကာ ကျွန်မတို့အားဆင်း၍ ကြို နေကြောင်း ပြောပြကြ၏။

ကျွန်မက ‘ဆရာကြီး’ သတင်းကို မေးကြည့်သည်။

‘ဆရာကြီးကတော့ ပဲခူးမြို့မှာ ဆရာကြီးရဲ့ လုံခြုံရေးကတော့ စိတ်ချနိုင်လောက်ပါတယ်’

ဗိုလ်ဒေါင်းက ချိုင်းထောက်နှစ်ချောင်းဖြင့် တောင်ကိုတက်ရင်း ကျွန်မကို ပြောပြနေ၏။

‘ပဲခူး ရွှေအောင်ရိုးကုန်းက စက်မှုလက်မှုတပ်ရင်းတစ်က ရဲဘော်တွေ ရောက်နေတယ်။ ဆရာကြီးက တပ်ရင်းမှူးနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ပြီးတော့ တို့ကို ညွှန်ကြားချက်တွေ ပေးနေတယ်’

ကျွန်မက အားတက်သွားသည်။

ရဲဘော်ပြည်ညွှန်က...။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ့်ငါးရက်လောက်က စက်မှုလက်မှု တပ်ရင်းတစ်ခု လုံးက ရဲဘော်တွေအားလုံး ခရီးဝေးချီတက်လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရင်း မုတ္တလပ် ရွာကိုတောင် ရောက်သွားသေးတယ်။ အမှန်ကတော့ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး အတွက် ရွာတွေဆင်းပြီး စည်းရုံးရေးလုပ်တာ။ တိုက်ရမယ့် အချိန်ကတော့ နီးလာပြီ’

ကိုကျော်ဝေက ကျွန်မတို့ နောက်ဘက်နားမှ ကပ်၍လိုက်ပါလာ ရင်း ကျွန်မတို့ပြောသမျှ နားထောင်နေ၏။

တောင်အောက်လမ်းတစ်ဝက်တွင် တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် အဘတောကိုတွေ့ရ၏။

ကျွန်မသည် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရွာသို့ ပြန်ရောက်လာရသလို ဝမ်းသာ နေမိလေသည်။

အခန်း(၂၁)

မတ်လ ၂၇-ရက်နေ့။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို မြန်မာတစ်ပြည်လုံး အုံးအုံးကျွတ်ကျွတ် တော်လှန်ကြသည့်နေ့။

ဗိုလ်ဒေါင်း ဦးဆောင်သော ကျွန်မတို့ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့သည် ဝေါမြို့တိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲရန် မျောက်ညိုစခန်းမှ ချီတက်လာခဲ့ကြ၏။

ကျွန်မတို့သည် စက်မှုလက်မှုတပ်ရင်း(၁)မှ အမည်ပြောင်းလိုက်သည့် တော်လှန်ရေးတပ်ရင်း ၁၀၂လက်အောက်ရှိ တပ်ခွဲ(က) ရှေ့ပြေးတပ်စုနှင့် လက်တွဲကာ ဝေါမြို့နယ်ရှိ ဂျပန်တပ်ကို တိုက်ထုတ်ကြရပေတော့မည်။

ဝေါရှိ ဂျပန်တပ်ကို မတ်လ ၂၇-ရက်နေ့ညတွင် တိုက်မည်ဟု ကြိုတင်သိထားရသဖြင့် ဗိုလ်ဒေါင်းဦးစီးသည့် ကျွန်မတို့ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့သည် ၂၆-ရက်နေ့ညကပင် ဝေါမြို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိနေကာ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ထားပြီးကြပြီ။

၂၇-ရက်နေ့ည။

ရှေ့ပြေးတပ်စုဆီမှ သေနတ်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဗိုလ်ဒေါင်း ဦးစီးသော ကျွန်မတို့ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့သားများက သတ်မှတ်ချက်ပေးထားသည့်အတိုင်း ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ကြ၏။

ဝေါမြို့တစ်မြို့လုံး သေနတ်သံများဖြင့် ပွက်ပွက်ညံနေသည်။

ဂျပန်ကင်းဘုတ် ၂-ခု၊ ဂျပန်စစ်စခန်းနှင့် ရဲဌာနကို တစ်ပြိုင်နက် တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့သည် ရဲဌာနကို ခံစစ်စခန်း ပြုလုပ်ထားကြလေ၏။

နံနက် ၃-နာရီတွင် ရန်သူဘက်မှ အပစ်အခတ်ရပ်သွားသည်။

ကျွန်မတို့သည် ရန်သူ့လက်နက်ခဲယမ်းများကို သိမ်းယူလျက် အောင်မြင်စွာ တပ်ခေါက်လာနိုင်ခဲ့ကြလေပြီ။

တော်လှန်ရေးပွဲဦးထွက် အောင်ပွဲ။

မတ်လ ၂၈-ရက်နေ့ မိုးစင်စင်လင်းလာသည့်အချိန်၌ ကျွန်မတို့က ပြောက်ကျားတိုက်စစ်ဆင်နည်းအရ တပ်ကိုဖျောက်ထားနိုင်ခဲ့သည်။

အင်အားကောင်းသော ဂျပန်တပ်တစ်တပ်သည် ကမာနတ်ရွာတွင် စခန်းချနေကာ စည်တီးနှင့် မုတ္တလပ်ရွာများအထိ တပ်ဖြန့်ထားကြောင်း ကျွန်မတို့ သတင်းရ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်မတို့ပြုလုပ်ရမည့် စစ်ဗျူဟာမှာ အင်အားများသည့် ရန်သူ့တပ်ကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ရန် မဟုတ်။

ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ရေးဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန်သာ။

ပဲခူးနှင့် စစ်တောင်းကြားရှိ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့၏ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းများကို ဖြတ်တောက်လျက် ကျွန်မတို့ထက် အင်အားသေးသည့် ရန်သူ့စခန်းများကို လျှပ်တပြက် စီးနင်းတိုက်ခိုက်ရမည်။

ကျွန်မတို့သည် နေ့ဘက်၌တပ်ဖျောက်ထားကာ ညဘက်တွင် ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ရေးဖြင့် ရန်သူ့ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းနှင့် ရန်သူ့စခန်းများကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေကြ၏။

မဟာမိတ်တပ်များနှင့် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးတပ်ဖွဲ့များ၏ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်တိုက်ခိုက်မှုကိုခံလာရသော ဂျပန်တပ်များက တစ်နေရာတည်းတွင် ကြာကြာစခန်းချမနေဘဲ အရွှေ့အပြောင်း လုပ်နေကြလေပြီ။

မတ်လ ၂၇-ရက်ညတွင် စတင်ခဲ့သော ပြည်လုံးကျွတ် ဖက်ဆစ်

တော်လှန်ရေးကြီးသည် ဧပြီလ ၁၇-ရက်နေ့သို့ ကူးလာခဲ့သည်။

တိတိကျကျဆိုရလျှင် ဧပြီလ ၁၆-ရက်နေ့ည ၁-နာရီ။

ဗိုလ်ဒေါင်းဦးစီးသော ကျွန်မတို့ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့သည် တော်လှန်ရေးတပ်ရင်း(၁၀၂)(က)တပ်ခွဲမှ တပ်ခွဲမှူး၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ချီတက်နေ၏။

ရည်မှန်းချက်...ဝေါနှင့် နောက်ပတ္တရားရွာအကြားရှိ ကျိုက်လှရွာ။

ကျွန်မတို့သည် လျှို့မြောင်များ၊ ကိုင်းတောများကိုဖြတ်၍ ချီတက်နေကြရသည်။

ချိုင်းထောက်နှစ်ဖက်ကို အားပြု၍ ချီတက်နေရသည့် ဗိုလ်ဒေါင်းက

ကျွန်မတို့နည်းတူပင် လှုပ်ရှားနေ၏။

ရှေ့ဆုံးမှကားက ကျွန်မတို့ 'ခွင်' ထဲသို့ ထိုးဝင်လာနေသောအခါ၊ နောက်မှလိုက်လာသည့် ကားများကလည်း သေမင်းပါးစပ်တွင်းသို့ အစီအရီ ရောက်လာနေသည်။

အလံတလူလူလွင့်နေသည့် ဂျပန်စစ်ဦးစီးအရာရှိကြီးတစ်ဦး စီးလာ သည့် ဆလွန်းကားက စက်သေနတ်ကြီး တပ်စုရှေ့တည့်တည့်သို့ ရောက် လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဗိုလ်ဒေါင်းထံမှ အမိန့်ပေးသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။
'ပစ်'

ဗိုလ်ဒေါင်းအသံက ကမ္ဘာမြေကြီးကိုပင် ကွဲအက်သွားအောင် ကျယ် လောင်သည်ဟု ထင်လိုက်ရလေသည်။

တစ်ခနက် ပေါ်ထွက်လာသည့် ပစ်သံခတ်သံများက မိုးကောင်းကင် ကြီး ပြိုကျလာသကဲ့သို့။

တစ်ချိန်တည်းလိုလိုပင် တော်လဲလိုက်သကဲ့သို့သော ပေါက်ကွဲသံ ကြီး ပေါ်ထွက်လာသည်။

မီးရထားစက်ခေါင်းမှ သံတိုသံများက ကျွန်မတို့ခေါင်းပေါ်မှ ဝိုက်ကနဲ လွင့်ပျံသွားကြ၏။

ဂျပန်စစ်ကားတန်းကြီးက မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေလေပြီ။ လဲသံပြိုင်သံ၊ ပစ်သံ၊ မော်တာထုသံ၊ လက်ပစ်ဗုံးများ တအုံးအုံး

ပေါက်ကွဲသံများက မိုးကောင်းကင်နှင့် ကမ္ဘာမြေကြီးတစ်ခုလုံး ပျက်ပြိုနန်း နေသည်နယ်...။

ခဏအကြာတွင် ရန်သူ့ကားတန်း အနောက်ဘက်မှ ပြန်လည် ပစ်ခတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာ၏။

တစ်စီးကိုတစ်စီး ဝင်တိုက်မိသဖြင့် စောင်းလျက်၊ မှောက်လျက်ရှိ နေသည့် ရန်သူ့ကားများကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်မတို့က ရန်သူ့ကားများဆီသို့ လက်ပစ်ဗုံးများကို ပစ်သွင်းနေ စဉ် မီးရထားလမ်းနှင့် မော်တော်ကားလမ်းအကြားတွင် နေရာယူထားသည့် (က)တပ်ခွဲမှ ရဲဘော်များကလည်း ကားထဲမှရန်သူများကို ညှပ်၍တိုက်နေ၏။

ကျွန်မတို့ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့မှ ရဲဘော်များအချို့က မှောက်နေ သော ကားများဆီသို့ တွားတက်သွားကာ လက်နက်များကို ရှာဖွေယူငင်နေ ကြသည်။

'ဘုရားကြီးဘက်က ရန်သူ့စစ်ကူတွေလာနေတယ်၊ ရထားလမ်းကို ဆုတ်'

ဗိုလ်ဒေါင်း၏ အမိန့်ပေးသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။
ဘုရားကြီးဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားရာသို့ အပြင်းမောင်း၍ လာနေသည့် မော်တော်ကားမီးရောင်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ဗိုလ်ဒေါင်းပေးလိုက်သည့်အမိန့်ကို ပြောက်ကျားရဲဘော် အချင်း ချင်း လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်သည်။

'ကာပစ်၊ ပစ်ရင်း တပ်စိတ်တစ်စိတ်စီဆုတ်'

မျောက်ဖြူစခန်း ညတိုက်ပွဲလေ့ကျင့်ခန်းများတွင် ချွေးအထွက် များအောင် လေ့ကျင့်ထားကြသော ကျွန်မတို့က ကာပစ်၊ ပစ်ရင်း တပ်စိတ် တစ်စိတ်စီ အလှည့်ကျ ဆုတ်ခွာနေကြ၏။

စစ်ကူလိုက်လာသည့် ရန်သူ့စစ်ကားဆယ်စီးက ကျွန်မတို့နှင့် နီးလာသည့်အချိန်တွင် ဗိုလ်ဒေါင်း ဦးစီးသော ကျွန်မတို့ပြောက်ကျား တပ်ဖွဲ့သည် မီးရထားလမ်းပေါ်တွင် (က)တပ်ခွဲနှင့် ပေါင်းမိနေလေပြီ။

စစ်ကူလိုက်လာသည့် ရန်သူ့ဖက်ဆစ်များက စီးလာသည့် ကားများ ကို တိုက်ပွဲနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရပ်လိုက်ကာ လူဖြန့်လျက် တက်လာကြ သည်။

ကျွန်မတို့သည် စုပေါင်းထားသည့် အင်အားဖြင့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို လက်တုံ့ပြန်နေကြ၏။

ယမ်းငွေ့ယမ်းခိုးနှင့် မီးခိုးများက လေထဲတွင် ဝှေ့ယမ်းမျောပါ နေသည်။

ရန်သူဘက်မှ မော်တာထုသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။
ခဏအကြာတွင် မည်းမှောင်နေသော ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး လင်းလင်းထိန်သွား၏။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်က မီးကျည်များ ပစ်ဖောက်ကာ သူတို့၏ရန်သူကို ရှာကြည့်နေကြသည်။

တိုက်ပွဲက ပို၍ ပြင်းထန်လာနေ၏။
ကျွန်မတို့က ရန်သူ့ထံမှရလာသည့် စက်ကြီး ၂-လက်ဖြင့် ပြန်လှန် တိုက်ခိုက်သည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်က မော်တာကို ရမ်း၍ ထုနေခြင်းသာ။
 မှောင်နေသည့် ကားပျက်ကို အကာအကွယ်ယူ၍ တိုက်နေကြ
 သော်လည်း ဂျပန်များက ရှေ့မတက်ရဲ။
 ဗိုလ်ဒေါင်းက ချိုင်းထောက်နှစ်ဘက်ကို ထောက်လျက် မတ်မတ်
 ရပ်ရင်း ကျွန်မတို့ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့သားများအား အမိန့်ပေးနေ၏။
 ရန်သူကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးများက သူ့အား မထိရဲသလို အဝေးသို့
 ခွာ၍ ပြေးလွှားနေကြသည်။
 ကျွန်မတို့က အကာအကွယ်ရနေသဖြင့် ရန်သူများသာ အတုံး
 အရုံး လဲပြိုနေကြလေသည်။
 ရန်သူဘက်မှ စစ်ကူရောက်လာသဖြင့် တိုက်ပွဲက မှန်းထားသည်
 ယက် ပို၍ပြင်းထန်ကာ ပို၍ရှည်ကြာလာ၏။
 ရန်သူက ကျွန်မတို့တပ်ဖွဲ့များအနေအထားကို သိနိုင်ရန် မီးကျည်
 များ ထိန်နေအောင် ပစ်လိုက်ပြန်သည်။
 ကျွန်မတို့က ငြိမ်နေလိုက်ကြ၏။
 သည်လိုနှင့်ပင် အရှေ့ဘက်မှ လင်းရောင်ခြည်များ ကွန့်မြူးစ
 ပြုလာလေပြီ။
 တပ်ခွဲမှူးက ကာပစ်၊ပစ်ရင်း တောနက်တောင်ခြေရှိရာသို့ ဆုတ်
 ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
 ကွန်မြူးစ၊ပြုလာသည့် လင်းရောင်ခြည်ကို အဖော်ပြုလျက် ကျွန်မ
 တို့က ကာပစ်၊ပစ်ရင်း ဆုတ်လာကြ၏။
 ကိုင်းတောများ၊ ချောင်းငယ်၊ မြောင်းငယ်များက ကျွန်မတို့အား
 အကာအကွယ် ပေးနေကြသည်။
 စုရပ်သို့ရောက်ရှိပြီးနောက် တပ်ဖွဲ့များအလိုက် လူစစ်ကြည့်သည်။
 (က)...တပ်ခွဲတွင် အကျအဆုံးမရှိ။
 ကျွန်မတို့ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့တွင်လည်း အကျအဆုံးမရှိ။
 ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူ အနည်းငယ်မျှသာ။
 ကျွန်မတို့ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့အနေနှင့် မျောက်ဖြူစခန်းသို့
 ရောက်အောင်မပြန်တော့ဘဲ တောတွင်းလုံခြုံသည့်နေရာတွင် စခန်းချရပ်နား
 လိုက်ကြ၏။

ရိက္ခာနှင့် ခဲယမ်းများယူရန်သာ ပြောက်ကျားရဲဘော်အချို့ကို
 စခန်းသို့စေလွှတ်၍ အကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်သည်။
 ထိုပြောက်ကျားရဲဘော်များသည် ရိက္ခာနှင့်ခဲယမ်းကို သူတို့ ကိုယ်
 တိုင် ပြန်၍ထမ်းလာစရာမလို။ သူတို့သည် စခန်းတွင် တစ်နေ့လုံး နားနေ
 အိပ်စက်ခွင့် ရှိသည်။
 မျောက်ဖြူစခန်းတွင် စခန်းစောင့်အဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့သူများအနက်
 ရဲဘော်အယောက် ၂၀-က ကျွန်မတို့အား ရိက္ခာနှင့်ခဲယမ်းများ လာပို့သည်။
 ကျွန်မတို့သည် နေ့လယ်တရားနိုးမှ နံနက်စာကို စားကြရလေ
 သည်။
 မျောက်ဖြူစခန်းတွင် လုံခြုံရေးတပ်သားများအဖြစ် တာဝန်အရ
 ကျန်နေရစ်ခဲ့ရသော ရဲဘော်များက ကျွန်မတို့အတွက် ထမင်းနှင့် ဟင်းများကို
 စခန်းတွင်ပင် ချက်ပြုတ်ကာ ဖက်နှင့်ထုပ်၍ ယူလာခဲ့ကြ၏။
 ဗိုလ်ဒေါင်းက ပြောက်ကျားရဲဘော်အချို့အား မျောက်ဖြူစခန်းသို့
 လုံခြုံရေးတပ်သားများအဖြစ် ပြန်လွှတ်ကာ လုံခြုံရေးတပ်သားတာဝန်ကို
 ထမ်းဆောင်နေခဲ့သည့် တပ်သားရဲဘော်များအား တိုက်ခိုက်ရေးတပ်ဖွဲ့တွင်
 ထည့်သွင်းလိုက်သည်။

x x x

ဧပြီလ ၁၈-ရက်နေ့။
 မနေ့က တစ်ညလုံး ညတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲခဲ့ရသောကြောင့် ရဲဘော်
 တိုင်းပင် နွမ်းလျနေကြ၏။ တစ်ညလုံး ပင်ပန်းထားခဲ့သောကြောင့်လည်း
 ကျွန်မတို့အားလုံး အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေကြ၏။
 ထို့ကြောင့် မျောက်ဖြူစခန်းမှ ရောက်လာသည့် ရဲဘော်များအနက်
 အချို့ကို ကင်းတာဝန်၊ အချို့ကို ရိက္ခာရှာဖွေရေး တာဝန်ပေးကာ ကျွန်မတို့
 ဆက်၍ အိပ်နေကြသည်။
 ညနေ ၅-နာရီလောက်တွင် (က)တပ်ခွဲ တပ်ခွဲမှူးထံမှ ဆက်သား
 တစ်ဦး ရောက်လာ၏။
 'လွှတ်လိုက်တဲ့ ဆက်သားနဲ့အတူ ကဒွက်ရွာသို့ ညဆယ်နာရီ
 အရောက်ချီတက်လာပါ'

‘ခြေထောက်တစ်ဖက်မရှိတာဟာလဲ ဒုက္ခိတမဟုတ်သေးဘူး’
ကျွန်မက ဗိုလ်ဒေါင်းရွတ်ဆိုနေကျဆောင်ပုဒ်ကို စိတ်ထဲမှ ရွတ်နေ
မိလေ၏။

ကျွန်မတို့သည် လှည့်လည်တိုက်ခိုက်ရေးတပ်ဖွဲ့အဖြစ် လှုပ်ရှား
နေကြသော်လည်း ကျွန်မတို့ ဌာနချုပ်မှာ မျောက်ဖြူစခန်း။

မျောက်ဖြူစခန်းတွင် ဗိုလ်ကြီးကောလင်းဦးဆောင်သည့် မဟာမိတ်
ဆက်သွယ်ရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့။

ရဲဘော်ငါးဆယ်ခန့်ပါဝင်သည့် တိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့။

‘ဆရာကြီး’ခေါင်းဆောင်သော လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်ရေး၊ ထောက်
လှမ်းရေး အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရှိနေသည်။

တိုင်း(၄)မှ တိုင်းမှူးသည် တိုင်း(၄)နယ်မြေအတွင်းရှိ တော်လှန်ရေး
တပ်ဖွဲ့အသီးသီးရှိ တပ်မှူးများနှင့် အပြန်အလှန် အဆက်အသွယ်လုပ်ကာ
တိုက်ခိုက်ရေးကို စီစဉ်ညွှန်ကြားပေးနေ၏။

ကျွန်မတို့သည် တစ်ညလုံးချီတက်လာခဲ့ကြပြီးနောက် နံနက်လေး
နာရီတွင် ကျိုက်လှရွာနှင့် တစ်မိုင်ကွာသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ပြောက်ကျားတပ်တာဝန်ခံ ဗိုလ်ဒေါင်းက ကျွန်မတို့ ရဲဘော်များအား
ချောင်းစောက်ကြီးတစ်ခု အောက်ခြေတွင် စခန်းချရပ်နားရန် အမိန့်ပေး
လိုက်၏။

ချောင်းစောက်ကြီးတစ်လျှောက်တွင် ကိုင်းပင်များ ပေါက်ရောက်
နေလေသည်။

တော်လှန်ရေးတပ်ရင်း ၁၀၂မှ (က)တပ်ဖွဲ့မှူးခေါင်းဆောင်သည့်
အဖွဲ့နှင့် ကျွန်မတို့ ရပ်နားနေသည့် စခန်းတွင် ဧပြီလ ၁၇-ရက်နေ့ည
ဆုံတွေ့ရန် ဆိုပြီးသား။

ပဲခူးမှ စစ်တောင်းသို့ထွက်မည့် ဂျပန်စစ်ရထားကို ကျွန်မတို့က
၁၇-ရက်နေ့ညတွင် တိုက်ခိုက်ကြတော့မည်။

တိုက်ပွဲဆင်နွှဲမည့်နေရာနှင့် အခြေအနေကို ကျွန်မတို့က အထပ်
ထပ်အခါခါ ထောက်လှမ်းပြီးသား၊ လေ့လာပြီးသား။

ဂျပန်စစ်အာဏာပိုင်တို့သည် မော်လမြိုင်ဘက်မှ ခံစစ်ပြုမည်
ဟူသော အကြံဖြင့် စစ်တောင်းဘက်သို့ တစစ ဆုတ်ခွာနေကြ၏။

ပဲခူးရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီး အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ တောတန်းကြီးများ
သို့ ဂျပန်တပ်များ တဖွဲ့ဖွဲ့ရောက်လာကာ စခန်းချနေသည်။

စစ်တောင်းဘက်သို့ ဆုတ်ရန် ခေတ္တစခန်းချရပ်နားနေခြင်း။

ဂျပန်စစ်အာဏာပိုင်တို့သည် လူနှင့်လက်နက်ခဲယမ်းများကို စစ်တောင်း
ဘက်ကမ်းသို့ ဧပြီလ ၁၇-ရက်နေ့ညတွင် မီးရထားဖြင့်ထပ်၍ ပို့ဦးမည်မှာ
သေချာနေသည်။

စက်ခေါင်းများကို ပြင်ဆင်ခြင်း၊ တွဲများကို ရသမျှ စုဆောင်းထား
ခြင်း၊ ခဲယမ်းသေတ္တာများ၊ လက်နက်ကြီးများကို ရထားလမ်းနှင့် နီးရာ
တောစပ်တစ်လျှောက် ပုံဖျက်၍ လျှို့ဝှက်ထားခြင်းစသည့် လက္ခဏာများက
ဂျပန်လှုပ်ရှားမှုကြီး စတင်တော့မည်ကို ဖော်ပြနေတော့၏။

ပဲခူးမှ ဂျပန်တပ်များ စစ်တောင်းဘက်သို့ ဆုတ်ခွာရာ၌ ဂျပန်
စစ်သားများနှင့် လက်နက်ခဲယမ်းများကို တင်ဆောင်ထားသည့် မီးရထား
မထွက်ခွာမီ...

သံလမ်းပေါ်၌ လက်တွန်းထော်လီကိုတင်ကာ ရထားလမ်း အခြေ
အနေကို ကြိုတင်ကင်းထောက်တတ်ကြောင်း ကျွန်မတို့ သတင်းရထားပြီး
နေပြီ။

သို့ရာတွင် လက်တွန်းထော်ရီသည် မီးရထားထွက်တိုင်း ရှေ့မှ
အခါခပ်သိမ်း ပါလာတတ်ခြင်းမရှိ။

ပါသည့်အခါ ပါ၍၊ မပါသည့်အခါ မပါ။

ဂျပန်စစ်သားနှင့် လက်နက်ခဲယမ်းများ တင်ဆောင်လာသည့်
မီးရထားကြီး ထွက်ခွာလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မော်တော်ကားလမ်းမှ
စစ်သားများ လိုက်ပါလာသည့် လော်ရီကားများ အစောင့်အရှောက်အဖြစ်
လိုက်ပါလေ့ရှိသည်။

ရထားလမ်းနှင့် ကားလမ်းသည် ပြိုင်လျက်...

ရထားလမ်းက ကုန်းအမြင့်ဘက်။

ကားလမ်းက အောက်ဘက်။

ရထားလမ်းနှင့် ကားလမ်းအကြားတွင် လဟာပြင်။

ကျိုက်လှရွာအနီးရှိ တံတားကို ဖြုတ်ထားလိုက်ခြင်းဖြင့် ရထား ခေါင်းတွဲသည် ချောက်ထဲသို့ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံကျသွားကာ ရထားတွဲကြီး တစ်ခုလုံး ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားမည်မှာ သေချာ၏။

ဤအချိန်တွင် ဖက်ဆစ်ဂျပန်များအား ရထားလမ်းမှရော၊ ကား လမ်းမှပါ တိုက်ခိုက်နိုင်သည်။

သို့သော်...ခက်နေသည်မှာ ရထားကြီးရှေ့မှ ရှေ့တော်ပြေး ရောက် လာသည့် ဂျပန်စစ်သားများ လိုက်ပါလာသည့် လော်ရီ။

ရထားကြီးရှေ့မှ လော်ရီသာလိုက်ပါလာကာ ကျိုက်လှရွာအနီးရှိ တံတားကို ဖြုတ်ထား၍မဖြစ်သေး။

လော်ရီကားတံတားပေါ်မှ ဖြတ်သွားပြီးခါမှ တံတားကို ဖြုတ်ကာ ပုံမပျက်အောင် လုပ်ထားမှဖြစ်မည်။

သို့မှသာ နောက်မှလိုက်လာသည့် ဂျပန်စစ်သားများနှင့် လက်နက် ခဲယမ်းများကို သယ်ဆောင်လာသည့် မီးရထားကြီးသည် ကျိုက်လှရွာအနီးရှိ တံတားကို စိတ်ချလက်ချ ဖြတ်ကူးခုတ်မောင်းပေတော့မည်။

ကျွန်မတို့သည် (က)တပ်ဖွဲ့မှ တပ်ခွဲမှူးနှင့်ရဲဘော်များ သတ်မှတ် ထားသည့် စုရပ်သို့ရောက်အောင် စောင့်နေကြ၏။

ခြင်က လက်ကို အနားထား၍မရအောင် ကိုက်နေသည်။

တစ်နာရီခန့်ကြာသွားပြီးနောက် (က)တပ်ခွဲမှူး ရှေးဦးချီတပ်စိတ် ရောက်လာ၏။

တပ်ခွဲမှူး ရောက်လာသောအခါ တပ်ခွဲအား ခေတ္တရပ်နားရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး တပ်ခွဲမှူးနှင့် ဗိုလ်ဒေါင်းတို့ ထပ်၍ဆွေးနွေးကြသည်။

နာရီဝက်အကြာတွင် ကျွန်မတို့ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့သားများသည် တပ်ခွဲမှူးညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း မော်တော်ကားလမ်းဘက်သို့ ချီတက်ခဲ့ ကြ၏။

တပေါင်းတန်ခူး မိုးသားကျူးဆိုသည့်စကားအတိုင်း ကောင်းကင်တွင် မိုးသားများ ပြေးလွှားကစားနေသည်။

ဤအချိန်ဤအခါ၌ ဂျပန်လက်အောက်တွင် 'ဘီ-ဒီ-အေ' ဗမာ့ ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်ဟု အမည်ခံယူရပ်တည်ခဲ့ရသည့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း

ဦးစီးသော တပ်ဖွဲ့သည် 'ဘီ-ဒီ-အက်မ်' 'သားများပက်ထရီရော့ တပ်ဖို့စက်' ဗမာ့မျိုးချစ်တပ်ဖွဲ့များအမည်ကို ခံယူလျက် ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို ပြည်သူလူထု နှင့် လက်တွဲ၍ ချေမှုန်းနေ၏။

ဗမာ့မျိုးချစ်တပ်ဖွဲ့များတွင်ပါဝင်သည့် ဗိုလ်ဒေါင်းဦးစီးသော ကျွန်မ တို့ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့မှာ ကားလမ်းမှတက်လာမည့် ရန်သူများကို ဖြိုခွင်းရန် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်းခံရသည်။

ဒုတိယအဖွဲ့က ကျိုက်လှရွာအနီးရှိ တံတားတွင် တာဝန်ယူရ၏။

ရှေ့ပြေးထော်လီလာသည်အထိ တံတားကို နဂိုအတိုင်းထားကာ ထော်လီလွန်သွားပြီးမှ တံတားကိုဖျက်လျက် ပုံပန်းမပျက် တော့ဆက်ထားရ၏။

တပ်ခွဲမှူးကိုယ်တိုင် ဦးစီးသော တပ်ဖွဲ့က မီးရထားလမ်းနှင့် မော်တော်ကားလမ်းအကြား သင့်လျော်သည့်နေရာကိုယူ၍ မီးရထားနှင့် မော်တော်ကားပေါ်တွင် ပါလာသည့် ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ရန်။

ဗိုလ်ဒေါင်းသည် သတ်မှတ်ထားသော မော်တော်ကားလမ်း နယ်မြေ တွင် ချိုင်းထောက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လူးလာခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း ကျွန်မတို့ တပ်ဖွဲ့သားများအား ယူရမည့်နေရာကို ညွှန်ကြားနေသည်။

'ရဲဘော်ကျော်ဝေနဲ့ ပြည်ညွန့်က ကားလမ်း တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ရဲဘော်ဆယ်ယောက်စီနဲ့ ကင်းပုန်းဝပ်နေ'

'ရန်သူတိုက်ကင်းအဖွဲ့ တိုက်ကင်းထွက်လာရင် ကျုပ်ဆီကို ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ သတင်းပို့၊ ဘယ်သူမှ အသံကျယ်ကျယ် မထွက်ရဘူး'

'ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့အားလုံး လိုက်နာရမှာက ကျုပ်ဆီက ပစ်မိန့် မရဘဲ ဘယ်သူမှ မပစ်ရဘူး'

'တကယ်လို့ ရန်သူတိုက်ကင်းအဖွဲ့ကို ချေမှုန်းမှဖြစ်မယ်ဆိုရင် အသံမထွက်တဲ့နည်းနဲ့ ချေမှုန်းပစ်ရမယ်'

'ရန်သူတိုက်ကင်းအဖွဲ့မှာ အင်အားဆယ်ယောက်ထက် ပိုမှာ မဟုတ် ဘူး'

'ကျုပ်တို့ရဲ့ အဓိကပစ်မှတ်က ရန်သူတွေနဲ့ လက်နက်ခဲယမ်းတွေ ကို တင်ဆောင်လာတဲ့ မီးရထားကြီး၊ အဓိကပစ်မှတ်လို အရေးကြီးတာက ရန်သူ့မော်တော်ကားတပ်'

တပ်ခွဲမှူးက ဤသို့ ညွှန်ကြားချက် ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်မတို့သည် ရိက္ခာရှာဖွေရေးရဲဘော်များ စုဆောင်းထားသည့် ထမင်းထုပ်များကို ကသုတ်ကရက်စားကာ ဆက်သားရဲဘော်နှင့်အတူ ကဒွက်ရွာ ဆီသို့ ချီတက်လာခဲ့ကြ၏။

ဧပြီလ ၁၈-ရက်နေ့ညတွင်လည်း ကျွန်မတို့သည် ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲကို ဆင်နွှဲပြန်သည်။

ကျွန်မတို့သည် ပဲခူး စစ်တောင်းလမ်းတစ်လျှောက်တွင် တတိုက် တည်း တိုက်နေရတော့၏။

ကျွန်မတို့အား ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး အစက ပေးအပ်ထားသည့် တာဝန်မှာ ဝေါမြို့နယ် စစ်နယ်မြေ။

သို့သော်...

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်မတို့ စစ်နယ်မြေကပို၍ ကျယ် လာလေသည်။

မတ်လ၂၇-ရက်နေ့မှ စတင်ခဲ့သော ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး တိုက်ပွဲများသည်...

မတ်လမှစ၍ ဧပြီ...

ဧပြီမှ မေ

မေမှ ဇွန်...

ဇွန်မှ ဇူလိုင်...

ဇူလိုင်မှ ဩဂုတ်လဆန်းအထိ ရှည်လျားကြာရှည်လာခဲ့၏။

မိုးဖြိုဖြို ကျနေပေပြီ။

ရွံ့တော ဗွက်တောတွင် ရုန်း၍ ချီတက်နေကြရသည်။

ရေစီးသန်နေသော ချောင်းငယ် မြောင်းငယ်များကို ဖြတ်ကူးနေကြ ရသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်တပ်များသည် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး တပ်ဖွဲ့များနှင့် မဟာမိတ်တပ်သားများ၏ ထိုးစစ်ကို ခံစစ်ပြုရင်း မော်လမြိုင်၊ မုတ္တမလမ်း အတိုင်း ဆုတ်ခွာနေကြလေပြီ။

မမာနိုင်ငံတွင်းသို့ ဒုတိယအကြိမ်ဝင်ရောက်သော ဗြိတိသျှ အင်္ဂလိပ် တပ်များက ရောက်လေရာအရပ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ်

အောင်ဆန်း၏ တပ်ဖွဲ့ဝင်များအား 'သစ္စာဖောက်'များဟု သတင်းလွှင့်နေ လေသည်။

ဩဂုတ်လ ၆-ရက်နှင့် ၉-ရက်နေ့တွင် အမေရိကန်မှ ဂျပန်နိုင်ငံ ဟိရိုရှီးမား၊ နာဂါဆာကီ မြို့ကြီး ၂-မြို့ပေါ်၌ အဏုမြူဗုံးကြဲချခဲ့လေသည်။

၁၉၄၅-ခု၊ ဩဂုတ်လ ၁၅-ရက်နေ့။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်က မဟာမိတ်များထံ ခြွင်းချက်မရှိ လက်နက်ချ အရှုံးပေးခဲ့သောနေ့။

ဤနေ့သည် ကျွန်မတို့အဖို့ အပျော်ဆုံးနေ့တစ်နေ့။

ပဲခူးမြို့ပေါ်နှင့်ဝန်းကျင်တွင် အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်၊ အိန္ဒိယနှင့် နီဂရီးစစ်သားများဖြင့် သံသံလှုပ်နေ၏။

ကျွန်မတို့သည် ကျွန်မတို့၏ ဘူမိနက်သန်အောင်မြေ အမှန်ဖြစ် သည့် မျောက်ဖြူစခန်းတွင် အောင်ပွဲကျင်းပနေကြသည်။

ဗိုလ်ကြီးကောလင်း အမှူးပြုသည့် လေထီးဆင်းမဟာမိတ်တပ်သား များ မျောက်ဖြူစခန်းတွင် မရှိတော့။

မြို့ပေါ်သို့ ရောက်နေကြပြီ။

ကျွန်မတို့သည် မိုးတဖြိုင်ဖြိုင်ရွာနေသည့် အကြားမှပင် တဲကြီး အတွင်း မီးဖိုကြီးများကို ဟိန်းနေအောင်ဖိုကာ အောင်ပွဲဆင်နွှဲနေကြ၏။

အမဲသားဗူး...။

ငါးသေတ္တာ...။

ထောပတ်...။

နာနတ်ယို...။

သိုးသားဗူး...။

ချောကလက်...။

သကြားလုံး...။

ကျွန်မတို့စခန်းတွင် စားစရာအလှူပယ်...။

သို့သော်...

အဘတော ဒူးလေးဖြင့် ပစ်၍ရသည့် ဆတ်သားခြောက်လောက် ကျွန်မတို့က အရသာမတွေ့။

'ဆရာကြီး'က ရန်ကုန်သို့ နိုင်ငံရေးဆွေးနွေးရန် ရှေ့လုပ်ငန်းများကို စီစဉ်ရန် ရောက်နေလေသည်။

ကျွန်မက ဤသို့ ဆန္ဒပြုနေမိ၏။

ရန်သူတိုက်ကင်းအဖွဲ့သာ ရောက်လာပါလျှင် ကျွန်မတို့ စီစဉ်ထားသမျှ ပျက်သွားနိုင်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဦးစီးသည့် ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်က ပြည်သူလူထုနှင့် လက်တွဲကာ မိမိတို့အား တွေ့ရာသင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်းတိုက်ခိုက်နေကြောင်း သိနေပြီဖြစ်သည့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်များသည် ကားလမ်းတစ်လျှောက် တိုက်ကင်းထွက်လာမည်ဆိုလျှင် နမောန်နမ့်ထွက်လာမည်မဟုတ်။

ရဲဘော်ကိုကျော်ဝေနှင့် ကိုပြည်ညွန့်အား ရန်သူတိုက်ကင်းကို တွေ့လျှင် အသံမထွက်သောနည်းမျိုးဖြင့် တိုက်ခိုက်သုတ်သင်ရန် ဗိုလ်ဒေါင်းက ညွှန်ကြားထားပါ၏။

သို့သော် တိုက်ပွဲဆိုသည်မှာ စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း အမြဲဖြစ်လာနိုင်သည် မဟုတ်။

ဘုရားကြီးဘက်မှ လာနေသော မော်တော်ကား မီးရောင်တန်းကို လှမ်း၍ မြင်နေရပြီ။

‘အသင့်ပြင်’

ဗိုလ်ဒေါင်းထံမှ လေသံဖြင့် အမိန့်ပေးသံ။

‘အသင့်’

ပြောက်ကျားရဲဘော်များက ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ပြန်၍ သတင်းပို့လိုက်ကြလေသည်။

နောင်ပတ္တရားဘူတာဘက်မှ မီးရထားထွက်လာသံကို ကြားလာရပြီ။ သို့သော် ရှေ့ပြေးထော်လီကား ယခုထိကျိုက်လှရွာအနီးရှိ တံတားပေါ်သို့ ရောက်မလာသေး။

အချိန်က မြန်ဆန်လွန်းလှသည်ဟု ကျွန်မက ထင်နေမိလေသည်။

ဘုရားကြီးဘက်မှလာနေသည့် ကားမီးရောင်တန်းကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသလို နောင်ပတ္တရားဘူတာဘက်မှထွက်လာသည့် ရထားစက်ခေါင်းမီးရောင်ကိုလည်း သိသိသာသာကြီး တွေ့နေရပြီ။

ကျွန်မသည် ကျွန်မနှင့်အတူ ဖက်ဆစ်အချုပ်ခန်း၌ အပြစ်ကင်းမဲ့သူများ၏အဖြစ်ကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

အပိုင်း...။

သခင်ဗမောင်...။

မန္တလေးတွင် ကျွန်မတွေ့ခဲ့ရသည့် ဦးရာပိုနှင့် ဒေါ်မြချို။

ကျွန်မ မမြင်မတွေ့ မသိရသောသူများ မည်မျှရှိပါလေမည်နည်း။

အင်္ဂလိပ်လက်အောက်တွင် ကျွန်ဖြစ်နေခဲ့ရသော မြန်မာနိုင်ငံသူ၊ နိုင်ငံသားတို့အား အာရှတိုက် သာတူညီမျှရေး ကြွေးကြော်သံကိုပေးလျက် သဘောက်ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့သည့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ကို လက်စားလှလှကြီး ချေရတော့မည်။

ဘုရားကြီးဘက်မှလာနေသည့် ဂျပန်စစ်ကားများက နီးသည့်ထက် နီးလာသည်။

ကားတန်းအလယ်တွင် ကားခေါင်း၌ အလံကလေး တလူလူ လွင့်နေသည့် ဆလွန်းကားလေးတစ်စီး။

ညက မိုးရိပ်မိုးသားများကြောင့် မှောင်နေသည်။

ထိုးထားသော ကားမီးရောင်ဖြင့် လေထဲ၌ တလူလူ လွင့်နေသည့် အလံကို မြင်နေရခြင်း။

ဂျပန်စစ်ဦးစီးအရာရှိကြီးတစ်ဦး လိုက်ပါလာသည့်ကား ဖြစ်ရမည် မူချ။

ယခုအချိန်ထိ တိုက်ကင်းထွက်လာသည့် ဂျပန်အရိပ်အရောင်ကို မတွေ့ရ။

ရထားလမ်းပေါ်တွင်လည်း ထော်လီ ရောက်လာသံ မကြား။

ထော်လီ တံတားပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်သွားမှ တံတားကို ဖျက်ရန် စောင့်နေသည့် ရဲဘော်များသည် ယခုအခြေအနေတွင် တံတားကို ဖျက်ထားကာ ပုံမပျက်အောင် တော့ဆက်ရုံတော့ဆက်၍ ထားကြတော့မည်။

တစ်စီးနှင့်တစ်စီး ဆယ်ကိုက်စီခွာ၍မောင်းလာသည့် ဂျပန်စစ်ကားများ အနက် ရှေ့ဆုံးမှကားက ကျွန်မတို့ ‘ခွင်’ ထဲသို့ စတင်၍ ဝင်လာနေပြီ။ ကားမီးရောင်က တစ်လမ်းလုံးကို လင်းထိန်နေစေသည်။

သို့သော် ကျွန်မတို့က သဘာဝကပေးထားသည့် ကျည်ကွယ်မျက်ကွယ်နေရာကို အပိုင်စီးထားသူများ။

‘ရန်သူ့ရထားရော၊ ကားရော ကျုပ်တို့ဆီကို တစ်ပြိုင်နက် ရောက်
လာမှာ သေချာတယ်’

ဗိုလ်ဒေါင်းသည် သတ်မှတ်ထားသည့် ကားလမ်းနယ်မြေ အလယ်
ဗဟိုလောက်၌ စက်သေနတ်ကြီးတပ်စုနှင့်အတူ နေရာယူလိုက်၏။

x x x

အခန်း(၂၂)

ညက တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။
 ကောင်းကင်တွင် မိုးတိမ်များ ပို၍တက်နေ၏။
 ကျွန်မတို့ နေရာယူထားသည့် ကားလမ်းဘေး ချောင်းငယ်ကလေး
 တစ်ခု။
 ပို၍ ပူအိုက်သည့် ဧပြီလဖြစ်သည့်အလျှောက် ချောင်းကလေးထဲ
 တွင် ရေမရှိ။
 ချောင်းရိုးကလေးတစ်လျှောက်၌ ကျိုးတိုးကျဲတ်ပေါက်နေသည့်
 ကိုင်းတောကလေးများ။
 ကျွန်မတို့အဖို့ သဘာဝအနေအထားကိုက မျက်နှာသာပေးနေလေ
 သည်။
 ကျွန်မတို့သည် ဖက်ဆစ်ကားတပ် လာမည့် ဘုရားကြီးဘက်သို့
 မျက်စိတဖွင့်ဖွင့် နားတဖွင့်ဖွင့် ဖြစ်နေကြ၏။
 ရထားကို တိုက်ခိုက်ရန် တာဝန်ယူထားရသည့် ရဲဘော်များကမူ
 နောင်ပတ္တရားဘူတာဘက်သို့ နားစွင့်နေကြပေလိမ့်မည်။
 ညက တဖြည်းဖြည်း နက်လာသည်။
 ကျွန်မလက်မှ ညကြည့်နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆယ်
 နာရီ...။
 ကျွန်မက ကားလမ်းပေါ်တွင် နားကိုကပ်၍ နားထောင်လိုက်သည်။
 ဘုရားကြီးဘက်မှ ထွက်လာသည့် ကားသံက မြေကိုလျှောက်၍
 ပေါ်ထွက်လာပါပြီ။
 ကျွန်မက ဗိုလ်ဒေါင်းအား သတင်းပို့လိုက်၏။
 ‘ရန်သူ့မော်တော်ကားတပ် လာနေပြီ’
 ပြောက်ကျားရဲဘော် တစ်ယောက်မှ တစ်ယောက် ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ
 လေသံဖြင့် သတင်းပို့နေကြလေသည်။
 ‘ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ရန်သူ့တိုက်ကင်းအဖွဲ့ ရောက်မလာပါစေနဲ့’

ဗိုလ်ဒေါင်းက ဗူးသီး ခရမ်းသီးဝယ်ရာ၌ ရွေးစရာအချိန်လောက် ပင် မကြာအောင် ကျွန်မအား အဖြေပေးခိုင်းနေ၏။

‘ဒါဟာ စစ်တိုက်နေတာမဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်ဒေါင်း။ ဒါက လူမှုရေး ကိစ္စပါ’

ကျွန်မက အေးအေးဆေးဆေးပင် စကားဆိုလိုက်ပါသည်။
ဗိုလ်ဒေါင်းက ကျွန်မအား အံ့ဩသည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။
‘နီနီက ကျုပ်ထက်အသက်ငယ်ပေမယ့် ဒီနေရာမှာတော့ ကျုပ်ကို ကျောသွားပြီ’

ဗိုလ်ဒေါင်း၏ အသံက အက်ကွဲနေသည်။
‘ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး...ဗိုလ်ဒေါင်း စစ်ရေးနဲ့လူမှုရေးမှာ ချဉ်းကပ် ပုံချင်း မတူတဲ့အချက်တွေ ရှိပါတယ်’

‘ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်။ နီနီပြောတာမှန်တယ်။ ကဲ... နောက်မှ နီနီကြိုက်တဲ့လူကို ရွေးယူတော့’

ဗိုလ်ဒေါင်းက ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်၏။
ကျွန်မ...

ကိုကျော်ဝေ...
ကိုပြည်ညွန့်တို့သည်လည်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကြသည်။

‘ကဲ...ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်သွားကြရအောင်’
ဗိုလ်ဒေါင်းက စုဝေးခန်းမမှထွက်လိုက်သလို ကျွန်မတို့ကလည်း

မိမိတဲတန်းလျားရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။
လမ်းတွင် ဘယ်သူမျှ စကားမပြော။

သူတို့ယောက်ျားသုံးယောက်၏ ရင်ထဲတွင် မည်သို့ဖြစ်နေမည်ကို ကျွန်မ ခန့်မှန်းနိုင်ပါသည်။

ကျွန်မသည် နှလုံးသားထဲတွင် မည်သို့ခံစားနေရမည်ကိုလည်း သူတို့ယောက်ျားသုံးယောက် ခန့်မှန်းနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်မတို့သည် ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို အပြတ်နုလိုက်နိုင်ခဲ့ကြ၏။
သို့ရာတွင်...

လူမှုရေးဟု ဆိုအပ်သော အချစ်ရေးကိစ္စတွင်မူ အကျပ်အတည်း တွေ့နေကြရလေပြီ။

ဆင်ချောင်သည် မြောင်ချပ်တွင် ကြောင်ကျပ်ခြင်း။

x x x

ကျွန်မသည် တစ်ညလုံး အိပ်၍မရပါ။
ကျွန်မမျက်စိထဲတွင် သူတို့သုံးယောက်၏ စိတ်အသွင်၊ ရုပ်အသွင်၊ သတ္တိအသွင်တို့ကို တလှည့်စီလည်းကောင်း၊ ရောထွေး၍လည်းကောင်း မြင်နေရ၏။

ဗိုလ်ဒေါင်း...။
ကိုကျော်ဝေ...။
ကိုပြည်ညွန့်။

သူတို့ယောက်ျားကြီးသုံးယောက်သည် အဘယ်ကြောင့် ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းကိုမှ ပြိုင်တူချစ်နေကြရပါသလဲ။

ကျွန်မက သာမန် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်...။
အလှဇကရီလည်း မဟုတ်။

အချောထိပ်တင်နှင့်လည်း အဝေးကြီး။
အယဉ်ထိပ်ထားဟုလည်း လုံးဝမဆိုနိုင်။

ကျွန်မသည် ရွက်ကြမ်းရေကျို အမျိုးသမီး တစ်ယောက်မျှသာ...
သည်အထဲတွင်...နေပူမရှောင်၊ မိုးရွာမရှောင် သွားလာလှုပ်ရှားကာ

တိုက်ပွဲဝင်နေရသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အလျောက် ကျွန်မသည် ယောက်ျား တစ်ယောက်နှင့် မည်သို့မျှ ထူးခြားလှမည်မထင်။

သို့သော်...သို့သော်...။
ကျွန်မက မိန်းမသာ။

လူသားတစ်ယောက်။
လူသားတိုင်းတွင် ရှိနေတတ်သည့် အသည်းနှလုံးဆိုသည်မှာ ကျွန်မ

ကိုယ်ခန္ဓာထဲတွင် ရှိနေပါ၏။
ထောက်လှမ်းရေး အဆင့်ဆင့်၊ ဆက်သားတာဝန်တွေ အသွယ်သွယ်

တိုက်ပွဲအဖုံဖုံကို ဆင်နွှဲနေရချိန်၌ လူသားတို့၏ နှလုံးသားတွင် ကိန်းအောင် နေလေ့ရှိသည့် ‘အချစ်’ကို တွေးတောစဉ်းစားနေရန် အချိန်မရခဲ့။

ယခုမူ ကျွန်မတို့အဖို့ သမိုင်းပေးတာဝန်အရ ထမ်းဆောင်ရသည် တာဝန်တစ်ရပ်ကို ကျေပွန်ခွဲပြီးပြီ။

သည်တော့ ကျွန်မ အသည်းနှလုံးထဲသို့ အချစ်ရေးက ပြေးဝင် လာခဲ့၏။

‘ကျုပ်က နီနီကို ချစ်နေတယ်...’

ဗိုလ်ဒေါင်း စကားသံက ကျွန်မနားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

နားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်ဆိုခြင်းထက် အသည်းနှလုံးထဲတွင် ရိုက်ခတ်နေသည်ဆိုလျှင် ပို၍မှန်မည် ထင်ပါသည်။

ဗိုလ်ဒေါင်း ရည်းစားစကား ပြောပုံက ကဗျာမဆန်။

စစ်သားဆန်နေသည်။

ကိုပြည်ညွန့်၊ ကိုကျော်ဝေတို့၏ မျက်နှာကလေးများကလည်း ကျွန်မ မျက်စိအာရုံတွင် ‘ထင်’လာကြသည်။

ဗိုလ်ဒေါင်းက ခြေတစ်ဖက် ပြတ်နေသူ။

ကိုပြည်ညွန့်၊ ကိုကျော်ဝေတို့ ခြေလက်အင်္ဂါပြည့်စုံနေသူနှစ်ယောက်။

ခြေထောက်တစ်ဖက် ပြတ်နေတာဟာလဲ ဒုက္ခိတမဟုတ်သေးဘူး။

ဗိုလ်ဒေါင်း၏ဆောင်ပုဒ်ကို ကျွန်မ ကြားယောင်လာသည်။

နိုင်ငံအတွက် ဗိုလ်ဒေါင်း၏ လုပ်ဆောင်ချက်များကိုလည်း ကျွန်မက ပြန်၍ မြင်ယောင်လာသည်။

ဗိုလ်ဒေါင်း၏ နိုင်ငံအတွက် လုပ်ဆောင်ချက်များက နောင်ဥဒါန်း ဘယ်မကျေစရာ။

ကျွန်မက ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ကျွန်မသည် ဗိုလ်ဒေါင်း၏ ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် ဗိုလ်ဒေါင်းအား ပြုစုရင်း ဗိုလ်ဒေါင်းနှင့်အတူ မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရသည့်အထိ တိုက်ပွဲ ဝင်ပါတော့မည်ဟု။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်
၄.၃.၁၉၈၄
ယုံကြည်ချက်စခန်း
အင်းစိန်

အမြော်အမြင်စာပေမှ ထွက်ရှိပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် (သို့)
ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးကိုတောင်းခံသူ
- ၂။ စာရေးချင်သောသူများသို့ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၃။ တတိယမီးကျည် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၄။ ရွှေပြည်ကြီး (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၅။ ယုံကြည်ချက်အတွက် အသက်စွန့်သူများ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၆။ သန်းခေါင်ယံခုနစ်မိနစ် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၇။ တိုက်ပွဲအဆင့်ဆင့် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၈။ ငှက်ပျံဖန်ထရွှင်း (ထက်မြက်)
- ၉။ ဗေထီသံ (ကြည်နိုင်)
- ၁၀။ သံလွင်မြစ်ကမ်းတိုက်ပွဲ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၁၁။ မြစ်ကြီးနားတိုက်ပွဲ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၁၂။ အရိုင်းစံပယ် (အောင်လင်း)
- ၁၃။ မန္တလေးကိုဖြတ်၍ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၁၄။ ဓေတံစမ်းဘာသာပြန် (စောရွှေဗိုလ်)
- ၁၅။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် ကျောက်စာတိုင်စိုက်ထူပွဲအမှတ်တရ
- ၁၆။ တောင်တကာတော ဆန်ကောနဲ့ကျားထောင် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၁၇။ ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသားအာဇာနည်ဒေါက်တာရီဇော် (မြတ်ငြိမ်း)
- ၁၈။ ချင်းတွင်းကျော်လျှင် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၁၉။ အိုလက်ဆီယာ (မောင်ထွန်းသူ)
- ၂၀။ ဦးလည်မသုန် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၂၁။ မြောင့်ချက် (အောင်သာမိုး)
- ၂၂။ ငွေကျွန် (တင်မောင်မြင့်၊ မြတ်ငြိမ်း)
- ၂၃။ တိုင်တန်နစ် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၂၄။ စည်းသုံးချက်ဝါးသုံးချက် (ကြည်နိုင်) (စာပေဝိုင်းအက်ဆေးများ)
- ၂၅။ ဘဝမာယာလား၊ အလှမာယာလား (ထက်မြက်)
- ၂၆။ စက်တပ်ဖွဲ့ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၂၇။ ဆယ်ပြည်ထောင်ချောတော့မပြုံး (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)

- ၂၈။ အသက်ကိုဖက်ရွက်ပမာ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၂၉။ ဗန္ဓုလခံတပ် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၃၀။ မော့ကြည့်တော့ကြယ် ငုံ့ကြည့်တော့ဖယ် (မြတ်ငြိမ်း)
- ၃၁။ မိန်းမသုတေသန (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၃၂။ ခေတ်ပြိုင်စကားဝိုင်းများ (စိုးမြင့်လတ်)
- ၃၃။ သိပ္ပံစုံထောက် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၃၄။ မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၃၅။ သူ့ဝိညာဉ်နှင့်ကိုယ့်နှလုံးသား (မြတ်ငြိမ်း)
- ၃၆။ ပန်းဝါစစ်ကြောင်း (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၃၇။ စိတ်စွမ်းကောင်းမှ လူစွမ်းကောင်း (မြတ်ငြိမ်း)
- ၃၈။ ချစ်သောဆရာ (စောရွှေဗိုလ်)
- ၃၉။ ဒိန်ခဲ၊ ခေါက်ရှာနှင့် ဝင်္ကပါလမ်း (ကြည်နိုင်)
- ၄၀။ လောကမာယာ (မြတ်ငြိမ်း)
- ၄၁။ အင်ဇင်ကံပွဲ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၄၂။ စွန့်လွှတ်ခြင်းများစွာဖြင့် (မြတ်ငြိမ်း)
- ၄၃။ သူ့ခေတ်နှင့်သူ (မြတ်ငြိမ်း)
- ၄၄။ မြင့်မြတ်ထားစဉ် (မြတ်ငြိမ်း)
- ၄၅။ ထောင့်ကိုးရာလေးဆယ့်နှစ် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၄၆။ ကိုတောလူနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၄၇။ ၁၉၂၀ ပထမကျောင်းသားသပိတ် (လှကွန်း)
- ၄၈။ မြဝတီစစ်ကြောင်း (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၄၉။ လက်စွပ်သုံးကွင်းပြဇာတ် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)

ယခု

- ၅၀။ နောင်ဥဒါန်း ဘယ်မကျေစရာ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ဆက်လက်၍
- ၅၁။ နန္ဒပုလဲ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၅၂။ အုတ်ဖုတ်မြေမှမီးခိုးများ (ကြည်နိုင်)
- ၅၃။ တသိမ့်သိမ့်ဒွန် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)

- ကိုလိုနီခေတ် ပန္နဲရှိုက်ခြင်း
- တုန်းကြီးကျောင်းပညာရေးမှသည်
- ကျွန်ုပ်ပညာသန္ဓေတည်ခြင်း
- အင်ပါယာသစ္စာခံဝါဒကော်မတီ
- နယ်ချဲ့သံပနောင့်မှအရေးတော်ပုံ
- သပိတ်မှောက်ကောင်စီ၏သဝဏ်လွှာ
- အမျိုးသားကျောင်းများ၏အရှုဏ်ဦး
- နယ်ချဲ့လက်အောက်ညှင်းပန်းပိနှိပ်မှုများ
- လှုပ်ရှားနေသော စိတ်ဓာတ်
- ၁၉၂၀-ခုနှစ်လွတ်လပ်ရေးမီးရှူးတိုင်ကိုထွန်းညှိခြင်း
- မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားကြီးများ ကွန်ပရင့်
- သပိတ်မှောက်ကောင်စီကြေညာချက်နှင့်အမျိုးသားသပိတ်
- ရန်ကုန်ဟိုက်စကူးသပိတ်
- အရေးတော်ပုံနှင့်ဝက်ဂျီပူစ်
- အမျိုးသားများ နိုးကြားစေ
- ရန်ပုံငွေများအလို့ရှိသည်
- ပညာရေးကွန်ပရင့်
- ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်အစ
- ပဏာမကောလိပ်
- ကျွန်ုပ်လှုပ်စက်ကြီးပွင့်လှစ်

စသည့် ခေါင်းစဉ်များဖြင့် သမိုင်းကြောင်းများကို စုံလင်စွာ ဖော်ပြပေးထားသည့်

၁၉၂၀

ပထမကျောင်းသားသပိတ်

(လှကွန်းပြုစုသည်)

‘အဘက ညက ရဲဘော်တွေနဲ့ အမဲလိုက်ဖို့သွားနေတာ ခုနကမှ ပြန်ရောက်တယ်။ ရောက်ရောက်ချင်း မခင်ဆွေသတင်းကြားရတာနဲ့ ပြေးဆင်းလာခဲ့တာ’

ကျွန်မက အဘမြို့၊ ကိုကျော်ဝေနှင့် ရဲဘော်စံအေးတို့အား အဘတောနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရင်း...။

အဘမြို့နဲ့ အဘတောတို့ကတော့ သိပ်နေရာကျသွားကြပြီ။

အမဲလိုက် ဝါသနာတူ၊ အသက်တူ၊ အရွယ်တူ။

ကျွန်မတို့မှာ အကြာကြီးကွဲနေကြသော မိသားစုကြီးတစ်စု မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် ပြန်တွေ့ကြရသလို ပျော်နေကြ၏။

တောင်ထိပ်ပေါ်ရှိ မျောက်ဖြူစခန်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားသော အခါ ပို၍ပျော်စရာကောင်းလာသည်။

စခန်းတွင် ပြောက်ကျားရဲဘော် ၁၅၀-ကျော်ရှိနေလေသည်။

အမျိုးသားရဲဘော်နှင့်အတူ အမျိုးသမီးရဲဘော်ကလည်း အယောက်နှစ်ဆယ်။

လေထီးဆင်းရဲဘော်ဗိုလ်ကြီးကောလင်းနှင့် ဒုဗိုလ်ချုပ်တို့က စစ်သင်တန်းများ ပေးနေ၏။

စခန်းအတွင်းရှိ တဲများကို ရန်သူရုတ်တရက် မမြင်ရအောင် သစ်ပင်ချုံနွယ်များအောက်တွင် တည်ဆောက်ထားကြသည်။

အမျိုးသမီး ရဲဘော်များအတွက် သီးသန့်တဲများ၊ အိမ်သာများ ဆောက်လုပ်ပေးထားသလို လေထီးဆင်းမဟာမိတ်ရဲဘော်များအတွက်လည်း သီးသန့်နေရာထိုင်ခင်း ပြုလုပ်ပေးထား၏။

ဗိုလ်ဒေါင်းက မျောက်ဖြူစခန်း စစ်ရေးတာဝန်ခံ။

ရဲဘော်ပြည်ညွန့်က ဒု-တာဝန်ခံ။

ဗိုလ်ကြီးကောလင်းက စစ်သင်တန်းမှူး။

ဒု-ဗိုလ်ချုပ်က ဒု-စစ်သင်တန်းမှူး။

အဘတောက စခန်းရိက္ခာတာဝန်မှူး။

တပ်ကြပ်ကြီးစမစ်က ရေဒီယိုအော်ပရေတာ။

မျောက်ဖြူစခန်းက မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်။

ကျွန်မသည်ပီတိဖြာ၍ နေမိလေ၏။

ကိုကျော်ဝေ၊ ရဲဘော်စံအေးနှင့် ကျွန်မတို့က စခန်းသို့ရောက်သည့်နေ့ တစ်နေ့သာနားပြီး နောက်နေ့မှစ၍ စစ်သင်တန်းတက်ကြသည်။

အဘမြို့က အဘတောနှင့်အတူ တောလည်ထွက်နေ၏။

‘အဘကတော့ တောင်ယာထဲကိုတောင် မပြန်ချင်တော့ဘူးကွာ’ အဘမြို့စခန်းသို့ရောက်ပြီဖြစ်၍ ကျွန်မမှာ အစိမ်းရောင် စစ်ဝတ်စုံ၊ စစ်ဖိနပ်၊ စစ်ဦးထုပ်နှင့် ဖြစ်နေလေပြီ။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂-ရက်နေ့တွင်၊ စစ်ဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ပဲခူးသို့ရောက်ရှိလာပြီး ပဲခူးနယ်ရှိ တပ်အသီးသီးမှဗိုလ်၊ အကြပ်တပ်သားများနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးတွေ့ဆုံသည်ဟု ကျွန်မတို့ ကြားသိရ၏။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုယ်တိုင် နယ်ဆင်းလျက် ဂျပန်တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းများကို လျှို့ဝှက်စိုင်းပြင်းနေလေပြီ။

ကျွန်မတို့သည် စစ်သင်တန်းကို အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်သင်ယူနေကြ၏။ ချွေးအထွက်များမှ သွေးအထွက်နည်းမည် မဟုတ်ပါလား။

အဘမြို့သည် ကျွန်မတို့နှင့်အတူ လေးငါးရက်ခန့်နေပြီး နောက်မပြန်ချင်ပြန်ချင်နှင့် သူ့ယာထဲသို့ ပြန်သွားလေသည်။

ပဲခူးရှိ စက်မှုလက်မှုတပ်ရင်း(၁)မှ ဗိုလ်အကြပ်တပ်သားများသည် ကျေးရွာများသို့ ခရီးဝေးချီတက်လေ့ကျင့်မှုလုပ်ရင်း ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအတွက် လျှို့ဝှက်စည်းရုံး ပြောကြားနေကြကြောင်း ကျွန်မတို့ ကြားရ၏။

ဂျပန်အကြံပေးအရာရှိများ၊ ဂျပန်ကင်ပေများကလည်း ပဲခူးမြို့ပေါ်တွင် ခြေသွက်လက်သွက်နေကြသည်ဟု သိရ၏။

x x x

မတ်လသို့ ရောက်လာလေပြီ။

တပေါင်းနေ့က ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေ၏။

ဂျပန်တော်လှန်ရေးအတွက် ‘စစ်တိုင်း’များ သတ်မှတ်ရာ၌ ပဲခူးသည် တိုင်း(၄) ဖြစ်လာလေသည်။

ကျွန်မတို့ ပြောက်ကျားတပ်သည် တိုင်း(၄)မှ တိုင်းမှူး၏ အမိန့်ညွှန်ကြားချက်များကို လိုက်နာ၍စစ်ရေးအရ လှုပ်ရှားကြရပေတော့သည်။

မတ်လရှစ်ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူးက ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို တော်လှန်တိုက်ခိုက်နေပြီ။

ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူးသည် အထက်ဗမာပြည်တွင် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး ဆောင်ရွက်ရာ၌ အလယ်အောက်မြန်မာနိုင်ငံရှိ ဂျပန်တပ်များ မသင်္ကာမဖြစ်အောင် နည်းပရိယာယ် ကျင့်သုံးခဲ့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်တကွ ဒေါက်တာဗမော်၏ အစိုးရကို လည်းကောင်း၊ ဂျပန်စစ်တပ်ကိုလည်းကောင်း တော်လှန်သည်ဟု အကြောင်းပြ ကြွေးကြော်၍ တော်လှန်ခဲ့ခြင်း။

ဤသတင်းက ကျွန်မတို့အား ပို၍ အားတက်လာစေသည်။

ညတိုက်ပွဲ ပြောက်ကျားတိုက်နည်းဖြင့် တိုက်ခိုက်ရေးလေ့ကျင့်ခန်းများကို ကျွန်မတို့ အထူးလေ့ကျင့်နေကြသည်။

နေ့လယ်ပိုင်း နားချိန်များ၌ သေနက်တိုက်ရင်း သဘောတရားရေးရာများကို ဆွေးနွေးကြ၏။

မတ်လဆယ်ရက်နေ့တွင် ကျွန်မတို့ မျောက်ဖြူစခန်းသို့ 'ဆရာကြီး' ရောက်လာသည်။

ပဲခူးရွှေအောင်ရိုးကုန်းတွင် စခန်းချထားသည့် စက်မှုလက်မှု တပ်ရင်း(၁)သည် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တော်လှန်ရေးအတွက် တိုင်း(၄)လက်အောက်တွင် ရှိရမည်။ 'တပ်ရင်း ၁၀၂အဖြစ်ပါဝင်လှုပ်ရှားရမည်ဟု 'ဆရာကြီး'ထံမှ သိရှိရပါသည်။

တော်လှန်ရေးတပ်ရင်း ၁၀၂သည် ပဲခူးမြို့အနောက်ဘက် ထန်းတောကြီးနယ်တစ်ဝိုက်တွင် အခြေစိုက်ထားကာ....

တပ်ရင်းမှ(က)တပ်ခွဲသည် ဝေါနယ်တွင်လည်းကောင်း...။

(ခ)တပ်ခွဲသည် သနပွင်နယ်တွင်လည်းကောင်း တာဝန်ယူရမည် ဖြစ်ပါ၏။

ဗိုလ်ဒေါင်း ဦးစီးသော ကျွန်မတို့ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့သည် (က)တပ်ခွဲနှင့် ပူးတွဲ၍ ပေးအပ်သည့် ညွှန်ကြားချက်များကို ဆောင်ရွက်ရမည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို အပြုတ်နှင့်ရန် သတ်မှတ်ထားသည့် နေ့က ၁၉၄၅-ခု၊ မတ်လ ၂၇-ရက်နေ့။

ကျွန်မတို့သည် ရန်သူ့ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းများ၊ လက်နက်ရိက္ခာစခန်းများကို တိုက်ခိုက်ရန် ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရေးကိရိယာများကို တိုင်တွယ်အသုံးပြုတတ်အောင် ထပ်မံလေ့ကျင့်နေကြသည်။

ညတိုက်ပွဲကို ပြောက်ကျားနည်းဖြင့် ဆင်နွှဲလျက်...။

ရန်သူ့ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းများကို ဖျက်ဆီးတိုက်ခိုက်နိုင်လျှင်...။

ဤအတွေးက ကျွန်မတို့အား သွေးကြွ၍နေစေသည်။

မတ်လ ၂၇-ရက်နေ့။

